SCI-FI

RICHARD MORGAN

OMUL NEGRU

I

PALADIN BLACK POCKET

RICHARD MORGAN

OMUL NEGRU

I

PALADIN BLACK POCKET
SCI-FI

RICHARD MORGAN

OMUL NEGRU

I

Traducere din limba engleză
de Roxana Brînceanu

PALADIN

Colecţie coordonată de Michael Haulică
Redactor: Diana Marin-Caea
Tehnoredactor: Sînziana Dumitrache
Coperta: Alexandru Daş

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
MORGAN, RICHARD
Omul negru / Richard Morgan; trad. de Roxana Brînceanu. –
Bucureşti : Paladin, 2014
ISBN 978-606-93637-8-2
I. Brînceanu, Roxana (trad.)
821.111-31=135.1

Richard Morgan
Black Man

Copyright © Richard Morgan, 2007

© Editura Paladin, 2014, pentru prezenta ediţie
Editura Paladin este un imprint al Grupului Editorial Art.

Această carte este dedicată memoriei mamei mele

MARGARET ANN MORGAN

care m-a învățat să vânez fanatismul religios, cruzimea și nedreptatea cu o ură neîmpăcată și să disprețuiesc ipocrizia care întoarce privirea sau născocește scuze comode atunci când aceste vicii răsar mai aproape de ograda noastră decât ne-am dori.

Mi-e dor de tine.

„Pare plauzibil ca în următorul secol natura umană să fie remodelată de către știință. Dacă va fi așa, se va face la întâmplare, ca o consecință a conflictelor din zona obscură în care marile afaceri, crima organizată și mișcările secrete ale guvernării se luptă pentru a obține supremația."

JOHN GRAY, *Straw Dogs*

„Omul, pentru gândirea discontinuă, este un concept absolutist. Nu pot exista jumătăți de măsură. Iar aceasta este originea multor rele."

RICHARD DAWKINS, *A Devil's Chaplain*

PROLOG

Spre casă

Oțel sclipind, oțel sclipind...

Larsen clipește și se mișcă ușor pe targa automată care înaintează sub o succesiune liniară de panouri luminoase și contrafișe laterale de acoperiș. Odată cu vederea își recăpătă și cunoștința, tulbure și lent; se află pe coridorul din spate. Deasupra, lumina se reflectă pe fiecare bară de metal, crescând în intensitate de la sclipire la explozie totală și apoi descrescând pe măsură ce ea trece pe dedesubt. Presupune că strălucirea repetată a trezit-o. Asta, sau genunchiul care o doare groaznic, chiar prin obișnuita mlaștină amețitoare a medicamentelor de decantare. O mână îi zace pe piept, apăsând materialul subțire al costumului criogenic. Aerul rece care îi atinge pielea îi spune că în rest e dezbrăcată. Un sentiment bizar de déjà-vu se strecoară în ea odată cu revenirea la realitate. Tușește puțin – vagi rămășițe ale gelului de container din fundul plămânilor ei evacuați. Se mișcă din nou, mormăind ceva pentru sine.

„...nu iar...?"

„Ba da, iar. Moștenirea cormoranului, da, iarăși."

Ciudat. Nu se așteptase să audă o altă voce, cu atât mai puțin una care vorbea în șarade. Criogenarea este de obicei un proces complet mecanizat, programele sunt concepute astfel ca ei să se trezească înainte de sosire, și doar dacă ceva merge prost...

„Deci acum ești mare expertă în criogenare, nu-i așa?"

Nu e – întreaga ei experiență anterioară se reduce la trei decantări test și una reală, la sfârșitul călătoriei în exterior, de unde, presupune ea, senzația de déjà-vu. Totuși...

„...mai mult de trei..."

„...*nu* sunt mai multe, nu sunt..."

Vehemența replicii are o latură tăioasă care nu-i place. Dacă ar fi auzit-o în vocea altei persoane, să zicem a unui subiect al testului, s-ar fi gândit la sedative, poate chiar ar fi chemat paza. În gândurile ei apare brusc un fior rece, ca atunci când îți dai seama că mai e cineva cu tine în casă, cineva pe care nu l-ai invitat tu. Ca atunci când din senin te gândești că s-ar putea să nu fii pe deplin întreg la minte.

„Sunt medicamentele, Ellie. Lasă-le, treci mai departe."

Oțel sclipi...

Autotarga se leagănă ușor, cotind la dreapta. Din cine știe ce motiv, asta îi determină o accelerare violentă a pulsului, o reacție pe care, sub influența medicamentelor, o etichetează, aproape impasibil, drept panică. Fiorul pieirii iminente o străbate ca o apă rece. O să se prăbușească, o să se lovească de ceva sau ceva o să-i lovească pe ei, ceva masiv și străvechi, dincolo de înțelegerea umană, rotindu-se la nesfârșit prin noaptea pustie din afara navei. Călătoria în spațiu nu e sigură, a fost nebună să creadă asta, să semneze contractul și să considere că o să scape ușor, că o să ajungă acolo și o să se înapoieze acasă teafără, ca și cum n-ar fi fost

vorba decât de o călătorie suborbitală peste Pacific, pur și simplu *nu se poate.*

„Lasă, Ellie. Sunt medicamentele."

Apoi își dă seama unde se află. Brațele pliate ca de păianjen, ale autochirurgului trec precum o roată pe la periferia câmpului ei vizual atunci când targa își fixează poziția pe patul de examinare. O ușurare îndreptățită se prelinge în ea.

Ceva nu merge bine, dar ea se află în locul potrivit. *Horkan's Pride* este echipată cu cele mai bune sisteme medicale automate pe care COLIN știe să le facă, a citit asta în *Colony News*, și întregul set IA de la bordul navei trecuse printr-o reparație capitală cu câteva săptămâni înainte de plecare. „Uite, lucrurile rele care i se pot întâmpla unui corp criogenat au și ele o limită, nu-i așa, Ellie?" Funcțiile organismului sunt încetinite până la un ritm minim, și la fel se întâmplă cu orice lucru dăunător pe care l-ai putea lua cu tine.

Dar panica, sentimentul de rău inevitabil, n-o lasă în pace. O simte greoaie și insistentă, ca un câine înverșunat asupra unui membru anesteziat.

Întoarce capul într-o parte pe targă și îl vede.

O senzație de familiaritate, mult mai puternică acum, o străbate ca un curent electric.

Cândva, într-o excursie prin Europa, fusese la Museo della Sindone din Torino și văzuse imaginea torturată imprimată pe pânza păstrată acolo. Stătuse în semiîntuneric, de cealaltă parte a geamului securizat, înconjurată de murmurele respectuoase ale credincioșilor. Nefiind niciodată credincioasă ea însăși, Larsen fusese totuși ciudat de tulburată de trăsăturile aspre și trase ale feței care îi întorcea privirea din camera etanșă vidată. Părea un testament

al suferinței umane care scurtcircuitase complet pretențiile sale divine și care făcea irelevantă devoțiunea. Priveai la acel chip și te izbea încăpățânarea absolută a vieții organice de a supraviețui, moștenire a sfidării intrinseci, încrâncenate, cu care lungul marș al evoluției te-a hărăzit.

Ar fi putut fi același om. Aici, acum.

Stă sprijinit de un dulap înalt, fixând-o, cu brațele având tendoane ca niște funii încrucișate peste pieptul sfrijit ale cărui coaste se pot vedea chiar și prin tricou, cu un păr lung și drept atârnând de ambele părți ale feței înguste, subțiate și mai mult de durere și voință. Gura îi e o linie strânsă, gravată între bărbia ascuțită și nasul ascuțit. Sub pomeți, obrajii sunt subți.

Inima începe să-i bată greu în piept atunci când îi întâlnește ochii.

— E...

Odată cu vorbele vine și o înțelegere înfricoșătoare, o monstruoasă recunoaștere a faptelor pe care mintea ei conștientă încă încearcă din greu să le evite.

— E genunchiul? Piciorul?

Nu se știe de unde, găsește brusc puterea de a se ridica într-un cot, forțându-se să privească.

Imaginea se suprapune violent peste amintire.

Țipătul țâșnește din ea, sfâșiind pentru moment pânza de păianjen a medicamentelor din organismul ei. Ea nu are cum să știe cât de slab sună în spațiul rece al infirmeriei, dar în interiorul ei pare să-i spargă urechile, iar informațiile care vin odată cu el îi înnegurează vederea, amenințând s-o facă să se prăbușească. Știe că nu țipă din cauza a ceea ce vede.

Nu a ciotului strâns bandajat cu care se termină coapsa ei dreaptă, la douăzeci de centimetri sub șold; nu din cauza asta.

Nu a înțelegerii că durerea din genunchi e o durere fantomă într-un membru pe care nu-l mai are; nu din cauza asta.

Țipă din cauza amintirii.

Amintirea drumului pe targă, pe coridorul tăcut, ușoara legănare și intrarea în infirmerie, iar acolo, învăluit în ceața medicamentelor, scrâșnetul lamei ferăstrăului, schimbarea de tonalitate atunci când taie și sfârâitul slab ca o sorbitură al laserului cauterizant care urmează. Amintirea a ceea ce se întâmplase ultima dată și faptul că înțelegea, îngrețoșată și înfrântă, că o să se întâmple din nou.

— Nu, șoptește sfârșită. Te rog.

O mână cu degete lungi o apasă cald pe frunte. Figura de pe giulgiul din Torino plutește deasupra ei.

— Sssst... cormoranul știe de ce...

Dincolo de acel chip vede mișcări. Știe din amintire ce sunt. Mișcările secrete, inflexibile, de păianjen ale autochirurgului care se trezește.

Oțel sclipind...

PARTEA ÎNTÂI

Coborâre în flăcări

„Mai presus de orice, lecțiile dure ale acestui secol ne-au învățat că este nevoie de o supraveghere consecventă și de o constrângere eficientă, iar sistemele politice necesare trebuie să opereze la niveluri impecabile de integritate și susținere."

Raportul Jacobsen, august 2091

Capitolul 1

Îl găsi în cele din urmă pe Gray într-o tabără MarsPrep din Peru, imediat dincolo de granița cu Bolivia, ascunzându-se în spatele unei operații estetice ieftine și a numelui de Rodriguez. Acoperirea în sine nu era rea și probabil că ar fi rezistat unei cercetări standard. Se știa că verificările din taberele de antrenament nu erau prea meticuloase; adevărul e că nu le păsa prea mult cine fuseseși înainte de a te înrola. Însă existau câteva semne vizibile pe care le puteai căuta dacă știai cum, iar Carl, cu o răvnă metodică care începea să semene a disperare, le căutase săptămâni în șir. Știa că Gray se afla undeva pe *altiplano*, pentru că urmele de la Bogota duceau într-acolo și pentru că unde altundeva, în ultimă instanță, putea să fugă o variantă treisprezece? Știa asta, și mai știa că nu era decât o problemă de timp înainte ca urmele să iasă la iveală și cineva să-l scoată din circulație. Dar mai știa, de asemenea, cu programele de inducție împărțite pretutindeni cu zgârcenie și grăbite să facă față cererii tot mai crescute, că timpul era de partea celuilalt. Ceva trebuia să se întâmple, și asta curând, altfel Gray avea să dispară și Carl nu-și mai primea recompensa.

Astfel că atunci când se întâmplă și rețeaua de contacte pe care o desfășurase în toate aceste săptămâni aduse frântura aceea minusculă de informație, se abținu cu greu să nu sară în sus. Se abținu să nu-și abandoneze acoperirea cu greu construită, să nu-și înhațe banii și insigna de la

Agenție și să nu închirieze cel mai rapid vehicul de teren disponibil în Copacabana. Îi fu greu să nu se repeadă peste graniță cu viteza Agenției, iscând nori de praf și zvonuri pe tot drumul către tabără, de unde desigur Gray, dacă avea vreun sprijin local, ar fi șters-o de mult.

Carl nu sări în sus.

În schimb, solicită câteva favoruri de la localnici și reuși să treacă granița alături de o unitate militară de legătură – într-un vechi transportor de patrulă cu un logo al corporației Colony decolorat de soare pe lateralele blindate. Soldații erau din trupele regulate peruane, recrutați din familiile sărace ale provinciilor de pe coastă și apoi alocați serviciilor de securitate ale corporației. Primeau pentru asta ceva mai puțin decât solda obișnuită, dar interiorul transportorului era relativ luxos după standardele militare și părea să aibă aer condiționat. Și oricum erau tineri și rezistenți, genul de tineri pe care nu prea îi mai întâlnești în lumea occidentală, naiv de mulțumiți de competența lor fizică antrenată din greu și de prestigiul ieftin al uniformei kaki. Îi zâmbeau toți larg, cu dinți stricați, și niciunul nu avea mai mult de douăzeci de ani. Carl își imagină buna dispoziție a ignoranței. Putea paria că acești băiețandri nu cunoșteau procentele pe care comandanții lor le căpătau subcontractându-le clienților corporației serviciile lor.

Închis în interiorul burții tresăltând și mirosind a transpirație a vehiculului, calculându-și șansele împotriva lui Gray, Carl ar fi preferat să stea totuși tăcut. Nu-i plăcea să vorbească, nu-i plăcuse niciodată. De fapt, considera că asta era o distracție supraevaluată. Dar exista o limită a cât de taciturn poți fi când ai parte de un transport gratuit. Așa că se strădui să facă o conversație ușoară despre jocul decisiv de săptămâna viitoare dintre

Argentina și Brazilia, participând la ea cât de puțin putu. Câteva comentarii despre Patricia Mocatta și faptul că era oportun ca echipele predominant masculine să aibă căpitani femei. Nume de jucători. Comparații tactice. Totul părea să decurgă bine.

— *Eres Marciano?* îl întrebă unul dintre ei în cele din urmă, inevitabil.

Scutură din cap. De fapt, fusese cândva marțian, însă era o poveste lungă și complicată pe care nu avea chef s-o spună.

— *Soy contable*, le spuse, pentru că așa se simțea uneori. *Contable de biotecnologia.*

Rânjiră cu toții. Nu fu sigur dacă o făceau fiindcă nu considerau că ar arăta ca un agent în biotehnologii sau pentru că pur și simplu nu-l credeau. Oricum, nu forțară nota. Erau obișnuiți cu oameni ale căror povești nu se potriveau cu fețele lor.

— *Habla bien el espanol*, îl complimentă cineva.

Spaniola lui era bună, cu toate că în ultimele două săptămâni vorbise mai mult quechua, cu accent de Marte, dar încă destul de apropiată de originalul peruan din care se trăgea. Era ceea ce foloseau majoritatea locuitorilor din *altiplano*, care de asemenea asigurau și cea mai mare parte a forței de muncă nespecializate din taberele de antrenament, la fel cum o făceau și pe Marte. Cu toate acestea, limba oficială era încă spaniola. Cu excepția unor noțiuni superficiale de engleză americană culese din rețea, acești tipi de pe coastă nu cunoșteau nicio altă limbă. Nu era o stare de fapt ideală din punctul de vedere al corporației, dar guvernul de la Lima răspunsese cu fermitate când fuseseră semnate contractele cu COLIN. Să cedeze controlul corporațiilor *gringo* era un lucru, avea un precedent

istoric susținut de oligarhie de partea sa. Dar să permită locuitorilor din *altiplano* să se elibereze cultural de sub jugul regulilor de pe coastă, ei bine, acest lucru era total inacceptabil. Punea în balanță mult prea multă istorie urâtă. Incașii autohtoni de acum șase sute de ani și refuzul lor încăpățânat – timp de treizeci de ani – de a se comporta așa cum ar trebui să se comporte un popor cucerit, revolta sângeroasă a lui Tupac Amaru din 1780, maoiștii din Sendero Luminoso, cu abia un secol în urmă, și încă și mai recentele mișcări sociale în erau implicate *familias andinas*. Lecțiile fuseseră învățate, cuvântul răspândit. Nu avea să se mai repete. Uniformele vorbitoare de spaniolă și birocrații îi făcuseră să înțeleagă punctul de vedere.

Transportorul se opri cu o smucitură și ușa din spate bascul greoi în afară. Lumina crudă de mare altitudine se revărsă înăuntru și odată cu ea intrară sunetele și mirosurile taberei. Acum auzea quechua, cadența ei familiară ne-spaniolă, strigată în toate direcțiile peste zgomotele motoarelor în mișcare. Vocea unui robot de import o zdrobea cu urletul lui: „Vehicul în marșarier, vehicul în marșarier", în engleza americană. De undeva se auzea muzică, muzică vocală *huayno* remixată pe un ritm de dans *bloodbeat*. Atotpătrunzătoare prin mirosul de ulei de motor și plastic, străbătea aroma de carne roșie de la cineva care frigea *anticuchos* pe un foc de cărbuni. Lui Carl i se păru că poate distinge sunetul unor elice care se ridicau de la pământ, undeva în depărtare.

Soldații ieșiră grămadă, târând după ei raniți și arme. Carl îi lăsă să plece, coborî ultimul și se uită în jur, folosindu-se de înghesuiala lor zgomotoasă drept acoperire. Transportorul oprise pe un petic de beton impermeabil, vizavi de câteva autocare prăfuite cu destinația Cuzco și

Arequipa. Acolo se afla carcasa prăpădită a clădirii terminalului, și dincolo de ea, tabăra Garrod Horkan 9 se întindea în sus pe deal, numai clădiri din prefabricate, cu un singur nivel și cu un plan stradal anost și rectiliniu. Steaguri corporatiste fluturau alb pe catarge la fiecare câteva barăci, cu un *g* și un *h* îngemănate și înconjurate de un inel de stele. Prin ferestrele fără geamuri ale terminalului, Carl zări siluete purtând salopete cu același logo imprimat în față și în spate.

„Blestematele orașe ale companiei!"

Își aruncă rucsacul într-un corp cu dulapuri din interiorul terminalului, ceru indicații de la un îngrijitor în salopetă și ieși înapoi la soare pe strada în pantă. La poalele dealului, lacul Titicaca sclipea dureros de luminos și albastru. Își puse ochelarii inteligenți Cebe, își aranjă pe cap stetsonul[1] peruan de piele uzată și începu să urce, urmărind muzica. Acoperirea era mai mult un obicei local decât o necesitate – pielea lui era destul de închisă la culoare și de întărită ca să nu-și facă griji din cauza soarelui, dar lentilele și pălăria îi acopereau parțial fața. Fețele negre nu erau prea des întâlnite în taberele din *altiplano* și oricât de improbabil ar fi fost, se putea ca Gray să aibă pe cineva care să supravegheze terminalul. Cu cât Carl ieșea mai puțin în evidență, cu atât mai bine.

Puțin mai încolo, pe aceeași stradă, găsi ceea ce căuta. O baracă de două ori mai mare decât cele din jur, din care se scurgea remixul de *bloodbeat* și *huayno* prin ferestrele cu obloane și ușa dublă ținută deschisă. Pe pereți erau lipite afișe publicitare pentru grupurile locale și ușa deschisă era

[1] Pălărie cu boruri largi (n. r.).

flancată de două panouri prezentând concepția unei agenții oarecare din Lima despre viața de noapte în Caraibe.

Noaptea, o plajă cu nisip alb și palmieri, șiruri de lumini de petrecere. Fete *criolla* în bikini mânuiau expert sticlele de bere și-și unduiau șoldurile pe un ritm neauzit, alături de parteneri arătând oarecum a europeni. Cu mușchi lucrați la sală și țopăind vesel în fundal, departe de femei – niciunul nu avea pielea mai închisă la culoare decât a unui amestec de scotch și apă.

Carl clătină mirat din cap și intră.

Muzica era mai tare înăuntru, dar nu insuportabilă. Acoperișul se ridica la înălțimea unui al doilea nivel, nefiind nimic altceva decât spațiu gol între grinzile de plastic, iar muzica era absorbită acolo. La o masă din colț, trei bărbați și o femeie jucau un joc de cărți care implica strigăte, aparent fără vreo problemă în a-și identifica unul altuia vocile. Conversațiile de la alte mese erau un murmur constant, pe care-l puteai auzi. Lumina soarelui pătrundea prin ușă și obloane, făcând să apară pe podea dâre și mase compacte, dar nu ajungea prea departe și, dacă te uitai direct într-acolo și apoi în altă parte, restul încăperii părea, prin comparație, întunecos.

În celălalt capăt al încăperii, în jurul unui un bar în formă de bumerang făcut din bucăți de tablă nituite, erau adunați vreo cinci-șase băutori. Era situat suficient de departe de ferestre pentru ca frigiderele cu bere din spate să strălucească vag în semiîntuneric. În perete exista o ușă deschisă către o bucătărie la fel de întunecoasă, aparent goală și scoasă din uz. Singurul angajat vizibil lua forma unei bondoace chelnerițe *indigena* care se târa printre mese, adunând sticle și pahare pe o tavă. Carl o privi atent o clipă, apoi o urmă când ea se îndreptă spre bar.

O prinse din urmă exact când punea tava pe tejghea.

— O Red Stripe, zise în quechua. Fără pahar.

Ea se aplecă pe sub secțiunea de acces prinsă în balamale, fără vreun comentariu, și deschise un răcitor aflat pe podea.

Scoase sticla și se îndreptă de spate, ținând-o cu totul altfel decât *criollas* de pe panourile publicitare de afară.

O deschise cu dexteritate folosind un instrument pătat de rugină care îi atârna la brâu și o așeză pe bar.

— Cinci soles.

Singurii bani pe care îi avea asupra lui erau bolivieni. Scoase un card COLIN și îl ridică între două degete.

— Pot plăti cu cardul?

Ea îi aruncă o privire lungă și suferindă și se duse să aducă aparatul. El verifică ora în colțul din stânga sus al lentilelor Cebe, apoi le scoase. Erau oricum calibrate pentru lumină slabă, dar treaba pentru care venise necesita contact vizual neechivoc. Își lăsă pălăria pe tejgheaua barului și se propti alături de ea, cu fața spre încăpere. Făcu tot posibilul să arate ca un om care nu vrea nimic, ca un om al cărui loc e acolo.

Teoretic, la sosire ar fi trebuit să se prezinte la managerul taberei Garrod Horkan. Așa era procedura, înscrisă în Cartă. Lunga lui experiență anterioară, din care o parte era pătată de propriul sânge, îl învățase să nu se mai ostenească. Exista o întreagă topografie schimbătoare a urii față de ceea ce era Carl Marsalis, care atingea cam fiecare nivel al firii umane. La nivelul cognitiv superior se găsea politica dineurilor sofisticate care condamnau existența lui profesională ca fiind amorală. La un nivel mai degrabă afectiv, era repulsia socială generalizată care venea odată cu eticheta de *dezertor*. Încă și mai profund,

în terminologia aridă a Raportului Jacobsen, dar scăldată în mlaștina hormonală a instinctelor, se afla rar mărturisita și totuși amețitoarea groază că el încă era, în ciuda tuturor faptelor, *unul dintre ei*.

Și mai rău decât toate astea, în ochii corporațiilor Colony, Carl era o publicitate proastă umblătoare. Publicitate proastă și o gaură garantată în finanțe. Atunci când cineva ca Gray era gata de scos pe piață, Garrod Horkan se putea aștepta ca în el să fi fost băgate câteva zeci de mii de dolari cu scopul pregătirii în diverse domenii și în mesh biotehnologic. Nu era genul de investiție care vrei să se scurgă în praful din *altiplano* sub titlul „Pază necorespunzătoare la tabăra COLIN!"

Cu patru ani în urmă se prezentase la managerul unei tabere aflate la sud de La Paz și ținta lui se evaporase misterios în timp ce Carl încă mai completa formulare în clădirea administrației. Când intrase în baracă, pe masa din bucătărie încă mai era un bol de supă aburindă, cu lingura în el. Ușa din spate era deschisă, la fel și cufărul gol de la piciorul patului din camera alăturată.

Omul nu mai ieșise niciodată la suprafață și Carl trebuise să tragă concluzia, față de sine însuși și față de Agenție, că se afla deja, după toate probabilitățile, pe Marte. Nimeni de la COLIN n-avea să confirme una sau alta, așa că nu se mai ostenise să întrebe.

Șase luni mai târziu, Carl se prezentare seara târziu la managerul altei tabere, refuzase să completeze pe loc formularele și se trezise așteptat de cinci bărbați cu bâte de baseball, la ieșirea din biroul administrativ. Din fericire, nu erau niște profesioniști și în întuneric se încurcau unul pe altul. Dar până reușise să smulgă una din bâte și să-și împrăștie atacatorii, întreaga tabără era în picioare.

Străzile erau luminate de lanterne și vestea se răspândea cu rapiditate; în clădirea administrației apăruse o față nouă și neagră, un outsider care le făcea necazuri. Carl nici măcar nu se mai osteni să înfrunte privirile curioase de pe mai multe străzi ca să verifice adresa țintei lui. Știa deja ce avea să găsească.

Asta fără să mai socotească deznodământul luptei, care era de asemenea previzibil. În ciuda numeroșilor trecători și chiar a câtorva spectatori zgomotoși, dintr-odată nu mai exista niciun martor util. Bărbatul pe care Carl reușise să-l rănească destul de rău încât să nu mai poată fugi păstrase o tăcere de neclintit asupra motivelor atacului.

Managerul refuzase să-i permită lui Carl să-l interogheze singur și scurtase chiar și interogatoriul supervizat, din motive medicale. „Prizonierii au drepturi", repeta lent femeia, ca și cum Carl n-ar fi fost suficient de deștept. „Deja l-ai rănit grav."

Carl, încă sângerând dintr-un obraz tăiat și bănuind că avea cel puțin un deget fracturat, se mulțumise s-o privească în tăcere.

De atunci, îi anunța pe manageri abia după desfășurarea evenimentelor.

— Caut un prieten vechi, îi spuse chelneriței când se întoarse aducând dispozitivul de plată.

Îi dădu cardul COLIN și așteptă să-l descarce.

— Îl cheamă Rodriguez. E foarte important să-l găsesc.

Degetele ei alergară peste tastatură. Ridică din umeri.

— Rodriguez e un nume comun.

Carl scoase una dintre pozele tipărite la clinica din Bogota și o întinse pe tejghea către ea. Era o poză măgulitoare, generată de sistem ca să arate clienților cum vor arăta după ce dispar umflăturile. În timp real, la atât de puțin

timp după o operație ieftină, noua față a lui Gray probabil n-ar fi apărut nepotrivită în postura de victimă a linșajului din Jesusland, dar bărbatul care zâmbea din poza clinicii nu arăta rănit și era de o banalitate agreabilă. Pomeți largi, gură mare, trăsături amerindiene prefabricate. Carl, mereu paranoic în privința acestor lucruri, îl pusese pe Matthew să intre din nou în bazele de date ale clinicii, chiar în noaptea respectivă, ca să se asigure că nu încearcă să scape de el dându-i o imagine din stoc. Matthew mormăise, dar o făcuse în cele din urmă, probabil doar ca să dovedească că putea. Nu era nicio îndoială. Așa arăta acum Gray.

Chelnerița se uită o clipă cu o privire lipsită de curiozitate la hârtie, apoi taxă de pe card o sumă care cu siguranță nu era echivalentul a cinci soles. Făcu semn din cap spre celălalt capăt al barului, unde un bărbat blond și masiv se sprijinea de tejghea, cu ochii fixați în fundul unui pahar, de parcă l-ar fi urât.

— Întreabă-l pe el.

Mâna lui Carl se mișcă cu rapiditatea dată de mesh. Își luase doza de dimineață. Îi apucă degetul arătător înainte să poată finaliza tranzacția. Răsuci ușor, suficient cât să-i slăbească încheieturile. Simți falangele blocându-i-se.

— Te întreb pe tine, zise încet.

— Și eu îți răspund.

Dacă îi era frică, nu o arăta.

— Cunosc mutra aia. Vine aici să bea cu Rubio ăla de colo de două, poate de trei ori pe săptămână. Asta-i tot ce știu. Acum ai de gând să-mi dai înapoi degetul sau trebuie să atrag atenția asupra ta? Poate să anunț paza taberei?

— Nu. Ceea ce trebuie să faci este să mă prezinți lui Rubio.

— Bine, zise, aruncându-i o privire nimicitoare. Era suficient s-o ceri.

El îi dădu drumul și ea încheie tranzacția. Îi înapoie cardul, făcu semn cu capul și porni agale pe partea ei de bar până în dreptul blondului și al paharului lui. Acesta se uită la ea, apoi pieziș la Carl, care i se alăturase, apoi din nou la ea. Vorbi în engleză:

— Hey, Gaby.

— Hey, Rubio. Îl vezi pe tipul ăsta?

Trecuse și ea pe engleză, având un accent puternic, dar vorbind fluent.

— Îl caută pe Rodriguez. Zice că-i un prieten.

— Așa? întrebă Rubio și își mută puțin centrul de greutate ca să se uite direct la Carl. Ești prieten cu Rodriguez?

— Mda, noi...

Și cuțitul ieși la iveală.

Mai târziu, când avu timp să se gândească, Carl își dădu seama de șmecherie. Probabil că arma avea un petic adeziv pe mâner, iar blondul o lipise de bar, la îndemână, imediat ce o văzuse pe chelneriță vorbind cu un străin. Abordarea neglijentă a lui Carl – un prieten de-al lui Rodriguez, *nu-i așa* – închisese circuitul.

Cei doi erau prietenii lui Gray. Știau că nu avea alții.

Așa că Rubio apucă cuțitul și îl înjunghie pe Carl dintr-o singură mișcare. Când ieși din umbra tejghelei, lama sclipi o singură dată în lumina slabă, apoi sfâșie geaca lui Carl și se opri în weblarul de dedesubt. Pânză de păianjen modificat genetic, o chestie scumpă. Dar era prea multă furie și ură în spatele loviturii ca să fie ușor de oprit, iar lama era extrem de ascuțită. Carl simți vârful pătrunzând și tăindu-l.

Pentru că nu era ceva cu totul neașteptat, se afla deja în mișcare, iar weblarul îi permitea luxul de a nu

fi nevoit să se acopere. Îl lovi pe Rubio cu o mișcare de *tanindo* – cu baza podului palmei, de două ori, scurt, izbituri ca de înjunghiere, spărgându-i nasul, zdrobindu-i tâmpla și aruncându-l, cu mâinile și picioarele desfăcute, departe de bar, pe podea. Cuțitul izbi din nou – o intimitate urâtă, granuloasă a metalului cu carnea –, iar el gemu când ieși. Rubio se contorsionă și se rostogoli pe jos, poate deja pe cale să moară. Carl îl lovi în cap ca să fie sigur.

Totul se opri în loc.

Oamenii se holbau.

Pe sub weblar, simți sângele scurgându-se în jos pe burtă din rana lăsată de cuțit.

În spatele lui, Gaby dispăruse prin ușa de la bucătărie. Și asta era ceva la care se aștepta: sursa lui îi spusese că ea și Gray erau apropiați. Carl sări peste bar – cu junghiuri cumplite de durere de la rana proaspătă – și plecă după ea.

Traversă bucătăria – un spațiu murdar, înghesuit, având plite de gaz cu tigăi înnegrite lăsate în părăsire și o ușă care încă se mai legăna în urma trecerii lui Gaby. Carl lovi câteva mânere de tigăi când trecu prin deschizătura îngustă, lăsându-le să zdrăngăne în urma lui. Țâșni prin ușă afară, pe o alee din spatele clădirii. Lumina subită îl orbi. Aruncă o privire în stânga. Apoi în dreapta, și o zări pe chelneriță alergând în sus pe deal. Părea să aibă un avans de vreo treizeci de metri.

„Suficient."

Carl încetă să mai alerge.

Odată cu lupta, meshul se declanșase. Acum îi curgea prin vene, cald ca soarele, iar din durerea din coastă nu mai rămăsese decât o amintire și conștiința detașată a faptului că sângera. Câmpul vizual i se concentră pe femeia care

fugea de el, vederea periferică tulburându-i-se în lumina din aer. Când ea o luă la stânga, ieșindu-i din raza vizuală, el redusese deja distanța cam cu o treime. Ajunse la cotitură și pătrunse pe o altă alee dosnică, de data asta largă abia cât lățimea umerilor lui. Ziduri nevopsite, din prefabricate, cu ferestre mici în partea de sus, grămezi de folii din plastic pentru construcții și rame de metal înclinate în unghiuri ascuțite, doze de băutură aruncate pe pavajul murdar. Picioarele i se încurcară pentru o clipă în ambalajul de polietilenă rupt al uneia dintre rame. În față, Gaby o luase deja la dreapta. Nu credea că se uitase în urmă.

Ajunse la cotitură și încremeni, luptându-se cu tendința de a scoate capul după colț. Gaby ieșise pe o arteră principală, pavată cu ciment și plină de lume. Se lăsă pe vine, scoase ochelarii Cebe și aruncă o privire după colț, de la înălțimea genunchiului. Ușurat că nu mai trebuia să privească în lumina puternică, descoperi silueta lui Gaby în mulțime aproape imediat. Privea înapoi peste umăr, dar era limpede că nu-l văzuse. Nu o luă la fugă panicată, doar răsuflă adânc și porni în pas grăbit pe stradă. Carl o privi câteva secunde, lăsă între ei un spațiu de cincizeci de metri sau mai mult, apoi se strecură pe alee și o urmă, mergând aplecat ca să-și țină capul jos. Îi fură aruncate câteva priviri ciudate, dar nimeni nu-i vorbi și, mai mult de-atât, nimeni nu comentă cu voce tare.

Avea, se gândi cu claritatea meshului, cam zece minute. Atât dura până când veștile despre bătaia din bar aveau să ajungă la autorități și cineva avea să ridice un elicopter deasupra străzilor rectilinii din Garrod Horkan 9. Dacă până atunci nu-l găsea pe Gray – *game over.*

Trei clădiri mai sus, Gaby traversă brusc strada și intră într-o baracă cu un singur nivel. Carl o văzu scotocind

după cardul gri-mat în buzunarul blugilor și introducându-l în broască. Ușa se deschise și ea dispăru înăuntru. Se afla prea departe ca să distingă numărul sau numele de pe panou, dar casa avea atârnate în față niște coșuri în care erau cactuși cu flori galbene. Carl se apropie de colțul barăcii, se strecură pe aleea dintre clădire și vecina ei și o ocoli până în spate. Găsi fereastra de la baie lăsată deschisă, o ridică și se săltă peste pervaz. Simți o vagă durere din rană, mușchiul tăiat mișcându-se altfel de cum ar fi trebuit. Evită în ultimul moment să alunece în vasul de toaletă, sări alături și se ghemui pe podea, strâmbându-se.

Se auzeau voci prin peretele subțire de un deget, alterate de rezonanță, dar altfel limpezi. Izolarea fonică a prefabricatelor era destul de bună în prezent, dar dacă voiai același lucru și pentru pereții interiori, costa. Nu era un lucru pe care tabăra GH să-l ofere pentru pachetul de bază; îmbunătățirile trebuiau cumpărate, iar cel care locuia acolo, Gaby sau Gray, evident nu o făcuse. Carl auzi din nou engleza cu accent a femeii, apoi o altă voce pe care o cunoștea din înregistrarea audio de la dosar.

— Târfă proastă, *de ce ai venit aici*?

— Eu... tu... vocea îi tremura, ofensată. Să te avertizez.

— Mda, și el e *chiar în spatele tău*, futu-i!

O plesnitură, cu palma peste fața ei. Carl îi auzi prin perete icnetul și nimic mai mult. Era dură, sau obișnuită cu asta, sau amândouă. Apăsă ușor clanța, crăpă puțin ușa și aruncă o privire. O siluetă masivă trecu prin segmentul lui de câmp vizual. Un braț întins în sus, gesticulând, prea repede pentru a observa dacă avea o armă în mână sau nu. Carl băgă mâna sub geacă după pistolul Haag. Ceva greu se prăbuși cu o bufnitură în camera alăturată.

— Probabil te urmărește *chiar acum*, probabil te-a lăsat să pleci ca s-o poată face. *Pizdă* fără creier, ai...

„Acum."

Carl izbi ușa de perete și se pomeni în fața celor doi, într-un mic living cu niște covoare viu colorate pe jos. Gray era întors pe jumătate, aplecat asupra unei Gaby care se trăgea înapoi și, retrăgându-se, doborâse o plantă dintr-un ghiveci înalt de lângă ușa principală. Urma roșie a palmei era încă vizibilă pe fața ei, acolo unde o lovise. În cameră erau mai multe plante, ceramică pictată ieftină și idoli Pachamama pe rafturi, o mică statuetă a unui sfânt oarecare pe un alt raft și o rugăciune în spaniolă înrămată pe un perete. Se aflau în casa lui Gaby.

Își modulă vocea să sune sever și calm.

— Asta e, Frank. *Game over.*

Gray se întoarse lent, atent și, la naiba, da, avea o armă, un pistol negru și mare cât un tun care părea sudat în pumnul de la capătul brațului drept. O mică parte din Carl, o subrutină imună la mesh și betamielina care îi inunda restul sistemului nervos, îl identifică drept arma crimei, acel Smith '61 fără carcasă. Avea mai mult de patruzeci de ani vechime, dar se spunea că poți plasa acel pistol pe orbită, să facă un tur, apoi să-l recuperezi, și tot ar ucide ca și când abia ar fi ieșit din fabrică. Pentru prima dată după mult timp simți că Haag-ul mare și rece din mâna lui era binevenit.

Nu-l ajută cu nimic când Gray îi zâmbi.

— Salutare, omule de la ONU.

Carl dădu din cap.

— Lasă pistolul jos, Frank. S-a terminat.

Gray se încruntă ca și cum s-ar fi gândit serios la propunere.

— Cine te-a trimis? Din Jesusland?

— De la Bruxelles. Lasă pistolul *jos*, Frank.

Dar celălalt bărbat nu se clinti. Ar fi putut fi o hologramă oprită temporar. Chiar și încruntarea îi rămăsese pe față. Poate puțin mai adâncă, ca și cum Gray s-ar fi străduit să-și dea seama cum dracului ajunsese aici.

— Te cunosc, nu? făcu el brusc. Marceau, așa-i? Tipul cu loteria?

„Ține-l de vorbă."

— Pe-aproape. Marsalis. Îmi place noua ta față.

— Zău?

Smith-ul atârna încă în mâna lui, într-o parte. Carl se întrebă dacă Gray apucase să ia mesh. Dacă o făcuse, viteza de reacție i-ar fi fost afectată, dar nu asta era adevărata problemă. Adevărata problemă era cum i-ar fi afectat atitudinea lui Gray.

— Am încercat să mă adaptez, știi tu. *Deru kui wa utareru.*

— Nu prea cred.

— Nu?

Apăru zâmbetul care se lărgea încet, zâmbetul alarmant pe care Carl spera să nu-l vadă.

— N-ai avut niciodată de gând să te lași uniformizat, Frank. Niciunul dintre noi nu vrea, asta-i problema noastră. Și accentul tău japonez e groaznic. Dacă vrei sfatul meu, mai bine îți livrezi înțelepciunea populară în engleză.

— Nu.

Zâmbetul deveni rânjet. El aluneca în aceeași direcție.

— Nu vreau sfatul tău, adică.

— De ce nu lași pistolul jos, Frank?

— Vrei, naibii, o listă de motive?

— Frank, zise Carl și rămase complet nemișcat. Uită-te la mâna mea. Ăsta e un pistol Haag. Chiar dacă mă dobori, nu trebuie decât să te zgârii în cădere. S-a *terminat*. De ce nu încerci să salvezi ce mai poți?

— Așa cum ai făcut tu? întrebă Gray scuturând din cap. Nu sunt cățelușul nimănui, omule de la ONU.

— Of, maturizează-te, Frank. Izbucnirea subită de furie din glasul lui era surprinzătoare. Toți suntem cățelușii cuiva. Vrei să mori, n-ai decât să continui și să mă provoci să te omor. Primesc aceiași bani.

Gray se încordă vizibil.

— Mda, presupun că da.

Carl își stăpâni propriile sentimente. Cu mâna în care ținea pistolul făcu o mișcare liniștitoare, încet.

— Uite...

— Ba nu, zise cu un rânjet trist. Îmi cunosc scorul. Trei euro-polițai, câțiva soldați din trupele Jesusland. Crezi că nu știu ce înseamnă asta?

— Bruxelles, omule. Ei au jurisdicția. Nu trebuie să mori. O să te închidă, dar...

— Da, o să mă închidă. Ai fost vreodată la pârnaie?

— Nu. Dar nu poate să fie cu mult mai rău decât pe Marte, și tu mergeai acolo oricum.

Gray clătină din cap.

— Greșit. Pe Marte o să fiu liber.

— Nu e chiar așa, Frank.

Gaby se repezi la el, țipând.

Nu era prea mult spațiu de traversat și ea străbătuse mai mult de jumătate, cu mâinile ridicate și degetele întinse ca niște gheare, când el o împușcă. Pistolul Haag scoase un sunet ca o tuse profundă și glonțul o lovi undeva în umărul drept. O făcu să se răsucească și să se izbească de

Gray, care ridica deja Smith-ul. Trase o singură dată, un tunet în camera mică, și peretele se sparse lângă urechea stângă a lui Carl. Asurzit, înțepat în față și în obraz de fragmentele desprinse, Carl se aruncă greoi într-o parte și trase patru gloanțe în celălalt bărbat. Gray se împletici înapoi ca un boxer care tocmai a primit o lovitură puternică, lovi peretele opus și alunecă în fund pe podea. Avea Smith-ul încă în mână. Se holbă în sus la Carl pentru o clipă, iar Carl, apropiindu-se prudent, îl mai împușcă de două ori în piept. Apoi așteptă atent, cu pistolul îndreptat spre el, până când viața dispăru din ochii lui Gray.

Cont biotech închis.

Pe podea, Gaby încercă să se ridice și alunecă în propriul sânge. Rana din umăr sângera abundent, lichidul scurgându-i-se de-a lungul brațului, pe covorul colorat de sub ea. Gloanțele Haag erau proiectate să rămână în corp – dar făceau multă mizerie la intrare. Ea ridică ochii spre el, scoțând un fel de mormăit slab și panicat din fundul gâtului.

Carl clătină din cap.

— Mă duc să chem ajutoare, zise în quechua.

Trecu pe lângă ea până la ușa principală și o deschise.

Apoi, inundat de lumina din exterior, se roti tăcut și o mai împușcă o dată, în ceafă.

Capitolul 2

Fu, bineînțeles, arestat.

Atrași de împușcături, membrii unui pluton de securitate al taberei, purtând echipament blindat, sosiră în pas alergător pe stradă, căutând adăpost pe după colțurile

clădirilor și în spatele vehiculelor oprite, ca niște gândaci de dimensiuni umane. Lumina soarelui se reflecta pe carapacele de un albastru mat aflate pe piepturile lor și pe creștetul căștilor, sclipea pe țevile puștilor de asalt scurte și boante pe care le purtau. Pe deasupra, erau la fel de tăcuți ca niște gândaci – după toate probabilitățile, echipamentul și armamentul lor cu inscripția GH avea și un pachet de comunicare, și microfoane cu inducție. Își imagină totul din punctul lor de vedere. Voci șoptite, șocate, venind prin cabluri. Ochelari cu vedere îmbunătățită.

Îl găsiră pe Carl stând turcește pe treptele din fața ușii barăcii, cu palmele ridicate în sus. Era o poziție de meditație *tanindo* pe care o învățase de la Sutherland, dar el nu medita deloc. Efectele meshului se diminuau și durerea din coasta rănită începuse să revină. Respira și își păstra corpul nemișcat. Urmărea atent cum plutonul de securitate se târa pe stradă, îndreptându-se către el. Își așezase pistolul Haag și permisul de la Agenție pe jos, la patru-cinci metri de locul unde stătea el, și imediat ce se apropie prima siluetă blindată, cu pușca de asalt atârnându-i pe umăr, ridică încet mâinile deasupra capului. Băiatul în echipament de război respira greu; pe sub cască și ochelari, fața tânără îi era încordată de tensiune.

— Sunt agent genetic licențiat, recită Carl în spaniolă, cu voce tare. Am contract cu UNGLA. Aceea este autorizația mea, acolo, pe stradă, alături de pistol. Nu sunt înarmat.

Restul plutonului se adună, cu armele ridicate în același fel. Toți erau adolescenți. Căpitanul, ceva mai în vârstă, sosi și trecu în revistă situația, dar nici chipul lui picurând de sudoare nu părea mai încrezător. Carl stătea nemișcat și repeta litania. Trebuia să-i convingă înainte

ca ei să intre în baracă. Trebuia să stabilească o autoritate, chiar dacă nu era a lui. Acoperiți cu echipamentul de luptă *high-tech,* aceștia erau niște recruți asemenea celor cu care venise în oraș. Majoritatea părăsiseră școala la paisprezece ani, unii chiar mai devreme. Pentru ei, Curtea Europeană s-ar fi putut să nu însemne mai nimic, iar atitudinea lor față de ONU putea fi cel mult ambivalentă, dar permisul de la Agenție era o bucată de plastic holografic cu aspect impresionant. Cu puțin noroc, putea să atârne în balanță atunci când aveau să descopere cadavrele.

Căpitanul coborî pușca, îngenunche lângă permis și îl culese de pe jos. Legănă hologramă înainte și înapoi, comparând-o cu fața lui Carl. Se ridică și împinse prudent Haagul cu vârful bocancului.

— Am auzit împușcături, zise.

— Da, corect. Am încercat să arestez doi suspecți într-un caz deschis la UNGLA și ei m-au atacat. Sunt morți amândoi.

Tinerii cu fețe umbrite de căști se uitară unii la alții. Căpitanul făcu semn cu capul către doi membri ai plutonului, un băiat și o fată, și ei se strecurară de o parte și de alta a ușii barăcii. Fata strigă o somație către cineva din interior.

— Nu e nimeni viu înăuntru, spuse Carl. Serios.

Cei doi împinseră ușa în mod regulamentar, năvăliră înăuntru și parcurseră fiecare încăpere, strigându-și inutilele somații de predare. Restul așteptau cu armele îndreptate asupra lui Carl. În cele din urmă, fata din echipa care intrase înăuntru ieși cu arma pe umăr, traversă până la căpitan și-i șopti ceva la ureche. Carl văzu cum fața căpitanului se întunecă de furie în timp ce ascultă. Când ea își termină raportul, aprobă cu o înclinare a capului și

își scoase ochelarii de soare. Carl oftă și întâlni privirea cu care era obișnuit. Același vechi amestec, de teamă și dezgust. Tânărul își desfăcea deja niște cătușe din plastic albastru de la curea. Arătă cu degetul spre Carl ca spre ceva murdar.

— Tu, ridică-te, zise cu răceală. Mâinile la spate.

Până să-l dezlege din nou, degetele îi amorțiseră și umerii îl dureau din cauza strădaniilor de a-și ține încheieturile mâinilor cât mai aproape una de alta. Strânseseră cătușele cu sălbăticie – și chiar dacă își strânsese pumnii în timp ce îl legau, nu obținuse prea mult spațiu după ce își relaxase iar mâinile, iar tensiunea din brațe tindea să-i îndepărteze încheieturile, astfel că, oricum ar fi stat, cătușele tăiau în carne. După rana de cuțit din coastă, asta-i mai lipsea.

Descoperiseră rana când îl percheziționară, dar erau mai preocupați să-i golească buzunarele decât să-l trateze. Nu-i scoseseră cătușele. Atâta timp cât nu murea în arest, presupunea că nu le prea păsa în ce stare este. La centrul de securitate al taberei îi tăiară hainele; un medic nu foarte interesat palpă în jurul rănii, o declară superficială, îi dădu cu un spray antibacterian, o cusu și lipi un plasture peste ea. Fără analgezice. Apoi îl părăsiră într-o celulă de plastic mirosind vag a urină, în timp ce directorul GH se prefăcu timp de două ore că are probleme mai presante de rezolvat decât o dublă crimă în tabăra lui.

Carl își petrecu timpul revăzând confruntarea cu Gray, căutând o variantă în care Gaby să nu fi murit. Analiză unghiurile, cuvintele folosite, felul în care decursese conversația. Ajunse de zeci de ori la aceeași concluzie. Exista o singură procedură care i-ar fi salvat viața lui Gaby, anume

să-l fi împușcat mortal pe Gray în momentul în care ieșise din baie.

Sutherland ar fi fost supărat, știa asta.

„Nu există călătorii în timp", mormăise răbdător cândva. „Trăiești numai cu ceea ce ai făcut, iar în viitor încearcă să faci numai lucruri cu care poți trăi fericit. Ăsta-i întregul joc, bețivane, asta-i tot ce există."

Grele în siajul amintirii, gândurile lui Carl se întoarseră să-l caute.

„Nu mai vreau să fac așa ceva."

În cele din urmă, doi membri ai echipei de securitate, niște bărbați fără scuturi de protecție, veniră și-l scoaseră afară din celulă fără să-l dezlege, apoi îl conduseră într-un birou mic de la celălalt capăt al clădirii. Directorul taberei stătea pe colțul unei mese legănându-și piciorul și urmărea cum i se scoteau lui Carl cătușele, fără niciun ceremonial. Jetul de solvent îi lăsă pe piele câteva picături care îl arseră. Nu părea a fi un accident.

— Îmi pare foarte rău, zise directorul în engleză, fără vreo remușcare vizibilă.

Era un tip destul de obișnuit, înalt, alb, la patruzeci și ceva de ani, într-un costum de firmă care aducea cu un echipament ușor de călătorie. Numele lui, după cum aflase Carl din cercetările anterioare, era Axel Bailey, dar el nu se prezentă și nici nu-i întinse mâna.

— Și mie.

— Da, e evident că ai fost reținut fără a fi necesar. Dar dacă ți-ai fi declinat identitatea înainte de a alerga prin tabăra mea, jucându-te de-a detectivul, poate am fi reușit să evităm o mulțime de neplăceri.

Carl nu spuse nimic, doar își frecă mâinile în așteptarea durerii prin care ele își reînnoiau cunoștința cu fluxul de sânge.

Bailey își drese glasul.

— Da, ni s-a confirmat că Rodriguez era în realitate cel care ai pretins tu că este. O scăpare produsă când s-au făcut verificările aici, se pare. Oricum, agenția ta vrea să-i contactezi și să le oferi o informare preliminară asupra împușcăturilor, dar întrucât noi nu-i contestăm jurisdicția, desigur, deocamdată nu va fi nevoie de mai mult. Totuși aș vrea să mă asiguri că o să faci un raport complet la COLIN, imediat ce te întorci la Londra, în care să amintești de cooperarea noastră. Dacă ești de acord, ești liber, ba chiar îți asigurăm și transportul de aici.

Carl aprobă. Simți primele înțepături de durere prin carnea degetelor.

— S-a făcut. Vrei să dispar înainte ca presa să ia urmele poveștii.

Gura lui Bailey se strânse, devenind o linie.

— Te duc cu elicopterul până la Arequipa – spuse el sec – ca să ai zbor direct spre casă. Consideră asta un gest de bunăvoință. Pistolul și licența îți vor fi înapoiate acolo.

— Nu.

Carl scutură din cap. Fiind sub mandat UNGLA, teoretic ar fi putut închiria el însuși elicopterul. Teoretic.

— Îmi înapoiezi personal pistolul și licența, chiar acum.

— *Poftim?*

— Pistolul Haag este proprietatea UNGLA. Posesia lui de către o persoană neautorizată este ilegală. Du-te și adu-l.

Piciorul lui Bailey se opri din legănat. Întâlni ochii lui Carl pentru o clipă, probabil văzu ce era acolo și își drese glasul. Făcu semn unuia dintre gardieni, citindu-i numele scris pe buzunarul de la piept al uniformei:

— Aaa... Sanchez. Du-te și adu efectele personale ale domnului Marsalis.

Gardianul se întoarse să plece.

— Nu.

Carl îi aruncă o privire lui Sanchez și îl văzu oprindu-se cu mâna pe ușă. Știa că se poartă copilărește, dar părea să nu se poată opri. Se întoarse către director:

— Am spus să mi le aduci *tu*.

Bailey se înroși. Coborî de pe marginea mesei.

— Ascultă, Marsalis, nu...

Carl își acoperi un pumn care pulsa dureros cu cealaltă mână. Făcu o grimasă. Glasul directorului se stinse.

— Du-te și adu-mi-le, repetă Carl încet.

Tensiunea momentului se prelungi, apoi se risipi. Încă roșu până la rădăcinile părului său atent pieptănat, Bailey trecu pe lângă el și deschise ușa.

— Supravegheați-l, se răsti la gardieni și se strecură afară.

Carl observă un zâmbet subțire schimbat între cei doi bărbați. Își mai frecă puțin pumnul apoi trecu la cealaltă mână.

— Așadar, care dintre voi doi, binevoitorilor, m-a stropit cu solventul de cătușe?

Zâmbetul se topi într-o prudență ostilă și o tăcere încremenită care ținură până când Bailey se întoarse cu lucrurile lui și formularele aferente.

— Va trebui să fii martor la asta, zise morocănos.

Securitatea taberei împachetase totul cu bandă izolatoare lată de patruzeci de centimetri, fiecare obiect fiind strâns în pungi de plastic vidate. Carl rupse banda, desfășurând-o pe birou ca să verifice că totul era acolo.

Arătă spre cheie.

— Asta e de la un dulap din parcarea autocarelor, zise. Bagajul meu e înăuntru.

— Îl poți recupera în drum spre elicopter, replică Bailey, fluturând nerăbdător formularul de eliberare. O să-i pun pe oamenii mei să te escorteze.

Carl luă formularul, îl așeză pe birou, rupse folia de activare a holorecorderului din colț și se aplecă deasupra lui.

— Carl Marsalis, SIN s810dr576, recită el, cuvintele alunecându-i ușor pe limbă datorită familiarității lor. Autorizație UNGLA cod 31 jad. Prin prezenta declar că toate obiectele enumerate reprezintă lista completă cu lucrurile aflate în proprietatea mea, care mi-au fost luate de cei de la securitatea taberei GH la 18 iunie 2107 și returnate mie la aceeași dată.

Apăsă discul cu degetul mare, sigilându-l, și îl împinse pe suprafața mesei. O senzație bizară de sufocare pusese stăpânire pe el în timp ce recita declarația, ca și cum nu efectele lui personale, ci el însuși ar fi fost cel închis etanș în plasticul transparent.

Nu mai vreau să fac așa ceva.

Nu, nu asta era. Ridică ochii și văzu modul în care Bailey și cei doi gardieni îl priveau.

Nu mai vreau să fiu *așa ceva.*

Așa.

Părăsi tabăra în elicopter, legănându-se deasupra albastrului strălucitor al lacului și apoi prin frumusețea aspră

a munților, în drumul de la *altiplano* la Arequipa. Elicopterele de acel gen aveau sisteme de navigație inteligente care rulau un model, transmis prin satelit în timp real, al terenului și condițiilor meteo locale, ceea ce le făcea să zboare aproape singure. Totuși pilotul îl ignoră nepăsător pe durata întregului zbor. Carl stătu singur în compartimentul pentru pasageri și privi pe fereastră la peisajul de dedesubt, suprapunându-l peste amintirile lui despre Marte. Asemănările erau evidente – nu era vorba doar de atmosfera rarefiată pe care o simula aici COLIN –, dar până la urmă era totuși acasă, cu un cer albastru-senin deasupra, orizontul larg al unei planete mari în față și greutatea rotației lente de 1g complet apăsându-ți oasele.

„Nu acceptați înlocuitori." Sloganurile partidului politic Earth First îi trecură repede prin minte.

„Nu ascultați păcălelile corporațiilor. Rămâneți cu picioarele pe pământ. Luptați pentru o viață mai bună *aici* și pentru o lume mai bună *acum*."

Pe aeroportul din Arequipa își folosi atestările UNGLA ca să facă rost de un loc în compartimentul de dormit, la următorul zbor direct spre Miami, cu Delta. Ar fi preferat un suborbital, dar pentru asta trebuia să te duci la Lima și probabil nu merita timpul suplimentar pierdut și stresul cerut de ocol. Așa putea cel puțin să se odihnească. Mai avea cam o oră de așteptat, așa că își cumpără la negru niște codeină, luă dublul dozei admise și o înghiți împreună cu o substanță generică, pe care o cumpărase în salonul pentru plecări de la un *outlet* Buenos Aires Beef Co. Își mestecă hrana provenind de la o franciză, stând la punctul de observare, fără să-i simtă gustul, privind afară la conul încununat de zăpadă al vulcanului El Misti și

întrebându-se dacă realmente nu exista ceva, altceva, cu care să fi putut să-și câștige existența.

„Sigur. Du-te și vorbește cu Zooly când te întorci, poate are nevoie de ușieri pentru tranșa de miercuri."

Un zâmbet amar. Se anunța zborul lui. Își termină rămășițele reci ale pampaburgerului – „Olé!" –, își șterse degetele și plecă.

Dormi prost pe drumul spre Miami, sâcâit de vise despre coridoarele tăcute de pe *Felipe Souza* și vaga teroare că stafia lui Gaby plutea pe urmele lui în tăcerea gravitației scăzute, cu fața recompusă, în mod miraculos nedistorsionată de glonțul care o ucisese, și cu creierul scurgându-i-se întunecat din gaura pe care i-o făcuse în ceafă. Variații pe aceeași temă, dar nimic nou – numai că de obicei era o altă femeie care venea plutind în spatele lui pe nava spațială pustie, niciodată atingându-l cu adevărat, șoptindu-i șuierător în ureche peste țiuitul asurzitor al liniștii.

Se trezi tresărind, transpirat, când pilotul anunță că începea coborârea spre Miami și că aeroportul era închis din motive de securitate, deci niciun avion nu avea să decoleze pe viitor. Opțiunile de cazare puteau fi accesate prin...

„La dracu'."

Suborbitalul companiei Virgin l-ar fi adus pe cerul de deasupra Londrei la patruzeci și cinci de minute după decolarea din Miami. Ar fi putut ajunge acasă la timp pentru o ultimă comandă la Banners și apoi în patul său din mansarda înconjurată de copaci din Crouch End. S-ar fi putut trezi târziu a doua zi dimineață, cu ciripitul păsărelelor la fereastră și lumina soarelui strecurându-se fracturată printre frunzele proaspete. În sfârșit, puțin concediu în vara britanică – rănit fiind, Agenția n-ar fi avut de ales – și

întreg Atlanticul aflat între el și topografia tulburătoare de la MarsPrep.

În schimb, își târâia geamantanul pe coridoare largi și luminoase, cu holoecrane de doi metri pe zece, care admonestau: „Credeți că acolo nu sunt decât pietre roșii și ecluze? Mai gândiți-vă!" și „Noi trimitem pe Marte numai învingătorii".

Miami era un aeroport transamerican, și asta însemna un aeroport al tuturor companiilor implicate în Western Nations Colony Initiative. O jurnalistă de la un tabloid, cu ceva mai multă vizibilitate decât ar fi meritat, estima, într-un fragment de prostioară pe care o citise cu ani în urmă: „În prezent, una din șapte persoane care trece prin Miami International o face în scop de afaceri legate, direct sau indirect, de Marte și programul COLIN. Acest procent este în creștere." Acum ajunsese probabil la o persoană din patru.

Folosi scări rulante și ascensoare prin întreg aeroportul, încă simțindu-se vag amorțit din cauza codeinei. În partea opusă a complexului terminalului căută hotelul Marriott, luă o cameră cu vedere la linia orizontului și solicită o consultație medicală din opțiunile de la room service. Plăti totul cu cardul Agenției. Ca om care-și închiria serviciile, avea un credit destul de substanțial – în orice caz, atunci când lucra sub acoperire își făcea cea mai mare parte a tranzacțiilor cash și electronic, cheltuieli pe care apoi le cerea înapoi ca parte a remunerației lui –, dar fiindcă nu mai avea decât câteva zile până să se întoarcă la Londra și să închidă oficial dosarul Gray, în cont îi mai rămăseseră destui bani.

Era timpul să-i folosească.

Ajuns în cameră, își dezbrăcă geaca și cămașa protectoare de weblar, își aruncă hainele murdare grămadă pe jos și se înmuie sub duș timp de cincisprezece minute. Meshul se evaporase, retras înapoi în bârlogul lui spinal, și trupul lui era un catalog de vânătăi pe care le simțea prin valurile tot mai subțiri de codeină. Rana lipită din coastă îl durea ori de câte ori se mișca.

Se șterse cu prosoapele pufoase de la Marriott și tocmai își îmbrăca cea mai curată pereche de pantaloni uzați din pânză, când cineva sună la ușă. Apucă un tricou, privi în jos spre rană și ridică din umeri. N-avea rost să se îmbrace. Aruncă tricoul și se duse la ușă gol până în talie.

Medicul hotelului era o latino-americancă atrăgătoare, care probabil își făcuse stagiul în vreun spital republican de la oraș, pentru că abia dacă ridică o sprânceană bine îngrijită când el îi arătă rana de cuțit.

— Ești de mult în Miami? îl întrebă.

El zâmbi și scutură din cap.

— Nu s-a întâmplat aici. Abia am venit.

— Înțeleg.

Nu-i întoarse zâmbetul. Se așeză în spatele lui și apăsă cu degetele lungi și răcoroase în jurul rănii, încercând lipitura. Nu se purta cu prea multe menajamente.

— Așadar, ești unul dintre iluștrii noștri consultanți militari?

Răspunse în engleză:

— Cum, cu accentul ăsta?

Buzele i se curbară ușor când se întoarse în fața lui.

— Ești britanic? Îmi pare rău, am crezut...

— Nu-i nimic. Și eu îi urăsc pe ticăloșii ăia.

Că ucisese unul într-un bar din Caracas anul trecut nu mai spuse. Nu încă. Reveni la spaniolă:

— Ai familie în Venezuela?

— În Columbia. E aceeași poveste și acolo, doar că pentru coca, nu pentru petrol. Și de mai mult timp. E la fel încă de când au plecat bunicii mei și n-o să se schimbe vreodată.

Își deschise geanta de pe măsuță și scoase un ecograf portabil.

— N-ai crede ce chestii îmi povestesc verii mei.

Carl se gândi la uniformele pe care le văzuse pe străzile din Bogotá cu câteva săptămâni în urmă. O bătaie scurtă la care asistase.

— Nu, n-aș crede.

Ea îngenunche în fața lui și palpă din nou rana, acum cu mai multă blândețe. De necrezut, dar degetele ei păreau mai calde. Plimbă ecograful înainte și înapoi de câteva ori, apoi se ridică în picioare. Carl prinse o undă din parfumul ei. În acel moment, ochii li se întâlniră și ea își dădu seama că el îi simțise mirosul. Dură doar o clipă, intensă, apoi ea se întoarse spre geantă. Îi scoase bandajele și își drese glasul, înălțând sprâncenele și privind cu ochi îngustați la ceea ce tocmai se întâmplase.

— Nu prea pot face mai mult decât s-a făcut deja, zise ea puțin grăbită. Cel care te-a lipit știa ce face. E o treabă bună, ar trebui să se vindece repede. Ți-au dat cu spray?

— Da, au dat.

— Vrei ceva pentru durere?

— Durerea e sub control.

— Bun, o să te pansez din nou dacă vrei, doar dacă nu ai de gând să faci un duș.

— Tocmai am făcut duș.

— Păi, în cazul ăsta pot să plec...

— Vrei să iei cina cu mine?

Atunci ea zâmbi de-adevăratelea.

— Sunt căsătorită, spuse ridicând mâna cu verigheta de aur pe ea. Nu fac așa ceva.

— Hei, îmi pare rău. N-am observat, minți el.

— Nicio problemă.

Zâmbi din nou, dar oarecum cu neîncredere, iar tonul vocii sugera că nu se lăsase prostită.

— Ești sigur că nu vrei calmante? Tariful e cel minim, astea intră la pachet cu restul.

— Nu, sunt bine.

Ea își adună lucrurile, îi mai oferi un zâmbet și îl lăsă să se îmbrace și el.

Ieși în oraș.

Probabil nu era ceva înțelept, dar amintirea senzorială a doctoriței intangibile îl puse în mișcare. Degetele ei pe pielea lui, parfumul ei, vocea. Felul în care îngenunchease în fața lui.

Un autotaxi îl duse la est de aeroport, străbătând șoselele largi, cu multe benzi. Majoritatea localurilor erau încă deschise – strălucirile LCLS de pe fațade chemau, părând totuși ciudat de îndepărtate, ca luminile unui oraș de pe țărm văzute din larg. Presupuse că era de vină codeina, poate interfera cumva cu meshul. Un timp, fu fericit să le privească trecând pe lângă el. Apoi, când traficul începu să se aglomereze, o luă la întâmplare spre direcția în care luminile păreau mai strălucitoare. Pe un bulevard numit după un erou cubanez al Reposesiunii, cu placa de bronz reprezentând capul de pod și baioneta fixată la colț în zidul de cărămidă. Remixuri ale unor piese clasice de

Zequina și Reyes se revărsau pe ușile larg deschise, trupuri bronzate unduindu-se sau mergând pe stradă în jurul lui. Era cald și înăbușitor, iar îmbrăcămintea se compunea din petice ușoare de mătase peste costumele de baie – pentru femei – și pantaloni de in sau de piele, cu bustul gol – pentru bărbați. Dacă te luai numai după culoarea pielii, Carl s-ar fi potrivit destul de bine în peisaj – era unul dintre cele câteva lucruri care îi plăceau în Miami – dar strica totul cu garderoba. Pantaloni de doc, pantofi sport ușori și un tricou cu *Bradbury Bubble '97*. Arăta ca un nenorocit de turist.

În cele din urmă, obosit de privirile de genul „nu-i locul lui aici", primite din partea faunei locale, se retrase din fluxul principal și se afundă în semiîntunericul unui club numit Picante. Era jegos, pe jumătate gol și la fel de apropiat de fanteziile lui despre cum avea să continue seara pe cât era afișul de pe peretele barului din Garrod Horkan 9 față de realitatea caraibiană. În subconștientul lui rulau vag serii de imagini în care o întâlnea pe doctorița latino – în fine, un substitut apropiat, oricum – într-un bar salsa stilat, plin de luminile ringului de dans reflectate în paharele de cocktailuri și danturile perfecte. Urma atmosfera lejeră, slab luminată a unui loc mai intim, dar la fel de elitist, apoi drumul spre locuința ei, oriunde s-ar fi aflat aceasta. Așternuturi curate pe un pat larg și țipetele unei femei dezinhibate, pe culmile orgasmului. Ațipind satisfăcut în confortul umbros și temporar al căminului de o noapte al unei femei străine.

„Ei bine, umbra o ai", admise în sinea lui cu un zâmbet amar. Picante avea câteva ringuri de dans LCLS, nu mai mari decât baia lui din hotel, un bar rectiliniu tradițional și aplice luminoase pe pereți, care păreau proiectate în

avantajul celor câteva prostituate destul de vizibile care își pierdeau vremea pe la mese, fumând și așteptând să fie invitate la dans. Carl își luă de băut – nu aveau Red Stripe și se hotărî pentru ceva numit Torero, apoi își dori să n-o fi făcut – și se instală la bar aproape de ușă. Poate că era o prudență profesională sau doar senzația ciudată de confort dată de faptul că putea vedea strada – sentimentul că nu trebuia să *rămână* acolo dacă nu voia.

Dar se afla încă acolo, o oră mai târziu, când ea apăru și se propti alături de el la bar.

Barmanul se apropie, lustruind un pahar.

— Salut! Dă-mi un whisky cu cola. Cu multă gheață. Salutare!

Carl își dădu seama că ultimul salut îi era adresat lui. Ridică ochii de la resturile ultimei beri și înclină din cap, încercând să se adapteze la lumina slabă. Încercând să-și dea seama dacă era o profesionistă.

— Nu pare că te distrezi prea mult aici, zise ea.

— Nu?

— Nu.

Nu era doctorița de la Marriott – trăsăturile îi erau mai ascuțite și mai palide, curbele trupului mai puțin generoase și părul de metisă prost pieptănat. Nu avea nici verighetă, doar mai multe inele din argint, ieftine și bogat ornamentate, la ambele mâini. Corsajul era făcut astfel încât să arate a metal sculptat, strângând-o doar cu puțin mai jos de subsuori, fusta îi ajungea până la jumătatea coapsei, realizând un contrast întunecat, plus inevitabilele tocuri cui. Expunea multă piele netedă de culoarea cafelei – coapsele mai jos de fustă, umerii și curbele sânilor ridicați deasupra corsajului, buricul acolo unde cele două piese de îmbrăcăminte nu se întâlneau –, dar nu mai mult

decât obișnuia lumea de pe stradă pe o asemenea căldură, și asta nu trebuia să însemne nimic, în niciun sens. Machiajul era puțin cam încărcat, îmbâcsit în porii de pe laturile nasului. Mda, era la lucru. Încetă să se mai amăgească de unul singur, așteptând o clipă înainte de a lua decizia, ca un parașutist care se prinde de trapă, apoi se relaxă.

— Abia am ajuns, spuse. Călătorie de afaceri, sunt încă sub tensiune.

— Da? întrebă ea, înclinându-și capul pe o parte și încrucișându-și picioarele în direcția lui, în timp ce fusta i se ridică pe coapse. Ai nevoie de ajutor?

Mai târziu, altundeva, eliberat de tensiune ca de o pereche de pantaloni strâmți de piele de care nu se putea dezbrăca singur, stătea proptit de tăblia patului și o urmărea mișcându-se prin spațiul vopsit în alb al apartamentului ei. De la picioarele patului până la ușa deschisă a băii nu era mai mult de un metru, dar lui i se părea că ea trecuse într-un univers paralel. Acțiunile ei păreau să aibă loc la o mare distanță; chiar și micile zgomote din baie, curgerea și stropitul apei, clinchetele instrumentelor de machiaj, toate erau cumva atenuate, ca și cum le-ar fi privit printr-un panou de observație din sticlă groasă dintr-un vivariu al unei grădini zoologice extraterestre.

„Veniți să vedeți oamenii!"

„Priviți cum se împerechează în mediul lor natural autentic!"

O grimasă îl străbătu, prea adânc ca să mai poată fi înregistrată de mușchii feței.

„Priviți ritualul postcoital la duș al femelei!"

Un alt impuls adânc îngropat îi spunea să se ridice din pat, să se îmbrace și să plece dracului. Nu prea mai

era nimic altceva de făcut. Ea îi folosise cardul imediat ce intraseră pe ușă – îl strecurase prin fanta cititorului cu aceeași competență clinică pe care o folosise apoi ca să-i dea cu spray pe penis și să-l introducă în interiorul ei. După aceea avusese parte de câteva figuri de bază din filme difuzate doar contra cost – își supsese degetele în timp ce el se mișca înăuntrul ei, își strivise sânii când îl călărea – câteva schimbări de poziție la momentul potrivit și un crescendo de gemete din fundul gâtului până când el își dăduse drumul. Acum luminile străzii și un copac de afară produceau umbre galbene și legănătoare pe pereții și tavanul camerei întunecoase, mirosul alcalin al sexului de curând încheiat se scurgea din cearceaful înfășurat în jurul taliei lui și dintr-odată se simți bătrân, obosit și ușor bolnav.

Rana din coastă începuse să-l doară din nou și se gândi că probabil i se desprinsese bandajul.

Impulsul ajunse până la sistemul lui motor. Se sculă și-și lăsă picioarele peste marginea patului. În spațiul băii se trăgea apa la toaletă. Dintr-un motiv oarecare, sunetul îl făcu să se grăbească, iar când ea ieși, își găsise deja pantalonii și îi îmbrăca.

— Pleci? întrebă ea plat.

— Da, cred că a venit momentul ăla.

Își culese cămașa de pe un braț al canapelei și începu să și-o tragă pe el.

— Sunt obosit, iar tu, presupun, trebuie să ajungi în altă parte, corect?

Tăcere. Stătea acolo, privindu-l. Auzi un sunet slab când ea înghiți în sec, apoi un icnet umed. Brusc, își dădu seama că plângea în întuneric. Se opri, prudent, cu cămașa pe jumătate îmbrăcată, trăgând cu ochiul la ea. Icnetul

deveni un suspin adevărat. Se întoarse cu spatele la el, cuprinzându-se în brațe.

— Ascultă, spuse el.

— Nu, du-te.

Vocea era dură și aproape nealterată de lacrimi, antrenată de meserie, presupuse el.

Nu se prefăcea că plânge, exceptând cazul în care se pricepea imite mai bine suferința decât extazul sexual. Rămase în spatele ei, privind la buclele dezordonate ale părului ei, încrețite de umezeală și căldură.

Imagini ale cefei lui Gaby explodând.

Se strâmbă, puse mâna pe umărul ei cu o ezitare care semăna cu o farsă grosolană după intimitatea ieftină pe care și-o cumpărase cu douăzeci de minute în urmă. Ea tresări ușor la atingerea lui.

— Sunt însărcinată.

Replica ricoșă dintr-un colț al minții lui și pentru o clipă se gândi că nu înțelesese bine. Apoi, dacă ea nu repetă, își luă mâna de pe umărul ei. Ea pescuise sprayul Trojan din geantă cu dexteritatea unui artist de circ legat la ochi și i-l aplicase cu aceeași dexteritate. Îi dăduse un sentiment de liniște s-o privească lucrând, senzația că era – ce idioțenie – pe mâini bune. Acum aceeași parte idioată din el se simțea trădată de recunoașterea acelei greșeli anterioare, aproape ca și cum ea l-ar fi acuzat că problema avea vreo legătură cu el.

— Păi, încercă el, nu poți... Înțelegi.

Umerii ei se cutremurară.

— Suntem în Florida. E ilegal de zeci de ani. Trebuie să te duci în Uniune sau în Rim, iar eu nu am fondurile necesare în contul meu medical. Dacă aș vinde tot ce am, tot nu mi-ar ajunge.

— Și nu e nimeni aici care să...

— Nu m-ai auzit? La dracu, e *ilegal*.

O urmă de competență profesională – sentimentul că se află pe teritoriul lui – puse stăpânire pe el.

— Legalitatea nu are nimic de-a face cu asta. Nu la asta mă refeream. Trebuie să existe locuri în care să te duci.

Ea se întoarse cu fața la el, ștergându-și cu dosul palmei lacrimile de pe obraz. Urmele rămase sclipeau în lumina din cameră. Pufni:

— Da, locuri în care te poți duce *tu*, poate. Locuri în care se poate duce fiica guvernatorului. Crezi că am banii ăștia? Sau poate crezi că vreau să risc o răzuială pe vreo alee întunecoasă, să ajung acasă sângerând de moarte sau să intru într-un colaps enzimatic pentru că ăia erau prea ieftini ca să facă treaba corect. De unde vii, omule? Aici costă al dracului de mulți bani să fii bolnav.

Îi stătea pe limbă să-i spună s-o lase baltă. Nu era problema lui, căcatul ăsta nu-l privea. În schimb văzu din nou capul lui Gaby explodând și, de la depărtare, se auzi întrebând încet:

— De cât ai nevoie?

„Futu-i!" Își deplasă iritarea asupra fetei, asupra lui însuși, o redirecționă spre nord și spre est. „Să mai plătească ticăloșii de la UNGLA și pentru ceva care merită. Nu că nu și-ar permite. Să-și facă griji nemernicul de di Palma dacă îndrăznește."

După ce o calmă, o opri din plâns și îi întrerupse protestele recunoscătoare înainte de a începe să sune fals, îi explică că are nevoie de un datapoint ca să transfere fonduri pe carduri pe care ea să le poată utiliza. Asta ar putea să însemne să se întoarcă la hotel. Auzind asta, ea îl apucă strâns de mână și el bănui că era îngrozită ca nu cumva

să se răzgândească dacă ar ieși din raza ei vizuală sau din cartier.

Știa un datapoint sigur la câteva străzi distanță, unul dintre clienții ei din centrul orașului îl folosea din când în când. Îi putea arăta locul, chiar acum, doar să se îmbrace, nu durează mult.

Afară, străzile erau destul de goale, era un cartier periferic semi-rezidențial, și la ora asta oamenii erau fie în case, fie prin centru. Toate vitrinele magazinelor aveau storuri din aliaje metalice; benzi de un galben strident anunțau sistemele antiefracție pândind din interiorul metalului. Câteva baruri erau încă deschise, expunând firme palide de neon deasupra ușilor de pe colț, ca niște difuze turnuri de far urbane. În fața unuia, mai mulți aspiranți la titlul de bătăuși de stradă se sprijineau de pereți sau se urcaseră pe mașinile parcate, aruncând priviri periculoase rarilor trecători. Carl simți meshul activându-se ușor, sugestiv. Îl ignoră și le evită ochii, puse un braț pe umerii fetei și grăbi puțin pasul. Îi auzi pe băieți vorbind despre el într-un dialect spanglez extrem de codificat. Nu era nevoie de prea multă imaginație ca să înțeleagă ce spuneau. „Turiști nenorociți, străini nenorociți, ne fut nouă femeile". Vechea nemulțumire. Nu prea îi putea acuza. Apoi dispărură după un colț și vocile lor fură înlocuite de muzica scurgându-se pe o fereastră deschisă larg din cauza căldurii, un jazz cubanez aspru, care suna ca și cum cineva ar fi cântat la pian cu pumnii.

Datapointul era o excrescență urâtă din beton, înaltă de doi metri și cam la fel de lată, umflându-se din zidul unei unități comerciale ca un fel de tumoare arhitecturală. Era dotat cu o ușă din aliaj solid de tantal. Panourile

LCLS cu grilaje puternice încastrate în partea superioară a structurii aruncau în jos o lumină cristalină palidă.

Carl păși în cercul luminos și se simți, în mod ridicol, ca un actor pe scenă. Tastă codul său general de acces și ușa se roti, deschizându-se. Vechi amintiri și cicatrici din Caracas îl făcură s-o împingă pe fată înainte și să lovească butonul de închidere rapidă imediat ce ajunseră amândoi înăuntru. Ușa se roti la loc.

Interiorul era cam la fel ca toate modulele pe care le folosise prin toată lumea: o mască pentru citirea irisului, pe o tijă flexibilă, un ecran lat cu microfon integrat într-o latură, așezat deasupra unui bancomat de carduri, un scaun dublu lat ieșit din podea, destinat, cu siguranță, mai degrabă clienților obezi decât cuplurilor îndrăgostite.

Oricum, fata rămase discret în picioare, privind ostentativ departe de ecran. Într-adevăr, mai adusese acolo clienți.

— Bună ziua, domnule, rosti vesel datapointul. Doriți să auziți opțiunile disponibile pentru clienți...

— Nu.

Carl își potrivi cititorul de iris pe cap, clipi de cîteva ori în lentile și așteptă clopoțelul care anunța că fusese identificat. Se întrebă alene ce s-ar întâmpla dacă ar fi nevoit să facă asta cu un ochi învinețit.

— Mulțumesc, domnule. Acum vă puteți accesa contul.

Încărcă creditul pe zece carduri cu limită de sumă, gândindu-se că fata nu ar acorda încredere unei clinici clandestine plătind totul în avans. În momentul când i le înmâna, în spațiul înghesuit, își dădu seama că nu știa cum o cheamă. Câteva secunde mai târziu își dădu seama de încă un lucru, anume că nici nu voia să știe. Ea luă cardurile în tăcere, privindu-l de sus până jos într-un fel

care îl făcu să se gândească că ar putea să-i ofere din recunoștință o partidă de sex oral acolo, în cabină. Dar ea șopti un „mulțumesc" cu o voce atât de joasă încât abia se auzi, iar el se întrebă dacă nu era, la urma urmelor, doar un idiot cu o imaginație superactivă. Apăsă din nou butonul și ușa se deschise cu un șuierat.

Ieși în urma fetei.

— OK, băiete! Ridică dracului mâinile, să le văd!

Strigătul venea din stânga lui; siluetele care săriră pe el veneau din ambele părți. Meshul învie vesel. Apucă un braț, îl răsuci și îl azvârli pe posesor în direcția ecoului stins al vocii. Înjurături și poticneli. O altă siluetă încercă să se lupte cu el, avea o oarecare tehnică, dar... trase cu putere, pară cu brațul și izbi cu cotul în figura din spatele lui. Simți nasul spărgându-se. Durerea îi smulse atacatorului său un țipăt ascuțit . Făcu un pas, agăță cu un picior și împinse.

Cel cu nasul spart căzu. Mai era unul, revenind din stânga. Se răsuci cu un rânjet feroce, cu degetele ca niște gheare și își văzu ținta. Masiv, cu umeri aduși în față, tipul fostului luptător profesionist. Carl fentă, apoi îl lovi rapid în stomac. Un icnet și senzația unei lovituri bine plasate, dar inerția bărbatului masiv îl făcu să se prăbușească în față și Carl trebui să se ferească într-o parte ca să evite să fie doborât.

Atunci cineva în lovi în cap de la spate.

Auzi lovitura venind, simți mișcarea aerului pe lângă ureche, începu să se întoarcă înspre atacator, dar era mult prea târziu ca să scape. Întunericul explodă în el, punctat cu mici scântei. Se răsuci și se prăbuși în cercul de lumină cristalină din jurul datapointului. Vederea i se înnegură, apoi îi reveni. O altă siluetă solidă veni și se

aplecă deasupra lui. Prin culorile care valsau în sus și în jos în spatele ochilor lui văzu țeava unui pistol și încetă să se mai lupte.

— Miami Vice, dobitocule. Rămâi jos sau îți fac o gaură în cap.

Evident, fu arestat.

Capitolul 3

6.13 a.m.

Fâșii de nori joși, pe cerul curat de dinaintea răsăritului. Burnița din noaptea trecută încă mai sclipea pe metalul negru al carapacelor navetelor obținute prin multiplicare rapidă, pista de aterizare din ciment era umedă și în aer încă mai erau picături de ploaie.

Joey Driscoll apăru din cantină cu câte un termos înalt de cafea în fiecare mână, ținând brațele depărtate lateral ca pentru a se echilibra; avea ochii încercănați de somnolența sfârșitului de schimb. Gura i se deschise într-un căscat cavernos.

Sirena izbucni, țiuind în crescendo, ca freza gigantică a unui dentist.

— Of, la dracu'...

Pentru o clipă încremeni într-o neîncredere epuizată – apoi termosurile de cafea izbiră podeaua și el alergă resemnat către depozitul de arme. Deasupra capului său, sirenele oprite în primul moment pentru a-și trage răsuflarea, își reluau vaierul maniac. Panourile mari LCLS din pragurile hangarului luminau într-un chihlimbariu intermitent.

În stânga, peste zgomotul sirenelor, auzi bâzâitul răgușit al turbinelor cu reacție rapidă ale navetelor pornind. Dura poate un minut și jumătate până să atingă maximul. Încă două minute pentru adunarea echipajului și aveau să se ridice, tremurând pe pistă ca niște câini care încearcă să se elibereze dintr-o lesă scurtă. Oricine întârzia la îmbarcare avea să se aleagă cu coaiele tăiate.

Ajunse la depozitul de arme tocmai când Zdena țâșnea afară din el, cu vesta tactică încă incomplet încheiată și casca atârnându-i, ținând în mână XM-ul cu patul încă extins, cum stătuse pe rastel. Îi adresă un larg zâmbet slav când îl văzu.

— Unde dracu' mi-e cafeaua, Joe?

Era nevoită să strige ca să acopere sirenele.

— Jos, pe podea. Dacă vrei, linge-o, zise și gesticulă, exasperat de zgomot. Pe bune, ce dracu'! Mai aveam patruzeci de minute până să ies din tură și avem căcatul *ăsta*.

— Pentru asta suntem plătiți, cowboy.

Smuci de țeava XM-ului, aducând-o la lungimea unei carabine și o bloca acolo, apoi introduse arma în tocul de la coapsă, concentrându-se să-și încheie strâns vesta. Joe trecu pe lângă ea.

— Chiar ne plătesc?

Pătrunse în hărmălaia depozitului aflat în stare de alertă. Încă vreo zece trupuri, țipând, înjurându-și echipamentul învechit, râsete tensionate ca niște lătrături. Joe își înșfăcă vesta, casca și masca T din grămada dezordonată de pe tejghea, fără să se ostenească să se echipeze cu ele. Experiența îl învățase să facă asta în burta navetei, în timp ce zburau peste Pacific. Apucă țeava verticală a unui XM din nișa lui, chinuindu-se puțin pentru că legăturile nu

voiau să cedeze, eliberă în cele din urmă arma de asalt și se îndreptă spre ieșire.

„Patruzeci de minute nenorocite."

Zdena se așezase deja pe capacul din spate, acum coborât, al lui Blue One, cu casca pusă lejer, fără mască, zâmbind spre el când icni și se săltă, alunecând pe fund, la bord. Se aplecă și țipă ca să acopere zgomotul turbinelor:

— Hei, cowboy! Gata de rock-and-roll?

Nu se putuse dumiri niciodată dacă ea își falsifica accentul demn de o Natașa sau nu. Nu lucraseră suficient de mult timp împreună; ea venise cu ultimii angajați, la sfârșitul lui mai. Își imagina – iar eticheta cerea să nu întrebi *niciodată* – că probabil făcuse muncă oficială în exterior, cel puțin atât cât putea fi de legal în acele zile. Totuși se îndoia că ea ar fi sărit gardul așa cum o făcuse el. Mai degrabă venea de pe fâșia de coastă siberiană sau poate din acele fabrici rusești plutitoare din sud, făcând parte din porcăria de fluidizare a muncii în Pacific Rim despre care se vorbea mereu. Bineînțeles, din câte știa el, putea fi chiar originară de pe Coasta de Vest. Acolo engleza stricată nu însemna neapărat ceva anume. Nu mai era ca pe vremea Republicii, când engleza americană era impusă forțat și copiii erau pedepsiți la școală dacă vorbeau altceva.

În statele din Rim, engleza era strict o limbă a comerțului – învățai din ea atât cât aveai nevoie, ceea ce – depinde în ce *barrio* crescusei – nu trebuia să fie prea mult.

— Ar trebui – încă mai gâfâia după sprint, nu avea destul aer ca să strige – să încetezi să te mai uiți la filmele alea vechi, Zed. Miza aici e în zona de ape adânci. O să-l speriem de-o să se cace pe el vreun idiot de fermier de plancton care a uitat să-și actualizeze atestatele pe luna asta. A dracului pierdere de timp.

— Nu prea cred, Joe, zise Zdena arătând cu o mișcare a capului șirul de navete. Alimentează patru bărci. Cam multă putere de foc pentru un fermier de plancton.

— Da, da. O să vezi.

Pornirea decurse lin, pentru naveta lor oricum, exercițiile din ultima lună arătându-și rezultatele în ciuda mormăielilor de protest. Opt trupeți la bord, desfășurare standard de forțe, toți legați pe scaunele lor înșirate în lungul pereților calei, cu rânjete tensionate. Joe își încheiase deja complet vesta tactică și își conectase semnalele vitale, deși se întreba dacă se mai uită cineva la prostiile astea acum, când reduseseră echipajul de cabină de la trei la doi oameni. Dar măcar automedicii aveau să-l caute după o eventuală luptă, și în ultimă instanță vesta era bună să-și agațe toate munițiile de rezervă pentru XM și uneltele necesare.

Informarea veni prin comsetul din urechea lui, preluată de la difuzoarele de pe tavanul navetei ca un ecou.

„Aceasta este o incursiune pentru o încălcare a legii clasă doi, repet, clasă doi, nu se așteaptă lupte."

Se aplecă și-i făcu semn triumfător Zdenei.

— Ți-am spus eu.

„...dar rămâneți totuși pregătiți pentru confruntare. Pe parcursul misiunii, purtați măștile și mănușile, aplicați gel anticontaminant ca pentru operațiuni cu risc de contaminare biologică. Vă rog să notați că nu există motive să presupunem existența unei situații de risc biologic, este vorba numai de precauții. Avem o navă COLIN doborâtă, repet: o navă COLIN doborâtă, în interiorul zonei de coastă..."

Zdena îi întoarse privirea.

— O navă *spațială*? scânci cineva de pe rândul de scaune aflat pe celălalt perete.

„...echipele medicale vor sta în așteptare până când Detașamentul Albastru termină raidul. Fiți pregătiți să primiți victime ale prăbușirii. Echipele se desfășoară după cum urmează: Echipa alpha – Driscoll la fața locului, Hernandez și Zhou în urma lui. Echipa beta..."

Închise difuzorul; nimic nou. Rotația curentă îl plasa în vârful desfășurării de forțe pentru următoarele trei săptămâni. Acum nu se putea decide dacă era supărat sau bucuros. Ar fi trebuit să fie o amărâtă de *excursie*. În afara imaginilor filmate și a câtorva tururi virtuale ale muzeului COLIN din Santa Cruz, nu văzuse niciodată o navă spațială adevărată, dar știa un lucru – asemenea chestii nu aterizează pe Pământ.

Nu de când turnurile nanorack s-au ridicat peste tot, dispărând în nori ca niște vrejuri de fasole din oțel negru, ca cel din povestea aia stupidă pe care i-o spunea bunica lui pe când era copil. În afara celor din înregistrările istorice, Joe cunoștea doar navele spațiale care apăreau ocazional la finalul știrilor, andocate senin la flanșele ciupercă din partea de sus a vrejurilor din poveste, sau numai impactul lor economic. „Abia revenită din Habitatul 9, încărcătura transportorului Weaver se presupune că va influența substanțial piața metalelor prețioase în acest trimestru. Măsurile cerute de Asociația Statelor Africane Exploatatoare de Metale pentru a proteja mineritul pe Pământ se află încă pe masa Organizației Mondiale a Comerțului, unde reprezentanții Consorțiului Hab 9 se luptă cu o asemenea îngrădire a liberului schimb..." și așa mai departe. În zilele noastre, navele stau acolo unde le e locul și tot ceea ce transportă ele este dus în sus sau în jos de ascensoarele rackului. „Carantină perfectă", îl auzise într-o noapte pe un prezentator de știri numind-o, „extrem de eficientă din

punct de vedere al consumului de energie la negocieri". O navă spațială aterizând însemna scenariul unui film ieftin cu dezastre sau al unui și mai ieftin show experia paranoic despre invazia extraterestră, distribuit de canalele din Jesusland. Dacă se întâmpla în realitate, nu putea să însemne decât un singur lucru, și anume că undeva, ceva mersese extraordinar de prost.

„O, Doamne... asta chiar trebuie să văd..."

Încă își mai aplica gel bioetanșeizant pe față când naveta se aplecă și ușa din spate se deschise. Aerul rece al Pacificului năvăli înăuntru odată cu țipătul turbinelor și lumina cenușie a zorilor. Își desfăcu cataramele și porni târșâit spre capătul cu troliul. Pulsul îi bătea ușor în tâmple.

Ceva care era mult prea distractiv ca să fie frică îi curgea prin vene. Își înfășură masca T pe față, trase filtrul respirator până la bărbie și presă marginile în gelul bioetanșeizant. Vântul oceanului de afară biciuia, înghețându-i pielea proaspăt unsă a obrajilor, acolo unde rămăsese expusă, dincolo de marginile măștii. Avea un iluzoriu sentiment de siguranță în spatele curbei sticlei unidirecționale rezistente la impact și a display-ului ei cald, chihlimbariu, ca și cum ar fi avut întregul corp acolo, nu numai o porțiune a feței. Fuseseră tot timpul avertizați împotriva acestei prostii. Un sergent de instrucție redat grosolan de softul de la baza texană era tot ce își permitea bugetul Filigree Steel Security. În mod inexplicabil, figura cu mișcarea prost sincronizată a buzelor avea accent britanic.

„Alertă totală a co'pului, prostănacule", obișnuia să zbiere acesta ori de câte ori parcurgea unul dintre punctele programului. „Ai picioarele închiriate? Pieptul îți e un apendice temporar? Alerta totală a corpului e singura cale prin care îți păstrezi întregul trup viu."

„Da, da. Bine."

Strânse cablul pe vestă, se întoarse spre cala navetei și camera de supraveghere fixată în tavan. Făcu din degetul mare și arătător semnul OK. Tuși în microfonul inductiv de la gâtul lui.

— Point, gata de acțiune.

— Te aud, Point. La semnalul meu. Trei, doi, unu... sari.

Cablul se puse în mișcare și el își pregăti XM-ul în ambele mâini, aplecându-se ca să poată vedea ce îi aștepta jos. La început nu fu decât nesfârșita rostogolire și petele albe de spumă ale Pacificului, în toate direcțiile. Apoi localiză nava. Nu era ceea ce se așteptase: arăta ca un pachet imens de plastic, la suprafața apei, abia plutind. Fuzelajul era în mare parte de un negru pârjolit, dar putu distinge fâșii albe cu rămășițele scrisului nano-imprimat, un fel de insignă a unei corporații despre care presupune că ar fi trebuit să fie arsă de căldura reintrării în atmosferă. Se lăsă mai aproape, văzu ceea ce părea a fi o trapă deschisă în secțiunea care se afla încă deasupra apei.

— Ăăă, Comanda. Suntem siguri că obiectul ăsta n-o să se scufunde?

„Afirmativ, Point. Specialiștii COLIN spun că ar trebui să plutească la infinit."

— Corect, dar am o trapă deschisă, și cu vântul și valurile astea bănuiesc că o să ia ceva apă.

„Repet, Point. Nava plutește la infinit. Verifică trapa."

Bocancii lui loviră fuzelajul cu un pocnet puternic, la aproximativ zece metri de trapă, puțin mai jos. Apa oceanului se roti în jurul picioarelor lui, până la glezne, apoi se retrase. El oftă și se desprinse de cablu.

— Înțeles, Comanda. Coborâre încheiată.

„Menținem contactul."

Se aplecă puțin în timp ce urca panta ușoară către trapă și aruncă o privire prin ea.

Apa se revărsase prin deschizătură; o putea vedea sclipind ud pe drugii unei scări care ducea la o a doua trapă, interioară, despre care presupuse că trebuie să fie capătul unei ecluze. În timp ce privea, un val nou trecu peste trapa ramei de bocaport, spălând treptele scării, picurând și plescăind pe sasul de jos. Se mai uită un timp, apoi ridică din umeri și coborî pe scară până ajunse atârnat de ultimele trepte, deasupra trapei interioare. Apa de-acolo, de jos, avea cam trei degete adâncime și se clătina odată cu nava legănată de valuri. Imediat sub suprafața ei, structura trapei se vedea nefiresc de limpede, ca un obiect aflat pe fundul unui lac de munte. Exista și o avertizare: „Atenție: presiunea trebuie să se egalizeze înainte de deschiderea ecluzei".

Joe presupuse că, indiferent de presiunea care era înăuntru, trebuia să fie destul de apropiată de standardul Pământului, pentru că ceva sau cineva desigilase deja trapa interioară. Era deschisă suficient de mult ca să lase apa să se scurgă foarte încet prin crăpătură. Mormăi.

„Dacă n-ar fi fost asta, nenorocita de ecluză ar fi fost deja umplută pe sfert din cauza valurilor."

Lovi în microfon.

— Comanda? E o trapă crăpată aici. Nu știu dacă e din cauza sistemelor sau, ăă, o acțiune umană.

„Notat. Continuă cu prudență."

Se strâmbă. Sperase să i se ceară retragerea.

„Da, sau dacă nu asta, măcar întăriri. Comanda! Copilașul ăsta vine din spațiu, corect, cel mai probabil de pe

Marte. N-ai cum să știi ce viruși umblă liberi pe acolo. De aia există carantina pe nanorack, nu?"

O clipă se gândi să se retragă oricum.

Dar...

„Ești complet echipat", parcă auzea deja vocea răbdătoare explicându-i. „Ai mască și gel contra amenințărilor biologice, amenințări pe care oricum nu le anticipăm. Nu ai niciun motiv valid să te opui ordinelor."

Și vocea Zdenei: „Pentru asta suntem plătiți, cowboy."

Din partea celorlalți, glume răutăcioase.

Se scutură ca să scape de un fior ușor, mai coborî câteva trepte și băgă un bocanc în apă, apăsând încet pe trapă. Cedă, treptat.

— Grozav.

„Point?"

— Nimic, zise acru. Continuam doar cu extrem de multă prudență.

Se sprijini cu o mână de peretele ecluzei, lovi puternic cu bocancul în trapă, deja nerăbdător și...

...Cedă sub piciorul lui.

Se balansă greoi într-o parte, lăsând apa să se verse în interiorul întunecat cu un plescăit prelung, găunos. Căderea bruscă îl prinse nepregătit. Pierdu priza pe treapta de deasupra. Căzu, încercă neîndemânatic să se prindă cu mâna înmănușată, ratăși se izbi cu capul de scară în cădere. Trecu prin trapa deschisă și avu timp doar pentru un răcnet distorsionat...

— Fuuuu...

... și sfârși grămadă pe ceea ce probabil era peretele lateral al coridorului de dedesubt.

În șocul impactului, dinții îi retezară marginea limbii. O lovitură ascuțită în umăr, o împunsătură în coaste acolo unde capătul XM-ului îl înțepase în cădere. Își șuieră durerea scrâșnind din dinți.

În rest, părea să fi aterizat pe ceva moale. Rămase nemișcat un moment, verificând nivelul daunelor de la membrele îngrămădite.

„Alertă totală a corpului, corect, sergent."

Reuși să zâmbească. Nu credea să-și fi rupt ceva. Privind în sus, aprecie că nu fusese o cădere de la mai mult de trei metri.

Dădu drumul unui profund și bucuros oftat de ușurare în filtrul măștii. Își completă șoptit înjurătura.

— Futu-i.

„Point?" Comanda revenise, da, *în sfârșit* erau al dracului de preocupați acum. „Raportează în ce stare ești. Te-ai rănit?"

— Sunt teafăr.

Se ridică într-un cot, privind în jur în întuneric și aprinse lanterna de pe cască.

— Am luat doar o trântă. Nimic de...

Marginea conului luminos surprinse ceva ce nu avea niciun sens. Smuci capul și raza atinse în plin ceea ce văzuse.

— Ah, la dracu', trebuie să fii...

Și brusc, odată cu valul de înțelegere neîncrezătoare, se sufocă, voma ridicându-i-se în sus și umplându-i masca, arzându-i nasul și gâtul, căci văzuse pentru prima dată exact ce era acel lucru moale care îi atenuase căderea.

Capitolul 4

Sevgi Ertekin se trezi având convingerea ciudată că ploua în valuri cenușii peste tot orașul.

„În iunie?"

Clipi. Undeva, dincolo de fereastra deschisă a apartamentului, auzi o sirenă chemând-o.

Nostalgic și intim ca sunetul *ezan*-ului din vechiul cartier căruia încă îi ducea dorul, dar încărcată cu o semnificație incitantă pe care chemarea la rugăciune nu ar putea-o niciodată atinge. Un reflex profesional ruginit se deșteptă în ea, apoi se rostogoli la o parte și se scufundă pe măsură ce amintirea se ridica la suprafață. Nu mai era o chemare pentru ea. În orice caz, strigătul sufocat al mașinii de poliție, oriunde s-ar fi aflat, era departe. Zgomotele comerțului stradal aproape îl acopereau. Erau strigăte, majoritatea vesele, și muzică de la sistemele audio montate pe stâlpi, ritmuri frenetice neo-arabe de care acum nu avea chef.

Ziua începuse fără ea.

Împotriva propriei judecăți, se întoarse spre fereastră. Strălucirea soarelui o izbi în față și o făcu să strângă din ochi. Draperiile varipolara se umflau în adierea de afară, incandescente în lumina dimineții. Părea că uitase iarăși să le opacizeze. O sticlă goală de Jameson's era parțial ascunsă acolo unde tivul draperiei atingea podeaua, cineva – *cineva, da, așa e, Sev, cine ar putea fi?* – o rostogolise pe scândurile lustruite ale podelei sufrageriei când nu mai avusese nimic de oferit. Aceeași sufragerie în care se pare

că dormise, complet îmbrăcată, pe canapea. O clipă de reflecție mahmură readuse amintirea lămuritoare. Rămăsese acolo după spargerea petrecerii și dăduse gata ce mai era în sticlă. Vaga amintire despre cum vorbise încet cu sine însăși, căldura cețoasă a whisky-ului coborând pe gât. Se gândise tot timpul, doar o înghițitură, o să mai ia încă una, apoi o să se ridice și... Nu se ridicase. Leșinase.

„Asta e ceva nou, Sev. De obicei ajungi până la un pat."

Făcu un efort convulsiv și se ridică în capul oaselor, apoi își dori să nu se fi mișcat așa de repede. Conținutul capului părea să i se legene pe un fel de tulpină internă. Un val lung de greață o străbătu și dintr-odată simți că hainele o strâng. La un moment dat își pierduse ghetele – eșuaseră în puncte opuse ale camerei, cam cât de departe o permitea spațiul –, dar cămașa și pantalonii rămăseseră pe ea. Avu o amintire vagă a faptului că se răsturnase ridicol pe spate după ce plecase toată lumea, încercând să-și tragă ghetele și apoi șosetele. Cel puțin asta îi reușise, dar evident că restul o depășise.

Acum cămașa îi era șifonată și adunată sub braț și cupele modelatoare ale sutienului se desfăcuseră, atârnându-i pe sâni când se mișca și se răsucea. Una părea să fi eșuat la subsuoară; cealaltă dispăruse de tot. Undeva sub talie, chiloții i se răsuciseră și o strângeau; măruntaiele erau la fel de strânse. Avea vezica incomod de plină și capul i se stabilizase, pulsând constant.

„Și plouă."

Privi în sus și o furie subită și brută o acapară atunci când dibui adevărata sursă a șuieratului aceluia încet. În colțul camerei, vechiul sistem JVC de divertisment era încă pornit. Cipul care fusese în el rulase până la final și temperamentalul sistem de protecție nu reușise să revină

la ecranul albastru. Monitorul arăta în schimb un dans al electricității statice și șuieratul ușor umplea auzul periferic, peste el suprapunându-se sunetele orașului de afară. Umplea totul ca... Buzele i se strânseră. Știa la ce cip se uitase. Nu-și putea aminti, dar știa.

„Nu plouă, *dracului*, chiar așa."

Se clătină pe picioare și închise sistemul. O clipă stătu în mijlocul apartamentului ei de parcă nu ar fi fost al ei, de parcă ar fi intrat să fure ceva. Simți bubuitul stabil al pulsului în gât și știu că avea să izbucnească în plâns.

Scutură din cap violent, înlocuind lacrimile cu o durere intensă, pulsând ca un sonar. Se împletici prin cameră, apăsându-și cu degetele durerea. Pe un raft era un flacon de plastic cu un medicament generic pentru migrene și alături o folie de syn. Mai precis K37-synadrive, capsule superfuncționale de uz militar, partea ei dintr-o scurgere ajunsă pe vremuri de pe piața neagră în NYPD, de câteva ori mai puternic decât orice era numit pe stradă syn. Mai folosise capsulele de câteva ori și le găsise înfricoșător de eficiente – stimulau reacția sinapselor și coordonarea fizică, eliminând în destul de mare măsură orice altceva, și o făceau repede. Sevgi oscilă o clipă, își dădu seama că avea treburi de făcut astăzi, chiar dacă nu-și putea aminti deocamdată exact care erau acestea.

„Oricum tot orașul se îndoapă de capul lui cu medicamente în zilele noastre, Sev. Treci peste asta."

Scoase câteva capsule din folie și era pe punctul de a le înghiți pe uscat, când o frântură de imagine surprinsă prin intermediul vederii periferice îi atrase atenția.

Se întoarse în dormitor.

— Hei!

Fata din pat nu putea avea mai mult de optsprezece sau nouăsprezece ani. Clipind somnoroasă, părea chiar mai tânără, dar trupul de sub cearceaf era prea împlinit pentru aspectul ei de copil oropsit. Se ridică și cearceaful alunecă de pe sânii imposibil de țanțoși. După cum i se mișcau, era vorba de o rețea musculară subcutanată și nu de implanturi, de aici toată șmecheria. O operație scumpă pentru cineva atât de tânăr. Sevgi o categorisi drept iubita-trofeu a cuiva, toată povestea cu pseudo-bonobo, dar era prea mahmură ca să-și chinuie mintea cu fețele celor de la petrecere. Poate cel care o adusese fusese prea terminat ca să-și mai amintească de toate accesoriile când plecase acasă.

— Cine ți-a spus că poți dormi aici?

Fata clipi din nou.

— Tu.

— Of.

Furia lui Sevgi se stinse. Își alungă un alt val de greață și înghiți în sec.

— Bine, adună-ți lucrurile și du-te acasă. Petrecerea s-a terminat.

Se înapoie în baie, închise ușa cu grijă și apoi, ca pentru a-și sublinia ultimele cuvinte, se aplecă și vomită în toaletă.

Când fu sigură să le poate reține în organism, înghiți pastilele de K37 cu un pahar de apă, după care se așeză sub ploaia călduță a dușului, așteptând să-și facă efectul. Nu dură mult. Chimia amăgitoare a medicamentului asigura atât absorbția rapidă cât și păstrarea limpezimii minții, iar faptul că nu mai avea altceva în stomac grăbea și mai mult procesul. Pulsația din cap începu să se potolească. Se desprinse de peretele cu plăci de faianță și bâjbâi după gel, începând să-l folosească cu băgare de seamă pe cap. Masa

udă și opacă a părului ei deveni mătăsoasă și ascultătoare, iar spuma gelului se scurse în jos pe trupul ei, în cocoloașe de clăbuci. Era ca și cum s-ar fi dezbrăcat de niște haine purtate cinci zile. Simți o nouă vigoare și concentrare prelingându-se înăuntrul ei, de parcă ar fi avut un schelet proaspăt. Când ieși picurând de sub duș, zece minute mai târziu, durerea dispăruse în ceața chimică și o strălucire precisă, clară, îi luase locul.

Ceea ce era o binecuvântare îndoielnică. Uscându-se în fața oglinzii, văzu surplusul care i se adunase pe șolduri și făcu o grimasă. Nu mai fusese la sală de luni de zile, iar programul ei pentru acasă, Cassie Rogers AstroTone – „folosit de personalul adevărat al MarsTrip!!" – era lăsat în părăsire ca un cort de circ dezumflat. Dovada incriminatoare a neglijenței era chiar acolo. Și nu se puteau înghiți pastile de uz militar ca să dispară, așa cum se putea face cu durerea. Imaginea coapselor ridicol de perfecte ale fetei din pat îi trecu rapid prin minte. Sânii proeminenți, de firmă. Se uită la umflăturile propriilor ei sâni, lăsați în jos pe coaste și înclinați într-o parte și-n cealaltă.

„Ah, la naiba, ai peste treizeci de ani, Sevgi. Nu mai încerci să-i impresionezi pe băieții de pe Podul Bosforului, nu-i așa? Las-o baltă. Oricum, ești mahmură, asta înrăutățește întotdeauna lucrurile."

După ce se uscase, părul ei redevenise deja obișnuitul clopot negru și dezordonat. Încercă câteva mișcări cu peria, apoi renunță, exasperată. În oglindă se reflecta moștenirea ei, în mare parte arabă: pomeți înalți și lați, nas coroiat și buze pline, laolaltă cu ochii scânteind chihlimbariu și pleoapele grele. Ethan spusese cândva că fața ei avea ceva de tigru, dar Sevgi, cu simțurile ascuțite de syn și încă nemachiată, bănuia că astăzi arăta mai mult

ca o cioară nemulțumită. Ideea îi scoase la suprafață un zâmbet și o făcu să croncăne către imaginea din oglindă. Aruncă prosopul și se duse să se îmbrace. Descoperi că are poftă de cafea.

Previzibil, bucătăria arăta ca o zonă de război. Pe fiecare suprafață disponibilă erau înghesuite farfurii murdare.

Sevgi recunoscu felurile de mâncare de la petrecere după rămășițele de un verde-închis, ca niște zdrențe, de pe farfuriile care conținuseră foi de viță umplute, fragmente uscate de plăcintă *sigara börek*, vinete și roșii în ulei sleit, jumătate de *lahmacun* răsturnată care arăta ca o cârpă uscată, înțepenită. În chiuvetă, un mic turn de tigăi se clătina beat înspre ea, ca un clovn-robot. Sticle de Efes Export erau stivuite în șiruri ordonate, pe podea, lângă un perete. Mirosul lor ușor acru se ridica umplând spațiul bucătăriei.

„Reușită petrecere!"

Câțiva dintre oaspeții care plecau îi mormăiseră asta la ieșire. O avalanșă subită de amintiri i-o confirmă – îmbulzeala prietenilor prin apartament, întinși pe sofale sau fotolii, bând, mâncând și gesticulând cu gurile pline, într-o ilaritate confortabilă. Chiar fusese o petrecere reușită.

„Mda... păcat că după aia a trebuit să termini sticla de Irish."

„De ce, Sev?"

Simți cum fața i se schimonosea și ochii i se întunecau pe măsură ce era străbătută de acest sentiment.

„Știi de ce."

Synul veni în urma gândului, precis și luminos. Își dădu seama dintr-odată ce simplu ar fi să ucizi pe cineva aflat într-o asemenea stare.

Telefonul se făcu auzit, estompat și cuminte, de parcă ar fi mușcat din bumbac.

— Contactul înregistrat. Tom Norton apelează. Accepți convorbirea?

Amintirea a ceea ce avea de făcut azi căzu peste ea ca o cărămidă.

Gemu și se duse să ia și restul analgezicelor.

Primul lucru nepotrivit fu mașina.

De obicei, Norton conducea o vechitură ridicolă de Cadillac, lung de-o juma' de pogon, cu acoperiș retractabil, grilaj frontal ca un rânjet și o capotă pe care puteai face plajă. Era al naibii de mândru de blestemăția aia, lucru ciudat având în vedere istoria ei. Construită într-un atelier din Alabama înainte ca Norton să se fi născut, era o mașină pentru care ar fi fost imediat arestat dacă ar fi condus-o prin New York, dar el plătise aproape dublul prețului de la licitație ca să-i scoată motorul original cu ardere internă și să i-l înlocuiască cu un motor magnetic de la o fabrică japoneză dezafectată de bărci cu motor. Mai cheltuise și salariul pe câteva luni ca s-o polimerizeze de la cap la coadă, imortalizând etalarea de zgârieturi și lovituri colectate în viața sa anterioară din Jesusland.

Sevgi nu putuse să-l facă să înțeleagă că de fapt era o metaforă a idioțeniilor trecutului din care venea.

Astăzi, cu intuiția ascuțită dată de syn, își dădu seama că era genul de mașină pe care Ethan ar fi adorat s-o aibă, și din cauza asta, această aberație în altfel impecabila masculinitate urbană de Manhattan a lui Norton îi provoca uneori o furie tăcută, arțăgoasă.

Astăzi nu conducea acea mașină.

În timp ce ieșea în stradă – încă trăgându-și pe umeri un sacou de vară luat la întâmplare – el coborî de pe bancheta din spate a unui automobil fără șofer, în formă de lacrimă, de culoare albastru-închis, ușor de recunoscut ca făcând parte din flota COLIN. Stătea acolo, arătând la fel de rafinat și autosuficient ca și vehiculul din care ieșise, un poem de competență ordonată. Firele argintii din părul lui tuns scurt sclipeau în soare; trăsăturile caucaziene și bronzate de viitor candidat la președinție, despre care jura că sunt native, se încrețeau în jurul ochilor de un albastru-pal.

Îi adresă un surâs pieziș studiat.

— Neața, Sev. Scoală-te și pune-te pe treabă!

— Mda, așa-i.

— Până la urmă, la cât s-a terminat aseară?

El plecase acasă mult înainte de miezul nopții, neintoxicat chimic, din câte își putea aminti Sevgi.

— Habar n-am. Târziu.

Trecu pe lângă el și se aruncă în mașină, trăgându-se într-o parte ca să-i facă loc lângă ea. Ușa coborî și automobilul-lacrimă porni ușor, dădu colțul pe West 118th și continuă să meargă înainte. Traficul se întețea în jurul lor. Parcurseră patru cvartale înainte ca Sevgi să se dumirească asupra direcției și a celei de-a doua probleme enervante la care se aștepta în cursul zilei. Privi spre Norton.

— Ce e, ai uitat ceva la birou?

— Nu mergem la birou, Sev.

— Da, așa cred că ne înțeleseserăm ieri. Atunci de ce ne îndreptăm spre est?

Norton rânji din nou.

— Nici la Kaku nu mergem. Schimbare de plan. Azi n-o să ai parte de o cădere liberă.

Percepu ușurarea care o cuprinsese la auzul veștii ca soarele pe piele, dintr-odată cald și fără nicio curiozitate aferentă. Nici vorbă să fi așteptat cu nerăbdare călătoria cu elevatorul nanorackului Kaku, care-i întorcea mațele pe dos, nici plutirea fără greutate atunci când ajungeau în vârf. Existau în dotarea rackului medicamente cu care să înlăture neplăcerile ambelor experiențe, dar ea nu era deloc sigură că s-ar combina bine cu synul care deja îi străbătea cu repeziciune sistemul nervos. Iar gândul de a începe o investigație într-o asemenea stare – cu creierul ei maltratat, stomacul chiorăindu-i reprobator la zero g și Pământul rostogolindu-se undeva, înfiorător de jos – deja îi umezea ușor pamele.

— Bun. Vrei să-mi spui totuși *unde* mergem?

— Sigur. La terminalul suborbital JFK. Luăm naveta de unsprezece spre SFO.

Sevgi se ridică.

— Ce s-a întâmplat, *Horkan's Pride* a trecut de punctul de andocare?

— Ai putea spune și așa, zise Norton pe un ton sec. A trecut de Kaku, a trecut de Sagan și a căzut în ocean la o sută de kilometri de coasta Californiei.

— *A căzut în ocean?* Chestiile alea n-ar trebui să aterizeze.

— Mie-mi spui! Din câte am auzit, numai secțiunea echipajului principal a reușit să ajungă întreagă jos. Restul s-a transformat în mai multe epave – împrăștiate de-a lungul unei linii care se-ntinde din Utah până pe coastă – sau a ars la reintrarea în atmosferă. Autoritățile din Rim au remorcat ce mai rămăsese până în Bay Area, unde tu și cu mine o s-o deschidem și o să-i uluim pe toți cu analiza

noastră lucidă privind „ce mama dracului a mers prost". Apropo, astea sunt cuvintele lui Nicholson, nu ale mele.

— Da, am bănuit.

Norton folosea injurii așa cum un zgârcit folosește cardurile – când era irezistibil atras spre ele sau când îi aparținea altcuiva. Părea totuși a fi un capriciu mai degrabă lingvistic decât moral, pentru că aparent nu arăta jenă sau dezgust când îi cita astfel pe alți oameni, sau când înjura Sevgi, ceea ce în ultimele zile se întâmpla destul de des.

— Cum de nu m-ai sunat mai devreme să-mi spui de rahatul ăsta?

— Crede-mă, am încercat. N-ai răspuns.

— Oh.

— Da, așa că te-am acoperit în fața lui Nicholson, dacă asta te întrebai. I-am spus că erai pe undeva prin oraș, căutând indicii în legătură cu explozia de pe Spring Street, și că o să ne întâlnim la terminal.

Sevgi dădu din cap pentru ea.

— Mersi, Tom. Îți rămân datoare.

Îi era datoare cu multe, destul de multe în ultimii doi ani, dar niciunul dintre ei nu recunoștea asta. Datoria rămânea nerostită între ei, ca o complicitate, ca o afacere de familie. Și oricum amândoi erau de acord că Nicholson e un nemernic.

— Crezi că mai trăiește vreunul dintre ei? întrebă Norton.

Sevgi privi pe fereastră la traficul de-afară, rememorând datele din dosare.

— *Horkan's Pride* e de serie cinci. Sunt construite să reziste la o prăbușire pe Marte la finalul călătoriei, iar acolo nu există niciun ocean în care să cadă.

— Da, dar gravitația e mult prea scăzută ca să-și facă griji la coborâre.

O mașină a NYPD trecu pe lângă ei, având ferestrele opacizate, cu excepția parbrizului, care era coborât. În față, o polițistă tânără avea sistemul pus pe manual și conducea alene cu brațul bronzat scos în afară. Vorbea cu cineva, dar Sevgi nu-și putu da seama dacă era un alt ocupant al mașinii sau o rețea audio. Sub casca ușoară de weblar părea serioasă, competentă și implicată. Amintirea i se deșteptă și Sevgi se pomeni gândindu-se la Hulya. Ar trebui să reia legătura cândva, să vadă ce mai făcea Hulya, dacă luase examenul de sergent, dacă își mai plimba fundul mic – un adevărat magnet pentru bărbați – pe podul Bosforului, în fiecare seară de sâmbătă. Să mai stea la o ședință de „îți amintești când", eventual să desfacă câteva doze de Efes.

Gândul la bere și mirosul pe care acesta i-l lăsase în bucătărie îi făcu stomacul lui Sengi să se revolte brusc. Lăsă grăbită nostalgia deoparte. Mașina NYPD schimbă banda și se pierdu în trafic. Sevgi încercă, la rândul ei, să dea dovadă de o implicare competentă.

— Fluidul din criocapsule ar trebui să absoarbă mult din șocul de impact, zise ea rar. Iar faptul că a ajuns întreagă jos înseamnă că a avut loc un fel de reintrare controlată, corect?

— Cam așa.

— Avem ceva date de dinainte de a se fi întâmplat asta?

Norton clătină din cap.

— O cerere de *standby* la Kaku, aceeași bandă a transmisiei. Nimic nou.

— Grozav. O navă fantomă până în ultimul moment.

Norton ridică mâinile cu degetele răsfirate și scoase niște sunete fantomatice pe măsură. Sevgi schiță un zâmbet controlat.

— Nu-i amuzant, Tom. Habar n-am de ce poliția aeriană din Rim n-a făcut-o fărâme din momentul în care a trecut frontiera. N-ar fi pentru prima dacă când dobitocii ăia transformă rezultatul unei erori de trafic aerian în confetti doar pentru că nu li s-a răspuns frumos.

— Poate îi îngrijora pierderea de vieți, zise Norton cu o față inexpresivă.

— Daaa.

— Presupun că nu intenționezi să păstrezi atitudinea asta, domniță. Probabil că localnicii nu vor fi excesiv de prietenoși. Cutia noastră de conserve a căzut din cer peste ei.

Ea ridică din umeri.

— Plătesc impozite la COLIN la fel ca noi, ceilalți. E și conserva lor.

— Da, dar se presupune că noi ar trebui să ne asigurăm că astfel de lucruri nu se întâmplă. *De asta* plătesc ei impozitele.

— Ai apucat să vorbești cu cineva din partea lor?

Norton clătină din cap.

— N-am reușit să discut cu un interlocutor uman. Înainte să plec am încercat să-i prind pe cei care au primit cazul. Mi-a răspuns robotul. Interfață telefonică standard. Spunea că vom fi întâmpinați la aeroport de RimSec. Doi dintre tipii lor în civil, Rovayo și Coyle.

— Ai primit ID-urile?

Norton se bătu cu palma peste pieptul sacoului.

— Le-am descărcat. Vrei să le vezi?

— S-ar putea.

Polițiștii din Rim erau un cuplu echilibrat din punct de vedere etnic și sexual. Sub eticheta *det.arovayo*, o tânără femeie afro-hispanică se holba din poză, cu maxilarul încordat și gura strânsă, încercând mai mult ostentativ decât cu succes să mascheze o frumusețe cu buze pline și ochi căprui. Subminându-i severitatea expresiei, părul creț era des și mai lung decât ar fi permis NYPD. Sub ea, pe același formular, se încrunta, *det.r.coyle* – cu trăsături vulgare, de vârstă mijlocie, caucazian. Părul lui avea fire cenușii și era tuns aproape milităros de scurt. Imaginea prezenta numai capul și umerii, dar lăsa impresia de masivitate și forță impetuoasă.

Sevgi ridică din umeri.

— O să vedem, zise.

Văzură.

Coyle și Rovayo îi întâmpinară la ieșirea din suborbital, la SFO, cu un salut formal și o scanare a irisului. Procedura standard, li se spuse. Norton îi aruncă o privire de avertizare lui Sevgi, care spumega vizibil. Polițiștii aflați în vizită la New York nu ar fi fost tratați așa la sosire. Aici era greu de spus dacă erau umiliți sau nu; Coyle, exact atât de masiv și de laconic pe cât sugera holofotografia, le arătă scurt ID-urile și făcu onorurile introductive. De acolo preluă Rovayo. Se aplecă și le desfăcu pleoapele cu niște degete calde și ușor bătătorite, aplică scanerul și se dădu înapoi. Totul fusese făcut cu un profesionalism detașat, iar prin șuvoiul de pasageri avea aerul intim al unui sărut european pe obraz. Cel puțin Norton păru să se amuze. Rovayo îi ignoră zâmbetul, se uită la lumina verde etalată de aparat, apoi puse scanerul înapoi în rucsacul pe care îl purta.

Coyle făcu semn către un șir de lifturi de la capătul sălii de sosire.

— Pe acolo, zise el făcând economie de cuvinte. Avem un elicopter.

Urcară în tăcere, parcurseră o pasarelă de-a curmezișul nivelului superior cu acoperiș de sticlă și traverse albe, apoi luară un alt lift care îi depuse pe o placă de beton unde un autocopter zvelt, roșu cu alb, aștepta cu rotoarele turate. Spre est, golful sclipea într-o nuanță de gri argintiu, în soarele de amiază târzie. Adierea vântului îndepărta căldura zilei.

— Așadar, voi vă ocupați de caz? întrebă Norton în timp ce urcau la bord.

Coyle îi oferi o privire impasibilă.

— Întreaga forță se ocupă de caz, mormăi el și trânti trapa, închizând-o. Insigna cod 2347. Zbor conform planului. Să-i dăm drumul!.

— Mulțumesc. Vă rog să vă ocupați locurile.

Autocopterul avea vocea Asiei Badawi, joasă și învăluită în miere, monoton de egală pentru cele câteva silabe rostite. Sevgi își aminti vag că citise într-o revistă stupidă, în timp ce aștepta să-i vadă pe avocați, un articol despre contractul de soft pe care Badawi îl încheiase cu Lockheed. Zâmbete largi de PR și îmbrățișări peste tot, proteste ale fanilor ultragiați. Plictiseală, leșin. „Puteți intra acum, domnișoară Ertekin". Rotoarele porniră în forță, murmurul urcă într-un crescendo vag, amortizat, dincolo de ferestre, și se desprinseră de pistă. Se instalară pe scaune. Autocopterul se înălță, se legănă și îi purtă peste golf.

Sevgi făcu un efort.

— Ați obținut ceva informații despre blindaj?

— Echipajele de scanare sunt deja pe carcasă. Cabina avea scaunele față în față și Coyle stătea în fața ei, dar se uita pe fereastră în timp ce vorbea. O să avem o imagine virtuală completă până deseară.

— Ați lucrat repede, zise Norton, deși nu prea era așa.

Rovayo se uită la el.

— Au avut de lucru înăuntru, asta a cam devenit prioritar.

O clipă de tăcere.

Sevgi schimbă o privire cu Norton.

— Înăuntru? întrebă, periculos de politicoasă. Ați deschis deja ecluzele?

Cei doi polițiști din Rim schimbară un surâs complice. Sevgi, sătulă să fie tot timpul ultima persoană informată, simți cum starea de spirit i se transformă într-una bătăioasă.

— *Horkan's Pride* e proprietatea COLIN, spuse ea șuierat. Dacă v-ați atins de...

— Lasă cătușele deoparte, agent Ertekin, zise Coyle. Până să ajungă cei de la paza de coastă la *proprietatea* voastră, cineva de la bord deja deschisese sasurile. Din interior. Sigiliul de carantină nu mai e de mult.

„Așa ceva nu-i posibil." Se abținu în ultimul moment s-o spună. Întrebă în schimb:

— Criocapsulele sunt sparte?

Coyle o privi meditativ.

— Ar fi mai bine să așteptăm și să vezi cu ochii tăi.

Autocopterul se înclină și Sevgi se întinse să vadă pe fereastră. În golf, dedesubtul lor, complexul Alcatraz al Securității din Rim se ridica din insula de bază sub forma unor platforme și dane gri-pal. Pe țărmul sudic, un complex plutitor de docuri se întindea ca o hartă, cu linii clare

și spații, oamenii reducându-se la niște puncte și mașinile arătând precum jucăriile. Modulul secțiunii echipajului de pe *Horkan's Pride* ieșea la iveală pe docul central. Chiar și cu structurile externe jupuite, ars și mutilat de reintrarea în atmosferă, îi sări în ochi ca o figură cunoscută dintr-o fotografie de grup. Văzuse din când în când nave-surori pe șantierele orbitale de deasupra nanorackului Kaku și adunase ea însăși fotografii de arhivă cu *Horkan's Pride* în fișierele de pe laptop încă de când nava încetase să comunice cu COLIN Control. În frecventele perioade de așteptare în anticamera avocaților, în liniștea fără somn a nopților în care nu bea și se uita la detalii până când o dureau ochii. „Un detectiv bun mănâncă, doarme și respiră prin detalii", îi spusese odată Larry Kasabian. „Așa îi prinzi pe tipii cei răi." Obiceiul se înrădăcinase. Cunoștea arhitectura internă a navei atât de bine încât putea s-o parcurgă de la un capăt la altul legată la ochi. Știa pe dinafară și hardul și softul. Numele membrilor echipajului din criocapsule îi erau la fel de familiare ca mărcile produselor pe care le cumpăra de obicei, iar detaliile biografice ale fiecăruia îi veneau nechemate în cap ori de câte ori vizualiza unul dintre chipurile lor.

„E mai bine să așteptăm și să vezi cu ochii tăi."

Și acum, după toate probabilitățile, muriseră cu toții.

Autocopterul se așeză cu precizie de mașinărie pe o platformă ridicată la unul dintre capetele complexului de docuri.

Motoarele se domoliră și trapa se deschise. Coyle făcu din nou onorurile, ridicând ușa și sărind primul jos. Sevgi fu următoarea.

Vocea mieroasă a lui Badawi o urmă afară, în vânt: „Aveți grijă unde puneți piciorul. Vă rog închideți trapa în urma voastră."

Coyle îi conduse jos când coborâră de pe platformă. La baza ei îi aștepta un comitet de recepție. Trei oameni în uniforme RimSec, în spatele unui ofițer în civil a cărui față îi era familiară lui Sevgi de la câteva briefinguri virtuale pe tema falsului genetic, la care luase parte anul trecut. Trăsături plate, asiatice, care îl făceau să pară mai tânăr decât presupunea ea că ar fi, păr des, grizonat și o neglijență în îmbrăcăminte care contrazicea expresia directă a ochilor. După acea privire și alte aspecte generale ale comportamentului său, ea suspecta că probabil era îmbunătățit genetic – majoritatea oficialilor Rim de orice grad erau de obicei așa – dar nu avusese niciodată vreo dovadă care să-i confime bănuiala. În întâlnirile sociale care urmaseră, el discutase cu o rezervă liniștită, în general despre familia lui, abia aruncându-le o privire scurtă sânilor lui Sevgi, fapt pentru care îi fusese recunoscătoare. Acum căuta numele, iar synul i-l furniză.

— Locotenent Tsai. Ce mai faci?

— Căpitan, zise el sec. Am fost promovat în ianuarie. Și mă simt atât de bine pe cât e posibil, mulțumesc, date fiind circumstanțele. Presupun că vreți să vă vedeți nava cât mai repede. Ce a mai rămas din ea.

Sevgi aprobă cu o înclinare ursuză a capului.

— Ne-ar fi de ajutor.

— Mi s-a spus...

Tsai le făcu semn soldaților și ei începură să urce panta docurilor.

— ...că vom avea un tur virtual cu care să lucrăm cam pe la ora șapte. Echipele termină acum cu fuzelajul, dar probabil că Rovayo v-a spus despre sasuri.

— Au fost deschise din interior, da.

— Căpitane, interveni Norton. Suntem preocupați să aflăm în ce stare este echipajul de pe *Horkan's Pride*. În special dacă sistemul de criogenizare a fost deteriorat sau nu.

Tsai nu se mai întoarse să-i urmeze pe oamenii în uniforme și privirea lui păru deodată să se distanțeze, să se detașeze, dincolo de docuri și apoi de golf, aducându-i aminte de ceva ce ar fi preferat să nu-și amintească. Sevgi își dădu seama de ceva, și anume că dincolo de calmul de paradă al lui Coyle și Rovayo era aceeași nervozitate fundamentală, iar ceea ce o provoca nu era conflictul de jurisdicție pe care îl presupusese.

„Sunt speriați", înțelese dintr-odată. „Iar noi reprezentăm singura lor soluție".

Era o revelație pe care Sevgi o mai avusese o dată, pe când era încă boboc în NYPD și se ocupa de un caz de violență în familie și consum de droguri. Discutând cu mama vinovatului, plină de vânătăi și cu fața încă umflată, își dăduse seama cu aceeași bruschețe amețitoare că femeia aceea se uita la ea ca la un fel de soluție pentru problema ei; că ea se aștepta ca polițista Ertekin, în vârstă de douăzeci și trei de ani, să *facă* ceva în privința situației de rahat a familiei și vieții ei.

„E drăguț ca cineva să aibă nevoie de tine."

— Sfâșiat, spuse Tsai rar. Da, cred că s-ar putea spune și așa.

Sasurile exterioare dispăruseră, evident smulse de bolțurile explozive pentru situații de urgență – iar acum se aflau undeva pe fundul Pacificului. Ciotul înnegrit al *Horkan's Pride* fusese legat de doc, atât de stabil cât îi permitea forma. Totuși trebuiră să coboare prin Access Four ca printr-un puț săpat în carcasa secțiunii echipajului. O scară de asistență cu zero g îi conduse în partea de jos a ecluzei din interior, iar de acolo coborâră cu greutate prin sasul interior pe suprafața înclinată a coridorului posterior principal. Luminile de mentenanță luceau stins, în nuanțe de albastru-deschis, dinspre panourile LCLS de pe pereți, dar soldații lui Tsai montaseră lămpi de avarie cu intensitate mare lângă sas și mai departe, în jos. Străluciri albe se reflectau pe pereții de un crem murdar și pe dinți.

Ochii lui Sevgi observară ceva în momentul în care ajunse pe ultima treaptă a scării, și la vederea acelui ceva se opri brusc. Rânjetul dezvelit până la gingii al unui cap uman mutilat care abia se mai ținea de torsul fără membre aruncat pe podea.

— Înțelegi la ce mă refer?

Tsai coborî lângă ea.

Sevgi rămase nemișcată, stăpânindu-și stomacul. Lăsând la o parte mahmureala, tot trecuse ceva timp. Chiar și ultimul ei an la NYPD fusese îndurător în privința vărsării de sânge; transferul de la Omucideri la departamentul de legătură cu COLIN nu-i adusese mulți prieteni în poliție, dar cu siguranță pusese capăt șirului de rămășițe umane schilodite la care era nevoită să se uite. Acum era vag conștientă că fără syn ar fi vomitat și puținul pe care-l avea în stomac peste scena crimei de care se ocupa Tsai.

„Scena crimei *de care te ocupi*, vrei să spui."

„Tu te ocupi de ea, Sev."

Se aplecă puțin, uitându-se la mort. Preluarea inițiativei.

— Alberto Toledo, zise Tsai încet. Inginer la domul Stanley, nanotehnologie atmosferică. Cincizeci și șase de ani. Trimis acasă.

— Da, știu.

Detaliile biografice răsăreau din fața făcută fărâme, rânjită, șoptind fantomatic. Specificații profesionale, CV, mediu familial. Ăsta avea pe undeva o fiică. Carnea de pe ambii obraji îi fusese smulsă până la pomeți, pe care încă mai atârnau fâșii de țesut. Maxilarul era jupuit. Ochii... Înghiți în sec. Tot îi mai era puțin greață. Norton i se alătură, punându-i o mână pe umăr.

— Ești în regulă, Sev?

— Da, sunt bine.

Se concentră asupra faptelor. *Horkan's Pride* nu mai comunicase cu ei de aproape șapte luni și jumătate, cam cât durase drumul de întoarcere înapoi pe Pământ.

— Căpitane, asta... pare să se fi întâmplat recent.

Tsai ridică din umeri.

— Mi s-a spus că e din cauza sunstanțelor antibacteriene din sistemul atmosferic. Dar da, presupunem că acest Alberto a fost unul dintre ultimii.

— *Ultimii*?

Spunând asta, Sevgi îi aruncă o privire lui Norton și fu mulțumită că și el arăta la fel de zguduit ca și ea. Cu detașare, depistă izul acid al vomei altcuiva în aerul spațiului închis din jur. Era bizar de reconfortant să știe că și alții înaintea ei văzuseră și reacționaseră la fel cum i s-ar fi putut întâmpla și ei. O făcea să reziste mai ușor.

— Ce s-a întâmplat cu membrele? reuși să întrebe aproape firesc.

— Au fost îndepărtate chirurgical, zise Tsai, arătând în lungul coridorului. Încă se mai descarcă jurnalul autochirurgului, așa că nu putem fi siguri că așa s-a întâmplat, dar explicația este evidentă.

— El cum a ajuns aici?

Căpitanul clătină din cap.

— Asta-i puțin mai dificil. Poate că impactul a împrăștiat trupurile. Am găsit majoritatea criocapsulelor deschise, nutrienți peste tot pe pereți și pe podea. Se pare că cel care a făcut asta n-a fost chiar ordonat, cel puțin către final.

— Sasurile coridorului ar fi trebuit să se activeze când s-a prăbușit, spuse Norton scurt. În situații de urgență, navele astea se compartimentează. Nu e posibil ca un obiect să fie aruncat dintr-un capăt al carcasei la celălalt în felul ăsta. Pur și simplu nu e posibil.

— Păi, e doar o teorie, zise Tsai și gesticulă din nou spre coridorul care nu era obstrucționat. Dar o să vezi. Aici nu e prea compartimentat. Vreți să vă uitați la sectorul criocapsulelor?

Sevgi privi în lungul coridorului, unde mai multe lămpi de avarie luminau împrejurul rafturilor pentru cei adormiți.

Putea vedea siluete mișcându-se, auzi câteva voci. Un scurt hohot de râs. Sunetul o aduse înapoi, cu o forță aproape fizică, la scenele crimei din zilele petrecute la Omucideri. Umor negru și camaraderie dură, bubuitul tăcut, la o intensitate refuzată oricui care nu lucra pe acest ritm, detașarea care venea odată cu experiența. „Ciudat ce rahaturi îți pot stârni nostalgia, fetițo." Fu alarmată remarcând cât de mult, în ciuda stomacului ei neliniștit, își dorea dintr-odată să plonjeze din nou în acea lume, cu întunecatele ei proceduri.

— Celelalte trupuri, zise ea în timp ce synul îi limpezea mintea. Toate sunt mutilate ca ăsta, așa-i?

Chipul lui Tsai era ca o mască.

— Sau mai rău.

— Ați găsit membrele?

— Nu tocmai.

Sevgi înclină din cap.

— Doar oasele, nu?

„Of, Ethan, ar fi trebuit să fii aici să vezi asta. De data asta chiar s-a întâmplat, așa cum aveai tu obiceiul să mă amăgești că se va întâmpla."

— Așa e.

Tsai se uita la ea ca un profesor la un elev isteț.

— Cred că glumiți, ce dracu', rosti Norton foarte încet.

Sevgi se întoarse să-l privească în față. Fusese o negare din reflex, din cauza șocului, nu o obiecție.

— Chiar așa e.

— Cineva a ciopârțit oamenii ăștia cu autochirurgul...

Ea aprobă în tăcere, nefiind prea sigură – cu năuceala strălucitoare a synului și după șocul descoperirii – cum se simțea, cum *ar fi trebuit* să se simtă.

— Da. Și i-a mâncat.

Capitolul 5

Era ca un peisaj din tablourile lui Dali.

Simularea CSI era una standard din punctul de vedere al medicinei legale, așa cum și-o amintea Sevgi din perioada petrecută la NYPD – imaculatul deșert Arizona întins cât vedeai cu ochii, un cer albastru fără nori, doar cu o lună fantomatică pe care era înscris logoul designerului, ca un

filigran. Fiecare secțiune investigată era prezentată separat, ca o structură din chirpici pe trei niveluri, distribuite în peisaj într-un semicerc supranatural de precis. Casele erau deschise în partea din față prin tăieturi în arhitectură, dotate cu trepte ca să te poți deplasa de la un nivel la altul. Etichete pluteau în aer lângă fiecare structură, cu litere în fonturi clare, precizând: „anomalii de date", „laboratorul de patologie", „înregistrări ale camerelor de supraveghere", „înregistrări anterioare". O mare parte din spațiul de display era încă gol, mai trebuiau primite date, dar pe podeaua aflată la vedere a laboratorului de patologie, cadavrele mutilate de pe *Horkan's Pride* stăteau pe cioturile lor ca niște statui vandalizate într-un muzeu. Nici chiar acolo informațiile nu erau complete, dar, puțin mai devreme, cadavrele fuseseră scanate și datele introduse în sistem. Acum pozau într-o perfecțiune de podium, colorate și suficient de intime cât să-ți tremure carnea pe tine atunci când te uitai la a lor. Sevgi le văzuse deja de aproape, se concentrase cu fascinație irezistibilă asupra osului perfect secționat din carnea densă a unui braț retezat la câțiva centimetri mai jos de umăr, apoi își dorise să n-o fi făcut. Synul se disipa, lăsând urme grețoase de mahmureală în urmă.

Interfața n-djinn a laboratorului, o frumusețe eurasiatică perfectă, îmbrăcată în albastru, povestea coșmarul cu tonul calm al unei mașini: „Făptașul a ales membrele pentru că prin intermediul lor se puteau transforma, cu cea mai mare ușurință, funcțiile sistemului medical automat dintr-unele de chirurgie într-unele de măcelărire." Un gest elegant. „Amputarea este o procedură stabilită de protocoalele autochirurgului și nu pune în pericol viața. După fiecare procedură chirurgicală este simplu să se returneze subiectul,

încă în viață, la unitățile de criogenare, astfel asigurându-se o sursă continuă și la îndemână de carne proaspătă."

— Și automedicul pur și simplu a permis să se *întâmple* asta? zise Coyle uitându-se furios în jur, cu indignare masculină lipsită de țintă. Ce dracu' înseamnă asta?

— Asta, spuse Sevgi obosită, este intruziune selectivă în sistem. Cineva a pătruns la nivelul general de protocol și a deconectat djinnul navei. Pentru un hacker bun, așa ceva nu e dificil. Oricum toate navele au opțiunea de prioritate umană, iar n-djinnul are un protocol de autoînchidere de siguranță. Nu trebuie decât să-l păcălești să creadă că s-a defectat și se decuplează singur. Există o întreagă serie de blocuri secundare care împiedică defecțiunea să se scurgă în sistemele individuale, dar, după cum am auzit, el nu a avut de ce să-și facă probleme din cauza asta. Nu le spunea programelor medicale să facă ceva ce nu erau deja programate să facă.

— El?

Rovayo. Sevgi deja o catalogase drept femeie credincioasă bărbatului, iar asta suna ca o confirmare – resentiment față de un potențial șovinism feministo-nazist.

— De ce trebuie să fie un *el*?

Sevgi ridică din umeri. „Pentru că, statistic, așa se întâmplă lucrurile" – dar nu o spuse.

— Scuze. E doar un mod de exprimare.

— Da, până intrăm în posesia rămășițelor victimelor și descoperim că *era* un bărbat, rosti Norton tărăgănat.

Trecu pe lângă figura revoltată a lui Rovayo, mai aproape de construcția deschisă, cu pereți albi a laboratorului și de exponatele lui. Interfața îi făcu loc și rămase într-o tăcere respectuoasă, așteptând să fie întrebată direct. Se pare că funcțiile sale cu grad înalt de interactivitate nu

fuseseră activate. Norton făcu semn din cap spre rânjetul expus al cadavrului unei femei, și problema le sări în ochi. Distanța vizuală era amăgitoare în program: se curba și se arcuia ca o lentilă în funcție de focalizarea utilizatorilor.

— Ceea ce nu înțeleg e mizeria. Înțeleg să-i ucidă pe toți – nu vrei niciun martor în jur, cu sau fără brațe și picioare. Dar de ce sânge pe pereți? De ce fețe mutilate în halul ăsta?

— Pentru că era țăcănitul dracului, mârâi Coyle. Probabil a mâncat și asta, nu?

— Greu de zis.

Interfața laboratorului porni din nou, indicând și focalizându-se asupra unui ecran de date din casa unui alt fișier.

— Probele adunate de pe blatul din bucătărie sugerează că e posibil ca țesutul smuls de pe cranii să fi fost gătit și ingerat. Nu pare să fie însă cazul ochilor, care au fost scoși și apoi aruncați.

Sevgi abia dacă aruncă o privire imaginii. Era, oricum, puțin prea abstractă pentru a fi procesată de un om normal – schițe de lanțuri moleculare și un rezumat schematic pe bara laterală, despre efectul microundelor. Mai târziu avea să treacă la casa respectivă și s-o parcurgă în ritmul ei. Acum privea fix fața distrusă a Helenei Larsen. Specialist în demodinamică, consilier psihiatric. Divorțată, semnase contractul pentru Marte nu cu mult timp după accea. La COLIN erau o mulțime ca ea. Te desparți de tot ce cunoști – de ce nu? Stâlpii de susținere ai vieții tale se prăbușesc în jurul tău și probabil ai nevoie de bani. Cei trei ani, perioada minimă impusă profesioniștilor calificați, par dintr-odată ceva rezonabil. Pe Marte se câștigă bine și, cel puțin pentru cei angajați pe termen

scurt, e ceva care merită efortul. O să te întorci acasă bogată, Helena Larsen. O să te întorci cu povești despre un orizont extraterestru pe care să le spui copiilor, când îi vei avea. De partea ta o să ai distincția dată de această excursie, cu care să poți negocia, și potențialul reprezentat de aceasta în CV. O să faci un pas înainte. Trebuie să fie mai bine decât să stai în mijlocul ruinelor vechii tale vieți, corect? Mai bine decât să te agăți de orice fragment pe care...

— Anchetator Ertekin?

Clipi. Nu auzise ce-i spusese Coyle.

— Scuze, mă gândeam. Ce...?

— Am întrebat, zise polițistul accentuând puternic repetiția, dacă tu crezi că cel care a făcut asta ar mai putea fi în viață.

Aerul din lumea virtuală, steril, lipsit de orice briză și deja de o răcoare nepotrivită cu peisajul deșertic, păru să se răcească cu încă câteva grade. Norton se uită la Sevgi, iar ea simți micul, aproape imperceptibilul impuls ivindu-se din rădăcinile intuiției.

— Cineva a deschis sasurile, sublinie Rovayo.

— Posibil s-o fi făcut sistemele automate.

Coyle aruncă o privire plină de speranță celor doi reprezentanți COLIN.

— Corect?

— E o posibilitate, admise Sevgi. Până nu vedem ce avarii prezintă sistemele automate și n-djinnul, e greu de spus cum s-ar fi comportat nava de una singură.

Însă acum în capul ei creștea un puls constant, ca motoarele sub punte, ca ritmul vocii lui Ethan citindu-i, atunci când căzuse doborâtă de gripă, pasaje din Pynchon, care apăreau și dispăreau, încețoșate, când ea își pierdea sau își recăpăta cunoștința din cauza febrei. Respinse

amintirea. Se cufundă în scânteierea rece a synului ca și cum și-ar fi udat fața într-un izvor.

— Uite ce e, o să aflăm dacă a scăpat vreunul cu viață când...

— ...când o să intre cineva, termină Rovayo în locul ei. Corect. Dar între timp, ce crezi *tu*? Oferă-ne privilegiile specializării tale COLIN. *Ar putea* vreunul să ajungă jos teafăr?

— În afara criocapsulelor, puțin probabil, îi răspunse Norton.

Declarația publică obișnuită, prudența COLIN.

— Și chiar dacă a reușit, tot sunt o sută de kilometri până la țărm. E mult de înotat.

— Poate a venit cineva să-i ia.

Rovayo făcu semn spre nivelurile goale ale căsuței cu înregistrările camerelor de supraveghere.

— Nu avem încă datele de la sateliți, niciun amănunt cu semnificație deosebită. Nu avem cum să știm ce s-a petrecut înainte să ajungă acolo echipa de recuperare.

Coyle scutură din cap.

— N-are sens, Alicia. Cei din echipa de recuperare s-au pus pe treabă imediat ce au primit coordonatele.

— Pe cine au folosit? întrebă Sevgi, încercând să adopte un ton neutru.

NYPD avea un vechi complex de superioritate când venea vorba de politica de subcontractare din Rim în privința serviciilor de urgență, o atitudine inițiată și larg răspândită de faptul că, în trecut, New Yorkul cochetase cu scheme similare, ajungând la rezultate dezastruoase.

Rovayo îi aruncă o privire lui Coyle.

— Filigree Steel, nu? Sau, stai, zise pocnind din degete. Nu au pierdut de curând pariul cu ExOp?

— Nu, asta a fost în Seattle. Aici e tot echipa Filstee.

Coyle se întoarse spre Sevgi și Norton, adăugând:

— Sunt destul de buni, Filigree. Fac treaba mult peste așteptări. Acoperire aeriană în maxim douăzeci de minute, echipe desfășurate la fața locului. Nu avea cum să ajungă altcineva acolo înaintea lor. Fie tipul ăsta e înăuntru, mort împreună cu toți ceilalți, fie s-a aruncat în apă când au explodat sasurile și a dispărut înotând spre apus.

— Direcție greșită, zise Norton sec.

Coyle îl învrednici cu o privire.

— Am folosit o metaforă.

— Face asta uneori, adăugă Rovayo plat.

— Nu cred că a sărit în apă, spuse Sevgi. Trebuie să fii sinucigaș sau nebun ca să faci asemenea greșeală.

Coyle se holbă la ea.

— Ai fost acolo mai devreme, domnișoară Ertekin? Ai văzut meniul de la bord? Încerci să-mi spui că ticălosul ăsta ar putea să *nu* fie nebun?

Sevgi se strâmbă.

— *Ticălosul* ăla, după cum spui, și-a petrecut ultimele șapte luni complet singur în spațiul cosmic. Singur, cu excepția companiei sporadice a tovarășilor din echipaj, reînviați doar atât cât să scoată de la ei carne comestibilă. În cel mai bun caz e dezechilibrat psihic, dar...

Rovayo pufni.

— Ei, căcat, e dezechilibrat. Trebuie să fii al dracului de *dus* ca să...

— Nu.

Forța unicei silabe o reduse la tăcere pe cealaltă femeie. Cuvintele ieșiră din gura lui Sevgi, cuvinte pe care își amintea că le rostise Ethan, aproape *mot-à-mot*. O convingere detașată creștea în ea.

— Nu trebuie să fii nebun ca să faci așa ceva. E nevoie doar de un scop pe care să fii hotărât să-l atingi. Mai întâi, hai să privim lucrurile în față. Ceea ce am văzut la bordul lui *Horkan's Pride* nu reprezintă simptome de nebunie, ci doar dovada unei imense forțe a voinței. Dovada unei planificări și execuții desprinse de orice limitări impuse social. Orice problemă mentală de care suferea respectiva persoană către finalul călătoriei era *rezultatul* acestei execuții și nu cauza.

— Că veni vorba de planificare, zise Coyle. Vrei să spui că voi nu dotați transporturile Coloniei cu provizii pentru cazuri de urgență? Știi tu, de exemplu, cu *hrană*? În caz că cineva se trezește, deși nu era prevăzut?

— Nimeni nu se trezește fără să fi fost planificat dinainte, declară Norton.

— Păi, atunci scuzați-mă, zise polițistul masiv și se uită în jur cu atenție. Eu aș spune că în excursia asta exact așa s-a întâmplat. Cineva s-a trezit neplanificat și al dracului de înfometat.

— Sau s-a ascuns, sugeră Rovayo. Asta ar merge?

— Ar fi aproape imposibil, zise Sevgi. Protocoalele de lansare sunt bine securizate. Trebuie să le ocolești pe toate în perioada dintre pornirea sistemelor și decuplare.

Rovayo înclină din cap.

— Cât înseamnă asta?

— Cam patruzeci și cinci de minute. Navelor vechi le ia și mai mult să încarce sistemul de operare.

— Uite, hrana aia, spuse Coyle, care nu se dădea bătut. După cum știm cu toții, Colony Initiative nu ține să cheltuiască banii colectați din impozitele noastre pe ceva care aduce a om, dar sunteți chiar atât de strâmtorați că nu

puteți să dați nici măcar o cutie cu rații de urgență? Ce se întâmplă dacă ceva merge prost în timpul zborului?

Norton oftă.

— Da. OK. Toate navele COLIN au la bord rații pentru împrejurări neprevăzute. Dar să nu ne scape esențialul! La fiecare tură ai doi ofițeri de zbor calificați, criogenizați separat de încarcătura uma... de pasageri.

— Uma... ce? întrebă Rovayo curioasă.

„Încărcătura umană", termină Sevgi scăparea lui Norton în locul lui. „Da, avem o terminologie drăguță la COLIN. Constrângere contractuală. Pierderi colaterale. Fapte tăcute. Extragerea profitului. Managementul percepției publice."

Cântări situația. Poruncile NYPD. „La dracu' cu sentimentele nobile și circumstanțele, trebuie să-ți susții partenerul!" Spuse brusc:

— Ceea ce vrem să vă explicăm este că există două sisteme. Criocapsulele pasagerilor sunt setate pe înghețare. Nu are rost ca ei să fie treji în caz de urgență. Sunt civili. Ce să facă ei, să alerge peste tot strigând: „O nu, o să murim cu toții"? La bord, aerul e prea scump pentru așa ceva. Ei nu pot contribui cu nimic într-o astfel de situație. Așa că dacă ceva merge prost, întregul sistem se blochează. Nu poate fi deblocat decât după ce nava andochează.

Coyle scutură din cap.

— Mda, și dacă ceea ce merge prost este tocmai dezghețarea?

— Cum?

Sevgi îi aruncă una dintre cele mai bune priviri ale ei de tipul „numai un idiot ar spune asta". Vorbim de spațiul cosmic. Știi cât de frig e acolo? Nu există nicăieri pe navă suficientă căldură ambientală ca să ridice sistemul cu un singur grad peste înghețarea de urgență. Singurul care ar

putea s-o facă e reactorul, iar ăsta e programat să se desprindă dacă se avariază.

— Da, bine, îi oferi Rovayo puțină susținere partenerului ei.

Sevgi se surprinse simpatizând-o. Fu ca și cum ar fi trecut pe lângă o oglindă la care nu se aștepta.

— Dar celălalt sistem? Tipii cu zborul. Ei sunt programați să se trezească, nu?

— Ei *se pot* trezi, interveni din nou Norton. În anumite circumstanțe. Dacă apare o problemă urgentă de navigație. Dacă se pierde traiectoria sau poate dacă motorul principal face ceva neprogramat. Atunci nava activează cele două capsule. Tipii cu zborul rezolvă problema, sau cheamă ajutoare, dacă nu pot.

„E *tipul* cu zborul, la singular, oameni buni". Vocea acră din capul ei nu voia să tacă. „Pentru că – voi plătitorii de impozite nu e nevoie să știți asta, bineînțeles – deja de vreo zece ani am redus personalul pentru situații de urgență la jumătate. E al naibii de costisitor, vedeți voi, să irosești astfel o cușetă criogenică bună, la urma urmelor treburile astea nu se întâmplă aproape niciodată, iar dacă se întâmplă, cine are nevoie de doi piloți ca să repare lucrurile, când unul singur se poate descurca? E prea mult personal, nu-i așa?"

— Corect, zise Coyle. Dar tipii ăștia trebuie să mănânce și să bea, nu-i așa?

— Da, desigur, răspunse gesticulând Norton.

Sevgi îl lăsă să continue. Probabil din cauza timpului prea îndelungat petrecut în mediul virtual începuse s-o doară capul.

— Există oricum rezervoare de apă, pentru masa de fuziune, pentru ecranarea la radiații, pentru sistemele de

răcire. Numai în tancurile de rezervă se află mai multă decât ar putea bea doi oameni, chiar dacă ar sta acolo câțiva ani. Și, evident, există și hrană. Dar proviziile sunt calculate pornind de la presupunerea că acei doi oameni nu vor fi treji atâta timp. Dacă apare o problemă simplă, o repară și adorm la loc. Dacă nu e, trimit un SOS și apoi adorm până când ajunge la ei nava de salvare.

— Ce s-ar întâmpla dacă sistemul nu i-ar reîngheța?

Coyle nu avea de gând să renunțe la ceea ce părea a fi o endemică lipsă de încredere în tehnologie. Poate, se gândi Sevgi supărată, crescuse în Jesusland și emigrase în Rim.

Norton ezită.

— Statistic, asta este atât de aproape de imposibil încât...

— Nu e imposibil, zise Rovayo alene. Pentru că, dacă memoria mă ajută, asta i s-a întâmplat unui amărât acum șapte-opt ani. Exact asta. S-a trezit și nu a mai putut fi reînghețat, a trebuit să stea afară pe toată durata călătoriei.

— Da, îmi amintesc și eu asta, aprobă Norton. Criocapsula l-a dat afară și nu și-a mai revenit, o eroare de funcționare a sistemului. Tipul a fost nevoit să stea până la sfârșitul traiectoriei, când echipajul de salvare a ajuns la el. Înțelegeți, dacă transportul e aproape de punctul de plecare, sistemele de securitate îl întorc înapoi ca să vină în întâmpinarea navei de salvare, ceea ce reduce mult timpul până la întâlnire. Dacă sunt mai aproape de sfârșitul drumului, ard combustibilul de rezervă ca să accelereze. Oricum ai lua-o, nu e nevoie de prea multă hrană ca să ții pe cineva în viață până e recuperat.

„Mă rog, nu și dacă ți se termină norocul și ai parte de o configurație orbitală prietenoasă. Dar despre asta nu ne place să vorbim. Noi, cei implicați, numim așa ceva

un Fapt Tăcut. Genul de lucruri pe care nici personalul acreditat COLIN nu le-ar arăta neapărat cuiva. Genul de lucruri pentru care trebuie să sapi puțin", își zise Sevgi.

Dar, în timp ce *Horkan's Pride* se prăbușea tăcut și implacabil spre Pământ, Sevgi făcuse ceva cercetări. „Detectivul Ertekin are o abordare profund analitică a cazului" – susținuse cândva raportul despre primul ei an la Omucideri – „și denotă energie și entuziasm în asimilarea detaliilor de fond. Are talent pentru a se adapta rapid noilor circumstanțe". Își făcuse temele, încercau ei să spună, și iată, după aproape zece ani petrecuți în inima COLIN, și le făcuse din nou. Își făcuse temele și descoperise că distanța între Pământ și Marte poate varia cu un factor de până la șase. Marte avea o orbită eliptică, iar acest lucru, plus diferitele viteze orbitale ale celor două planete duceau la concluzia că se puteau afla oriunde între șaizeci și patru sute de milioane de kilometri distanță, în funcție de momentul din care alegeai să măsori. Chiar și în opoziție – când Marte și Pământul se prindeau din urmă și alergau temporar umăr la umăr, ca să spunem așa – distanța putea varia cu un milion de kilometri sau chiar mai mult. Lansările de tranzit ale COLIN țineau cont de aceste variații, însă, având în vedere că un ciclu se epuiza în câțiva ani, nu puteai să aștepți pur și simplu și-apoi să trimiți tot traficul în capătul scurt. Acel tip cvasifaimos, trezit neprogramat în urmă cu aproximativ opt ani, avusese noroc, o pățise undeva în opoziție cu o traiectorie cu mult sub o sută de milioane de kilometri.

De data asta, omul lor nu mai fusese atât de norocos pe drumul de întoarcere. *Horkan's Pride* nimerise capătul lung al ciclului și, întorcându-se acasă, avusese de parcurs peste trei sute de milioane de kilometri de spațiu vid, rece.

Fără pauze de prânz.

— Bun, zise Rovayo. Așadar nu avem SOS pentru că n-djinnul e deconectat. Dar trebuie să existe opțiunea unui control manual, nu?

Norton aprobă cu o înclinare a capului.

— Da. Nu e ceva dificil. Instrucțiunile sunt înscrise pas cu pas în computer.

— Iar tipul nostru a ales să le ignore.

— Da, așa se pare. A parcurs în tăcere tot drumul spre casă, presupunem că de undeva din apropierea planetei Marte. La bord nu se afla destulă hrană pentru așa ceva, nici măcar pentru o singură persoană. Dacă vrei să stai liniștit și să aștepți încheierea întregii traiectorii, trebuie să găsești altceva de mâncare.

— Deci tipul nostru *este* țăcănit.

În glasul lui Rovayo era acea urmă de „ți-am spus eu". Revenea la presupunerea ei inițială. Bun, admisese să fie considerat bărbat, dar nu avea să creadă că era întreg la minte.

— Trebuie să fie. Nu era nevoit...

— Ba da, replică Sevgi detașat; era timpul să vorbească, spre binele tuturor. Era nevoit să meargă în liniște. Nu putea să cheme nava de salvare și nu se putea întoarce în criocapsulă, presupunând că aceasta l-ar fi lăsat, pentru că ambele opțiuni i-ar fi denaturat țelul.

Un moment de tăcere. O văzu pe Rovayo aruncându-i o privire exasperată lui Coyle. Polițistul masiv desfăcu brațele.

— Țelul fiind?

— Să ajungă acasă liber.

— Pare puțin cam extrem, făcu Rovayo sardonic. Nu crezi?

— Nu, nu e extrem.

Sevgi se auzea vorbind, dar cuvintele păreau dintr-odată grele, dificil de rostit. Synul o golise, retrăgându-i-se din centrii vorbirii, lăsând-o cu lumina pală a inspirației, dar fără posibilitatea de a se lămuri. Bâjbâia după o soluție.

— Vedeți, zborul spațial e un sistem închis. Andochezi pe orbită, adică treci prin controlul de carantină, apoi urmează verificări medicale post-criocapsulă și descărcarea ID. De obicei, trece o săptămână până ajungi la elevatorul nanorackului și apoi afară. Indiferent cine o fi tipul ăsta, nu voia să treacă prin toate. Nu-și putea permite să sosească în capsule împreună cu ceilalți și cu siguranță nu-și putea permite să fie recuperat. Ambele opțiuni se opresc la nanorack. El trebuia să plece nevăzut de nimeni, neînregistrat. Iar acesta era singurul mod în care o putea face.

— Da, dar *de ce*? vru Coyle să știe. Șase sau șapte luni de canibalism, izolare, probabil nebunie. Riscul unei prăbușiri la final. Plus prăjirea criocapsulei, asta trebuie să atragă riscuri suplimentare, nu? Să fim serioși! Cât de mult poți să-ți dorești să ajungi *acasă liber*?

Norton zâmbi crispat, dar nu spuse nimic. Nu în fața publicului. Sevgi înlătură diplomația cu un gest.

— Scapi esențialul. Nu e niciun secret faptul că pe Marte se află oameni care își doresc să nu fi semnat niciodată, care ar vrea să se întoarcă acasă. Dar ăștia sunt necalificații, mâna de lucru ieftină a Coloniei. Omul ăsta nu era necalificat. Vorbim despre cineva care poate manipula cu ușurință sistemele medicale și de criogenizare, care e capabil să opereze protocoalele pentru aterizarea de urgență de la bord...

— Da, asta-i încă ceva ce nu înțeleg, zise Rovayo încruntându-se. Pe toată durata drumului, tipul ăsta îi scoate și îi bagă înapoi în criocapsule pe pasageri, ca să se hrănească din ei. De ce nu ucide pur și simplu pe unul dintre ei, ca să intre la frigider în locul lui?

— Ar fi fost oarecum greu de explicat când l-ar fi scos de acolo la finalul călătoriei, spuse Coyle sec.

Partenera lui ridică din umeri.

— Bun, deci programezi criocapsula să te trezească la o săptămână distanță de casă. Apoi...

Norton scutură din cap.

— Nu se poate. Criocapsulele sunt codificate individual la nivel nano pentru fiecare pasager, iar parametrii programelor sunt foarte rigizi. Ar rejecta imediat un trup diferit. Ar trebui să fii specialist în biotehnologia criogeniei ca să te descurci, și probabil că nici atunci n-ai putea s-o faci în timpul tranzitului. Genul ăsta de codificări se fac atunci când nava este la docuri. Întregul sistem se oprește pentru asta. Și nici nu se poate recodifica o trezire anticipată, în general din același motiv. Întreaga cheie a ceea ce s-a petrecut aici este că totul a avut loc în cadrul parametrilor existenți ai sistemelor automate. Există posibilitatea programată a scoaterii temporare a unui pasager din criogenie pentru proceduri medicale. Nu există posibilitatea schimbării pasagerilor sau a trezirii lor anticipate.

— Iar el a fost suficient de isteț sau de priceput ca să știe asta, spuse Sevgi. Gândiți-vă! Știa exact ce sisteme poate submina în siguranță și a făcut asta fără să declanșeze o singură alarmă în tot procesul.

— Da, da, și e total nepriceput la bucătăria alternativă, mârâi Coyle. Ce vrei să spui cu asta?

— Vreau să spun că orice persoană cu priceperea și forța pe care a arătat-o omul ăsta ar fi ieșit în evidență la un anunț pentru profesioniștii calificați, ceea ce înseamnă un angajament de trei până la cinci ani, fără cerința de reînnoire. Ar fi putut aștepta să ajungă acasă în criocapsulă și să câștige destul de mulți bani, spuse Sevgi, privind de jur-împrejur. De ce nu a făcut-o?

Rovayo ridică din umeri.

— Poate nu a putut rezista. Trei ani e o perioadă lungă când privești de pe linia de plecare. Întreabă un proaspăt deținut la Folsom sau Quentin Two, iar aici nu e vorba decât de timp petrecut într-o închisoare de pe Pământ. Poate că omul nostru a coborât din navetă la Bradbury, a privit în jur la toate pietrele alea roșii și și-a dat seama că a făcut o mare greșeală, că pur și simplu nu poate merge mai departe.

— Asta nu se potrivește cu puterea voinței necesare ca să facă așa ceva, replică Norton sec.

— Nu, nu se potrivește, fu de acord Sevgi. Și oricum, ar fi putut chema navele de salvare imediat ce ieșea din sfera suport a lui Marte. Nu a făcut-o...

— Sfera suport? se încruntă Rovayo întrebător spre Norton. Ce-i aia?

Norton dădu din cap.

— Lucrurile stau așa. Dacă se lansează un transport COLIN de pe Marte către Pământ și ceva nu merge bine, ceva ce necesită o operațiune de salvare, aceasta nu este rentabilă decât dacă oamenii de pe Marte ajung până la un anume punct. Dincolo de acel punct, transportul e departe de traiectorie și are mai mult sens să se trimită ajutor de pe Pământ. Oricine ar vrea să ajungă acasă va trebui să aștepte cel puțin până la punctul respectiv, altfel

acțiunea e inutilă. Salvatorii de pe Marte l-ar aduce înapoi și ar rămâne blocat acolo, cu toate pedepsele pe care COLIN consideră de cuviință să i le pună în cârcă. Ar trebui ca salvarea să vină de pe Pământ, pentru că astfel, orice i s-ar întâmpla, cel puțin i s-ar întâmpla acasă. Nu vor irosi costurile de transport ca să-l trimită înapoi numai pentru a-i face în ciudă.

— Doar ca o curiozitate, zise Coyle. Care sunt pedepsele despre care vorbești? Ce-ți face COLIN dacă ieși din rând, pe Marte?

Norton îi aruncă o altă privire lui Sevgi. Ea ridică din umeri.

— E la fel ca peste tot, spuse Norton cu o prudență studiată; fuseseră cu toții instruiți și pentru prezentarea acceptabilă a acestui aspect. Există o suită de sancțiuni numită Constrângere Contractuală, dar sunt lucrurile la care se așteaptă toată lumea, cele obișnuite. Penalizări financiare aplicate contractului și încarcerare, în cazurile mai serioase. Pentru cei angajați pe perioadă scurtă, timpul petrecut în închisoare se adaugă la durata contractului, fără compensație. Așa că, dacă ți-e dor de casă, nu merită să acționezi.

— Mda, zise Rovayo, ridicând o sprânceană. Și dacă reușești să te întorci pe Pământ? Neautorizat, adică.

Norton ezită. Sevgi o spuse în locul lui:

— Așa ceva nu s-a mai întâmplat până acum.

Se întrebă vag de ce zâmbea în timp ce vorbea. Un surâs rece, dur. Ethan era acolo în amintirea ei și îi întorcea zâmbetul.

— Oho, făcu Coyle.

— Cum, *niciodată*? În treizeci de ani, așa ceva nu s-a mai întâmplat?

— Treizeci și doi de ani, zise Norton. Mai mult decât dublu, dacă socotim și echipajele inițiale din domuri, înainte ca nanoformarea să aibă loc cu adevărat. După cum spune Sevgi, e un sistem închis. Foarte greu de învins.

Coyle scutură din cap.

— Tot nu pricep. Ar fi putut să ceară ajutor de pe Pământ. Bun, poate ar fi făcut ceva închisoare, dar, pentru numele lui Dumnezeu, oricum ispășise un fel de pedeapsă *acolo*. Cât de rău putea fi într-o închisoare pentru funcționari?

— Dar el nu lua în considerare o închisoare pentru funcționari, zise Sevgi calm.

— Uite ce e! spuse Coyle, care nu o ascultase și încă mai căuta o metodă să-și descarce furia. Asta nu înțeleg eu: de ce nu trimiteți voi nave de salvare la risc, imediat ce n-djinnul e deconectat?

— Din zgârncenie, de aia, mormăi Rovayo.

— Pentru că nu avea niciun rost, răspunse Sevgi cu ton egal. *Horkan's Pride* era oricum în drum spre casă. Din câte știam noi, echipajul era nevătămat.

— *Nevătămat*? întrebă Coyle, incredul.

— Da, știu cum sună asta, interveni Norton. Dar trebuie să vă dați seama cum funcționează lucrurile. A fost numai o întrerupere a comunicării cu n-djinnul. Asta s-a mai întâmplat pe parcursul călătoriilor spre Marte, doar că nu ne place să facem publicitate faptului. Sunt cazuri în care djinnul se oprește temporar, apoi își revine câteva zile mai târziu. Alteori moare, pur și simplu. Practic, nu știm de ce.

Roti un cub invizibil cu amândouă mâinile și îl aruncă în jos. Sevgi privi în altă parte, având grijă să-și păstreze fața imobilă.

— Ideea e că nu contează prea mult. Nava merge bine și pe sistemele automate modulare. Gândiți-vă la n-djinn ca la un căpitan de vas. Dacă moare căpitanul vreunuia dintre pontoanele alea industriale din Pacific, nu e nevoie să trimiteți o navă de salvare ca să aducă pontonul în port, nu-i așa?

Zâmbi dezaprobator la întrebarea retorică.

— La fel e și cu *Horkan's Pride*. Pierderea n-djinnului nu a afectat protocoalele de siguranță ale navei. Cei de la controlul traficului, atât pe Marte cât și pe Pământ, au recepționat mereu lumina verde standard de pe *Horkan's Pride*. Atmosferă la bord și gravitație rotațională constantă, nicio fisură în carcasă, sistemele criocapsulelor funcționale, traiectoria corectă, sistemele pilot active. Motoarele de bază încă funcționau, numai cu nava în sine nu puteam comunica.

Rovayo scutură din cap.

— Și faptul că acel *hijo de puta* scotea oamenii din criocapsule și-i tăia bucăți, asta nu s-a înregistrat nicăieri?

— Nu, admise Norton obosit. Nu s-a înregistrat.

— Fără djinn nu aveam cum să știm ce se petrece, continuă Sevgi.

Pe de o parte era plictisită, iar pe de alta, încerca să-și alunge convingerea înfiorătoare că Rovayo ghicise corect adevăratele motive ale COLIN; cererea de recuperare în mijlocul traiectoriei încă era înnebunitor de costisitoare pentru ca managerul vreunui proiect de zbor s-o facă.

— Sistemele de bază sunt exact ceea ce le spune numele, continuă ea. Ne spun dacă ceva funcționează prost. Nu era nicio avarie vizibilă și, întrucât se presupunea că întregul echipaj e în criocapsule, asta a însemnat – logic – că nu avea cum să fie vătămat. Nu avem nicio metodă de a

ști altcumva. Iar nava își urma cursul. Într-o astfel de situație, aștepți. Așa se desfășoară lucrurile în cazul zborului spațial.

Rovayo primi aluzia didactică din ultimul comentariu fără să clipească.

— Da? Păi dacă nava nu era în legătură cu voi, cum avea să andocheze la nanorack?

Norton depărtă mâinile.

— Același răspuns. Autonomia. Facilitățile docului preiau controlul de la sistemele de pilotaj atunci când nava se apropie. Nu aveam niciun motiv să credem că nu se va întâmpla așa.

— Mie mi se pare, zise Coyle, că aceia care au făcut asta cunoșteau sistemele din interior.

— Da, așa e.

„Și sufletele noastre mizerabile de zgârciți, de asemenea". Sevgi alungă gândul. Era timpul să se întoarcă pe pistă.

— Ne cunoșteau sistemele, pentru că le studiaseră și se pricepeau foarte bine să pună la cale o intruziune în acele sisteme, ceea ce înseamnă un grad înalt de inteligență brută și o bună pregătire în vederea revoltei. Și acolo era cineva extrem de hotărât să supraviețuiască, mai presus și dincolo de orice altă preocupare, ceea ce implică extrem de multă forță și disciplină mentală. Și totuși, aceeași persoană era atât de îngrozită să nu fie înregistrată la sosire, încât a făcut *asta* ca s-o evite.

Sevgi gesticulă către virtualul din jur. Aspecte ale crimei săriră spre ei atunci când sistemele interpretară drept *focus* mișcarea brațului ei. Informații revoltătoare, coduri tăiate și reunite răsucindu-se, marcate în culori de sirene, imagini statice ale fluidelor din criocapsule împrăștiate pe

podelele goale, pete de sânge pe pereți și rânjetele țestelor jupuite.

Inspiră adânc.

— Acum poate cineva să-mi spună ce vor să arate pixelii ăștia?

Nu era cu mult înaintea lor. Ochii lui Coyle își schimbară expresia pe măsură ce înțelegea, cu furia în cele din urmă domolită, redusă la altceva. Rovayo rămase foarte tăcută. Norton – Sevgi se întoarse să-i vadă ochii – părea doar gânditor. Dar nimeni nu spuse nimic. În mod bizar, interfața modulului patologic răspunse provocării. Interpretase cuvintele drept o întrebare.

— Lucrurile frapante pe care le descrii – rosti cu exactitate femeia artificială – se potrivesc cu faptul că autorul este un mascul prelucrat genetic, variantă treisprezece.

Sevgi înclină din cap în semn de mulțumire către interfață.

— Da. Nu-i așa că are dreptate?

Tăcură toți, asimilând informația.

— Grozav, rosti Coyle în cele din urmă. Exact asta ne lipsea, un ciudat nenorocit pe post de făptaș.

Capitolul 6

Curba de umiditate de pe firul 17 coborâse cândva, în cursul serii de vineri, își imaginară ei, și încă o dată sistemele protectoare de rezervă nu mai reușiseră să se conecteze. Sâmbăta sosi cețoasă, așa că la început nimeni nu observă că serele rămâseseră setate la transparență totală. Dar când, în cele din urmă, după-amiaza, soarele de vară al Californiei răzbi prin ceață și atinse sticla, culturile din

incubator îi primiră întreaga forță. Sirenele se dezlănțuiră la debarcader. Scott și Ren năvăliră cu viteza dată de panică în Zodiac, dar până să intre în costumele de scafandri și să ajungă sub apă, pierduseră cam totul de pe fir. Vâsliră puțin ca să fie siguri, deconectară sistemul și telefonară, comunicându-i detaliile lui Nocera. Apoi se întoarseră cu ajutorul motoarelor la debarcader, într-o tăcere posomorâtă și udă. Nu era necesar ca Scott să dea glas lucrurilor pe care le știau amândoi.

Șaptesprezece era încărcat până la rădăcini – avea pe el cam un sfert din recolta lunii. Când Ulysses Ward se întoarse de la verificarea șirului de spaliere din adânc și auzi ce se întâmplase, fu pe punctul să explodeze. Era a treia oară în acea vară.

— Asta se întâmplă când îți cumperi softul din nenorocitul ăla de Texas, rânji Nocera, cu picioarele suite pe consolă în timp ce el și Scott așteptau o mașină de consultanță angajată on-line în San Diego, care să depisteze și să rezolve defecțiunea. Ward n-o să se învețe minte niciodată. Dacă vrei calitate Rim, trebuie să plătești prețuri Rim.

— Nu e softul de vină, zise Scott, în principal pentru că știa că nu era, dar și pentru că se plictisise de veșnicele aiureli ale lui Nocera. Sunt etanșeizările.

— Ba e softul ăla de căcat. Ward e fericit l-a luat ieftin de la vreo șleahtă de fraieri din Jesusland, cărora carbonul modificat li se pare că e precum cărbunele pe care-l cumperi pentru grătarele făcute acasă. Tipii ăștia sunt cu minimum cinci ani în urmă față de marfa produsă acum în vale.

— Softul n-are nimic, se răsti Scott. Același rahat îl aveam și în mai și asta a fost înainte de upgradare.

„Înainte de a te angaja tu", ar mai fi vrut să adauge. Atunci își dădu seama de propriul limbaj și se înroși de rușine. Nu înjurase niciodată așa înainte de a începe să lucreze aici.

— Da. Același rahat, același soft de rahat.

Nocera nu avea de gând să tacă, era pe val. Gesticulă de jur-împrejurul camerei de control:

— Ward își cumpără upgradările din același loc de unde și-a luat sistemul inițial: Cow Tech, Kansas. Balegă proaspătă din curul cornutei.

— Acum un minut ai zis Texas.

— Texas, Kansas... zise Nocera și făcu un gest plictisit. La urma urmelor, care-i diferența? Nu-i decât...

— Lasă-l în pace, Emil. Toți ne-am născut undeva.

Carmen Ren stătea în ușa camerei de control, cu un joint neaprins în colțul gurii și mâinile în buzunarele salopetei. Dispăruse imediat ce se dezbrăcase de costumul de scafandru, fără să arunce un cuvânt. Scott știa deja că nu trebuie să se ducă după ea când intra în acea dispoziție. Sau cel puțin până nu o lăsa să se calmeze puțin.

Nocera oftă din greu.

— Uite ce e, Carm, nu-i chiar așa. Nu-l chinui pe Osborne numai pentru că nu știe ce vrea. Multă lume de pe aici ar face-o, însă eu nu. Îmi imaginez că un om trebuie să-și câștige pâinea, chiar dacă pentru asta e nevoit să sape un tunel pe sub gard. Dar nu-i dau voie să spună că porcăriile alea ieftine care se vând în Jesusland funcționează la fel de bine precum cele Rimtech. Pentru că nu-i adevărat, fir-ar al dracu'!

Ren îi surâse obosit lui Scott.

— Ignoră-l, zise. Ward nefiind prin preajmă, n-ai cum să știi cât din obișnuitele lui porcării a tras azi pe nas Emil al nostru.

Nocera flutură un deget mustrător.

— Tu-ți alegi chimicalele pe care le preferi, Carm. Eu le aleg pe ale mele.

— Asta? întrebă Ren, scoțând jointul din gură și ținându-l ridicat, pentru o examinare generală. Ăsta e un drog *ieftin*, Emil. Nu eu sunt aia care cerșește un avans cu o săptămână înainte de ziua de salariu.

— Hei, să te fut.

Ea puse țigara înapoi în gură, aprinse capătul apăsându-l între două degete bătătorite și trase adânc. Oftă, suflând un nor de fum și privi un timp la Nocera prin el.

— Mulțam, zise. Am avut oferte mai bune săptămâna asta.

— De unde, de la băiatul ăsta bisericos?

Scott se simți roșind din nou, și mai fierbinte. Carmen Ren era cea mai grozavă femeie pe care o văzuse în carne și oase, iar de când lucrau împreună la mentenanță văzuse mult din carnea respectivă. Se dezbrăca în vestiar fără nicio jenă, atitudine pe care el știa că pastorul William ar fi numit-o orgolioasă și ne-feminină. Scott întorcea politicos spatele ori de câte ori ea era goală, dar tot mai zărea câte ceva când își încheia costumul de scafandru sau se despuia pe neașteptate până în talie în interiorul Zodiacului, atunci când era prea cald. Pielea ei era ca o miere deschisă la culoare, iar curbele trupului se iveau subtil, dar inconfundabil, chiar și prin salopetele informe Ward BioSupply pe care toți le purtau pe debarcader.

Dar mai mult decât atât, Carmen Ren avea un păr lung și drept, care i se revărsa pe umeri ca o apă neagră atunci

când îl desprindea din clama statică în formă de păianjen cu care și-l ținea ridicat, și un mod curios, neglijent de a-și apleca capul pe o parte când făcea asta. Avea ochi de un negru lichid, ironic, ridicați delicat spre colțuri, și pometi ca terasele de pe crestele himalayene, iar când se concentra asupra unui lucru, întreaga ei față căpăta o imobilitate de porțelan, care lui îi făcea inima să pocnească la fel ca jarul din joint.

În ultimele săptămâni, Scott se pomenise gândindu-se mult la Ren când se ducea acasă noaptea, într-un fel pe care îl știa păcătos. Făcea tot posibilul să se opună impulsurilor, dar fără folos. Ea plutea nechemată în visele lui, în posturi și scenarii care îl făceau să roșească atunci când și le aducea aminte în timpul zilei. În ultima vreme se trezise nu o dată încordat și excitat din cauza viselor, cu mâinile deja la treabă și cu gustul numelui lui Ren pe buze. Încă și mai rău, avea sentimentul că atunci când Ren îl privea, putea vedea prin el până în acel miez asudat al dorințelor, disprețuindu-l pentru asta.

Acum ea fuma, privind în jos la Nocera ca la ceva care tocmai se scursese din lăzile cu îngrășăminte.

— Azi chiar că ești o scârbă mică, zău așa.

Se întoarse spre Scott:

— Vrei să bei o cafea sus, la debarcader?

— Ăăă... cu tine, adică, împreună?

— Scott sări în picioare când ea îi răspunse cu o mișcare aprobatoare a capului.

— Sigur. Da. Grozav.

— Ăă... cu... ăă... tine? îl maimuțări Nocera, mișcându-și brațele ca o insectă muribundă. Mmm, dragă, cum po' să refuz așa o *cucoană*. Ăăă, lăudat fie, ăă, *Domnul*

ato'puternic, adăugă el, parodiind un accent de Jesusland dintr-o comedie difuzată în rețea.

Scott simți cum i se încleștează pumnii. Se băgase în destule încăierări acasă ca să știe că nu era un bătăuș prea bun și ca să-și dea seama, uitându-se la Nocera, că el *era*. Îi văzuse cicatricile când bărbatul mai în vârstă își îmbrăca și dezbrăca scafandrul, o citise în atitudinea lui și în provocarea seacă a ochilor lipsiți de bunătate. Parcă s-ar fi uitat la o ediție ulterioară a fratelui mai mare al lui Jack Mackenzie, cel care se înrolase când împlinise șaisprezece ani și se întorsese acasă un an mai târziu, ars de soare și încărcat cu povești despre scalpări, din locuri despre care niciunul dintre ei nu auzise vreodată.

Însă suportase mult prea mult din superioritatea de Rim a lui Nocera...

Ren se strecură între ei aproape înainte ca Scott să-și dea seama că se întorcea să-l înfrunte pe celălalt.

— Am spus o cafea, Scott. Nu un nas spart.

Făcu semn spre ușă, adăugând:

— Hai, lasă-l pe dobitocul ăsta să și-o frece singur.

— Mult mai distractiv decât să mi-o freci tu, Ren, răspunse Nocera și se aplecă peste șoldul lui Ren, încă stând pe scaun și rânjind.

— Îți spun eu, puștiule, o cunosc și pe dinăuntru și pe dinafară. Am fost acolo, am lins păsărica aia. *Este* mai distractiv să ți-o freci singur.

Scott se repezi înainte cu pumnii ridicați. Un nou val de roșeață îl străbătu, producându-i mâncărimi la rădăcina firelor de păr și arzându-i obrajii. Văzu rânjetul alunecând de pe fața lui Nocera, înlocuit cu un interes subit, plin de curiozitate. Bocancii coborâră fără grabă de pe consolă pe podea. Scott știu atunci că avea să o încaseze, dar, *fir-ar*...

Și dintr-odată se trezi lipit de Ren. Parfumul părului ei încă umed, căldura pielii și curbele line chiar sub ochii lui – și apoi ea îl împinse ferm înapoi spre ușă. Expresia de pe fața ei nu era prietenoasă.

— Ieși! zise ea la fel de fermă ca mâna de pe pieptul lui. Așteaptă-mă sus.

El plecă, clătinându-se puțin, rușinea și ușurarea pulsând prin el în cantități oarecum egale. Ușa se închise în urma lui, reducând măscările lui Nocera la un murmur abia audibil. Tonul furios al lui Ren îl urmă. Ar fi vrut să stea să asculte, dar...

Parcurse în tăcere coridorul metalic iluminat cu becuri, până la treptele zăngănitoare de metal care duceau la birourile de sus, și ieși afară în lumina după-amiezii târzii, respirând încă greu. Traversă până la balustrada unuia dintre podurile rulante de acces ale debarcaderului și strânse împletitura din fibră de carbon în ambii pumni, ca și cum ar fi vrut s-o strivească. Se holbă în jos la încheieturile albite ale degetelor lui.

„...la dracu' cu Nocera, la dracu' cu toți dobitocii din Rim, la dracu' cu locul ăsta..."

Dar el *știuse*, iar o parte mică și calmă din el veni și îi reaminti. Știuse *întotdeauna* cum avea să fie. Știuse pentru că unchiul Leland, care trăise în Rim dinainte de a se naște el, îi spusese totul despre treburile astea. Și pastorul William îi spusese, folosind termeni atinși de flăcările iadului. Mama lui plânsese și îi spusese, iar și iar. Prietenii lui își bătuseră joc și îi spuseseră și ei.

Toată lumea îi spusese, pentru că toți știau ce gândeau despre republicanii din acel Rim fără Dumnezeu. Muncă grea și ură, asta era tot ce aveau de oferit. O să-l epuizeze, o să-l scuipe în timp ce fac asta, iar dacă sperietorile de la

imigrări nu puneau mâna pe el, atunci aveau s-o facă fiscul și bandele. Nu va avea niciun drept acolo, pe nimeni la care să apeleze. Va fi un nimic, mai rău decât nimic, unul din clasa de jos a servitorilor tăcuți care erau mai ieftini decât mașinile, și va trebui să fie la fel de tăcut, de eficient și mut ca mașinile, altfel *bang*, cetățeanul obișnuit înalt tehnologizat și pretențios al Rimului tocmai a făcut un pas înainte și l-a înlocuit cu ceva care face treaba mai repede, mai ieftin, mai bine.

„Totuși, nu-ți spun să nu te duci". Leland – în ultima săptămână înainte de fuga lui Scott, așezat lângă el pe gardul despărțitor, privind apusul care colora cerul deasupra munților. El nu știa, dar Scott plătise deja intermediarului din Bozeman prima jumătate. Era programat pentru camionul de marțea următoare. „Nu-ți spun să nu te duci, pentru că nu e nimic bun pentru tine aici. Oamenii urăsc Rimul, și asta dintr-o grămadă de motive întemeiate, dar acolo ai șanse pe care aici nu le-ai avea în întreaga viață dată de Dumnezeu. Banii nu sunt deja bine distribuiți, ca aici. Sunt încă în mișcare, nu e totul clasat și fosilizat. Le poți lua urma, poți merge acolo unde unde sunt ei. Dacă ai noroc, poate poți pune deoparte ceva și pentru tine. Iar dacă rămâi, intri în legalitate, îți întemeiezi o familie, și-atunci copiii tăi pot avea chiar și mai mult. Știi, în Rim școala e gratuită. Adică gratuită cu adevărat, și e școală adevărată, nu porcăria pe care o avem aici."

Stătuseră așa un timp, iar seara adâncea culorile asfințitului. Aerul începuse să fie răcoros.

„Atunci tu de ce te-ai întors, Leland?" întrebase în cele din urmă.

Leland zâmbise și-și privise mâinile bătătorite de muncă. „Întotdeauna pui întrebări bune, Scotty. De ce m-am

întors? Nu știu, poate că n-am fost suficient de puternic să rămân deoparte. Știi, uneori îmi era dor de locul ăsta trist. Amândurora, și mie, și tatălui tău. Vorbeam mereu despre întoarcere, și cred că asta ne-a ajutat să rezistăm. Apoi Daniel a avut accidentul, n-am mai vorbit, n-am mai avut *cu cine* să vorbesc, și dorul a început să mă macine cu adevărat."

Scott cunoștea prea bine sentimentul. Câteodată îl învingea, câteva zile la rând, în special la început, în perioada slujbelor de rahat, când munca îl epuiza și nu-i mai lăsa nici putere, nici timp pentru altceva decât pentru munca în sine și pentru somn. Dar zilele de dor reveneau, iar acum, când avea timp și bani puși deoparte, putea simți aceeași fărâmițare pe care trebuia s-o fi simțit și Leland. Își spunea rugăciunile în fiecare noapte, așa cum îi promisese mamei, se ducea la o biserică creștină atunci când găsea una, dar în ultima vreme era confuz în privința lucrurilor pentru care se gândea să se roage.

— Ești bine acum?

Tresări. N-o auzise pe Ren venind în spatele lui.

— Acolo de unde vin eu – spuse el repede, gâtuit – nu se vorbește așa în fața femeilor.

Ea înclină capul, oferindu-i un surâs amabil.

— Bine, acolo de unde vin eu, discursul nu e segregat. Dar mulțumesc, oricum. A fost drăguț. În special fiindcă Nocera te-ar fi călcat în picioare. E un dobitoc, Scott, dar asta nu înseamnă că nu se poate descurca.

— Știu. Am mai văzut oameni de tipul ăsta.

— Zău?

Îl examină îndeaproape pentru o clipă. Ridică o sprânceană.

— Da, ai văzut, nu-i așa? Bine atunci, ceea ce ai încercat să faci a fost foarte curajos.

Simți ceva înflorind înăuntrul lui. Simți cum se ofilește din nou când Ren scutură din cap.

— Al dracului de tâmpit, dar foarte curajos. Mergem să luăm cafeaua aia?

La început, Ward BioSupply fusese una dintre cele câteva inițiative industriale de biotehnologie marină care își desfășurau activitatea în complexul de debarcadere comerciale Kwok, dar, în timp, absorbise mai mulți dintre competitorii vecini și acum se întindea spre capătul de nord al complexului, într-o adunătură pestriță de birouri din prefabricate, eșafodaje de docuri submarine și depozite nou-construite. Ca să găsești ceva ce nu-i aparținea lui Ulysses Ward, trebuia să mergi pe una dintre pasarelele înguste de legătură către partea de sud, unde un șir de birturi cu vedere la mare îi deserveau pe muncitorii de la debarcader.

Intrară într-un local numit Chung's, faimos pentru cafeaua pe care o servea și pentru un set de ecrane pe care rulau imagini din cluburile de *bloodbeat* din Singapore.

— E bună, zise Ren, gesticulând spre ecrane cu cana ei de cafea. Mai tare ca dulcegăriile alea pe care ni le bagă pe gât când suntem pe teren.

— Mda.

Era supărat – încă îl mai durea puțin faptul că ea îl făcuse tâmpit. În afară de asta, lui chiar îi plăcea muzica de pe teren. Și nu prea era de acord cu mulțimile care-și contorsionau trupurile, frecându-și unul de altul nuditatea aproape totală.

Ea bău, înclinând din cap apreciativ la adresa gustului.

— Da. Ar fi bine să aibă și cofeină, dacă tot am ajuns aici. Dacă Ward o să urle la noi, vreau să fiu trează când o face. Sunt în picioare de la patru dimineața.

— Ce-ai făcut?

Ea ridică din umeri.

— Uf, știi și tu cum e.

Vorbe prin care el știa că făcea aluzie la faptul că mai are o altă slujbă. Și, în consecință, era în ilegalitate ca și el, pentru că aici, dacă erai legal, te descurcai destul de bine dintr-un singur salariu. Era diferența clară dintre Rim și Republică.

Aluzia la solidaritate îi îndulci îmbufnarea.

— Începe să fie mai ușor, după o vreme, îi răspunse el. Eu lucram tot timpul cât puteam ține ochii deschiși, în trei locuri diferite, până am prins angajamentul ăsta. Ward își dă drumul la gură când lucrurile merg prost, dar în afară de asta e un șef destul de bun.

Ea aprobă.

— Bănuiesc că n-ai dus-o prea bine prin locurile din care te tragi, nu-i așa? întrebă ea, subtil. De unde ești? Presupun că din Nebraska? Poate Dakota?

— Montana.

Ea ridică o sprânceană.

— Ținutul războiului pentru apă. Cred că trebuie să fie greu să crești acolo.

— Sunt locuri în care e și mai rău, zise el defensiv, cu toate că nu putea numi pe negândite un astfel de loc. Doar că... știi. E dificil să obții un post plătit, dacă nu cunoști oamenii potriviți.

Ea dădu aprobator din cap.

— *Plus ça change.*

— Poftim?

— Nu contează, zise, apoi se uită la ecrane. Ward ți-a spus cumva când o să se întoarcă?

— Nu tocmai. A zis că s-ar putea să fie ocupat toată ziua. Îmi imaginez că se ocupă de lucruri serioase. De obicei, o excursie din asta, de verificare a spalierelor, ar trebui să nu-i ia mai mult de câteva ore.

— Carmen, te superi dacă te întreb ceva? zise ezitant.

— Sigur că nu.

O spusese pe un ton absent; nu era prea atentă.

— *Tu* de unde ești?

Dintr-odată, o privire piezișă. *Acum* era atentă.

— E o poveste lungă, Scott, răspunse ea și sorbi din cafea. Ești sigur că vrei să te plictisesc?

— N-o să mă plictisesc. Îmi place să aud despre locuri în care n-am fost.

— Ce te face să crezi că sunt de altundeva?

Dar zâmbea în timp ce vorbea, într-un fel care îi spunea că trebuie să intre în joc. Îi întoarse zâmbetul, roșind numai puțin.

— Haide, Carmen. N-ai lucra pentru Ward dacă te-ai trage din Rim. Niciunul dintre noi n-ar face-o.

Făcu semn din cap spre clientela localului și își coborî prudent glasul:

— Toți cei de aici vin din altă parte. Îmi imaginez că nici tu nu ești altfel.

Ea înălță o sprânceană.

— Faci pe detectivul, nu?

— Sunt doar atent.

— Mda, presupun.

— Hai, spune-mi. Tu de unde ai venit?

Urmă o pauză lungă. Scott aștepta. Mai avusese astfel de momente cu tovarăși de-ai săi, imigranți ilegali, când

aștepta să dispară prăpastia dinaintea instalării încrederii, pentru ca fiecare să-și înlăture încărcătura de suspiciune și să stea de vorbă așa cum ar fi făcut-o cândva doi americani liberi, înainte ca scursurile internaționaliste și chinezii – „politicienii chinezi", își reaminti, „tu nu ești rasist, Scott" – să dezbine cea mai mare națiune de pe fața Pământului și să arunce cioburile, ca Moise spărgând tablele legii.

— Din Taiwan, zise ea, și inima lui se umplu de bucuria faptului că da, avea încredere în el. Ai auzit de Taiwan?

— Da. Adică, sigur că da, zise, bâlbâindu-se de nerăbdare. E în China, așa-i? E, adică, o provincie chineză.

Ren pufni.

— Ar vrea ei. E o insulă, în dreptul țărmului Chinei, asta o știi. Dar suntem stat independent. Așa e înscris în toate acordurile comerciale și în pactele de neproliferare ale Pacific Rim din ultima sută de ani. E ceea ce se numește economie de seră, are același statut ca Angeline Freeport, e același gen de superputere cu care nimeni nu vrea să se pună rău în caz că încalcă tratatele și întregul Rim resimte consecințele. Acolo am crescut eu.

— Și de ce ai plecat?

Ea îi aruncă o privire tăioasă, cu toate că nu fusese decât o întrebare inocentă. Scott nu înțelegea în ruptul capului de ce-ar fi bine să pleci dintr-un astfel de loc, dacă acolo era căminul tău, dacă ai crescut acolo.

— Vreau să spun, se bâlbâi el, presupun că nu erai fericită acolo, nu-i așa? Dar, știi, pare a fi genul de loc unde un om ar putea fi fericit.

Ea zâmbi puțin.

— Da, are și părți bune. Dar chiar și în economiile de seră există învinși și învingători. Adică nu toată lumea

din Freeport e star de cinema sau licențiat în nanotehnologie, nu?

— Am priceput.

Lucrase din când în când în Freeport și nu s-ar fi întors dacă nu era obligat.

— Ei bine, după cum spuneam, există învinși și învingători, iar dacă ești dintre învinși, atunci...

— Nu trebuie să vorbești așa, Carmen.

Scott se aplecă peste masă, serios.

— Nu ești învins numai pentru că ești nevoit să te duci în altă parte ca să-ți faci o viață mai bună. Niciunul dintre noi, cei de aici, nu e un învins, doar căutăm oportunități de a o lua din nou de la capăt.

Preț de-o clipă, ea îi întoarse o privire goală. Apoi confuzia de pe chipul ei de porțelan se limpezi.

— Ah, da. Diferențele culturale. Nu, nu vorbesc despre învinși așa cum îi înțelegeți voi. Mă refer la învinșii în afaceri. Unii câștigă, alții pierd, roata se învârte. Genul ăsta de lucruri.

— Noi? zise încercând să-și ascundă jignirea. Cum adică, *noi*?

— Știi, oameni ca tine, spuse gesticulând nerăbdătoare. Americanii vechi, din inima țării. Din Republică.

— A, bine. Uite, Carmen, răspunse îngăduindu-și un zâmbet superior. Noi nu suntem americanii *vechi*, asta e Uniunea, trădătorii ăia din est, toți amicii lor care iubesc ONU. Republica Confederată este *Noua* Americă. Noi suntem Phoenixul ce renaște, Carm.

— Bine.

— Adică, ăăă, se bâlbâi din nou, căutând să se exprime în așa fel încât să n-o jignească. Uite, știu că probabil tu nu te-ai dus la biserică, așa cum am făcut-o eu dintotdea-

una, presupun că pentru tine era un fel de templu sau ceva asemănător, dar în final e același lucru, nu?

Mulțumit de sine și de modul în care scăpase de focurile veșnice ale iadului propovăduite de pastorul William și de emfatica Biserică a lui Hristos cel Adevărat, fusese mai tolerant cu bisericile moderate pe care, de voie, de nevoie, le frecventase în ultimii câțiva ani.

— Vreau să zic că orice ai numi tu Dumnezeu, dacă îl accepți pe acest Dumnezeu drept principiu călăuzitor, așa cum o face Republica, atunci orice popor care face asta trebuie să fie învingător, corect? Trebuie să se ridice, indiferent ce ar face Satana ca să ne întindă capcane pe drum.

Ren îl privi gânditoare.

— Ești cu adevărat, ăă, creștin?

— Absolut!

— Deci crezi...

Telefonul ei sună. Îl pescui din buzunar și-l duse la ureche.

— Da? răspunse și trăsăturile i se încordară, ca în dimineața aceea în care primiseră veștile despre curba de umiditate.

— Am înțeles. Venim imediat.

Închise telefonul.

— Ward, zise. S-a întors și e destul de supărat.

„Destul de supărat" era o exprimare relativ corectă. Scott putea să audă zbierele lui Ward prin pereții de metal ai camerei de control încă de când se aflau la celălalt capăt al coridorului. O urmă pe Ren prin spațiul îngust, grăbindu-se să se țină după mersul ei cu pași ciudat de lungi și rapizi. Ar fi încercat să i-o ia înainte, să ajun-

gă primul în caz că Nocera continua să se poarte ca un dobitoc, dar nu avea loc să treacă și, oricum...

Ușa se deschise, lăsându-i să intre. Furia lui Ward se revărsă în afară, ajungând dintr-odată la nivel maxim. Scott era obișnuit, dar de data asta vocea avea o tonalitate pe care nu o mai auzise, ceva ce trecea dincolo de furie.

— ...fir-ar al dracului, *scopul* întregii *planificări*, dacă noi...

Tăcu când îi văzu. Ulysses Ward era un bărbat masiv, ca un urs, musculos datorită practicării înotului și scufundărilor pe care le cerea ocupația lui, chelind așa cum nu prea vedeai prin părțile astea. Roșea când se înfuria, ca acum, și își puncta discursul cu mișcări agresive ale membrelor și capului. Scott nu-l văzuse niciodată lovind pe cineva, dar adesea lăsa impresia că așa ceva nu era cu totul imposibil. Nocera, procedând probabil cu înțelepciune, îi cedase poziția centrală în camera de control, iar acum el stătea acolo cu pumnii strânși.

— Ne-am întors, zise Ren superfluu.

— Văd.

Ward păru să-l remarce pe Scott pentru prima dată:

— Tu, coboară la docurile submerse și aruncă o privire la epuratorul de aer de pe *Lastman*. În ultima oră am avut senzația că respir pârțuri și aburi, era cât pe-aci să ies la suprafață, așa de rău era.

Pentru o fracțiune de secundă, înainte să-și dea seama că ar fi fost o idioțenie, Scott se gândi să refuze s-o părăsească pe Ren înainte ca Ward să se mai calmeze. Însă înghiți în sec și spuse:

— Ar putea fi o problemă de compatibilitate, tot softul pe care l-am luat de la, ăă, *Fell 8* era...

Ward îl țintui cu privirea.

— Și poți remedia problema, dacă despre asta e vorba?

— Păi, nu, dar...

— Nu, corect. Pentru că nu te-am angajat ca expert în softuri, fir-ar al dracului. Atunci du-te naibii acolo, jos, așa cum ți-am cerut, să vezi ce poți repara. Bine? Ai înțeles?

Scott se uită la el, știind că roșea. Inspiră adânc și dădu aprobator din cap, cu dinții încleștați și buzele strânse.

— Bun, atunci de ce ești încă aici?

Scott se răsuci și se repezi înapoi pe coridor, clocotind de furie. „Încă o lună", își promise în sinea lui. „O nenorocită de lună, și gata". Până azi considerase că Ward era de treabă, considerase că omul era un *american*. Își mai pierdea cumpătul din când în când, dar cărui bărbat adevărat nu i se întâmpla? Ideea era că știa care sunt limitele. Dar acum, vorbind în felul ăsta, tratându-l pe Scott ca și cum ar fi fost doar un oarecare, „de dincolo de gard", care încurcase lucrurile, când în realitate Scott îl prevenise mereu pe Ward că, dacă avea de gând să canibalizeze plugin-uri de la o subrutină la alta, nu te puteai *aștepta* ca sistemele să meargă ca unse fără să rulezi un set complet de programe de compatibilitate.

Se afla pe scările care coborau spre doc când deveni conștient că ceva se modificase în felul în care cădea lumina pe coridor, în spatele său.

Se opri pe prima treaptă și privi înapoi.

Zări o siluetă înaltă înaintând la celălalt capăt, întunecând spațiul îngust atunci când trecea pe sub becuri și se interpunea între Scott și sursa de lumină.

Tipul era cu adevărat înalt și, de asemenea, masiv, și înainta cu un calm inexorabil. Ca un om care nu era obișnuit să fie oprit, un om căruia categoric nu-i plăcuseră inscripțiile de la birourile de sus care îți cereau să suni și să

iei loc în timp ce aştepţi – „un angajat de-al nostru vă va prelua în curând" – şi, în schimb, se hotărâse să coboare oricum şi să găsească ceea ce căuta.

Scott flutură un braţ.

— Hei! strigă.

Silueta nu dădu niciun semn că l-ar fi văzut ori auzit. Înainta constant pe coridor, spre uşa camerei de control; părea să poarte un pardesiu lung şi ţinea una dintre mâini îndoită rigid în interiorul faldurilor hainei... Dintr-odată, Scott simţi cum înăuntrul său se declanşează ceva. Nu era bine. Omul ăsta aducea necazuri.

Sări de pe scară şi alergă înapoi pe coridor spre noul venit. Nu-l mai strigă; nu avea rost. Ştia din experienţă cum răsună vocile în spaţiul metalic închis al coridorului – omul îl auzise destul de bine. Şi da, categoric avea ceva în acea mână acoperită de pardesiu – observase modul în care materialul se îndoia rigid în jur. Renunţă la alergatul uşor şi sprintă.

Se întâlniră în dreptul uşii. Scott încetă să mai alerge, moleşindu-se. Ceea ce trebuia să spună i se uscă în gură. Icni.

Faţa lui. Mintea părea să-i bolborosească: „Faţa, *faţa*".

Părea ieşită direct din benzile desenate *Timpul Sfârşitului*, care se distribuiau la biserică în fiecare a patra duminică, cele care provocau coşmaruri copiilor mici şi pe care cei mai mari trebuiau să şi le câştige prin puncte adunate în *Cartea Faptelor Bune* a pastorului William. Aceeaşi expresie absentă pe chipul cu obrajii scobiţi, gura încleştată, părul lung şi dezordonat atârnând peste oasele ascuţite ale pometilor şi maxilarului, aceiaşi ochi arzători... „Privirea Judecăţii"... Exact ca în volumul II, numărul 63.

Genunchii începură să-i tremure. Gura i se încleștă. Nu putea...

Ușa scârțâi – nu remarcase niciodată până atunci zgomotul – și se deschise. Dinăuntru se auzeau glasuri încă furioase.

Pardesiul se răsuci, brațul drept al străinului se eliberă și se ridică, legănându-se. Ceva îl lovi pe Scott în cap, dintr-o parte, și el se împiedică, prăbușindu-se stângaci, cu membrele împrăștiate. Un fulger îi străbătu capul, lăsând în urmă scântei și un efect de vibrație în urechi. „Privirea" se opri scurt asupra lui, apoi se roti din nou spre stânga și spre ușa deschisă a camerei de control. Străinul păși înăuntru.

Strigătele erupseră. Nocera și Ward, aproape la unison.

— E proprietate privată, dobitocule, ce...

O liniște subită i se lăsă peste amorțeala din cap, acolo unde fusese lovit. Apoi din nou Ward, complet bulversat:

— *Tu*? Ce *dracu'* cauți aici? Ce...

O tuse profundă, calmă – un sunet pe care-l cunoștea de undeva.

Și începură țipetele.

Scott simți sunetul storcându-i sudoarea din pori, încrâncenându-i pielea de oroare. Ca atunci când Aaron își prinsese brațul între dinții spărgătorului de pietre al lui Dougie Straker, exact aceeași senzație – sunetul agoniei, al unei distrugeri atât de masive încât glasul care îl producea ieșea din registrul său obișnuit și nu mai putea fi recunoscut.

Carmen!

Scott începu să se zbată. Spaima că ei i se întâmplase ceva îl puse în genunchi, apoi îl ridică în picioare. Simți sânge picurându-i în păr. Se împiedică și aproape căzu,

apoi se sprijini de marginea ușii exact când aceasta începuse să alunece ca să se închidă la loc. Mecanismul tremură o clipă, opunându-se strânsorii lui, apoi se deschise din nou la maxim. Scott se ridică în picioare și intră, împleticindu-se. Avu timp să arunce o privire fulgerătoare.

Era sânge peste tot – culoarea lui stridentă, peste console și pereți, frapa – și ceva arătând ca niște mărunțaie din oferta de preț redus a unui măcelar aluneca în jos pe ecrane. Nocera era jos, cu fața întoarsă bizar într-o parte, cu ochii deschiși și obrazul apăsat puternic pe podeaua prost măturată și plină de praf, ca și cum ar fi ascultat șobolanii foșgăind pe dedesubt. Și mai mult sânge, o băltoacă largă de culoarea vinului roșu-închis i se scurgea în jurul abdomenului, pârâiașe din ea răsucindu-se prin praful de pe jos. Peste trupul lui, Ren și străinul se luptau pentru o armă cu țeavă scurtă – Scott făcu legătura cu izbitura ușoară pe care o auzise – ; era unul dintre pistoalele Cressi pentru rechini din dulapul de sus. Se presupunea că ar fi încuiat, Ward așa spunea *întotdeauna*, dar Ward zăcea în spatele lor.

Încă și mai mult sânge, bărbatul masiv se zvârcolea și aluneca pe el, strângându-și, după cum observă Scott oripilat, gaura roșie, de carne vie, din locul unde îi fusese stomacul. Țesutul rupt îi atârna fâșii din ea, curgând gros pe podea și murdărindu-i degetele ca un amestec roșu-cremos în care își cufundase mâinile. Gura lui Ward era un tunel căscat, de culoare roz – puteai vedea în ea până la măsele și limba tremurătoare, alb-gălbuie – iar urletele ieșeau de acolo în valuri grețoase. Ochii lui se agățară de Scott, care stătea în pragul ușii, țintuindu-l acolo. Largi și rugători, înnebuniți de durere; Scott nu-și dădea seama dacă șeful lui îl recunoștea sau nu. Se urni, vrând să se arunce în luptă,

însă vomită cu o forță punitivă, din adâncul măruntaielor încleștate. Voma plescăi în sângele băltind al lui Nocera.

Carmen țipă, disperată.

Pistolul pentru rechini se descărcă.

O altă lovitură, de data asta în gâtul lui, sub ureche. Încercă să se agațe de ceva, de orice. Podeaua veni spre el. Sânge și vomă, cald și umed pe fața lui când se prăbuși. Încercă să-și țină gura închisă sau s-o curețe, dar nu reuși. Duhoarea și gustul acidului arzător făcură iar să-i tresalte ușor stomacul. Picioarele i se mișcară ca ale unei insecte schilodite. Vederea i se întunecă asupra unei bălțoace de roșu, cu pete alb-gălbui. Bâjbâi după o rugăciune, o dibui, nu-și putu face gura să se miște, rosti câteva cuvinte ezitante în minte...

„Tatăl nostru... nu ne duce..."

Și întuneric.

Capitolul 7

Spre seară, toate știrile erau proaste.

Analizele genetice scoseseră la iveală faptul că la bordul *Horkan's Pride* se afla o persoană ale cărei caracteristici nu se potriveau cu niciunul dintre cadavrele împrăștiate. Amprenta acesteia nu fusese greu de identificat: avea întreg setul de modificări grupate sub umbrela termenului popular de „variantă treisprezece". Sau cum spusese Coyle, „un ciudat nenorocit".

Aveau de-a face cu o vânătoare de oameni.

Înregistrările audio-video se încăpățânau să rămână cea mai puțin populată secțiune din modelul de investigație. Existau câteva fragmente de filmări prin satelit,

de la platforme ocupate cu altceva și care nu se aflau deloc aproape. Un monitor meteorologic geo-sincronizat deasupra insulelor Hawaii manifestase un oarecare interes periferic atunci când *Horkan's Pride* se scufundase în Pacific, iar sistemele militare din Rim înregistraseră intrarea în timp ce nava se afla încă în atmosfera superioară, dar își îndreptaseră atenția în altă parte când informatorii COLIN transmiseseră ceea ce știau. *Horkan's Pride* își detașase reactorul ca parte a protocolului de reintrare în atmosferă în caz de urgență, nu transporta arme și urma să cadă în ocean fără să provoace daune. Unul dintre sateliții militari urmărise cum nava își completează traiectoria anunțată, apoi se întorsese prompt la supravegherea mișcărilor de trupe din Nevada.

În niciuna dintre înregistrările recuperate nu exista vreun indiciu că s-a încercat preluarea înaintea sosirii echipajelor de coastă. Nu existau nici imagini utile cu vreo siluetă singuratică pierzându-se în ocean. Niciuna nu era concludentă, cu toate îmbunătățirile permise de optica de ultimă oră, și nici nu aduceau vreo informație care să ducă spre o pistă utilă.

Aveau pe cap o vânătoare de oameni, și niciun punct de pornire.

La hotel, Sevgi stătu la masă cu Norton – o mâncare pe care nu o voia și o conversație de care nu se simțea în stare. Percepea iluminatul slab, romantic al restaurantului ca pe o întunecime înghesuindu-se la marginea câmpului ei vizual. Synul se terminase, categoric.

— Ce părere ai despre asta? o întrebă Norton în timp ce ea pigulea dezinteresată dintr-o salată de caracatiță.

— Tu ce crezi?

Era o deviere, ceva – „mda, *singurul* lucru" – pe care îl învățase la ședințele de consiliere plătite de către departament după ce se întâmplase ce se întâmplase cu Ethan și tot restul. Specialistul stătea în partea opusă a cabinetului, zâmbind amabil și deviind orice întrebare pusă de ea cu aceeași enervantă tehnică provocatoare. După un timp, începuse să-i facă și ea același lucru. Nu era de folos, presupunea ea, dar dusese la încheierea rapidă a ședințelor, exact cum își dorea ea. „Nu te pot ajuta dacă nu mă ajuți și tu", spusese el la final, cu o urmă de furie apărând în cele din urmă în tonul lui răbdător, soporific. Îi scăpa esențialul. Ea nu voia să fie ajutată. Voia să distrugă – o distrugere cu răni roșii, sângerânde și țipete, a absolut tuturor fațetelor anoste ale constrângerilor sociale care o înconjurau ca o pânză de păianjen.

— Nicholson probabil o să răbufnească, zise Norton încet. O să spună că ai sentimente contradictorii.

— Mda.

— Nu-ți place caracatița?

— Nu mi-e foame.

Norton oftă.

— Știi că o putem lăsa baltă dacă vrei, Sev. Oricum oamenii lui Tsai nu ne vor aici, iar RimSec ar adora să aibă ocazia să-și arate mușchii secesioniști. Dacă tipul ăsta nu s-a înecat în Pacific, acum e pe teritoriul lor. În plus, faptul că e un treisprezece îl cam face să fie problema UNGLA. Putem să ne retragem și să lăsăm ONU și Rim să se lupte pentru jurisdicție.

— În niciun caz, spuse Sevgi, aruncându-și bețișoarele pe farfurie și lăsându-se pe spate. Nu am venit la COLIN pentru o călătorie de plăcere, Tom. Aveam nevoie de banii ăștia. Și ăsta e un mod la fel de bun să-i câștigi cum ar fi

să faci praf piața neagră Marstech sau să-i pui pe jar pe cultiști. La dracu', ai *văzut* ce a făcut cu trupurile alea? Pe Helena Larsen o aștepta o viață la întoarcerea acasă. Ăsta e singurul lucru pe care l-am făcut în ultimii doi ani și care are sens. E *al nostru.*

Norton o privi un timp în tăcere. Dădu din cap.

— Bine. O să-i spun lui Tsai să descarce dosarele CSI la COLIN New York. Asta ar trebui să înlăture ambiguitatea situației. Ce vrei să facem cu Rovayo și Coyle?

— Păstrează-i. Forțe reunite, sprijinul indispensabil al forțelor de ordine locale.

Găsi energia să zâmbească și adaugă:

— Ar da bine în mass-media din Rim. COLIN o fește lește și varsă unul dintre transporturile lor în Pacific, polițiștii Coastei de Vest sar în ajutor. Asta ne-ar deschide niște uși.

— Și ne-ar da de lucru pe teren.

— Păi, asta e. Tu cunoști destul de bine Bay Area, nu? Ai o soră acolo?

Norton sorbi din vin.

— Cumnată. Fratele meu s-a mutat acolo acum vreo cincisprezece ani, e coordonator special al imigrării din partea Human Cost Foundation. Știi tu, testări, programe de integrare socială. Dar probabil m-ai auzit vorbind despre ea. Megan. Noi, hm, ne înțelegem destul de bine.

— O să te duci să-i vezi cât suntem acolo?

— Poate.

Norton se uită încruntat la paharul cu băutură.

— Cât din toate astea lăsăm să ajungă în media?

Sevgi căscă.

— Nu știu. Să vedem cum merge. Dacă e vorba despre o variantă treisprezece, propun să ținem secretă toată treaba.

— *Dacă* e vorba despre o variantă treisprezece? Uf, nu știu, tu crezi că despre asta ar fi vorba? Sunt eu, Sev. Crezi că poți renunța pentru un timp la teatrul ăsta inocent?

Privi prin semiîntunericul restaurantului. Ochii ei prinseră mișcarea unei reclame slab luminate din anii cincizeci – un vis nanotech despre schimbare, un murmur de marșuri verzi și albastre peste roșul marțian, până la orizont, unde, în același timp, răsărea un nou soare strălucitor.

— Va fi suficient să facem din el un pasager clandestin și un criminal, zise ea cu grijă. Să spunem că a ucis membrii echipajului, și să păstrăm detaliile ascunse de toți maniacii pe care va trebui să-i reducem la tăcere. E destul de rău că s-a întors de pe Marte. Dacă le mai spunem și că e un treisprezece ar însemna să ne căutăm singuri necazul. Ai văzut cum a reacționat Coyle. Îți amintești de Sundersen, anul trecut? Nu mai avem nevoie să se stârnească panica de genul „Monstrul e printre noi".

— Crezi că o să facă la fel? După toată săpuneala din partea Comisiei Pentru Etica Presei?

Sevgi ridică din umeri.

— Media iubește panica. Cresc vizionările.

— O să le spunem din ce rasă face parte?

— Dacă și când o obține Organic Trace. De ce?

— Mă întreb, zise Norton calm, dacă e chinez.

Sevgi se gândi un moment.

— Da. Așa e. Nu ne dorim o reluare a febrei Zhang. Porcăria aia a fost groaznică. Cel puțin în cazul Sundersen nu a murit nimeni.

— În afară de Sundersen.

— Știi la ce mă refer. Ai văzut vreodată filmarea linșării? La școală ne puneau s-o urmărim, zise Sevgi, frecându-și tâmplele cu vârfurile degetelor. Încă o mai văd aici, fir-ar să fie, de parcă ar fi fost ieri.

— Urâte timpuri!

— Mda.

Împinse farfuria deoparte și-și încrucișă brațele în spațiul eliberat.

— Ascultă, Tom, poate ar trebui să trecem sub tăcere întreaga poveste. Deocamdată, cel puțin. Doar să anunțăm presa că toată lumea a murit în accident, inclusiv tipul ăsta. La urma urmei, nu-i nimic neplauzibil în asta. Rahat, încă nu am înțeles nici *noi* cum a supraviețuit.

— Pe de altă parte, dacă am obține o identificare fotografică...

— Marele „dacă"!

— ...atunci răspândirea ei ne-ar da mari șanse să-l prindem pe individ.

— Își poate schimba înfățișarea, Tom. Orice salon dintr-o fundătură din Bay Area ar face-o pentru câteva sute de dolari. Până să-i oferim presei un chip, el și l-ar da jos și ar dispărea. Urmărirea genetică e singura metodă care merge aici.

— Dacă are codul genetic al unui chinez, și asta se află, atunci ne confruntăm cu aceeași problemă.

— Dar noi vom căuta un cod anume.

— Și pentru Zhang se căuta o față anume. Nu-mi amintesc să fi avut prea mare importanță. La naiba, Sevgi – din senin, Norton îl maimuțări pe Nicholson – știi că toți blestemații ăia oricum seamănă între ei.

Sevgi schiță un zâmbet.

— Nu cred că aici merge așa. Aici nu e Jesusland.

— Idioțenie există peste tot, Sev. Nu e singura franciză a Republicii. Uită-te la Nicholson – născut și crescut în New York. El de unde a luat-o?

— Nu știu. Faith Satellite Channel?

— Hall-e-*lu*-jah! Lăudat fie *Domnul*, Iisus o să vină și o să-mi *reducă* impozitele!

Zâmbiră amândoi batjocoritor, dar râsul nu venea. Cadavrele din virtual încă mai atârnau în jurul lor, în semiîntuneric. Atent, un picolo apăru și îi întrebă dacă au terminat. Sevgi aprobă cu o înclinare a capului; Norton ceru să vadă deserturile. Picoloul adună farfuriile și plecă. Încet, Sevgi începu să observe că era extrem de slab pentru vârsta lui și că vorbirea îi urma un tipar bizar, ca și cum i-ar fi făcut rău să vorbească. Trăsăturile păreau de chinez din nord, dar avea pielea foarte închisă la culoare. Simți revelația ca pe o izbitură lichidă în stomac. Se uită lung în urma siluetei care se retrăgea.

— Crezi că e una dintre poveștile de succes ale fratelui tău? întrebă ea.

— Hmm, făcu Norton, urmărindu-i privirea. Ah! Mă îndoiesc. Statistic, adică. Jeff mi-a spus că primesc anual cel puțin câteva mii de evadați din laboratoarele negre. Și, oricum, el se ocupă mai mult de administrație, încearcă să pună treaba pe roate. Au aproape o sută de consilieri la lucru, care vin și pleacă, și încă sunt împotmoliți.

— Human Cost e o organizație de caritate, nu?

— Da. Primesc un buget de la administrația Rim, dar nu e unul care se poate numi generos.

Dintr-odată glasul partenerului ei se animă:

— Și, înțelegi, e o muncă dură. Genul de lucruri care te uzează. Unele dintre poveștile pe care mi le-a spus despre

ce se petrece în acele tabere... nu cred că eu m-aș putea descurca. Chiar nu înțeleg cum poate Jeff. E ciudat. Când eram mai tineri, se părea că eu aveam să fiu cel cu vocație de justițiar. El era „omul puterii și influenței", nu eu. Și apoi – Norton gesticulă cu paharul de vin – a ajuns să facă muncă de caritate și eu am ajuns într-un post mare la COLIN.

— Oamenii se mai schimbă.

— Mda.

— Poate e Megan.

El o privi tăios.

— Ce anume?

— Poate asta l-a schimbat. Faptul că a întâlnit-o pe Megan.

Norton mormăi ceva. Un chelner aduse lista cu deserturi, dar nu aveau nimic atrăgător. Optară pentru niște cafele îmbunătățite genetic, care aparent aduseseră faima localului, și cerură nota. Sevgi se pomeni fixând din nou antica reclamă cu Marte.

— Știi, rosti ea încet, pentru că amândoi se învârtiseră în jurul problemei toată seara, adevărata întrebare nu e cine este tipul ăsta. Întrebarea e cine l-a ajutat să ajungă acasă.

— Ah! Asta.

— Să păcălească djinnul navei? Dacă era capsulat și criocapsula l-a dezghețat, numai atât și ar fi fost de-ajuns să declanșeze vreo alarmă. Asta chiar înainte să se trezească, așa că de unde timp să mai și înceapă să umble la sisteme? Iar dacă nu era capsulat, dacă s-a ascuns, atunci n-djinnul nu ar fi trebuit nici măcar să permită lansarea.

— Crezi că Rovayo și Coyle au remarcat asta? Eu am încercat să evit subiectul.

— Da. „S-a mai întâmplat așa ceva în cursa pentru Marte, doar că nouă nu ne place să facem publice faptele. Uneori mor și atât." Foarte frumos.

Norton rânji.

— Cât se poate de adevărat, Sev.

— Mda. Cam o duzină de cazuri în vreo șaizeci de ani de trafic. Pe legea mea, se vorbește de fiecare dată despre probleme tehnice.

— Nu crezi că o să înghită asta?

— Ce, viciile ascunse ale inteligenței artificiale a n-djinnului? întrebă Sevgi și se strâmbă. Nu știu, e atrăgător. Mașinile nu sunt pe măsura oamenilor și tot rahatul ăsta. Și tuturor le place să li se spună un secret. Vinde-le oamenilor o conspirație și, dacă ai noroc, o să le înghețe complet creierul. Secte secrete mâncătoare de copii, un complot vechi de secole pentru înrobirea omenirii. Elicoptere negre, ouă zburătoare. Prostii de-astea au mare succes. Resursele critice sunt deconectate.

— Și între timp...

— Între timp – Sevgi se aplecă peste masă, și tot amuzamentul îi dispăruse de pe chip – amândoi știm că altcineva de pe Marte, foarte priceput în programarea mașinilor, este amestecat în asta. Canibalul nostru misterios a fost încapsulat împreună cu ceilalți, ceea ce înseamnă fraudă de identitate de grad înalt, și apoi a fost programat să se trezească mai devreme, ceea ce...

Norton scutură din cap.

— E ceva ce nu înțeleg. De ce să fie trezit așa de devreme încât să fie nevoit să-i mănânce pe toți ceilalți ca să supraviețuiască? De ce să nu deconecteze capsula când ar mai fi fost doar câteva săptămâni până la Pământ?

Sevgi ridică din nou din umeri.

— Bănuiala mea? A fost o defecțiune. Cel care a deconectat n-djinnul nu a fost la fel de tare și la programarea criocapsulelor. Tipul se trezește la două săptămâni distanță de planeta greșită, la începutul călătoriei, nu la sfârșitul ei. Poate că astfel criocapsula e scurtcircuitată și el nu se mai poate întoarce să se reînghețe, sau poate că nu e, dar el rămâne oricum afară pentru că nu-și permite să sosească în capsulă și să treacă prin carantină. Dar, indiferent cum ai privi lucrurile, defecțiune sau nu, a avut ceva ajutor specializat. Aici nu e vorba de o evadare din închisoare, Tom. Tipul ăsta a fost *trimis*. Iar asta înseamnă că cei care l-au trimis au un scop bine definit în minte.

Norton făcu o grimasă.

— Păi, numărul de motive pentru care ai angaja o variantă treisprezece e destul de limitat.

— Mda.

Rămaseră amândoi tăcuți pentru un timp. În cele din urmă, Sevgi ridică ochii spre partenerul ei și zâmbi ușor.

— Ar fi bine să-l găsim repede pe tipul ăsta, Tom.

Capitolul 8

Luă ultimul feribot peste golf până la Tiburon, la coborâre făcu semn unui autotaxi și călători până în Mill Valley cu ferestrele deschise. Aerul călduț, cu parfum de verdeață, se revărsa înăuntru, aducându-i amintirea intensă a plimbărilor cu Megan pe sub coroanele arborilor de sequoia din Muir Woods. O puse din nou deoparte cu mare grijă, apucând imaginea de margini ca pe o fotografie antică pe care ar putea-o murdări sau ca pe o bucată de oglindă spartă. Privea strălucirea blândă a felinarelor

pe străzi și luminile caselor de lemn construite departe de drum și învelite în frunziș. Se afla la fel de departe de *Horkan's Pride* și încărcătura ei măcelărită pe cât de departe se afla de casă. Te uiți la șoselele bine întreținute, arătoase, la toată verdeața liniștită din zonele rezidențiale, și nu vrei să crezi că omul care s-a prăbușit în această dimineață în ocean, având drept companie numai cadavrele pe care le mutilase, ar putea fi liber sub același cer nocturn.

Cuvintele lui Sevgi Ertekin îi trecură iar prin minte.

„Ar fi bine să-l găsim repede pe tipul ăsta, Tom."

Taxiul găsi adresa și opri ușor sub cel mai apropiat felinar. Cum stătea acolo, abia dacă făcea mai mult zgomot decât vântul printre copaci, însă văzu cum luminile se aprind în casă și ușa de la intrare se deschide. Încadrat în lumină, Jeff îi făcea ezitant cu mâna. Probabil așteptase la fereastră. Nici urmă Megan lângă el.

Norton urcă curba abruptă a aleii, resimțind dintr-odată orele scurse și distanța față de New York. Cicadele țârâiau în tufișuri și în copacii plantați de-o parte și de alta, apa plescăia în havuzul de piatră al fântânii de sus. Casa era construită în pantă, ocupând un spațiu larg, neregulat și cu o poartă în arcadă. Fratele lui coborî treptele să-l întâmpine și îl bătu într-un fel ciudat pe umăr.

— Ți-ai amintit ușor unde să ne găsești?

— Am luat un taxi.

— Aha, da. Corect.

Intrară împreună.

— Megan nu-i pe aici? întrebă el, ca din întâmplare.

— Nu, e la Hilary cu copiii.

— Hilary?

— A, da. Nu ne-am mai văzut de atunci. Hilary e noul nostru consilier juridic la fundație. Are gemeni de aceeași

vârstă cu Jack. Dorm la ei, zise Jeff Norton și făcu semn spre living. Intră și ia loc! Vrei ceva de băut?

Camera era cam la fel cum și-o amintea Norton – fotolii acoperite cu tapițerie uzată, așezate cu fața spre un ecran imitând focul, încastrat într-un zid de cărămidă nefinisată, obiecte de artă a indigenilor din nord-vest și fotografii de familie înghesuite pe pereți.

Podea de lemn lustruit și covoare din Orientul Mijlociu. Jeff îi servi cu *arrack* indonezian dintr-un dulap pentru băuturi făcut din lemne aduse de apă. Strălucirea slabă a flăcărilor de pe ecran și aplicele de pe peretele în stil japonez îi luminau profilul în timp ce lucra. Norton îl privea.

— Presupun că ai văzut informațiile pe care le-am făcut publice?

Jeff dădu aprobator din cap, turnând în pahare.

— Da, tocmai mă uitam. Plonjonul misterios al navei morții. De asta ai ieșit pe teren?

— Cam așa ceva. E un adevărat coșmar „clasa întâi".

— Bun, presupun că mai devreme sau mai târziu trebuia să începi să-ți câștigi salariul ăla gras pe care ți l-ai tras.

Un zâmbet scurt, pieziș, care să arate că nu vorbea serios. „Da, dar cumva, Jeff, întotdeauna o iei în serios, nu-i așa?"

— Cum mai merg lucrurile la Jefferson Park? Se poartă frumos cu tine?

Norton ridică din umeri.

— La fel ca întotdeauna. Nu mă plâng. Am o parteneră nouă, preluată de la NYPD, Secția Omucideri. E cu câțiva ani mai tânără ca mine, așa că mă ține în alertă.

— Atrăgătoare?

— Nu că ar avea vreo importanță, dar da, este.

Jeff veni cu două pahare și îi întinse unul. Zâmbi.

— Întotdeauna are importanță, frățioare. Crezi că o să i-o pui?

— Jeff, pentru Dumnezeu!

Nu era o furie reală; era prea obosit de călătorie și plictisit pentru așa ceva.

— Chiar trebuie să te porți tot timpul ca un sălbatic?

— Ce-i? Fata e atrăgătoare, tu nu-ți faci socotelile, nu-ți calculezi șansele?

Încă în picioare, fratele lui dădu pe gât o înghițitură lungă de *arrack* și rânji către el:

— Haide, îți citesc în ochi. Pe asta o vrei.

Norton își apăsă pleoapele cu degetele.

— Știi ceva, Jeff, poate că o vreau, poate că nu. Dar acum nu asta e principala mea preocupare. Crezi că am putea discuta și despre ceva important?

Nu văzu cum se produse schimbarea expresiei de pe chipul fratelui său: zâmbetul care pălise, făcând loc unei încordări atente. Jeff se retrase și se lăsă în fotoliul din fața lui, întinzându-și picioarele. Când Norton se uită la el, îi prinse privirea și gesticulă.

— Bine, Tom, se rezolvă. O să fac tot ce pot. Dar a trecut mult timp de când aveam influență la New York. Adică, aș putea da câteva telefoane dacă îți stau unii în spate, dar...

— Nu, nu vreau nimic de genul ăsta.

— Nu?

— Nu, avem lesa destul de lungă în cazul ăsta. S-a întins vorba de sus până jos – faceți ce vreți, dar curățați mizeria asta.

— Și despre ce mizerie e vorba, mai exact? La știri se spune că toți cei de la bord sunt morți.

— Mda. De când crezi tot ce-ți arată la știri? Adevărul e că avem unul viu și a reușit să scape de pe navă. Informația asta ți-o dau confidențial, Jeff. Nu trebuie să ajungă mai departe de camera asta, de discuția asta. Nici măcar la Megan.

Jeff întinse mâinile în lateral. Zâmbi ușor.

— Ei, de când îi spun eu lui Megan totul? Mă cunoști, Tom.

— Da, bine.

Își reținu furia. Era un sentiment vechi, cu care se obișnuise, ca senzația pe care o avea în Cadillac, atunci când cobora fără frâne.

— Haide. Care-i marele secret?

— Marele secret e că tipul ăsta e o variantă treisprezece.

Avu o mică satisfacție urmărind reacția lui Jeff. Ochii lărgiți, gura deschizându-se să emită o replică pe care nu o avea. Norton se gândi că reacția fusese cam falsă, dar se obișnuise de atâția ani cu această caracteristică a lui Jeff, cu modul actoricesc, ușor exagerat în care se manifesta, indiferent ce auditoriu ar fi avut. Tolerant, încercase întotdeauna s-o vadă drept prețul admiterii în cercul fermecat al puterii în care fratele lui sălășluia cu atâta aplomb pe când erau amândoi mai tineri – însă acum, când fratele lui devenise el însuși tolerant, fără să-și piardă manierele lustruite, Norton era silit să presupună că poate Jeff fusese întotdeauna așa, jucând întotdeauna pentru spectatorii de la galerie.

— Te confrunți zilnic cu așa ceva, Jeff, zise simplu. Am nevoie de un sfat.

— Ați anunțat UNGLA?

— Încă nu. După cum merg lucrurile, e puțin probabil că o vom face.

— Vrei sfatul meu? Sună-i!

— Haide, Jeff. COLIN nu a semnat nici măcar Acordul de la München. Crezi că o să vrea ca ONU să-i umble prin lucruri cu bocancii marilor tratate internaționale?

Jeff Norton își lăsă băutura pe o măsuță înaltă din lemn adus de ape – o rudă îndepărtată a dulapului cu băuturi. Își frecă fața cu mâinile.

— Cât de multe știi despre varianta treisprezece, Tom?

Norton ridică din umeri.

— Ce știe toată lumea.

— Ceea ce știe toată lumea sunt prostii și chestii care induc panica, date pe canalele de știri. Ce știi tu *în realitate*?

— Păi, sunt sociopați. Un fel de sălbatici din vremurile când încă eram vânători-culegători, corect?

— Da, într-un fel. Adevărul e, Tom, că sunt ca bonobo, hibernoizii și toți bastarzii prematuri ai modificării genetice pe care pionierii optimiști și idioți ai secolului trecut ni i-au pus în cârcă. Treabă făcută pe ghicite și intenții rele. Nimeni nu a construit vreodată o variantă umană pentru că s-ar fi gândit că-i oferă o viață mai bună, libertate și șansa de a-și căuta fericirea. Toate sunt produse cu sarcini precise. Programele spațiale voiau hibernoizi, iar bonobo reprezentau visul umed al autorității patriarhale asupra feminității...

— Și al tău, nu?

Jeff îi oferi un zâmbet strâmb.

— O să renunți vreodată la asta?

— Dar Megan?

— Megan nu știe. E problema mea, nu a ei.

— Un gest măreț din partea ta.

— Nu, e slab și masculin. Știu asta. Presupun că n-o să am niciodată nenorocita ta de corectitudine morală, frățioare. Dar dacă i-aș spune lui Megan, n-aș reuși decât să-i rănesc pe ea și pe copii. Și nu vreau să fac asta.

Își luă din nou paharul și îl ridică în direcția lui Norton:

— Pentru supraviețuirea cu propriile greșeli, frățioare. Fie așa, fie du-te dracului.

Norton ridică din umeri și înălță propriul pahar.

— Să trăim cu greșelile noastre.

Imaginea lui Megan îi fulgeră prin minte, cu părul strălucind în soare și râzând printre trunchiurile copacilor, și mai târziu cu trupul gol, pistruiat de soare, străduindu-se să se lipească de el pe cearceafurile umede de transpirație ale patului de motel.

— Deci, rosti ca să alunge viziunea, dacă bonobo au fost visul umed al autorității patriarhale, varianta treisprezece ce e?

— Varianta treisprezece? zise Jeff, schițând încă un zâmbet. Varianta treisprezece ne-a redat bărbăția.

— Fii serios.

— Hei, nici măcar n-ai fost acolo, frățioare.

— Ești cu șase ani mai mare ca mine, Jeff. Nici tu nu ai fost.

— Du-te și citește cărțile de istorie dacă nu vrei să crezi ce-ți spune fratele tău mai mare. Vorbesc de perioada pre-Secesiune. Pre-atmosferă pe Marte. Aveam o lume de nivel întâi în care bărbăția devenea demodată. Avansau valurile societății feminizate, masculii alfa se sacrificau sinucigându-se sau luând droguri pentru supervirilitate pe care inimile lor nu le suportau, și asta în final *este* tot sinucidere, doar că mai lentă și o idee mai amuzantă.

— Credeam că substanțele alea erau în afara legii.

Jeff îi zâmbi subțire.

— O, da, și treaba asta chiar *ține*. Vreau să spun că *nimeni* nu ia droguri dacă sunt ilegale, nu-i așa? În special nu droguri care îți oferă o erecție ca un baston de cauciuc și posibilitatea reluării instantanee, timp de o noapte întreagă.

— Tot nu cred că substanțele astea au înclinat în vreun fel balanța. Asta e genetică de talk-show, Jeff.

— Crezi ce vrei. Juriul academic încă promovează virilicidul, în privința asta ai dreptate. Dar eu n-am auzit de niciun biolog social care să nu considere autodistrugerea masculilor alfa drept una dintre influențele majore din peisajul politic al ultimului secol. Restrângerea bărbăției – zâmbi iarăși – ca să spunem așa. Și odată cu asta se obține o restrângere a interesului față de vitejia militară ca funcție a vieții. Dintr-odată, nimeni în afară de niște idioți săraci lipiți pământului din Kansas nu mai vrea să fie soldat, pentru că, la naiba, rahatul ăla te poate ucide și *trebuie* să existe moduri de a-ți trăi viața mai bune și mai bine plătite. Așadar îi avem pe acești idioți amărâți care luptă cu dinții și ghearele pentru diverse cauze – vocea lui Jeff se transformă pentru moment într-o parodie grosolană a vorbirii din Jesusland – „ei nu înțeleg binele adevărat", dar, în general vorbind, toți ceilalți urlă „încălcarea drepturilor omului" și „dați-mi drumul de aici, trimiteți-mă la colegiu". Și pierdem, frățioare, pe toate planurile. Pentru că ne punem cu dușmani care mănâncă, dorm și respiră ură pentru tot ce reprezentăm noi, cărora nu le pasă dacă mor în chinuri atâta timp cât iau cu ei și câțiva dintre noi. Vezi tu, Tom, o societate feminizată poate face multe lucruri, dar ceea

ce nu poate face, și asta valorează al naibii de mult – este că nu poate duce un război în țările altora.

— N-am cerut o lecție despre Secesiune, Jeff. Te-am întrebat despre varianta treisprezece.

— Da, ajung și acolo.

Jeff mai luă o înghițitură de *arrack*, apoi continuă:

— Știi, cândva credeam cu toții că o să trimitem roboți să lupte în războaiele astea. Dar construcția roboților e costisitoare, iar în punctele în care contează, nimeni nu are încredere în ei. Se defectează când e prea cald, sau prea frig, sau e prea mult praf. O dau în bară în orașe, ucid mulți oameni nevinovați, distrug infrastructura pe care ar fi mai bine s-o păstreze intactă. Pot fi induși în eroare, avariați și deconectați cu niște dispozitive semi-decente cumpărate pe piața neagră și conduse de niște hackeri deștepți, pregătiți probabil la un curs de „brațele unei inimi mari în jurul lumii întregi", la MIT. Roboții pot fi furați, reprogramați, trimiși înapoi împotriva noastră fără ca măcar s-o știm. Îți amintești piatra memorială pe care ne-a arătat-o tata, ultima dată când am fost în New Mexico? Nenorocita aia de piatră mare din mijlocul deșertului Oklahoma?

— Vag.

Îi trecu prin minte imaginea unui bolovan mare de granit deschis la culoare, tăiat pe o parte și șlefuit pe acea unică suprafață până la o strălucire gri, puternică în contrast cu suprafața brută și mată a restului pietrei. Era prea mic ca să citească literele negre. Un teren cu ferme aride, în declin, câteva magazine pe o autostradă lovită de soare, exact ca o șină de oțel lustruită. O femeie bătrână în spatele tejghelei de unde cumpăraseră bomboane, cu părul la fel de

cenușiu ca piatra de afară. Tristă, își aminti el, părea tristă atunci când ei aleseseră și plătiseră.

— Câți ani aveam, cinci sau șase?

— Cel mult. Presupun că mi-ar fi ieșit din minte, dar am avut coșmaruri câteva săptămâni după aia. Acel Trupex AS-81 dintr-un set vechi de jucării pe care-l avusesem, dar în mărime naturală, izbind casa, strivindu-i pe mama și pe tata, trecând peste patul meu, aruncându-mă și rupându-mi brațele și picioarele din încheieturi. Știi că acele nenorocite de mașini au stat în depozitul ăla *nouă săptămâni* înainte ca virusul *Allahu Akbar* să lovească.

— Da, am citit despre asta la școală. Ți-am spus, Jeff, nu sunt aici pentru lecții de istorie.

— Au masacrat întregul oraș, Tom. L-au făcut bucăți. N-a mai rămas nimic acolo în afară de piatra aia.

— Știu.

— Hardesty, Fort Stewart, Bloomsdale. Baza maritimă de la San Diego. Totul în mai puțin de trei ani. Te surprinde că militarii au început să caute o soluție mai bună?

— Varianta treisprezece.

— Da, varianta treisprezece. Oameni precivilizați. Tot ceea ce eram cândva, modelul de care am început să ne îndepărtăm când am plantat primele culturi agricole, ne-am făcut primele legi și ne-am construit primele orașe. Îți spun, Tom, în locul tău aș anunța UNGLA și m-aș retrage cât mai în spate. Nu vrei să te încurci cu un treisprezece.

— Acum *tu* vorbești ca pe canalele de știri.

Jeff se aplecă, serios.

— Tom, treisprezece este singura variantă genetică pe care Jacobsen a considerat-o suficient de periculoasă ca să i se abroge drepturile fundamentale ale omului. Există un

motiv pentru care ăștia au fost închiși sau exilați pe Marte. Există un motiv pentru care nu li se permite să se reproducă. Vorbim despre un tip de om pe care planeta asta nu l-a mai văzut de douăzeci de mii de ani. În esență, sunt paranoici psihopați, formați prin antrenament militar încă din copilărie și, în rest, cam nimic altceva. Foarte inteligenți, foarte duri și nu prea interesați de altceva în afară de a obține ceea ce vor, indiferent de pagube sau costuri.

— Nu reușesc să înțeleg, zise Norton caustic, cum ne redă asta bărbăția.

— Asta pentru că trăiești în New York.

Norton pufni și goli paharul de *arrack*.

Fratele lui îl urmări cu un zâmbet ușor până termină.

— Vorbesc serios, Tom. Tu crezi că Secesiunea a avut la bază interesele Pacific Rim și agenda verde? Sau poate câțiva asiatici linșați și aventurile ratate din Orientul Mijlociu?

— Printre alte lucruri da, asta a fost.

Jeff scutură din cap.

— N-a fost așa, Tom. N-a fost nimic din toate astea. America s-a divizat din cauza viziunii despre putere. Forța masculină contra negocierii feminine. Forță contra cunoștințe, dominare contra toleranță, simplu contra complex. Credința, Drapelul și Cântecul patriotic s-au ridicat împotriva Noii Matematici pe care, să fim sinceri, nimeni în afara specialiștilor în cuantică nu o înțelege cu adevărat, a Teoriei Cooperării și a Noii Ordini Internaționale. Și până să apară Proiectul Lawman, fiecare factor din ecuație indica spre un viitor atât de feminizat, încât era de-a dreptul neamerican.

Norton nu se putu abține să nu râdă.

— Ar trebui să scrii discursuri, Jeff.

— Uiți, replică fratele său fără să zâmbească, că am făcut-o. Acum să ne gândim la situația de atunci, la nava esenței masculinității pe cale a se scufunda, împotmolită peste granițe în mlaștina unor complexități pe care nu le înțelege, trădată de tehnologia ei militară și de propriii ei tineri. Atunci apari acești noi ticăloși solizi, în uniforme americane, care se numesc Lawmen, și dintr-odată *câștigă*. Nu știe nimeni cu exactitate de unde au apărut așa, din senin, se neagă multe lucruri, dar cui îi pasă de asta? Ceea ce contează este că tipii ăștia sunt soldați americani, că luptă pentru noi și duc greul bătăliei. Gândește-te la asta o clipă, Tom, și imaginează-ți ce efect a avut în toate orășelele alea prin care ai trecut venind încoace.

Jeff coborî degetul pe care îl îndreptase către fratele lui, privi în pahar și înălță sprâncenele, probabil mirat de propria sa izbucnire pasională.

— Cel puțin așa am citit.

Pentru o clipă, camera păru sufocantă. Rămaseră amândoi tăcuți. După un timp, Jeff se ridică și se îndreptă din nou spre bar.

— Mai vrei unul?

Norton scutură din cap.

— Trebuie să mă întorc, mă trezesc devreme.

— Nu vrei să rămâi peste noapte?

— Păi...

— Doamne, Tom. Așa de rău ne înțelegem?

Jeff se întoarse de la băutura pe care o turna și îl țintui cu privirea:

— Haide, n-ai cum să iei un feribot noaptea, la ora asta. Chiar ai de gând să mergi cu un taxi de jur-împrejurul golfului doar ca să nu fii nevoit să dormi sub acoperișul meu?

— Jeff, nu...

— Tom, știu că uneori pot să fiu un dobitoc, știu asta. Știu că există lucruri pe care nu le aprobi la mine. Mama și tata nu ar fi fost de acord, dar, pentru Dumnezeu, tu crezi că bătrânul a fost un sfânt întreaga lui viață?

— Nu știu, zise Norton liniștit. Dar dacă nu a fost, niciunul dintre noi nu l-a prins.

— Nici tu nu m-ai *prins* pe mine. Eu ți-am spus tot, fir-ar al dracului.

— Da, mulțumesc.

— Tom, sunt fratele tău, pentru numele lui Dumnezeu. Cine ți-a găsit nenorocita asta de slujbă la COLIN?

Norton sări în picioare.

— Nu pot să cred! Transmite-le salutări lui Megan și copiilor. Îmi pare rău că nu am avut timp să le cumpăr un cadou.

— Tom, stai! Stai!

Mâinile întinse rugător, băutura uitată.

— Îmi pare rău, a fost o ticăloșie. Bine, uite, nu eu ți-am obținut slujba, oricum erai în capul listei favoriților. Dar în vara aia am șoptit multe lucruri bune despre tine în multe urechi. Și aș face-o oricând. Ești *fratele* meu, nu crezi că asta înseamnă ceva pentru mine?

— Megan e soția ta. Asta înseamnă ceva pentru tine?

— Doamne, nu-i același lucru. Ea e o femeie, nu, nu...

Se opri, gesticulând neajutorat.

— E căsnicia, Tom. Așa se întâmplă. Ai copii, obosești, strălucirea dispare. Începi să cauți... Ceva. Nu știu, ceva *proaspăt*, ceva care să-ți aducă aminte că nu ești mort încă. Că nu vă transformați în doi bătrânei inofensivi dintr-un complex pentru pensionari din Costa Rica.

— Așa îi vezi pe mama și pe tata?

— Așa *sunt*, Tom. Ar trebui să treci pe acolo mai des, ai vedea. Poate ai începe să înțelegi.

— Da, sigur. Ai futut refugiate bonobo pentru că mama și tata au îmbătrânit. Are foarte multă logică.

— Tom, habar n-ai despre ce vorbești. Ai treizeci și șapte de ani, nu ai fost niciodată căsătorit, nu ai o familie. Vreau să spun...

Jeff părea că se străduiește să ajungă la ceva din interiorul său.

— Uite, tu chiar crezi că lui Megan i-ar păsa prea mult dacă ar ști? Adică, sigur, ar trece prin toate etapele, prin toate sentimentele, m-ar obliga să plec de acasă pentru un timp, ar plânge mult. Dar în final, Tom, ar face ce e mai bine pentru copii. Acum ei sunt lumea ei, nu eu. Nu-i mai pot frânge inima, chiar dacă aș vrea, chiar dacă aș încerca. E *genetica*, Tom, nenorocita de genetică. Pentru Megan, eu sunt pe locul doi, după copii, pentru că *așa e ea construită*.

— Iar pe Nuying ai futut-o pentru că așa ești tu construit, corect?

Jeff răsuflă zgomotos, coborî privirea, depărtă brațele.

— Da, cam așa ceva. Construcția mea și a ei – vorbesc despre Nu. Eu sunt marele mascul alfa în fundație, patriarhul și costumul cel mai scump din zonă. Pentru o bonobo, asta e o atracție mai mare decât scula lui Larry Lastman.

— Așa că ai intrat cu amabilitate în joc, nu? Pur și simplu nu puteai dezamăgi fata.

Un alt oftat. De data asta, Norton înțelese din el că fratele lui cedase lupta. Jeff se prăbuși înapoi pe fotoliu. Privi în sus spre el.

— Okay, Tom, spuse el calm. Fie ca tine. Presupun că probabil n-ai futut nicio bonobo în viața ta, așa că nu

știi cum e, toată acea supunere, toată acea feminitate ca o floare ruptă în mâinile tale ca...

Scutură din cap.

— Las-o baltă. Îți chem un taxi.

— Nu, zise Norton simțind ceva ciudat, lunecos, în piept. O să rămân, Jeff. Îmi pare rău, eu... a fost o zi lungă.

— Ești sigur?

— Da. Uite ce e, nu vreau să te judec, Jeff. Ai dreptate, niciunul dintre noi nu e sfânt. Toți am făcut lucruri...

*Megan alături de el în motel, lăsându-l să-i sugă sânii, cu privirea în altă parte, ca și cum el ar fi o îndatorire casnică obișnuită. Spre final, închide ochii de tot, se mișcă în sus și în jos pe erecția lui, până la orgasm, murmurând „*ticălosule, oh, nemernic ticălos*" printre dinții încleștați. O să se facă tare ca piatra doar gândindu-se la asta în săptămânile următoare, cu toate că e aproape sigur că ea nu la el se referea, și când, după aceea, o întrebase, ea pretinsese că nu-și amintește să fi spus nimic...*

— ...lucruri pe care le regretăm, pe care le-am șterge dacă am putea. Crezi că eu sunt diferit?

Jeff îi aruncă o privire cercetătoare.

— Îți scapă ceva esențial aici, Tom.

Ridică mâinile, cu palmele întinse; pe chipul lui era o expresie aproape imploratoare.

— Eu nu o regret pe Nuying. Sau pe celelalte, pentru că Dumnezeu știe că ea nu a fost singura. Numai că nu ți-am spus și despre celelalte din cauza modului în care ai reacționat. Da, de fiecare dată e o complicație emoțională, Tom, un stress de care m-aș lipsi. Dar nu mă pot convinge să mă simt prost din cauza asta, și nu pot să-mi doresc să nu se fi întâmplat. Poți să înțelegi asta? Poți *suporta* să știi asta despre fratele tău?

„Nu pot să-mi doresc să nu se fi întâmplat."

Norton se așează din nou, prudent, pe marginea celuilalt fotoliu. Cuvintele lui Jeff erau ca niște așchii smulse din inima lui, o ușurare bruscă a unei dureri pe care nu fusese pe deplin conștient că o purta în el.

Adevărul luminos despre sentimentele lui pentru Megan țâșni, umplând noile spații. Stătu o clipă încercând să echilibreze totul, apoi înclină din cap.

— Sigur, zise, presupun că o să pot suporta. Cred că n-am încotro, adăugă ridicând din umeri și zâmbind ușor. Suntem frați, da?

Jeff răspunse cu o mișcare viguroasă din cap.

— Da.

— Așa că mai toarnă-mi de băut, frate mai mare. Pregătește camera de oaspeți. La ce oră se întoarce Megan?

Capitolul 9

Dormeau în niște saci de dormit foarte uzați, din nanoțesătură – „precum cei folosiți de adevărații coloniști de pe Marte!" insista eticheta de pe cel al lui Scott – dar întotdeauna înăuntrul clădirii. „Sunt prea mulți ochi acolo", spusese Ren sobră, când stăteau la ușa hangarului, în seara celei de-a doua zile, și priveau cum stelele încep să sclipească la răsărit. „E mai bine să nu-i lăsăm să observe nimic neobișnuit". Clădirile abandomate ale aerodromului îi protejau atât de scanarea din satelit cât și de soarele deșertului; căldura se acumula înăuntru în cursul zilei, dar vechile ferestre cu obloane și coridoarele lipsite aproape cu totul de uși asigurau o circulație răcoritoare a aerului.

Pereții camerelor pe care le foloseau erau jupuiți, doar cu petice de vopsea, ajungând la plasticul bej-pal de pe dedesubt, și niciuna dintre lumini nu funcționa. Destul de ciudat, toaletele și dușurile păreau să funcționeze, cu toate că fără intimitatea ușilor închise și doar cu apă rece. Ascensorul care urca în turnul de control nu era alimentat cu energie, dar scările păreau destul de sigure și, odată ajuns sus, aveai vedere panoramică asupra încâlcelii de piste vechi din beton și a spațiilor întinse și plate de dincolo de ele.

Ren își petrecea mult timp sus, în turn, căutând, bănuia el, semne ale vizitatorilor nedoriți, și vorbea cu glas scăzut cu străinul, cu El. Această ultimă parte îl îngrijora pe Scott, din motive pe care nu și le putea clarifica pe de-a-ntregul.

Presupuse în ultimă instanță că era vorba de lipsă de credință. Pastorul William spusese întotdeauna că aceasta îi lovea în primul rând și cel mai puternic pe așa-zișii liber-cugetători, iar Dumnezeu știa că Scott fusese plecat suficient de mult timp ca să se contamineze, lovindu-se de toate obscenitățile și îndoielile vieții pe Coasta de Vest. Simți o izbucnire vagă, necontrolabilă de furie la acel gând, la nopțile luminate de LCLS, la vârtejul neîncetat și coroziv al așa-numitei vieți moderne, fără nicio posibilitate de evadare, nici măcar în biserică, pentru că Dumnezeu știa că el s-ar duce *acolo* să încerce. Toate acele predici călduțe, de genul „totul trece ușor", toate cercurile în care se ținea de mâini în casele de întâlniri și psiho-vorbăriile cu ochii umezi care nu făceau decât să justifice eșecurile viziunii morale în care își permiseseră să decadă vorbitorii, mai mult de trei ani de așa ceva, toate îi îmbâcseau siguranța propriei viziuni, făcând confuză

aritmetica simplă a binelui și a răului despre care el *știa* al naibii de bine că era corectă, pentru că așa o *simțea*.

Îl durea capul.

Îl duruse, cu intermitențe, încă de când se trezise în spatele camionului care se legăna și își atinsese pansamentul improvizat înfășurat chiar deasupra ochilor. Doctorul la care îl dusese Ren în acea noapte afară din Fresno îi spusese că era un simptom normal pentru rănile lui la cap; cu puțin noroc, avea să treacă în câteva zile.

Rănile la cap pe care i le provocase străinul lui Scott. Cum putea fi asta ceva corect? La început nu se putuse dumiri deloc.

„El se va întoarce" – tonul dulceag al pastorului William revărsându-se peste amvon ca un tunet îndepărtat, tunet despre care știai că se apropie, venind pe aripile unei furtuni direct către tine. Se spunea că fusese instruit la una dintre megabisericile din South Carolina înainte de a deveni preot, iar vijelia pe care o arunca printre dinți era foarte convingătoare. „El se va întoarce, și cum va fi atunci, puneți-vă singuri întrebarea. O să vă spun eu, prieteni, o să vă spun eu", zicea, ajungând acum la un urlet, „nu va fi o zi fericită în care să ne adunăm, să ne îmbrățișăm și să batem din palme așa cum cântă mereu negroteii. Nu, domnilor, ziua întoarcerii Lui nu va fi o petrecere, nu va fi un picnic și un drum drept spre paradis pentru voi toți. Când Iisus va veni din nou, El va veni să judece, și acea judecată va fi *dură*, dură cu fiecare bărbat, femeie sau copil, dură pentru noi *toți*, pentru că suntem cu toții păcătoși, iar acel păcat, acel îngrozitor păcat întunecat trebuie răscumpărat odată pentru totdeauna. Priviți în inimile voastre, prieteni, priviți în inimile voastre și găsiți acolo păcatul întunecat, și rugați-vă să-l puteți da afară din voi înaintea judecății

pentru că dacă nu o faceți, atunci o va face Domnul, iar Domnul nu folosește anestezice când operează pe sufletele voastre."

Era o poveste pe care Scott și-o amintea din benzile desenate *Timpul Sfârșitului*, volumul III, numărul 137, *Triumful în Babilon*. Înfășurat în veșmântul său, Mântuitorul pândește în canioanele de sticlă reflectorizantă ale New Yorkului, cu un Colt de marină cu țeava lungă la șold și ținând în mână o măciucă făcută din lemnul pătat de sudoare și sânge al crucii pe care a murit. Lovește în ușa de sticlă opacă a unei cafenele cu franciză de pe Wall Street și alungă cele șapte semne ale păcatului din schimbătorii de bani adunați acolo. Femeile broker fardate, cu ciorapi negri, se contorsionează, prostrate la picioarele lui, cu buzele vopsite în roșu depărtate de oroare și abandon, cu coapsele expuse sub fustele scurte de târfe. Bărbați grași, cu nasuri mari, zbierând panicați, încercând să scape de loviturile măciucii. Sânge și pahare de cafea din hârtie cerată zburând, țipete. Sunetul oaselor rupte, redat cu majuscule.

Judecata!

Scott își atinse din nou bandajul din jurul capului, gândindu-se că poate, la urma urmelor, scăpase ușor.

În camion, holbându-se la chipul adormit, cu obrajii supți, se aplecase și îi șoptise lui Ren:

— E chiar El?

Ea îi aruncase o privire stranie.

— Tu cine crezi că e?

— El, Iisus. Domnul, reîntors, zise înghițind în sec și umezindu-și buzele. Este acesta... trăim în... înțelegi, Timpul Sfârșitului?

Niciun răspuns. Ea doar îl privise ciudat și îi spusese să-și recapte forțele, fiindcă va avea nevoie de ele.

Rememorând, presupunea că dăduse impresia că ar delira din cauza contuziei.

Apoi doctorul, și ceilalți care îi ajutaseră pe drum. Oameni pe care Ren părea să-i cunoască bine. O schimbare de camioane, o casă și un pat moale la periferia unui oraș al cărui nume nu l-a cunoscut niciodată. O altă noapte lungă și chinuitoare pentru oase, într-un vehicul de teren și descărcarea lor, în zori, pe întinderea deșertică a aeroportului.

Apoi așteptarea.

Încerca să fie util. Făcea ordine după Ren și străin, le aranja sacii de dormit și saltelele în fiecare dimineață când – ce ciudat! – zări printre lucrurile lui Ren o Biblie și o foaie de hârtie șifonată pe care era tipărit ceva de pe un site al preoților republicani, dintre cele pe care el însuși le cunoștea foarte bine; închise ușor geanta și nu se mai uită din nou, nu era băgăcios din fire, totuși faptul îl nedumeri. Încercă pe cât putea să și-l alunge din minte. În schimb, înjghebă o masă cu trei locuri din resturile pe care le găsi zăcând în turnul de control și prin hangare. Descoperi un Cessna distrus și fără aripi în colțul unui hangar, pe jumătate acoperit cu folii groase de plastic pe care le tăie și le transformă în perdele, agățate în fața câtorva cabine de toaletă și de duș. Se îngriji de hrană. Proviziile pe care șoferul vehiculului de teren le lăsase erau în majoritate conserve cu autoîncălzire, dar făcu tot posibilul să prepare mâncăruri din ceea ce aveau, ducându-le celorlalți doi în turn, atunci când nu dădeau niciun semn că ar vrea să vină să mănânce. Încerca să nu se holbeze la străin. Lua cumpătat calmantele pe care i le dăduse doctorul și se ruga, cu fervoare, ori de câte ori mânca sau se culca. Într-un

fel bizar, simțea că viața lui era mai bună decât fusese în luni de zile.

— Nu mai e mult.

Tresări. Când se lăsa noaptea, liniștea din clădirile ruinate părea să se adâncească cumva, iar vocea lui Ren îi răsună ca o împușcătură. Privi în sus și o zări stând în cadrul ușii care dădea spre scările turnului. Lumina rămășițelor roșu-aurii ale apusului de afară se amesteca cu strălucirea albăstruie a lămpilor de campanie pe care le aprinsese el, sclipind în ochii ei și pe dinții fermoarului gecii de piele uzate pe care o purta.

— Ce făceai?

— Mă rugam.

Pe jumătate sfidător, pentru că, evident, pe ea nu o mai văzuse făcând așa ceva în ultimele zile.

Ea înclină din cap. Intră în cameră și se ghemui pe saltea cu o grație inconștientă.

— Trebuie să vorbim, spuse ea, și lui i se păru că glasul îi suna obosit. Vino aici.

El aproape că tresări din nou.

— Pentru ce?

— Nu te mușc, Scott.

— Ăă... știu asta. Dar te aud și de aici.

— Poate că da. Însă aș prefera să nu fiu nevoită să strig. Hai, vino aici!

Cu buzele strânse, se ridică de pe salteaua lui și se apropie de a ei. Ea îi făcu semn spre stânga și el se ghemui sfios alături de ea, fără să așeze de-a binelea. Mirosul ei îl învălui, vag alterat de sudoarea din deșert – se gândi că nu mai făcuse duș din dimineața zilei precedente. Când Ren îl privi în față, Scott simți aceeași veche tresărire în

piept. Ea făcu semn cu capul în sus, spre tavan și turnul de deasupra.

— Știi cine e acolo, sus, murmură ea. Nu-i așa?

Bucuria se revărsă în măruntaiele lui, urcând și întâlnind senzația pe care ea i-o provocase sub coaste. Reuși să aprobe printr-o smucitură din cap.

— Este, nu-i așa?

— Da, este, răspunse oftând. E dificil pentru mine, Scott. Am crescut într-o familie numeroasă în care erau și creștini, dar eu nu am fost de-a lor. Experiența mea religioasă e... foarte diferită de a ta. Acolo de unde vin eu se acceptă că și alte credințe sunt posibile, dar noi am crezut întotdeauna că sunt doar alte moduri de a privi aceleași adevăruri în care credem noi. Căi mai puțin clare, mai puțin iluminate. Nu m-am gândit niciodată că e posibil ca adevărul *nostru* să fie cel mai puțin iluminat, că aceia care au înțeles corect sunt creștinii. Asta... Eu nu m-am gândit niciodată la asta, adăugă clătinând din cap.

Scott simți o afecțiune caldă, protectoare, crescând înăuntrul lui, ca niște flăcări. Se întinse și îi prinse mâna pe care ea o ținea în poală, strângând-o ușor.

— E-n regulă, zise. Ai fost sinceră în credințele tale. Asta-i ceea ce contează.

— Vreau să zic, trebuie să crezi ceea ce vezi cu propriii ochi, Scott. Corect? întrebă susținându-i privirea. Trebuie să crezi ce ți se spune când nimic altceva nu mai are sens, nu?

El inspiră adânc.

— Pentru mine e perfect logic, Carmen.

— Bine, iată faptele, și nu știu dacă în Biblia ta există ceva care se referă la asta, pentru că sigur nu e ceea ce am învățat eu despre ciclul final. El spune – ridică din nou

ochii spre tavan – că a venit devreme, că încă nu e timpul și că trebuie să-și adune forțele. Are o lucrare de făcut aici, dar dușmanii lui sunt liberi și încă puternici. Și asta înseamnă că noi trebuie să-l protejăm până va veni vremea. El ne-a ales, Scott. Ne-a cernut din, ăă...

— Pleavă?

— Da, pleavă. Ai văzut ce a făcut cu Nocera și cu Ward? Ei erau slujitori ai întunericului, Scott. Văd asta acum. Adică, Nocera nu mi-a plăcut niciodată, iar Ward, mă rog, credeam că e în regulă dar...

— Satana are o mie de capcane, îi spuse Scott. O mie de măști pe care le poartă.

— Așa-i.

Ezită, privind-o.

— Tu ești...

Gustă cuvântul, simțindu-l ciudat pe limbă.

— ...Slujitoarea Lui?

— Da. Așa mi-a spus. Până când unul dintre, ăăă, îngeri poate veni să preia sarcinile. Până atunci, el zice că va vorbi prin mine.

Scott o ținea încă de mână. Îi dădu drumul retrăgându-și mâinile ca și cum atingerea ar fi fost fierbinte. Încercă să nu se holbeze la frumusețea ei.

— Ești... atât de vrednică de asta, rosti răgușit. Vei fi acoperită cu lumină.

Apoi mâna ei fu pe el, pe catarama curelei, trăgându-l înspre ea. Se aplecă și își frecă buzele desfăcute de gura lui. Trase din nou.

El icni. Sângele îi bubuia în cap. Mai jos de curea se simți dintr-o dată strâmtorat și umflat.

— Ce faci? șuieră.

Ea făcu semn spre tavan.

— El e sus, Scott. Stă acolo, de veghe pentru noi. E în regulă.

— Nu, e...

Își scutură capul amorțit, încercând să explice:

— ...e un... un păcat, Carmen.

Vru să se îndepărteze de ea, dar mișcându-se nu reuși decât să se răstoarne din poziția lui ghemuită și sfârși sprijinindu-se de peretele din spatele lui, tot pe saltea. Nu reușise deloc să mărească distanța dintre ei. Sau poate – se gândi el mai târziu – poate nici nu dorise de fapt să se îndepărteze de ea.

— Carmen, se rugă. Nu putem păcătui. Nu acum. Nu aici. E *greșit*.

Dar Carmen Ren își strecură un deget sub decolteul bluzei, își privi mâna și smuci. Lipitura statică cedă cu un pocnet ușor când ea își coborî degetul, deschizând cămașa și lăsând la vedere umflăturile sânilor în cupele lor modelatoare. Prin plasticul transparent, Scott putea vedea sfârcurile presate de suprafața interioară a fiecărei cupe. Ea ridică din nou privirea și îi zâmbi.

— Cum ar putea fi greșit? întrebă ea simplu. Scott, nu vezi? Nu simți? Așa a fost dat să fie. E un sacrament, o purificare pentru noi amândoi. Un dar al iubirii lui. Privește înăuntrul tău. *Nu* simți?

Și el simți.

Trecuse foarte mult timp.

Nu mai era virgin încă din clasa a unsprezecea, de la Janey Wilkins, iar Janey nu fusese chiar singura înainte de a pleca în Rim, cu toate că se străduise să nu se mândrească cu asta, pentru că știa că o astfel de mândrie e ceva

greșit. Dar fetele veniseră întotdeauna la el, n-avea rost să nege. Scott o moștenea pe mama lui, era înalt și cu picioare lungi, și își întărise partea superioară a corpului încă din adolescență, muncind *part-time* ori de câte ori putea, legând garduri sau făcând de pază la râu pe marile parcele de teren Bitterroot, pentru ca mai târziu să-și poată plăti singur școala la clasele superioare fără să devină o povară sau să fie nevoit să facă serviciul la marină ca să-și poată termina studiile. În plus, cu toată musculatura și lungimea membrelor, era amabil și vorbea politicos, iar din ceea ce îi spusese Janey, se părea că asta nu e prea rău din punctul de vedere al unei fete.

Însă în Rim se întâmplase ceva cu el.

Poate faptul că dintr-odată sexul era pretutindeni – accentuat la maxim și susținut de trupuri despre care îți era imposibil să știi dacă erau reale sau interfețe virtuale, dar care erau acolo, răsucindu-se unul în jurul altuia pe marile ecrane LCLS, pe display-urile din vitrinele magazinelor, pe ambalajele pixelate pe care femeile le duceau cu brațele, ca pe o recoltă de fructe mari, alungite și colorate strident, susținute pe tulpini și lujeri. Piele goală și gemete lichide erau pe orice canal laic la care avea acces, în orice mail cu reclame pe care îl deschidea, pe *cutiile de gunoi*, pentru Dumnezeu, și chiar odată, pe când se afla în Freeport, schițat holografic pe cer și bubuind din difuzoarele masive de pe Venice Beach. Poate asta era, bombardamentul continuu, supraîncărcarea, sau poate doar îi era dor de ceea ce lăsase în urmă. Orice ar fi fost, la sfârșitul primului an plăcuta încredere de care se bucurase acasă se evaporase din el ca aburul cafelei de dimineață lăsate afară pe verandă. Rămăsese singur și rece.

Carmen Ren îi luminase singurătatea ca o stea căzătoare. Luni de fantezii pe jumătate negate răbufniră în el. Pielea ei, acolo unde o atingea când ea îi ghida mâinile, era caldă și netedă, limba ei în gura lui avea gustul unei mirodenii întunecate, necunoscute. Ea își dezgoli pentru el unul dintre sâni, lăsând greutatea moale în mâna lui. Părea să se potrivească acolo ca și cum ar fi fost făcut să-l cuprindă el, proiectat intenționat astfel. Mâinile ei se întoarseră la curea, o desfăcură și alunecară înăuntru. Deveni rigid când degetele ei alunecară în jurul erecției lui și din reflex îi strânse puternic sânul. Ea gemu în gura lui.

Se dezbrăcară unul pe celălalt, încet, oprindu-se din sărutări și atingeri până când ea se întinse pe spate goală, își mângâie șoldurile și-și desfăcu coapsele pentru el. El se sprijini pe coate și mâini, puțin ezitant din cauză că se dezobișnuise, apoi gemu alunecând în ea. Aerul serii adia răcoros pe pielea lui și Carmen Ren era fierbinte și udă în interior. Zâmbi, se mișcă leneș în lateral, făcu ceva cu mușchii. Se simți strâns pe toată lungimea penisului, o intimitate alunecoasă, zvâcnind, apoi ea îl trase deasupra, ridică coapsele și îl cuprinse cu ele – ardeau ca fierul încins în aerul rece – și el ejaculă, dintr-odată și de neoprit, tresărind de parcă l-ar fi străbătut un curent electric dintr-un cablu prost izolat.

Lăsă capul în jos, rămânând sprijinit pe coate.

— Îmi pare rău.

Ea îi zâmbi din nou, se legănă puțin și își încordă mușchii în jurul durității lui descrescânde.

— Nu trebuie. Știi cum mă simt când văd că-ți pierzi controlul în felul ăsta?

— E doar... zise simțind cum se înroșește. A trecut mult timp, înțelegi.

— Mda, am bănuit. Nu contează, Scott. Avem timp. Îmi place să te simt înăuntru. O luăm de la capăt când ești gata.

O altă smucitură a acelui mușchi și ochii i se lărgiră deodată.

— O, chiar așa.

El nu știa dacă era din cauza modului relaxat în care vorbea Carmen, stând întinsă sub el, ca și cum ar fi luat micul-dejun împreună, sau poate chiar faptul că o avea acolo, punctul culminant al atâtor vise umede lipsite de speranță, după ce se întorcea singur acasă de la Ward Bio-Supply. Sau poate era acel cuvânt, „slujitoare", bubuindu-i în cap, simțindu-l încă pe buze ca pe gustul ei de mirodenie întunecată. Nu știa, și adevărul e că nici nu-i păsa. Știa, pentru că Janey îi spusese cândva, că abilitatea lui de-a o lua mereu de la capăt era neobișnuită, dar până și pentru el de data asta era cu totul altceva. Se simți întărindu-se chiar acolo, înăuntrul ei, umflându-se când ea făcea ce făcea cu acei mușchi, și știu că de data asta avea să fie bine, avea să fie un drum lung, plăcut.

După, zăcură într-o încurcătură de mâini și picioare pe saltea, cu spatele la peretele jupuit, parțial acoperiți cu sacul de dormit și cu geaca lui Ren, uitându-se la fâșia de cer în amurg, abia vizibilă prin cadrul ușii care ducea afară. Scott se gândi că stelele nu fuseseră niciodată atât de strălucitoare și frumoase ca în seara aceea, nici măcar acasă. Păreau niște santinele, vibrând plăcut în bleumarinul-pal, pentru ca totul să fie bine. Îi spuse și ei, iar ea chicoti adânc, din piept.

— Astronomie postcoitală.

— Nu, zise el, lăsând-o să glumească, dar ferm. E ceva special, Carmen. În seara asta suntem binecuvântați.

Scoase un sunet slab, care nu însemna nimic, și se întinse puțin.

— Știi, îi spuse ea puțin mai târziu. S-ar putea să ne ascundem mult timp. O să fie greu.

— Nu mă deranjează.

— Mda, spuse și își frecă o mână de obrazul lui neras, cu aspră ironie. Presupun că ești obișnuit cu greul, nu-i așa?

— RimSec o să vină după noi?

— Nu știu, vorbi pe un ton meditativ. Am chemat niște oameni să facă ordine la docuri. O să ne acopere urmele, asta pentru început. Avem prieteni, Scott. Mai mulți decât îți imaginezi.

— Și dușmani.

— Da. Și dușmani.

El își răsuci capul s-o privească în față.

— Spune-mi adevărul, Carmen. E Timpul Sfârșitului? Când lumea se va prăbuși în flăcări și fiara se va ridica din ocean cu numele blasfemiei scrise pe ea? Cu asta ne luptăm? Cu fiara?

Ea ezită.

— Nu cred. El nu a vorbit despre asta. Dar atâta știu: undeva există un om negru care îl caută și pe el, și pe noi. Acel om este slujitorul întunericului, și împotriva lui trebuie să stăm noi de veghe, Scott. Noi amândoi, orice s-ar întâmpla, suntem slujitorii luminii și trebuie să veghem. Omul negru vine. Iar când va veni, noi va trebui să fim gata de luptă, să murim dacă va fi nevoie. Ești pregătit pentru asta?

— Bineînțeles că sunt. Voi face orice. Dar...

Ea se mișcă, sprijinindu-se pe perete ca să-l poată privi în ochi.

— Dar ce?

Scott se uită în tavan.

— *El* nu poate face ceva în privința acestui om negru?

— Încă nu, spuse ea blând. Cel puțin asta îmi spune el. Nu e încă vremea. Are alte preocupări, Scott, alte lucrări de făcut. E complicat, știu, nici eu nu pretind că înțeleg totul, dar știu ceea ce mi s-a dezvăluit și tot ce pot să fac este să-ți spun aceleași lucruri. Trebuie să avem credință, Scott, așa mi-a spus. Asta este puterea creștină, nu-i așa? Să ai credință, să nu te îndoiești de ceea ce ți se dezvăluie, nu?

— Mmm, da...

— Și da, poate că acum nu are prea mult sens, dar dacă avem credință, cred că vom înțelege. Avem un rol de jucat în toate astea, Scott. Tu ai un rol. E o socoteală făcută dinainte și, ăăă, o suferință care va urma. Cei care îi stau în cale vor cădea, cei care urmează în credință se vor înălța.

— Atunci, asta înseamnă...

O strânse tare de mână. Sângele bubuia în el; își simți măruntaiele răsucindu-se slab.

— El *a venit* să ne judece. *Este* vremea.

Apoi, brusc, își aminti privirea goală, lipsită de expresie a străinului, își aminti cum era să fii fixat de acei ochi de aproape și, uitându-se din nou în tavan, nu mai simți acel puls călduț al justificării după care tânjise, afirmarea tuturor credințelor și adevărurilor lui. În schimb, din senin, își aminti acei ochi, acea față descărnată, și ceea ce simți fu frig și teamă.

O socoteală făcută dinainte.

Capitolul 10

La cincizeci de kilometri distanță de Van Horn, Autostrada Interstatală 10 închipuia o fâșie de un gri-pal, luminiscent în noaptea deșertului, desfășurându-se spre lanțurile de munți joși, întinși până la orizont, ale căror nume bărbatul care își spunea Eddie Tanaka nu se ostenise niciodată să le învețe. Stelele punctau catifeaua albastru-închis de deasupra ca niște împunsături de cuțit, un alb puternic în contrast cu sferele de un roșu mat ale autotrailerelor de sub ele, care duduiau prin beznă în ambele direcții, urmând autostrada cu încordarea unor insecte. Drona apărând, șuierul exploziv al sunetului întunecat și vântul, drona dispărând în depărtare. Treceau pe lângă stridentele lumini LCLS de la Tabitha's cu o detașare pe care niciun șofer uman n-ar putea-o controla.

„Bine, poate vreunul defect", își permise un comentariu acid. „Ei nu prea au ce face cu genul ăsta de marfă".

Aruncă o privire spre panoul publicitar al bordelului – numele scris cu litere vampirice, subțiri și roșii, cu care originala Tabitha nu ar fi fost niciodată de acord dacă nu ar fi vândut și nu s-ar fi mutat în Rim imediat după ce a primit banii. În spatele literelor fine și ascuțite, închise parcă într-o cușcă formată de acestea, siluete feminine se roteau, etalând culorile pielii, abia pixelizate – dar, cu toate prevederile legale, nu prea bine –, aproape ca o filmare perfectă a trupurilor umane.

„Oricum ăia defecți nu umblă pe aici pe șosea. Ei nu conduc.

Asta știi tu.

Acel Kenan știa, iar el era unul dintre defecți, deșteptule.

Deștept? Mda, ești un tip dat dracului de deștept, Max, în parcarea de la Tabitha's cu mucii unei curve pe geacă și nici măcar un un sex oral care să merite. Toate planurile și schemele tale, prostiile despre o nouă viață, uite unde s-au împotmolit. Muci pe haine și fără sex oral.

Atât de deștept ești, măi deșteptule."

— Un tip deștept...

Își auzi propriul murmur, ecoul final al certei bruște și găunoase pe care tocmai o pornise în capul său, știind că articula din nou sunete inaudibile, știind și de ce. Știa de asemenea și de ce nu se ostenise, nu putuse să se ostenească s-o facă pe Chrissie să i-o sugă.

„Niciodată nu poți renunța doar după o singură doză, nu-i așa?"

Își turnase synadrive în ochi cu câteva ore mai devreme, și problema era că produsul fusese de calitate, din propriul lui stoc, nu rahatul pe care îl strecura puștilor din Van Horn și Kent în serile de sâmbătă. Așa că *știa* al naibii de bine că avea nevoie de acel singur jet – și inițial așa fusese stabilit, doar o picătură pe suprafața tremurătoare a ochiului său stâng, ceea ce puștii numeau doză de pirat. Dar dozele de pirat întotdeauna, la dracu', *întotdeauna*, îl făceau să simtă un dezechilibru straniu, și asta într-o noapte bună – nu cum era asta – și astfel atunci când synadrive-ul își făcuse efectul, acel sentiment de simetrie distrusă crescuse, și *crescuse* până când părea că întreaga parte dreaptă a corpului său era prea lentă și prea somnoroasă ca s-o mai suporte, așa că cedase și își mai dăduse o

dată capul pe spate înainte de a porni la drum, iar fluidul i se scursese în ochiul drept ca o lacrimă.

„Era o vreme când aveai o disciplină", își aminti el. „Disciplină sau respect de sine, oricum ceva ce nu te lăsa să-ți faci asta ție însuți."

Își amintise mult de acele vremuri în ultimele zile, privindu-se în oglinzile din camerele în care nu credea că avea ce căuta, întrebându-se cum ajunsese acolo și încotro dispăruse totul. Acele vremuri în care synul era o unealtă ca oricare alta, utilă și folosită cu o încredere intrinsecă care ar fi putut fi aroganță dacă nu ar fi simțit totul atât de curat și corect. Pe vremuri, înainte ca totul să se transforme în rahat și în giulgiul negru de fum peste cerul apusean al Wyomingului.

„Era o vreme...

Sigur. Și mai era o vreme când verile păreau să nu se sfârșească niciodată și nu plătisei în viața ta pentru asta. Îți amintești? Timpul trece, Max – împacă-te cu ideea. Treci peste nenorocita de nostalgie, hai să trăim în prezent."

Prezentul era ăsta. Muci și fără sex oral în mijlocul nopții.

Își șterse geaca cu mâna, fără să se obosească să se uite. Synadrive-ul se agățase de memoria vizuală și trasase o legătură precisă spre nervii motori, ducând gestul exact la țintă, iar degetele îi rămăseseră lipicioase de muci. Și le frecă, strâmbându-se. N-avea nevoie de rahatul ăsta acum, nu după cum stăteau lucrurile. Era destul de stresat. Îi spusese, îi *spusese* dracului că avea alte lucruri în pregătire, lucruri de care trebuia să se ocupe, nu ca treburile astea de codoș care nu erau principala lui afacere...

„Mda, sigur", îi spuse rece synul.

„De câți ani tot spunem asta, mai exact, deșteptule?"

„De data asta e diferit. Dacă plățile merg ca până acum, la anul pe vremea asta am ieșit. Definitiv."

„Și dacă nu?"

„Dacă nu, deja am aranjat să ne acoperim urmele. Nu-ți mai face griji."

„Să ne acoperim urmele, da. Și să continui să fiu toată viața un pește. Atunci ce o să faci cu Chrissie?"

Ce avea să facă atunci, reflectă el sobru, ce va *trebui* să facă atunci cu Chrissie, era probabil ceva violent. Ar fi trebuit s-o vadă încă de la început – nemernica de târfă fusese întotdeauna de nivel înalt, chiar și în Houston, când lucra pe la colțuri de stradă. O coamă blondă ca vata de zahăr și accentul ăla texan tărăgănat, studiat, iar acum operația subcutanată la sâni pe care i-o făcuse, ar fi trebuit să știe dracului că va începe cu aere și fițe imediat ce avea să se instaleze la Tabitha's.

Că se va comporta ca și când ar fi fost în realitate o bonobo adevărată, așa cum o prezentaseră. Îl suna la orice oră sau punea administrația de la Tabitha's s-o facă, refuza să lucreze pe motivul unei dureri de cap sau crampe la stomac sau pur și simplu pentru că nu-i plăcea vreun grăsan care plătea bani buni ca să ajungă între picioarele ei și stătea pe pat cu ochii sclipitori, miorlăindu-se: „Eddie asta, Eddie ailaltă, Eddie, futu-i, cealaltă", silindu-l să treacă prin toate etapele intimidare-amenințare-lingușeală, ca și cum ar fi fost rutina comică favorită pe care-i plăcea să-l vadă parcurgând-o.

„Atunci de ce dracului n-ai luat-o pe Serena sau Maggie pentru operația aia? Oricare dintre ele ar fi adus necazuri pe jumătate cât ea."

În explozia de hiperluciditate a synului, știa de ce. Dar se răsuci pe călcâie și dădu informația la spate, laolaltă

cu clipitul atracției carnale de pe panoul profilat pe cer de la Tabitha's. Semiîntunericul relativ al parcării slab luminate îi întuneca vederea. Strânse puternic din ochi ca să se adapteze.

— Salut, Max.

Vocea îl făcu să tresară chiar când strângea din ochi, readucându-i amintirile Scorpionului, ale unor timpuri și locuri atât de vii încât deschise ochii și aproape că se aștepta să se regăsească acolo, înainte de Wyoming, în acele alte vremuri mai limpezi.

Dar nu era așa.

Se afla tot acolo, în parcarea goală a unui bordel texan de mâna a doua, cu mucii unei târfe impertinente uscându-i-se pe degete și prea mult syn ca să-i fie bine scânteindu-i prin creier.

Personajul se detașă de umbra propriei mașini, venind în fața lui. Lumina slabă de culoare violet a lămpilor de marcaj din parcare transforma forma într-o siluetă, făcând imposibilă recunoașterea feței. Dar ceva din atitudinea acesteia se alătură amintirilor trezite de voce. Synul îi dădu un nume, trăsături pe care să le pună peste forma întunecată. Se holba încercând să găsească o logică.

— *Tu*?

Silueta se mișcă, făcu un gest vag cu o mână.

— Dar... zise scuturând din cap. Tu... tu erai pe *Marte*, omule.

Silueta nu spuse nimic, așteptă. Eddie se apropie, cu brațele ridicate într-o tentativă de îmbrățișare.

— Când te-ai întors? Adică, omule, ce *faci* aici?

— Nu știi?

Schiță un zâmbet încurcat, autentic la origini.

— Nu, omule, habar n-am...

...și zâmbetul pieri, șters de înțelegerea subită.

Pentru o clipă, se auzi doar tăcerea deșertului și fuga unui trailer pe autostradă.

Se prinse cu mâna de abdomen, pe sub geacă. Strânse degetele în jurul patului armei compacte Colt Citizen pe care o ținea prinsă la centură... Venise prea aproape.

Cunoașterea se prelingea prin el, o cunoaștere de Scorpion din acele alte vremuri, cumva tristă și lentă, în ciuda vitezei cu care își dădea seama cum se prăbușeau toate. Silueta se repezi înainte, îi prinse încheietura, învinețindu-i-o, și fixă pistolul acolo unde se afla. Flutură brațul stâng, lovi în gâtul celuilalt, sau în față, sau *prea aproape, mult prea aproape*, și fu blocat, nu mai avea nimic, nu mai putea face nimic. O lovitură joasă îi reteză picioarele, un placaj complet, și căzu. Se rostogoli disperat – nu-l lăsa pe nemernic să ajungă la tine cu bocancii, aterizează dacă poți pe spate, pistolul, pistolul *dracului*... Agățătoarea rezistă. Prinse din nou patul Coltului, îl eliberă și se lăsă pe spate cu un mormăit de ușurare ridicând pistolul, Citizenul nu avea piedică, doar să strângi tare și... Silueta se afla deasupra lui, profilându-se neagră pe cer. Brațul în jos, indicând... Și ceva îl strivi din nou de pământ, ceva cu o forță titanică.

Un trosnet înăbușit. Urechile lui îl auziră, dar avu nevoie de câteva fracțiuni de secundă ca să îi dea importanță. Stelele erau chiar deasupra lui. Le privi, subit fascinat. Păreau mult mai aproape decât se așteptase, atârnând jos, ca și cum ar fi devenit dintr-odată interesate de ceva.

Gâfâi, simțind ceva care se scurgea, ca o apă rece, în pieptul lui. Știa ce era. Synul avea o claritate nemiloasă.

Înălță capul și asta fu cel mai greu lucru pe care-l făcuse vreodată, ca și cum craniul i-ar fi fost făcut din piatră solidă.

Distinse forma celuilalt bărbat, cu brațul încă indicând în jos spre el, ca un fel de acuzație.

— Mi-am închipuit c-o să lupți, spuse vocea. Dar pentru tine a trecut mult timp, nu-i așa? Prea mult. Poate din cauza asta.

„De asta ce?" se întrebă confuz. Tuși, simțind gustul sângelui în gât. Se mai întrebă și ce avea să facă acum Chrissie, târfa proastă.

— Cred că ești terminat, zise vocea.

Încercă să-și miște capul, dar îi căzu înapoi pe suprafața aspră a parcării, și de data asta rămase acolo.

Stelele, observă, păreau să se stingă, iar cerul arăta mai rece ca înainte, mai puțin catifelat și mai apropiat de vidul deschis care era în realitate.

„Mort în parcarea unui bordel, pentru numele lui Dumnezeu!"

Auzi cum trecea un alt autotrailer pe autostradă și văzu cu ochii minții strălucirea roșie reconfortantă a luminilor din spatele lui accelerând în beznă.

Alergă să le prindă.

PARTEA A DOUA

Eliberat

„Reducerea libertății este un puternic instrument social și trebuie folosită ca atare, cu înțelepciune și cumpătare. Ca urmare, este vital să distingem între parametrii autentici și destul de complecși a ceea ce este socialmente necesar, și cerințele simpliste și emotive ale unei isterii populare în creștere. Nerealizarea acestei distincții este foarte probabil să aibă consecințe neplăcute."

Raportul Jacobsen, august 2091

Capitolul 11

În cele din urmă ajunse în capelă, cam așa cum se și așteptase că se va întâmpla. Astfel de închisori nu ofereau prea multe locuri în care să nu fii supravegheat, dar în Florida, abordarea ideii de reabilitare bazată pe credință însemna că un om are dreptul consfințit prin Cartă la intimitate pentru rugăciune, la orice oră, exceptând perioada stingerii, noaptea. Fără camere de supraveghere, fără priviri invazive. Se considera, probabil, că în Casa Domnului nu e nevoie să fii supravegheat de gardieni, pentru că o face deja Dumnezeu. Nimeni nu părea să observe că Dumnezeu nu-și făcea bine treaba. În cele trei luni de când Carl fusese transferat de la Miami avuseseră loc cel puțin cinci-șase evenimente sângeroase în lumina slabă a capelei. Două se finalizaseră cu răni mortale.

Carl nu era sigur dacă la un nivel oarecare personalul închisorii sancționa bătăile sau dacă o presiune puternică și tăcută de sus făcea ca problema să nu fie nici investigată, nici analizată. În final, era același lucru. Nimeni nu voia să răstoarne sistemul, nimeni nu voia să se audă despre asta. Corporația Sigma, invocând statutul religios al operațiunilor sale, ocolea pur și simplu cea mai mare parte a acțiunilor de control – și așa slabe – pe care administrația Republicii Confederate era pregătită să le impună, iar strălucitoarele mărturii de la nivelul congresului își băteau joc de tot restul. Cadavrele erau luate, împachetate ermetic în folie neagră.

„Știi, cioroiule, tre' să-ți pui credința în Domnul", rânjise guatemalezul când îi vânduse șișul. Făcuse semn din cap spre candela mică cu ulei pe care o avea pe un raft din colț, cu toate că în spatele flăcării tremurătoare era Fecioara Neagră din Guadalupe. „Așa cum spune mereu guvernatorul la adunări, Domnul ți-a păzit spatele. Da' niciodată nu strică să te răzbuni, așa-i?"

Șișul în sine era o așchie practică făcută manual, ecou al pragmatismului din cuvintele guatemalezului. Cineva luase o lamă dintr-o trusă de traforaj și topise parțial niște bile de plastic în jurul părții de jos, formând un mâner strident colorat și cu suprafață rugoasă. Întregul obiect avea mai puțin de douăzeci de centimetri lungime, iar bilele de plastic fuseseră atent selectate pentru a avea o suprafață care să nu păstreze amprentele. Rămânea urma genetică, desigur, dar guatemalezul era meticulos și unsese cu grijă mâna clientului său cu ceva dintr-o cutiuță pe care o păstra pe același raft cu Fecioara. Un scurt iz high-tech de molecule modificate genetic răzbătând prin căldura cu miros de pârțuri și paciuli din celulă, când Carl își frecă mâinile ca să intre fluidul în piele; apoi partea volatilă se evaporă și lăsă doar o răceală care dispărea treptat de pe palmele lui. De acum înainte, timp de trei-patru ore, orice celulă de piele pierdută de pe oricare dintre mâini va fi inutilă pentru detectoarele de gene. Mixtura, deopotrivă high-tech și rudimentară, îi transmise un fior vag de amintire. Mergând echipat printre cocioabele din Caracas, noaptea. Centrul orașului, întinzându-se sub el ca un bol plin cu stele, căldura intimă a străduțelor abia luminate pe unde colinda el. Încrederea în armamentul bine ales și în ceea ce urma să facă.

Bineînțeles, în cele din urmă lama avea să taie plasticul suficient cât să slăbească mânerul și, cu timpul, avea să cadă. Dar până atunci, arma întreagă va fi fost aruncată prin grătarul vreunei conducte de ventilație din subsol. Ca multe dintre cele ce se petreceau în interiorul Instituției Corecționale South Florida State Partnership (Sigma Holdings), și asta era o opțiune strict pe termen scurt.

Era de asemenea scumpă.

„Șaptesprezece", ceruse guatemalezul. Îl plăcea suficient de mult pe Carl ca să mai adauge și explicații: „Danny, băiatul meu, își asumă riscuri mari în atelier, înjghebând așa ceva. După aia trebuie să ți-l păstrez eu. Să-ți aranjez mâinile. Să găsesc momentul potrivit să ți-l dau. Un serviciu complet de felul ăsta nu e ieftin".

Carl îi întoarse privirea omului cu chip de cărbune lustruit, ridică din umeri și aprobă. Exista un anumit grad de solidaritate de rasă în South Florida State, dar nu trebuia să se întindă. Iar el avea șaptesprezece.

Avea, de fapt, aproape două duzini de capsule de endorfină de douăzeci, care în închisoare serveau drept cea mai prețuită monedă de contrabandă. Nu conta că avea nevoie de ele peste câteva săptămâni ca să le schimbe pe orice formă pervertită de *griego* îi putea face rost de data asta Louie The Chem. Nu conta că ar putea avea nevoie de endorfine pentru propriile răni în numai câteva ore. Concentrare pe termen scurt. Acum avea nevoie de șiș. O să-și facă griji despre restul mai târziu, dacă și când va avea timp.

Concentrare pe termen scurt.

Un aspect profund depresiv al vieții în închisoare era faptul că din ce în ce mai des se pomenea gândind la fel ca tovarășii săi pușcăriași. Comportament adaptiv, l-ar fi

catalogat Sutherland. Cum ar fi să se masturbeze privind pornografie ieftină, ceva la care se dedase de când sistemul penal al Floridei îl înghițise în îmbrățișarea lui lipicioasă. Era mai bine, descoperi, să nu te mai gândești pur și simplu deloc.

Așa că ieși din celula guatemalezului și porni relaxat înapoi prin pasajul către aripa B, ținând brațul drept ușor îndoit. Sub mânecă, lama rece se încălzea încet de la pielea lui. Grinzi din nanocarbon gri se ridicau de ambele părți, susținând șinele camerelor mari de supraveghere și trei niveluri de galerii. Aripa avea drept acoperiș o boltă transparentă și lumina după-amiezii târzii se scurgea în jos în liniștea sălii. Majoritatea populației participa la diverse proiecte ale Parteneriatului, plătindu-și datoriile către societate în celulele corporației Sigma. Puținii rămași în aripa B se sprijineau de balustradele galeriilor, câte doi sau singuri, ori stăteau în mici grupuri în sala de jos. Conversațiile se evaporau la trecerea lui, ochii rotindu-se să-l urmărească. În galeria de jos, din partea dreaptă, un vieţaș cărunt pe nume Andrews privi în jos la el și înclină din cap, recunoscându-l treptat. Dintr-odată, în ciuda luminii soarelui, lui Carl i se făcu frig.

Nu era din cauza luptei care se apropia. Echipat cum era acum, Carl era destul de sigur că-l va putea doborî pe Dudeck fără prea multe probleme. Arienii fie nu aveau legături în afara închisorii, fie pur și simplu nu-și făcuseră temele; tot ce știau despre Carl Marsalis era că vorbea caraghios pentru un cioroi, că venea din Miami sau altă pârnaie pentru străinii din țară și că, la patruzeci și unu de ani, era bătrân. Probabil credeau că era un fel de terorist, în consecință străin, și un laș care primea totul de-a gata. Cu siguranță considerau că acel Jack Dudeck musculos,

acoperit de tatuaje, de vreo douăzeci și ceva de ani, avea să-l facă bucăți, indiferent cine pizda mă-sii era el. Cioroiul trebuie să învețe ce e respectul.

Nu era din cauza luptei. Era senzația neplăcută a capcanei care venea odată cu ea.

Trei luni în acea găoază nou-construită a corporației, înaintea celor cinci săptămâni în unitatea de Risc Maxim din Miami. Fără proces, fără cauțiune. Cererile de evaluare a posibilității de eliberare trimise înapoi de nenumărate ori, accesul la avocați refuzat. Apelurile și presiunea diplomatică din partea UNGLA trecute lejer cu vederea, fără să se întrevadă nicio finalitate. Putea simți scurgerea timpului ca pe o pierdere de sânge. Exista o investigație în curs despre care nimeni nu era pregătit să vorbească, dar Carl știa că era în legătură cu Caracas și moartea lui Richard Willbrink. Așa trebuia să fie.

Relațiile dintre ONU și Republică nu fuseseră niciodată grozave, dar în niciun caz legislația statală a Floridei n-ar fi ținut piept diplomației la nivel înalt de dragul unei singure infracțiuni minore care și așa mirosea a capcană. Nu, undeva pe parcursul evenimentelor, de când echipa de la crime fetale îl arestase, documentele lui atinseseră un fir la nivel înalt. Se făcuseră conexiuni, fie în Langley, sau Washington, sau în vreo bază de operațiuni sub acoperire mai îndepărtată din sud, și fiara securității naționale fusese trezită. Agențiile-fantomă căutau să-și plătească datoriile – răzbunare rece, în secret, pentru unul dintre ai lor; aveau de gând să facă un exemplu din Carl Marsalis și, în timp ce încercau să asambleze jucăriile legale necesare, el urma să stea închis în siguranță într-o închisoare a Republicii. Dacă îl înjunghia pe Jack Dudeck astăzi, așa cum intenționa, era posibil să nu reușească să i-l pună în cârcă, dar

tot aveau să-l bage la Izolare și asta să le ofere pretextul perfect pentru o altă prelungire a timpului de detenție, poate chiar pentru o sentință adițională. Nu de puține ori în ultima lună se trezise panicat, cu respirația tăiată și cu certitudinea dată de vise că nu va mai ieși niciodată din locul acela. Începuse să semene a premoniție.

Își blocă teama, o canalizâ cu grijă spre mânie și o ațâță. Se opri la poarta aripii B și își ridică fața către laser. Lumina albastră îi scăldă trăsăturile, mașina își consultă înregistrările în timp real și ușa se deschise. Trecu dincolo. Capela se afla în stânga, la jumătatea unui coridor lung de cincizeci de metri care ducea la depozitele bucătăriei. Camerele de supraveghere îl urmăreau douăzeci și cinci de metri prin pasaj, îl vedeau trecând prin ușile duble impresionant sculptate în geno-tec, și asta era tot ce știau. Carl simți fiorul meshului tresăltând și zgâriind de la clorurile substandard ale *griego*-ului lui Louie.

„Bine, Jacky, băiete. Hai s-o facem, dracului."

Ușile capelei cedară ușor când le împinse, curgând înapoi pe balamalele hidraulice, și îi dezvăluiră două rânduri de strane, de asemenea din geno-tec. Mobilele stăteau ca niște insule pe podeaua de sticlă fuzionată. Arhitectura interioară tindea cu modestie spre o copie a unei biserici moderne. Unghiurile ascuțite făceau ca balustrada altarului și pupitrul să strălucească. În spațiul dintre balustradă și primul rând de strane, Jack Dudeck stătea alături de un alt arian, și mai masiv. Amândoi purtau salopetele albastre ale închisorii, coborâte până în talie și înnodate. Dedesubt se vedeau clasicele tricouri gri fără mâneci. Un al treilea individ, ras în cap, cu aspect de halterofil și îmbrăcat asemănător, se ridică din genunchi, între două strane din dreapta, la jumătatea drumului. Mesteca gumă.

— Salut, cioară, zise Dudeck tare.

Marsalis dădu din cap.

— Aveai nevoie de ajutor, nu-i așa?

— Nu-i nevoie de ajutor ca să-ți tai o bucată din cur, băiete. Marty și Roy vor doar să se asigure că nu ne deranjează nimeni.

— Corect, *cioară*.

Guma de mestecat țâșni printre capetele stranelor, ochii se strânseră într-un rânjet, glasul accentuă puternic insulta. Carl își potoli furia vie și se gândi cum ar fi să-și înfigă degetele în ochii lui.

„Blocheaz-o, bețivane!"

Era deprimant – același sentiment atemporal de pierdere față de reacțiile lui. În ultimele patru luni, își putea detecta schimbarea de atitudine față de anticele epitate rasiste încă la mare vogă în Republică. „Cioară". Primele dăți fusese deconcertant și aproape ciudat, ca și cum ar fi fost lovit peste față cu o mănușă de duel. Cu timpul, începuse s-o simtă din ce în ce mai mult ca pe scuipatul verbal care se dorea să fie. Faptul că ceilalți negri o foloseau asupra lor înșiși nu ajuta cu nimic la stăvilirea furiei care se trezea încet. Era un sistem de apărare dezvoltat local, iar el nu era de acolo. *Să-i ia dracu'* pe republicanii ăștia și societatea lor la nivel de cimpanzei!

„Blocheaz-o!"

Cel care mesteca gumă o porni greoi pe interval, către el. Carl se deplasă spre stranele din dreapta și aștepta, fixându-l cu privirea pe arianul care se apropia agale, urmărindu-i ochii pentru a-i anticipa mișcarea. Își imagina o lovitură de bocanc în tibie și un upercut cu cotul în bărbie, dacă nu avea de ales – lovituri din partea stângă. Nu voia să-i arate lui Dudeck șișul înainte de vreme.

Dar celălalt bărbat făcu exact cum spusese Dudeck. Trecu pe lângă el, pufnind dispreţuitor, şi se poziţionă în dreptul uşii. Carl înaintă pe interval, simţind acum meshul ca pe o excitaţie, ca pe tremurul unor frâne defecte. Nu era ideal, dar puterea valului acestuia ar fi trebuit să fie de ajuns. Păşi printre ultimele două strane şi îl înfuntă pe Dudeck printre cei peste cinci metri de sticlă fuzionată. Ridică mâna stângă într-un gest lejer, destinat să-i atragă arianului atenţia de la cea dreaptă, bucurându-se în sinea lui când ochii lui Dudeck clipiră, urmând mişcarea.

— Deci, găinaţule. Acum vrei să-mi cânţi mie rapul tău? spuse Carl şi imită în batjocură vorbirea tărăgănată din Jesusland. Sudul se va ridica din nou.

— Sudul e *deja* ridicat, cioară, i-o trânti arianul masiv de lângă Dudeck. Republica Confederată *este* America albilor.

Privirea lui Carl alunecă scurt spre vorbitor.

— Mda, se pare că pentru tine asta a rezolvat bine lucrurile.

Arianul masiv se zbârli şi se repezi înainte. Dudeck ridică o mână şi îl reţinu fără să-şi dezlipească ochii de la Carl.

— N-are rost să ne enervăm cu toţii, zise calm. Ăsta...

— Jack!

Dinspre uşă se auzi o şoaptă şuierată, de puşcăriaş; cel care făcea de pază gesticulă furios.

— *Jack!* Vin gardienii.

Schimbarea fu ireală, aproape comică. În câteva secunde, cei doi arieni din faţa lui Carl săriră în primul rând de strane, unul lângă celălalt, cu capetele rase plecate într-o atitudine de rugăciune. La uşă, cel care stătea de şase înaintă două rânduri şi făcu la fel. Carl îşi înăbuşi râsul şi-şi găsi

și el un loc în față, în partea cu strana lui Dudeck și Roy. Meshul năvălea și lovea, cerând eliberare. Îi înregistra, cu vederea periferică pe cei doi bărbați, așteptând cu capul în jos și controlându-și respirația. Dacă gardienii treceau fără să se oprească, lupta avea să continue exact din punctul în care se oprise, numai că atunci Roy deja s-ar fi calmat și șansele de a-l provoca până la punctul în care avea să se amestece s-ar fi pierdut. Carl plănuise să-l zăpăcească de cap pe arian, destul cât să stea în calea lui Dudeck și apoi să se folosească de confuzie ca să-i înjunghie pe amândoi. Acum...

Zgomot de pași în spatele capelei.

— Marsalis.

„Futu-i."

Privi în jur. Trei gardieni, doi făcând parte din echipa care se ocupa în ziua aceea de aripa B, Foltz și Garcia, amândoi ținând în mâini carabine paralizante și scanând stranele cu un calm experimentat. Celălalt era un necunoscut, neînarmat, iar casca de telefon pe care o purta în dreptul urechii și-al maxilarului părea să strălucească ca nouă din cauza lipsei de utilizare. Alb, patruzeci de ani sau mai mult. Carl îl plasă printre administratori, probabil într-un post înalt. Avea părul cărunt și fața îi era ridată de oboseala vârstei de mijloc, dar ochilor lui le lipsea vigilența laconică a bărbaților care patrulau prin galerii. Faptul că lui Carl nu-i era cunoscut nu reprezenta ceva important – South Florida State era o închisoare mare – însă jocul apelurilor și contra-apelurilor îl adusese deja în fața administratorilor de vreo duzină de ori și el se pricepea la fețe. Indiferent ce muncă făcea omul acela, nu era într-un loc în care Carl fusese sau pe care-l ce văzuse.

— Ce faci aci, Marsalis? întrebă Foltz, cu falca mișcându-i-se în ritmul constant și încordat al gumei din gura lui. Tu nu ești credincios.

Asta nu prea cerea un răspuns. Garcia și Foltz erau experimentați; știau ce se petrecea în capelă.

Ochii lui Foltz se mișcară între Dudeck și Lee. Dădu din cap ca pentru sine.

— Găsiți armonia rasială la Domnul, nu-i așa, băieți?

Niciunul dintre arienii din primul rând de strane nu spuse nimic. Iar în spate, la ușă, al treilea avea patul carabinei lui Garcia aproape de ureche.

— Destul, se răsti omul cel nou. Marsalis, ești așteptat la administrație.

O mică tresărire de speranță. Întâlnirile cu Andritzky, reprezentantul UNGLA, aveau loc marțea, odată la două săptămâni, spre sfârșitul dimineții.

Dacă cineva se înfățișa neanunțat, atât de târziu în cursul săptămânii însemna un progres. *Trebuia* să însemne. Pe undeva, cineva găsise pârghia din hățișul republican de xenofobie și iluzii morale. Aplicând puțină presiune, se putea desface nodul, iar întregul proces legal și diplomatic avea să fie pus în mișcare. Codul care urma să-l scoată pe Carl Marsalis din încurcătura cu închisoarea și să-l trimită acasă.

„Da, ai face bine să speri, bețivane". Lăsă șișul să alunece ușor din mânecă și să încet pe banca de lângă el. Îl împinse spre spătar cu degetele și se ridică, lăsându-l acolo, invizibil pentru toți, inclusiv pentru arienii care nu vedeau clar din unghiul în care stăteau. *Șaptesprezece*, își aminti, și gândul îl înfioră puțin. Nu avea puterea financiară sau tupeul să cumpere din nou unul dacă problema nu se rezolva și era trimis înapoi în aripa B, să-i înfrunte pe

Dudeck și răutatea arienilor. Cu sau fără mesh, în lipsa unei arme ascuțite probabil că va avea de suferit.

Dintr-odată, speranța din suflet se nărui într-o disperare profundă și într-un val de furie inutilă.

„Reggie Barnes, sper să crapi dracului în mașina aia de respirat."

Înaintă pe interval către ofițer. Dudeck se întoarse să-l urmărească. Carl îl percepu cu vederea periferică, înclinând capul ca să întâlnească privirea arianului. Văzu foamea din ea, dorința de sânge reținută, și afișă un chip de piatră, detașat în întâmpinarea ei. Dar brusc descoperi că în spatele măștii se simțea obosit de tinerețea și violența celuilalt bărbat. De ura care părea să se scurgă nu numai din Dudeck și ai lui, ci chiar din pereții închisorii din jur, ca și cum instituțiile de genul South Florida State nu erau decât glande ale corpului politic al Republicii, transpirând ura ca pe o secreție naturală, stocând-o și apoi pompând-o înapoi în sistemul circulator al națiunii, corozivă și pregătită pentru orice țintă putea găsi.

— Privirea înainte, Dudeck.

Foltz depistase scânteile. Glasul îi era încărcat de ironie:

— Nu așa te rogi, fiule.

Carl nu se uită în spate să-l vadă pe Dudeck cum cedează. Nu avea nevoie. Oriîncotro privea acum Dudeck, nu mai avea importanță. Carl putea simți cum ura arianului se extindea în spatele lui, ca un balon imens și moale care se umfla ca să umple spațiul din casa de rugăciune. O închisoare bazată pe credință. Fiecare om cu Dumnezeul său personal, iar al lui Dudeck era alb ca fulgii de polistiren pentru împachetat.

Vocea lui Sutherland, profundă și amuzată, ca mierea scurgându-i-se pe ceafă.

„Nu e nimic nou în ură, beţivane. Au nevoie de ea așa cum au nevoie să respire. Fără ea, sunt dărâmați. Variantele treisprezece nu sunt decât ultimul cârlig de care s-o atârne."

„Asta ar trebui să mă facă să mă simt mai bine?"

Sutherland ridicase din umeri. „Ar trebui să te pregătească, atâta tot. Ce altceva mai cauți?"

Simți speranța și disperarea oscilând în sufletul lui pe tot parcursul drumului de ieșire din aripa B și prin curtea pentru exerciții fizice a clădirii administrative. Arșița Floridei se lipea de el asemenea unor prosoape calde, umede. Strălucirea orbitoare a copertinei coborâte îi rănea ochii. Strânse din ochi și își întinse gâtul în căutarea semnelor prevestitoare. Pe acoperișul clădirii nu se afla niciun elicopter, ceea ce însemna că azi nu avea vizitatori de rang înalt din Tallahassee sau Washington. Nici pe cerul cenușiu nu era nimic, niciun sunet și nicio senzație că s-ar petrece ceva în parcările de dincolo de gardul dublu, rezistent. Nici urmă de agitație gazetărească, niciun car de reportaj. În urmă cu câteva luni, nu cu mult după ce fusese transferat la Florida State, Andritzky dezvăluise unele detalii presei în tentativa de a provoca opinia publică în vederea unei eliberări rapide. Tactica se întorsese împotriva lor, mass-media Republicii oprindu-se aproape exclusiv asupra statutului lui Carl de agent sub acoperire al UNGLA și a morții Gabriellei în tabăra Garrod Horkan. Relațiile cu ONU, pârghii utile în orice alt colț al lumii, se transformau aici direct într-o paranoia de durată pe care Washingtonul o cultivase cu grijă încă de la Secesiune și chiar dinainte. Și nu ajuta deloc nici faptul

că în Carl se întrupau cele mai profunde temeri atavice ale Republicii. Servit prin scursoarea Technicolor care trecea drept post de știri cu acoperire națională, el nu era decât o nouă doză dintr-un regim care fusese deja zugrăvit timp de o sută cincizeci de ani în culori sumbre.

Bărbat negru, deținut, periculos.

Pe moment, părea să fie mai mult decât suficient pentru scopurile republicanilor. Nici Sigma, nici legislația statului Florida nu consideraseră deocamdată potrivit să dea publicității detalii ale statutului genetic al lui Carl – lucru pentru care le era profund recunoscător: având în vedere populația închisorii, ar fi fost echivalentul unei condamnări la moarte. S-ar fi făcut coadă la ușa celulei lui, tineri ca Dudeck, însă de orice rasă și crez, îmbibați cu toții de o ură generalizată și înghesuindu-se să-și măsoare puterile cu monstrul. Nu era sigur ce îi reținea; probabil că aveau deja informația. Ceea ce era el nu reprezenta un secret, câteva cercetări în tabăra Garrod Horkan sau în dosarele generale ale UNGLA, ori chiar puțină informare legată de ceea ce se întâmplase în urmă cu opt ani în povestea cu *Felipe Souza* ar fi scos totul la lumină. Presupunea că mass-media din Jesusland se retrăsese și-și pusese botniță în complicitate cu autoritățile guvernamentale, dar el tot nu-și dădea seama de ce. Posibil să fi păstrat informația ca pe o armă de ultimă instanță împotriva ONU sau poate că se temeau de răspândirea panicii care s-ar fi declanșat dacă știrile ar fi devenit publice. Ori probabil că nu se încheiase încă mișcarea extrem de lentă a vreunui protocol între agenții și, imediat ce aveau să se limpezească lucrurile, ei vor ajunge să se răzbune pentru Willbrink prin intermediul acelui lung șir de tineri furioși înarmați cu șișuri.

Dacă el va mai fi acolo.

Speranță. Disperare. Pendulul distrugător balansându-se în sufletul lui. Parcurseră labirintul îngrădit cu oțel pentru paza blocului administrativ, unde Carl fu împuns și scuturat de mașini și pipăit cu mâna. Voci aspre, poruncitoare; mâini dure, eficiente. Foltz se retrase, lăsându-l pe Garcia și pe străin să-și conducă prizonierul două etaje mai sus, pe scările metalice zăngănitoare, printr-o ușă grea și prin liniștea bruscă, ocrotită de covoarele groase din birourile închisorii. Răcoare subită, uscându-i transpirația pe piele. Pereți texturați, logouri corporatiste discrete, SIGMA și SFSP în tonuri șterse, albastrul-închis și portocaliul strălucitor care caracterizau uniformele deținuților pălind aici până la culori pastel. Slabul clinchet ocazional din câte un birou atunci când interfețele de date semnalau încheierea unei sarcini. Carl simți furnicături din cauza schimbării. O femeie în fustă trecu pe lângă el, o femeie reală, nu un program holo-pornografic, la vreo cincizeci de ani, dar cu trup arătos și mișcându-se cu adevărat pe sub haine. Îi simți mirosul, miros de femeie și un parfum greu de mosc, vag cunoscut. Își aminti brusc de viața din afara închisorii și asta îl făcu să simtă că îl furnică ceva în partea de jos a șirei spinării.

— Pe aici – zise gardianul pe care nu-l cunoștea, făcând semn cu mâna –, Sala Patru.

Inima i se opri, îndurerată. Andritzky. Sala Patru era o cămăruță cu o singură fereastră, în care nu aveau loc mai mult de doi sau trei oameni în jurul mesei mici, ovale, în niciun caz mahării reuniți ai legislaturii statului sau o delegație ONU. Nimic important nu urma să se petreacă în Sala Patru. Va sta o oră cu Andritzky, probabil vor revedea apelul, apoi se va întoarce printre deținuți și se va feri de Dudeck. O încurcase.

„Blocheaz-o!"

Inspiră, preluă noua informație și începu să o studieze. Zen-ul situațional al lui Sutherland. Nu te supăra, nu geme, *vezi doar ceea ce este și apoi pregătește-te*. Iată ușa, iată-l pe Andritzky și tentativele sale de camaraderie și compătimire, fără ca vreuna dintre acestea să poată masca vreodată în totalitate evidenta ușurare personală de a nu se afla acolo unde se afla Carl. Iată ora de inutile povești birocratice, punctate de tăceri jenate și furie reținută față de totala impotență *de căcat* a UNGLA în haznaua Jesuslandului. Iată... Nu era Andritzky.

Carl înțepeni în ușa deschisă. Liniștea de circumstanță a lui Sutherland îl părăsi, răsucindu-se învârtejit, ca un teanc de foi aruncat într-o fântână, ca pescărușii zburând în furtună. În același timp îi reveni furia, ca o sângerare.

— Bună ziua, domnule Marsalis.

Cel care vorbise era un bărbat alb, înalt și de o eleganță calmă în costumul gri-albăstrui de material microporos care cădea în stil Shanghai, după cum văzu atunci când el se ridică și ocoli masa, cu mâna întinsă.

— Sunt Tom Norton. Mulțumesc, domnilor, asta e tot, deocamdată. Vă sun când suntem gata de plecare.

Urmă o tăcere electrizantă. Carl putea simți schimbul de priviri din spatele lui. Garcia își drese glasul.

— Este închis pentru o infracțiune cu violență, domnule. Procedurile nu prevăd să fiți lăsat singur cu el.

— Asta e ciudat.

Tonul lui Norton era detașat, dar brusc deveni puțin tăios.

— Din datele mele reiese că domnul Marsalis este deținut pentru o așa-zisă infracțiune de moravuri din Dade County. Și încă nu a fost acuzat oficial.

— Este contrar procedurilor, insistă Garcia.

— Luați loc, vă rog, domnule Marsalis

Norton se uita dincolo de el, la Garcia și la celălalt gardian. Expresia îi devenise rece. Scoase un telefon din buzunarul hainei, îl deschise și-l duse la ureche.

— Alo. Da, Tom Norton, făceți-mi vă rog legătura cu administratorul. Mulțumesc.

O scurtă pauză. Carl se așeză. Pe masă se afla o tabletă mică, neagră, deschisă într-un unghi discret. Fără logo, ultimul răcnet în materie de branduri. Marstech. În jur zăceau formulare necunoscute. Carl scană textul de-a-ndoaselea – cuvântul „eliberat" îi făcu inima să tresară. Norton îi oferi un zâmbet mic, absent.

— Alo, domnule director Parris. Da, am nevoie de ajutorul dumneavoastră aici. Nu, nimic serios. Am doar o mică problemă cu unul dintre oamenii dumneavoastră în privința procedurii. Dacă se poate. A, mulțumesc, asta ar fi ideal, zise și îi întinse telefonul lui Garcia. Administratorul vrea să-ți vorbească.

Garcia luă telefonul ca și cum l-ar fi putut mușca, ducându-l delicat la ureche. Nu se putea auzi ce îi spunea Parris – era un telefon bun, cu un con de proiecție îngust. Dar fața i se înroșea în timp ce asculta. Ochii îi alergau de la Carl la Norton și înapoi ca și când ar fi fost două bucățele de puzzle care nu se potriveau. Încercă să rostească „Da, dar..." de câteva ori, oprindu-se la fiecare tentativă. Parris, era limpede, nu avea dispoziție pentru dezbateri. Când Garcia reuși în cele din urmă să vorbească, îi ieși numai un încleștat „Da, domnule", și lăsă jos telefonul imediat după aceea. Norton întinse mâna să-l ia și Garcia, încă roșu la față, îl trânti pe masă, într-un loc unde celălalt tot nu putea ajunge. Nu făcu aproape niciun zgomot la

impact și alunecă abia vreo cinci centimetri din locul în care aterizase. Deci un telefon *foarte* bun. Garcia se uită urât la el, rămas perplex probabil din cauză că nu reușise să facă obiectul să alunece peste marginea mesei, pe podea. Norton culese mica minune tehnică și o puse deoparte.

— Mulțumesc.

Garcia rămase un timp acolo, fără cuvinte, holbându-se la Norton. Celălalt ofițer îi șopti ceva, puse o mână pe brațul lui și-l împinse afară, când Garcia se scutură din strânsoare și arătă cu un deget spre Carl.

— Omul ăsta e periculos, rosti gâtuit. Dacă nu-ți dai seama de asta, atunci o să meriți tot ce-o să pățești.

Celălalt gardian îi făcu vânt afară și închise ușa.

Norton așteptă un moment, apoi se așeză alături de Carl. Ochii de un albastru palid cercetară de jur-împrejur spațiul.

Zâmbetul dispăruse.

— Așadar, începu Norton. Ești periculos, domnule Marsalis?

— Cine vrea să știe?

Ridică din umeri.

— De fapt, nimeni. Era o întrebare retorică. Ți-am studiat dosarul. Ești, să spunem, suficient de periculos pentru scopurile noastre. Dar pe mine mă interesează să aflu care e percepția ta asupra problemei.

Carl se holbă la el.

— Ai fost vreodată închis?

— Din fericire, nu. Dar chiar dacă aș fi fost, mă îndoiesc că s-ar fi apropiat de experiența prin care a trecut aici. Eu nu sunt cetățean al Republicii Confederate.

O slabă urmă de dispreț în cele două cuvinte. Carl riscă o presupunere.

— Ești canadian?

Colțul gurii lui Norton se strâmbă.

— Uniunea Atlanticului de Nord. Mă aflu aici, domnule Marsalis, la cererea Western Nations Colony Initiative. Vrem să-ți oferim o slujbă.

Capitolul 12

Imediat ce el intră pe ușă, Sevgi știu că va avea necazuri.

Era ceva în lejeritatea cu care se mișca, în echilibrul alurii sale când se opri în spatele scaunului, în modul în care îl trase și se așeză. Ceva care emana din trupul aflat sub salopeta albastră, informă a închisorii ca o muzică răzbătând prin interferențele radio. Ajungea până la ea prin ochii lui când el se instală pe scaun, scurgându-se prin liniștea puternică pe care o adusese cu el în încăpere. Nu era Ethan – Marsalis avea pielea cu mult mai închisă la culoare decât a lui Ethan – și nu exista nicio similitudine de trăsături. Ethan fusese și mai solid, cu mușchii mai dezvoltați.

Ethan murise mai tânăr.

Nu conta. Era același lucru.

Treisprezece.

— Domnul Marsalis?

El dădu aprobator din cap. Așteptă.

— Sunt Sevgi Ertekin, de la Securitatea COLIN. L-ai cunoscut deja pe partenerul meu, Tom Norton. Sunt câteva lucruri pe care trebuie să le clarificăm înainte...

— O s-o fac.

Vocea lui era profundă și modulată. Accentul englezesc o nedumeri.

— Poftim?

— Indiferent de ce anume ați avea nevoie. O s-o fac. Contra cost. I-am spus deja partenerului tău. Primesc sarcina în schimbul imunității complete în fața tuturor acuzațiilor împotriva mea, a eliberării imediate din custodia Republicii și a recuperării tuturor cheltuielilor apărute în timp ce vă rezolv treburile murdare.

Ochii ei se îngustară.

— Presupui niște lucruri, domnule Marsalis.

— Oare? întrebă, ridicând o sprânceană. Nu sunt cunoscut pentru aranjamente florale. Dar hai să vedem dacă presupunerile mele sunt greșite. Bănuiesc că vreți să găsesc pe cineva. Pe cineva ca mine. Asta-i bine, e ceea ce fac eu. Singura parte care nu-mi e clară este dacă vreți să-l aduc viu sau nu.

— Noi nu suntem asasini, domnule Marsalis.

— Vorbește doar în numele vostru.

Femeia simți o veche izbucnire de furie.

— Ești mândru de asta, nu-i așa?

— Pe tine te supără?

Ea coborî privirea la tableta deschisă și la textul de acolo.

— În Peru ai împușcat în ceafă o femeie neînarmată și rănită. Ai executat-o. Ești mândru și de asta?

O pauză lungă. Sevgi îi prinse privirea și i-o susținu. O clipă se gândi că el se va ridica și va pleca. O parte din ea, își dădu seama, spera asta.

În schimb, el își mută brusc privirea spre una dintre ferestrele din partea de sus a camerei. Un zâmbet vag îi atinse buzele. Dispăru. Își drese glasul.

— Domnișoară Ertekin, știi ce este un pistol Haag?

— Am citit despre ele.

...În comunicatele NYPD care forțau City Hall să emită reguli mai stricte de control al armelor înainte ca noua amenințare să ajungă pe străzi. Ceva suficient de înspăimântător încât inițiativa să fie aprobată aproape fără nicio dispută.

— E o armă cu încărcătură bio, adăugă ea.

— De fapt, e ceva mai mult decât atât.

Deschise palma dreaptă și înclină capul, părând că vede pistolul cum atârnă greu în căușul palmei.

— Este un sistem de livrare pentru un complex viral artificial, autoimun, numit Falwell Seven. Mai există și alte tipuri de încărcături, dar nu sunt de prea mare folos. Falwell este virulent și foarte neplăcut. Nu există antidot. Ai văzut vreodată pe cineva murind din cauza colapsului sistemului imunitar, domnișoară Ertekin?

De fapt, văzuse. Nalan, o verișoară din Hakkari, o petrecăreață de la bazele de frontieră unde Turcia își îndeplinea cu mândrie îndatoririle europene, împingând mizeria mai departe către est. Luase ceva de la un soldat ONU.

Cei din familia lui Nalan, care se mândreau cu principiile lor morale, o dăduseră afară. Tatăl lui Sevgi făcuse gălăgie și găsise o cale s-o aducă la New York, unde o plasase într-una dintre noile clinici de cercetare din Midtown. Relațiile cu familia din Turcia, deja reci, se rupseseră definitiv. De atunci, nu mai vorbise niciodată cu fratele lui.

Sevgi, care pe vremea aceea avea doar paisprezece ani, mersese cu el să întâmpine la aeroport o fată palidă, cu ochii mari, mai mare decât ea cu ceea ce părea a fi un ocean de ani, dar liniștitor de nepriceputâ în sofisticarea urbană a adolescenților. Își aducea încă aminte de expresia de pe fața lui Nalan când intraseră toți pe aceeași ușă în moscheea de pe bulevardul Skillman.

Murat Ertekin făcuse tot posibilul. O înscrisese pe Nalan pe listele de tratamente experimentale ale spitalului, acasă o hrănise cu suplimente vitaminizate și medicamente antivirale. Văruise pentru ea o cameră liberă, într-un galben luminos ca soarele și un verde ca al parcului. Pentru prima dată de ani de zile se ruga de cinci ori pe zi. În cele din urmă, plânsese.

Nalan murise oricum.

Sevgi clipi, alungând amintirea; cearceafurile pătate de sudoare și ochii cufundați în orbite, rugători.

— Spui că i-ai făcut o favoare acelei femei?

— Spun că am adus-o repede și fără suferință acolo unde ar fi ajuns oricum.

— Nu crezi că ar fi trebuit să fie alegerea ei?

El ridică din umeri.

— A ales atunci când a încercat să se repeadă la mine.

Dacă mai avea o îndoială asupra a ceea ce era el, acum dispăruse. Avea același calm neclintit pe care îl văzuse la Ethan și aceeași rezistență psihică. Stătea pe scaun ca o statuie sculptată în piatră neagră, privind-o. Simți ceva mic mișcându-i-se în piept.

Lovi o tastă a tabletei. O nouă pagină apăru pe display.

— De curând ai fost implicat într-o acțiune violentă în închisoare. O bătaie la dușurile din aripa F. Patru oameni spitalizați. Trei dintre ei din cauza ta.

Pauză. Tăcere.

— Vrei să-mi spui varianta ta?

Se foi.

— Aș fi zis că detaliile vorbesc de la sine. Trei albi, un negru. A fost o răzbunare a Comandamentului Arian.

— Personalul închisorii n-a făcut nimic s-o împiedice?

— Citez: „Supravegherea la dușuri poate fi compromisă de aburii din atmosferă", spuse, iar buzele i se curbară treptat. „Sau de săpunul lipit peste lentile. Timpul de reacție poate fi întârziat. De către factori externi", tot citat.

— Așa că ai simțit necesar să intervii, adăugă bâjbâind în căutarea motivațiilor care i s-ar fi potrivit lui Ethan. Acel Reginald Barnes îți era prieten?

— Nu. Era un căcăcios de turnător. Și-a făcut-o cu mâna lui. Dar pe vremea aia eu nu știam asta.

— Era modificat genetic?

Marsalis zâmbi afectat.

— Doar dacă există pe undeva un proiect de care nu am auzit eu, care să producă tâmpiți dependenți și lipsiți de creier.

— Atunci, ai simțit solidaritate datorită culorii lui?

Zâmbetul se șterse, devenind încruntare.

— Am simțit că nu vreau să-l văd futut în cur cu un burghiu electric. Cred că asta este o preferință care nu ține cont de culoare, nu-i așa?

Sevgi își înfrână mânia. Nu mergea bine. Era nervoasă din cauza scăderii nivelului synului – modificatoarele sinaptice nu erau permise în Jesusland, îi fuseseră luate la aeroport – și încă spumega din cauză că pierduse în disputa cu Norton de la New York.

„Vorbesc serios, Sev. Consiliul de administrație e acum foarte preocupat de treaba asta. Ortiz și Roth vin la Secția 2 de trei ori pe săptămână..."

„În carne și oase? Ce onoare!"

„Vor un raport despre progrese, Sev. Ceea ce înseamnă progrese de raportat, iar pe moment noi nu avem niciunul. Dacă nu facem ceva care să arate că am început să acțio-

năm, Nicholson o să sară pe noi cu amândouă picioarele. Eu pot supraviețui. Tu poți?"

Sevgi știa că nu putea.

Octombrie. În New York, copacii din Central Park începeau să devină ruginii, cu pete galbene. Pe sub fereastra ei, în fiecare zi când se pregătea să plece la lucru, treceau negustorii zgribuliți de răcoarea dimineții. Vara se dusese, înclinându-se ca un avion pe cerul senin de deasupra orașului, reflectând rece lumina pe aripile lui. Căldura nu dispăruse încă, dar se stingea repede. South Florida i se părea lipicioasă.

— Cât de multe ți-a spus Norton?

— Nu prea multe. Că aveți o problemă în care UNGLA nu vă ajută. Nu mi-a spus de ce, dar presupun că e legată de München.

Un zâmbet larg, subit făcu să-i dispară zece ani de pe chipul plin de cicatrice când adăugă:

— Ar fi trebuit să semnați și voi Acordurile, ca toată lumea.

— COLIN a aprobat în principiu proiectul, spuse Sevgi, simțindu-se defensivă într-un fel irațional.

— Mda. E vorba despre principiu, nu-i așa? În principal: nu ne spuneți voi ce să facem, gunoaie birocrate și globaliste.

Întrucât nu greșea prea mult, ea nu mai comentă subiectul.

— Asta o să constituie o problemă?

— Nu. Sunt independent. Sunt loial doar contra cost. După cum am zis deja, spuneți-mi doar ce vreți să fac.

Sevgi ezită un moment. Tableta avea un atenuator integrat construit după specificațiile COLIN, ceea ce îl

făcea mai etanș decât orice adusese vreodată un avocat într-o cameră de interogatoriu din South Florida State.

Iar Marsalis era destul de evident disperat după o scăpare. Totuși obișnuința ultimelor patru luni i se întipărise în comportament.

— Avem, zise ea în cele din urmă, un treisprezece renegat pe cap. E liber din iunie. Ucide.

El doar mormăi. Niciun semn c-ar fi fost surprins.

— De unde a evadat? Cimarron? Tanana?

— Nu. A scăpat de pe Marte.

De data asta îi atrăsese atenția. Se ridică în picioare.

— E o problemă absolut confidențială, domnule Marsalis. Trebuie să înțelegi asta înainte de a începe. Crimele sunt răspândite în teritoriu și variate ca tehnică. Nu a fost făcută oficial nicio legătură între ele, iar noi vrem să rămână așa.

— Da, sunt convins. Cum a trecut de supravegherea nanorackului?

— Nu a trecut. A șuntat docurile și a prăbușit nava în Pacific. Când am ajuns noi acolo, dispăruse.

Marsalis își țuguie buzele într-un fluierat mut.

— Iată o idee!

Ea spuse tot ce mai știa. Orice, numai să-i șteargă de pe față siguranța de sine competentă și îngâmfată.

— Înainte de asta i-a mutilat sistematic pe ceilalți unsprezece membri ai echipajului din criocapsule, ca să se hrănească. Le-a amputat membrele și i-a păstrat în viață în suspensie, apoi la final a început să-i ucidă și să curețe și restul corpului de carne.

O mișcare din cap.

— Cât a durat tranzitul?

— Treizeci și trei de săptămâni. Nu pari surprins de toate astea.

— Pentru că nici nu sunt. Dacă ești blocat acolo, trebuie să mănânci ceva.

— Te-ai gândit vreodată la asta?

Ceva ca o umbră trecu peste ochii lui. Vocea îi sună doar ceva mai puțin plat.

— Așa m-ați găsit? Referințe încrucișate?

— Cam așa ceva.

Alese să nu menționeze entuziasmul subit al lui Norton pentru noua tactică.

— N-djinnul nostru de profile te-a citat ca fiind singurul treisprezece care a mai experimentat circumstanțe similare.

Marsalis îi oferi un zâmbet subțire.

— Eu n-am mâncat niciodată pe nimeni.

— Nu. Dar te-ai gândit la asta?

Tăcu un timp. Sevgi era pe punctul de a-i pune din nou întrebarea, când el se ridică de pe scaun și se duse lângă fereastră. Privi afară, spre cer.

— Mi-a trecut prin minte de câteva ori, zise încet. Știam că nava de recuperare o să vină, dar am avut cam două luni la dispoziție ca să-mi fac griji în sensul ăsta. Nu te poți opri să nu derulezi scenarii în minte. Dacă ei n-o să reușească să ajungă, dacă se întâmplă vreo nebunie? Dacă...

Se opri. Privirea i se dezlipi de copertină și se întoarse spre cameră, cu fața la ea.

— A fost afară pe tot parcursul celor treizeci și trei de săptămâni?

— Cea mai mare parte. Din câte știm, criocapsula l-a dat afară cam la două săptămâni de la intrarea pe traiectorie.

— Și Mars Control nu l-a adus înapoi?

— Mars Control n-a știut, zise Sevgi și flutură din mână. N-djinnul a căzut, se pare că a fost defectat intenționat. Nava a trecut pe sisteme automate. A funcționat în liniște. El s-a trezit imediat după aceea.

— Drăguț șir de coincidențe.

— Nu-i așa?

— Dar nu prea convenabil din punct de vedere culinar.

— Nu. Presupunem că temporizarea criocapsulei a fost o eroare. Cel care a neutralizat n-djinnul probabil plănuia să facă sistemul să-l trezească la câteva săptămâni distanță de Pământ. Ceva din programul de intervenție s-a dereglat și s-a pomenit trezit la două săptămâni distanță de Marte. Prietenul nostru a ajuns lihnit de foame, supărat și probabil nu foarte întreg la minte.

— Știți cine e?

Sevgi aprobă cu o mișcare a capului. Tastă din nou și roti tableta astfel încât să poată vedea amândoi ecranul și figura de pe el. Marsalis părăsi fereastra și se sprijini neglijent de marginea mesei. Lumina i se reflecta pe-o parte a capului.

— Allen Merrin. Am recuperat material genetic de pe *Horkan's Pride*, nava care s-a prăbușit, și l-am verificat în baza de date COLIN referitoare la variantele treisprezece. Am obținut asta.

Era aproape imperceptibil modul în care el devenea tot mai atent, modul în care calmul neglijent pe care-l afișa trecea printr-o încordare, devenind altceva. Sevgi îi

privi ochii parcurgând textul de lângă fotografia palidă cu bustul cuiva. L-ar fi putut recita din memorie.

„Merrin, Allen (SIN 48523dx3814)

Născut (c/s) 26 aprilie 2064, Taos, New Mexico (Proiectul Lawman). Mamă purtătoare: Bilikisu Sankare; material genetic: Isaac Hubscher, Isabela Gayoso (SIN-uri atașate). Toate variantele de coduri genetice sunt proprietatea Elleniss Hall, Inc., patente depuse (Elleniss Hall & US Army Partnership 2029).

Pregătire inițială și antrenament: Taos, New Mexico; dezvoltarea aptitudinilor speciale: Fort Benning, Georgia (operațiuni sub acoperire, contrainsurgență). Misiuni: Indonezia 2083, Peninsula Arabică 2084-2085, Tadjikistan 2085-2087 și 2089, Argentina, Bolivia 2088, Rim Authority (programul urban de pacificare) 2090-2091.

Retras în 2092 (sub Acordurile celei de-a doua convenții UNGLA, Protocolul Jacobsen). Acceptă relocarea pe Marte în 2094 (dosarul cetățeniei COLIN atașat)."

— Seamănă cu Hristos.

Ea clipi.

— Poftim?

— Fața.

Lovi ecranul cu unghia. Lumina LCLS se undui sub atingere. Merrin privea fix de sub micile distorsiuni.

— În ton cu Faith Satellite Channel. Arată ca în desenul acela animat, *Man Taking Names*, care a fost făcut pentru memorialul Cash.

Zâmbetul scăpă înainte ca ea să-l poată opri. Gura i se strâmbă rapid drept răspuns. Mută puțin scaunul și se așeză din nou.

— Ai văzut asta, nu-i așa? Noi avem tot timpul redifuzări aici. Reabilitarea prin credință, înțelegi.

„Nu mai rânji la el ca o interfață tâmpită de știri, Sev. Revino-ți!"

— Deci nu-l recunoști?

O privire curioasă, piezișă.

— De ce ar trebui?

— Ai fost în Iran.

— Toată lumea a fost.

Ea așteptă pur și simplu, în timp ce el oftă.

— Da, am auzit despre acești Lawmen. I-am văzut de câteva ori de la distanță în Iran, în jurul Ahvazului. Dar din ce am aflat de acolo, se pare că acest Merrin n-a ajuns vreodată așa de sus în nord.

— Ar fi putut, spuse Sevgi și făcu semn din cap spre ecran. O să fiu cinstită cu tine, datele sunt destul de vagi. Odată ajunși la dosarele misiunilor, e mult mai puțin clar. Acțiuni sub acoperire, așa-numita documentație pierdută, zvonuri și bârfe, „se înțelege că subiectul...", genul ăsta de prostii. Dezmințiri oficiale și secrete practic peste tot. În plus, ai o întreagă mitologie în jurul tipului. Am văzut date care îl plasează pe Merrin în zone de luptă aflate la sute de kilometri distanță în aceeași zi, martori oculari declarând că a avut răni pentru care nu găsim niciun raport medical de confirmare, după unele dintre aceste răni neavând cum să supraviețuiască dacă poveștile ar fi fost adevărate. Chiar și misiunea din America de Sud are prea multe suprapuneri ca să fie pe de-a-ntregul corectă. A fost în Tadjikistan, ba n-a fost, se afla încă în Bolivia;

acționa singur, ba nu, conducea un pluton Lawman în Kuweit City, zise cu un dezgust crescând. Îți spun eu, tipul ăsta e o fantomă.

El zâmbi, puțin trist după părerea ei.

— Toți eram pe atunci. Fantome, adică. Aveam versiunea noastră britanică a Proiectului Lawman, mai puțin denumirea iluzorie, desigur. Noi îi spuneam Osprey. Francezii preferau Departamentul Opt. Însă niciunul dintre noi nu exista oficial. Ceea ce trebuie să ții minte, domnișoară Ertekin, este că în anii optzeci întreaga poveste cu treisprezece era proaspăt descoperită. Toți știau că tehnologia exista, dar toată lumea era preocupată să nege că ar avea ceva de-a face cu ea. UNGLA nici măcar nu exista pe atunci, nu ca o agenție de drept. Încă făcea parte din Comisia Drepturilor Omului. Și nimeni nu era prea dornic să permită altcuiva să se uite prea de aproape la noii lor războinici modificați genetic. Întregul Orient Mijlociu era un teren de testare pentru tot felul de porcării, iar astea se petreceau în condiții de negare absolută. Știi cum funcționează rahatul ăsta, nu?

Ea clipi.

— Care rahat?

— Negarea. Lucrezi pentru COLIN, corect?

— Sunt la COLIN de doi ani și jumătate, zise ea rece. Înainte am fost detectiv în poliția din New York.

El zâmbi din nou, de data asta cu ceva mai mult umor sincer.

— Cu toate astea te-a prins, nu-i așa? „E o problemă absolut confidențială și vrem să rămână așa." Sună foarte „în stil COLIN".

— Nu e vorba de asta, spuse încercând fără prea mult succes să-și înlăture răceala din glas. Nu vrem să se creeze panică.

— Câți a ucis până acum? Aici, pe Pământ.

— Credem că în jur de douăzeci. Unele crime nu sunt confirmate, dar probele și circumstanțele indică o legătură. În șaptesprezece cazuri am recuperat material genetic care îl plasează acolo.

Marsalis făcu o grimasă.

— Ocupat, ticălosul. Toate astea în Statele Rim?

— Nu. La început, crimele au avut loc în San Francisco Bay Area, dar mai târziu s-au răspândit în întreaga Americă de Nord continentală.

— Așadar se deplasează.

— Da. Se deplasează și se pare că este un expert foarte competent în spargerea sistemelor. A ucis doi oameni în aceeași locație din Bay Area, în noaptea de 13 iunie și un bărbat în sud-estul Texasului, la mai puțin de o săptămână după aceea. Nu există nicio înregistrare în registrele zborurilor pentru acea perioadă, și nici de la Controlul de Frontieră Rim. Am rulat un program de recunoaștere facială pentru fiecare zbor care a traversat frontiera în Republică, în săptămâna respectivă, și nu am obținut nimic.

— Putea să-și schimbe fața.

— În mai puțin de o săptămână? Cu documente potrivite? Linia de graniță a Statelor Rim e cea mai dură frontieră din lume. Oricum, același n-djinn pe care l-am folosit pentru recunoașterea facială conține instrucțiuni pentru a indica pe oricine are bandaje sau alte urme de intervenții chirurgicale recente pe față. Nu am obținut decât o adunătură de bogătași întorcându-se acasă după

o terapie cosmetică pe Coasta de Vest și câteva staruri erotice mai trecute.

Sevgi văzu cum își reprimă începutul unui zâmbet. Era iritant de molipsitor. Se concentră asupra tabletei.

— Singurele opțiuni pe care le luăm în serios sunt fie că a reușit la câteva zile după aterizare să contacteze niște profesioniști pentru trecerea frauduloasă a frontierei, fie că a plecat din Rim pentru o altă destinație intermediară înainte de a intra în Republică. În felul ăsta, intervalul de timp ar fi strâns, dar totuși posibil. Desigur, odată ajuns în așa de multe zone, nu mai avem cum să facem o recunoaștere facială utilă. Prea multe locuri refuză intrarea n-djinnilor în sistemele lor.

— Înțeleg că cele două crime au fost confirmate, în Bay Area și apoi în Texas?

— Da. S-au recuperat urme de material genetic în ambele locuri.

Privirea lui se întoarse la display-ul tabletei.

— Ce spune Fort Benning despre asta?

— Că lui Merrin nu i s-a făcut niciodată o pregătire serioasă în domeniul sistemelor de date. Poate utiliza un computer de front – oricine are o misiune sub acoperire poate. Dar asta e tot. Noi presupunem că și-a extins cunoștințele pe Marte.

— Mda. Sau altcineva face treaba pentru el.

— Se poate.

Carl se uită la ea.

— Dacă a fost ajutat cu sistemele la bordul lui *Horkan's Pride*, și mai e ajutat și acum, atunci problema e mai serioasă decât un treisprezece evadat de pe Marte pentru că nu-i plăceau pietrele roșii.

— Da.

— Iar voi nu aveți nicio pistă.

Nu era o întrebare.

Ea se lăsă pe spate și desfăcu mâinile.

— Fără acces în bazele de date ale UNGLA, suntem în beznă. Am făcut tot ce știam și nu a fost destul. Oamenii continuă să moară, în ritm constant, dar neprevăzut. Nu există un efect de crescendo...

— Nu, n-are să fie.

— ...dar nu se oprește. Nu face nicio greșeală suficient de mare ca să-l prindem sau ca să ne dea un punct de plecare. Ancheta noastră pe Marte s-a lovit de un zid – evident, și-a acoperit urmele acolo sau, cum ai spus tu, cineva a făcut asta pentru el.

— Și aici?

Ea dădu aprobator din cap.

— Aici, cum de asemenea te-ai exprimat atât de elocvent, nu suntem în termeni prea buni de cooperare cu UNGLA, sau cu ONU, în general.

— Păi presupun că nici nu prea poți da vina pe ei, spuse și se uită la ea cu ochii larg deschiși, zâmbind. Nici voi nu ați prea fost cooperanți în ultimii zece ani.

— Uite ce e, de la München nu au...

Zâmbetul se transformă în grimasă.

— Nu mă refeream numai la Acorduri. Mă gândeam mai mult la primirea de care avem parte în taberele de pregătire, de fiecare dată când avem ceva de făcut acolo. Știi că suntem la fel de bine-veniți ca și științele evoluționiste în Texas.

Ea simți că roșește puțin.

— Partenerii individuali în efortul Coloniei nu sunt în mod necesar...

— Da, treci peste asta. Totuși UNGLA cere mandate în astfel de circumstanțe. Dacă raportați un treisprezece în libertate, ar cam trebui să se manifeste și ei.

— Nu prea vrem să se manifeste, domnule Marsalis.

— Aha.

— Avem nevoie de acces la computerele lor sau, dacă nu, cineva ca tine trebuie să discute cu n-djinnii noștri specializați în profile. Dar asta-i tot. La urma urmelor, este o problemă a COLIN și noi ne facem singuri treburile.

„Ascultă ce spui, Sevgi. De la polițist, la avocat corporatist dintr-o singură mișcare ușoară, bine plătită."

Marsalis o privi timp de câteva momente. Se foi pe scaun, părând că se gândește la ceva.

— Și vă ocupați de treaba asta în afara New Yorkului?

— Da. Am închiriat un spațiu în complexul Alcatraz al RimSec, suntem în legătură cu detectivii lor. Dar de când problema s-a întins pe continent, ne-am întors în birourile din New York. De ce întrebi?

O ridicare din umeri.

— Fără motiv. Când urc într-un suborbital, îmi place să știu unde o să mă aflu atunci când o să cobor.

— Corect, răspunse și aruncă o privire la ceas. Bun, dacă vrem să ajungem la respectivul suborbital, probabil ar trebui să ne punem în mișcare. Colegul meu presupun că a terminat deja cu administratorul. O să fie ceva hârțogărie.

— Da, spuse ezitând o clipă. Uite ce e. Sunt aici câțiva oameni de la care aș vrea să-mi iau rămas-bun înainte de a pleca. Oameni cărora le sunt dator. Putem face asta?

— Sigur.

Sevgi ridică neglijent din umeri. Închidea deja tableta.

— Nu-i nicio problemă. COLIN se mândrește cu asta. Putem face cam tot ce vrem.

Guatemalezul era încă în celulă, întins pe spate în pat și, după cum arăta, în culmea fericirii datorită endorfinei nou achiziționate. Un trabuc New Cuban pe jumătate consumat îi fumega între degetele mâinii stângi și pleoapele îi coborau peste ochi, acoperindu-i aproape complet. Privi în sus, surprins când Carl zdrăngăni barele ușii pe jumătate deschise.

— Hei, gunoi european, ce faci aci?

— Plec, zise Carl vioi. Dar am nevoie de o favoare.

Guatemalezul se străduí să se ridice în capul oaselor pe pat. Aruncă o privire la camera de monitorizare a celulei și la interferatorul ieftin lipit pe perete, alături de ea. Nu făcuse nicio tentativă să ascundă aparatul, atârnase acolo de fiecare dată când Carl intrase în celulă. Nu-i plăcea să se gândească la cât îl costa pe guatemalez ca să fie în permanență trecut cu vederea.

— Pleci? întrebă cu un zâmbet rece, de superioritate. Nu văd niciun blestemat de făraș în mâinile tale.

Carl mută un scaun din lemn african lângă pat și se așeză pe el.

— Nu așa. E oficial. Pe poarta din față. Ascultă, trebuie să dau un telefon.

— Un *telefon*?

Chiar și prin ceața endorfinelor, guatemalezul era vag șocat.

— Știi cât o să te coste?

— Bănuiesc. Și nu am de unde. Uite, mai sunt încă șapte capsule de douăzeci învelite în plastic, în cotul scurgerii de la buda din celula mea. Sunt ale tale. Gândește-te...

— Nu-i de ajuns, cioroiule.

— Știu. Gândește-te că-i o plată în avans.

— Da?

Expresia împietrită se ștergea încet de pe chipul celuilalt. Puse New Cuban-ul în colțul gurii și rânji pe lângă el.

— Cum funcționează prostia asta? Tu te cari de aici, cum o să-ți mai reglezi conturile? Plată în avans la *ce*? Și dacă veni vorba – încruntă din sprâncene – te cari de aci, la ce-ți trebuie micile mele servicii telefonice?

Carl gesticulă nerăbdător.

— Pentru că n-am încredere în oamenii care mă scot de aici. Ascultă-mă, odată ajuns afară, o să am fonduri...

— Mda, așa se pare. Fonduri de la oamenii în care n-ai încredere.

— Te pot ajuta de afară, spuse Carl și se aplecă spre el. E o afacere COLIN. Asta îți spune ceva?

Guatemalezul îl privi ca o bufniță timp de o clipă. Apoi clătină din cap și se sculă de pe pat. Carl se trase într-o parte ca să-l lase să treacă.

— Mi se pare, cioară, că faci mișto de mine. Sigur alea șapte capsule sunt în cotul scurgerii de la budă și nu înăuntrul tău? Te scoate COLIN de aici? Pentru ce dracu'?

— Vor să ucid pe cineva pentru ei, spuse Carl neutru.

Îl auzi pufnind în spatele lui. Lichidul șiroi când guatemalezul își turnă un pahar de suc din termosul pe care îl ținea pe raft.

— Sigur că da. În toată Republica Confederată n-au putut găsi un negru care să le facă treaba, trebuie să-i dea drumul unui gunoi european îngâmfat din South Florida State. Faci mișto, cioară.

— Nu-mi mai spune, dracului, așa.

— O, da.

Guatemalezul bău cu sete. Puse paharul jos și scoase un sunet impetuos, satisfăcut. Uitasem. Ești singurul negru de aici care pare să nu observe ce culoare are pielea lui.

Carl privi drept înainte la peretele celulei.

— Știi, acolo de unde vin eu există multe feluri în care poți fi negru.

— Bun, atunci ești un negru al naibii de norocos.

Guatemalezul veni în fața lui. Avea o expresie aproape amabilă, îndulcită de endorfine și poate și de altceva.

— Dar înțelegi tu, frate, în clipa asta nu te afli acolo de unde vii. În clipa asta ești în South Florida State. Ești în Republica Confederată, cioară. Pe aici e doar un singur fel de a fi negru, și mai devreme sau mai târziu o să fii negru în felul ăsta. În Republică nu există diversitate de produse, e doar o singură cutie pentru noi și, mai devreme sau mai târziu, o să te înghesuie în cutia aia la un loc cu toți cei ca noi.

Carl mai privi un timp peretele. Se decise.

— Vezi, aici greșești.

— Greșesc? întrebă celălalt bărbat și chicoti. Uită-te-n jur, frate. Unde dracu' greșesc?

— Greșești, îi spuse Carl, pentru că deja am fost băgat în cu totul altă cutie. O cutie al cărei interior voi nici nu-l vedeți, și de aia ies de aici, de aia au ei nevoie de mine. Nu mai pot găsi pe altcineva la fel.

Guatemalezul se propti de peretele celulei și îi aruncă lui Carl o privire întrebătoare.

— Da? Știi să te miști, gunoiule, recunosc. Și din câte am auzit de la Louie, ai ceva modificări ale dracului pe dinăuntru. Dar asta nu te face ucigașul perfect. Acum două ore ieșeai de aci având băgat în mânecă cel mai bun

șiș lucrat de băiatul meu, dar am auzit că Dudeck încă mai mișcă.

— Am fost întrerupți.

— Mda. De drăguții de la COLIN.

Dar acum nu mai era prea multă batjocură în glasul celuilalt.

Trase gânditor din trabuc.

— Păcat de Dudeck, găinațul ăla merita să petreacă ceva timp la infirmerie. Vrei să-mi spui ce înseamnă „nu mai pot găsi pe altcineva la fel"?

Carl îi întâlni privirea.

— Sunt un treisprezece.

Fu ca și cum ar fi spart o crustă. În ultimele patru luni păstrase secretul în spatele dinților, secretul care l-ar fi ucis. Acum privea chipul guatemalezului și vedea confirmarea finală a paranoiei sale, vedea sclipirea de teamă, slabă, dar existentă, acoperită rapid printr-o mișcare din cap.

— O-kay.

— Da.

Simți o dezamăgire obscură; sperase cumva că omul acesta ar putea fi proba împotriva prejudecăților standard – ceva din realismul matematic al guatemalezului. Brusc, se percepu pe sine prin ochii celuilalt, transformându-se într-o caricatură. Chiar putea simți cum se eliberează, reintrând în vechea piele a puterii impasibile și amenințării.

— Așadar, telefonul ăla. Cât o să mă coste?

Îl găsi pe Dudeck în sala de recreere a aripii F, jucând șah rapid cu calculatorul. Alți trei sau patru pușcăriași erau adunați în jur: un individ tatuat, membru confirmat al Comandamentului Arian, câțiva adolescenți întârziați – niște lingăi aspiranți – și un alb mai bătrân, care părea să

se afle acolo doar pentru șah. Niciunul nu fusese prezent la confruntarea din capelă – Dudeck probabil se descotorosise de ei după afacerea ratată. Prea multă adrenalină neconsumată, prea multă grozăveală în timp ce ieșeau din sistem. Total nepotrivit după un eșec.

Nimeni nu-i dădu atenție negrului când intră în sală. Dudeck era adâncit în joc și, cu toată monitorizarea audio-video încastrată în acoperișul de nanocarbon al sălii, ceilalți erau relaxați și neatenți. Carl ajunse la mai puțin de zece pași de cei adunați înainte ca cineva să se întoarcă. Atunci, unul dintre lingăi probabil observă cu colțul ochiului ceva negru mișcându-se. Se răsuci.

Făcu un pas în față, asigurat de sistemul de monitorizare și umflându-se în pene datorită asocierii cu Dudeck și apropierii de acesta.

— Ce dracu' vrei, cioară?

Carl îl izbi cu toată puterea, cu dosul palmei, rotindu-și brațul. Lovitura îi sparse buza băiatului și îl trânti la pământ. Rămase acolo, sângerând și holbându-se în sus la Carl, nedumerit.

Carl continuă să se miște.

Îl alese pe spectatorul tatuat, sparse apărarea stângace și îl împinse peste Dudeck, care încă încerca să se ridice de la consolă. Cei doi se loviră unul de altul și căzură.

Al doilea lingău stătea cu gura căscată. Nu avea de gând să facă nimic. Bătrânul se retrăgea deja, cu mâinile întinse în față, demonstrându-și neutralitatea.

Dudeck se rostogoli, ridicându-se cu o viteză de om antrenat. O sirenă se dezlănțui undeva.

— Aveam niște treburi neterminate, îi spuse Carl.

— Ai pus-o, cioară. Totul e monitorizat, agresiune neprovo...

Lăsă meshul să-l conducă. Dudeck anticipă, înjghebă o apărare de box thailandez și lovi.

Carl pară lovitura, fentă apărarea, răspunse cu un pumn, apoi îi sparse nasul lui Dudeck, lovindu-l cu podul palmei. Arianul căzu din nou, exploziv, pe spate. Al doilea membru serios al CA se ridica nesigur pe picioare. Carl îl izbi în gât ca să-l țină în afara luptei. Se prăbuși, sufocându-se. Dudeck se redresase și nu-și ștersese nici măcar sângele din nas. Un expert. Ochii îi erau albiți de furie. Se repezi ca un camion, o ploaie de lovituri, toate numai simple prostii liniare. Carl le fentă pe majoritatea, se cutremură sub un pumn rătăcit care-i sparse unul dintre pomeți, apoi smuci brațul drept al celuilalt de la încheietură.

Bloca brațul, i-l răsuci și lovi în jos cu propriul antebraț. Cotul lui Dudeck se rupse cu o trosnitură, audibilă chiar și peste sunetul sirenelor. Arianul urlă și căzu pentru ultima dată. Carl îl izbi cât putu de tare în coaste. Simți ceva cedând. Mai lovi de două ori în stomac.

Dudeck vomită la al doilea impact, ușor, de parcă s-ar fi vărsat ceva. Carl păși peste trupul contorsionat al arianului ca să evite băltoaca de vomă, călcă pe fața deja însângerată a bărbatului și se aplecă deasura lui. Îl apucă de o ureche.

— Reguli noi, găinațule, șuieră el. Acum lucrez pentru cineva de sus. Pot să fac ce naiba vreau cu tine. Pot să te omor și acum n-ar mai avea nicio importanță.

Dudeck scuipă o spumă cu sânge. Avea fragmente de dinți pe buza superioară zdrobită. De undeva, din piept, scotea un sunet slab, chinuit.

Carl îi dădu drumul și se ridică. Pentru o clipă, se gândi să mai calce o dată peste forma chircită de la picioarele lui, apăsând la baza șirei spinării ca să-i producă o rană pe

care să n-o poată repara ușor la infirmerie, apoi din nou pe față, ca să i-o distrugă complet. Și poate să se întoarcă la coaste, până se rup spre interior și găuresc ceva. Cel puțin, se gândi, ar putea să-l scuipe pe arian. Dar furia îi scăzuse dintr-odată. Nu merita. Guatemalezul avea ceea ce ceruse. Dudeck era scos din circulație, în drum spre infirmerie. Fie ca rămășițele vieții lui de căcat de arian din Jesusland să-l doboare definitiv. Marsalis nu avea nevoie să vadă sau să-i mai facă vreun rău. Știa deja cam cum o să se termine. Oameni ca Dudeck erau înghesuiți în coșciuge ieftine, în fața crematoriilor sărace din Republică, în fiecare duminică. Majoritatea nu aveau mai mult de douăzeci de ani.

La capătul opus al aripii F, poarta se deschise și echipa de intervenție năvăli înăuntru. Armuri individuale, carabine paralizatoare și răcnete. Carl oftă, ridică mâinile deasupra capului și porni prin sala plină de zgomotol sirenelor în întâmpinarea lor.

— Cordwood Systems.

— Marsalis. Identificați-mă.

— Amprentă vocală confirmată. Vorbești cu controlorul de serviciu. Te rog să-ți declari preferințele.

— Jad, dantelă, mangustan, stejar.

— Acceptat. Ce necesități aveți?

— Tocmai am fost eliberat din închisoare de către Western Nation Colony Initiative. Vor să găsesc o variantă treisprezece în afara jurisdicției UNGLA.

— Este contrar cu...

— Știu. Peste câteva zile voi fi la New York. Spuneți-le echipelor din perimetru să mă aștepte. Îi voi lăsa baltă pe noii mei prieteni cât de curând va fi posibil din punct de vedere practic.

Capitolul 13

— De ce dracului trebuia să-l bagi în spital?

Ridică din umeri. Își dezbrăcase haina de la pușcărie ceva mai devreme – inclusiv pantofii și șosetele – și nisipul plajei era răcoros și ferm sub picioarele lui. Aerul nopții îi mângâia ceafa și brațele goale, alunecând ca o mătase.

— N-am putut găsi niciun motiv serios să n-o fac.

— Nu? întrebă Ertekin, care nu-și scosese pantofii. Ar fi însemnat să mergem acasă în seara asta în loc să rămânem în hangarul ăsta. Te-ai gândit?

Mimica ei acoperi aglomerația de clădiri luminate, cu două-trei etaje, aflate în spatele lor, turnul de comunicare și, dincolo de el, înălțimea nesfârșită a nanorackului Perez, asemenea unui părinte Godzilla. Structura rackului era în mare parte cufundată în întuneric, dar luminile roșii de navigație clipeau într-o sincronizare năucitoare, atrăgând privirea în sus, până când luminile dispăreau în acoperișul de nori.

— E hangarul vostru, zise.

— E închiriat.

— Ce nenorocire! COLIN să depindă de puterea locală! Mă surprinde că n-ați răsturnat pur și simplu guvernul. Știi, cum ați făcut în Bolivia prin anii nouăzeci.

Ea îi aruncă o privire pe care începea s-o recunoască. La jumătatea drumului spre mânie, blocată de altceva. La un alt treisprezece ar fi interpretat-o drept antrenare a aptitudinilor sociale. Aici nu era sigur ce însemna.

Un singur lucru era clar. Ceva o irita pe Sevgi Ertekin, și asta încă de când îl întâlnise.

— Marsalis, e târziu, îi zise ea. N-o să mă cert cu tine pe tema a ceva ce COLIN a făcut sau nu a făcut cu zece ani înainte de a mă angaja eu. Motivul pentru care suntem în *hangarul ăsta* este că tu ți-ai lăsat mult-lăudatele tendințe de treisprezece să-ți scape din mână, și asta ne-a costat încă șase ore de telefoane și negocieri. Așa că nu-ți forța norocul. Sunt destul de aproape de a te trimite înapoi unde erai.

Rânji.

— Acum minți.

— Crezi? Directorul penitenciarului voia să predea totul înapoi la Tallahassee pentru o evaluare convocată de Comitetul pentru Infracțiuni violente. I-ar fi plăcut să te vadă închis până trece toată treaba asta prin procesul legislativ.

— Aș fi crezut că se bucură să-mi vadă spatele.

— Ei bine, ai fi greșit. Administratorul Parris a fost pușcaș marin, zise Sevgi și îi aruncă o altă privire. Ca și Willbrink.

— Will cine?

— Da, așa-i. Las-o baltă!

El nu știa cât de adevărate erau vorbele ei. Situația devenise cu siguranță tensionată, după ce văzuseră ce-i făcuse lui Dudeck. Echipa de intervenție nu-l paralizase la fața locului, dar fuseseră pe aproape. Petrecuse trei ore în semiîntunericul mirosind slab a amoniac din celulele carcerei, fusese săltat, târât fără prea multe fasoane până la administrație și apoi trimis la fel de repede înapoi în timp ce, presupunea el, autoritățile competente își pasau pisica de la una la alta. Mai durase încă două ore până să fie eliberat permanent, iar între timp se întunecase și

personalul din blocul administrativ se redusese la câțiva îngrijitori și paznici.

Norton și Ertekin veneau și plecau, intrau și ieșeau pe ușile unor birouri pe care el nu ajunsese niciodată să le vadă pe dinăuntru. Abia dacă se uitau în direcția lui. Turele se schimbau. La un moment dat, un gardian veni să-i facă o poză, plecând fără niciun comentariu. Carl lăsă totul să treacă pe lângă el fără să-l tulbure. Când terminară totul, semnă documentele care îi fuseră date, se schimbă în hainele lui și, presupunând că avea să fie frig la New York, își făcu rost prin lingușeli de o haină de deținut de la funcționarul somnoros. Era de un gri-închis uzat, o culoare nu tocmai urâtă în sine, dar pe una dintre mâneci străluceau niște galoane portocalii și pe spate avea obișnuitul logo Sigma, în aceeași culoare stridentă. Ca la multe altele din stoc, un maniac luase un spray de vopsea și adăugase un *t* zdrențuit după litera *S*. Ridică din umeri și o luă oricum. Poliția din Miami îi sechestrase lucrurile din hotel când fusese arestat și presupunea că n-avea să le mai vadă vreodată. Aparent, UNGLA încă negocia returnarea pistolului Haag și a încărcăturii lui. O chestiune de principiu, o chestiune de onoare. Nimeni nu credea cu adevărat că vor câștiga. Își strecură umerii în haină, rulă plicul cu obiectele personale pe care le avusese în hainele cu care fusese arestat și ieși.

„Dă-le dracului de accesorii, Carl. Ești la jumătatea drumului spre casă."

Un Norton cu fața mohorâtă îl însoți până la inofensivul automobil-lacrimă din parcare, îi deschise ușa din spate și o închise imediat după ce intră. Ertekin ieși din clădirea administrativă câteva minute mai târziu, îi șopti ceva partenerului ei, apoi se așeză la volan.

Când Norton fu lângă ea, porni motorul și ghidă manual mașina prin porțile închisorii. Niciunul dintre ofițerii COLIN nu-i adresă vreo vorbă lui Carl.

Administratorul Parris, dacă mai era acolo, nu-și făcu apariția.

Câteva sute de metri mai departe, pe șosea, Norton vorbea deja la telefon, interesându-se la terminalul din Miami de suborbitalele care plecau spre nord. Deloc surprinzător, nimic nu mai zbura atât de târziu.

— Hotel? o întrebă pe Ertekin.

Ea scutură din cap.

— Parris e prea ofticat. Nu vreau să ne pomenim cu un mandat de la CCV mâine dimineață pentru că el și-a sunat în timpul nopții niște prieteni din Tallahassee. Trebuie să ne întoarcem pe terenul nostru.

Norton luă din nou telefonul. Câteva ore mai târziu treceau printr-o poartă de securitate din vecinătatea nanorackului. Gardurile electrificate sclipeau peste câmpiile Floridei, bărbați și femei îmbrăcați în salopete făceau de pază, patrulând în penumbră. Căștile cu lumini slabe pe care le purtau îi făceau să semene cu niște insecte extraterestre dintr-un show cu buget redus. Carl distinse însemnele COLIN pe partea de sus a brațului și pe insigna unei berete. Paradisul siguranței. Simți tensiunea scurgându-se aproape vizibil din cei doi salvatori ai săi.

Acum, pe plajă, cu nisip între degetele de la picioare și îmbrăcat în propriile haine pentru prima dată după patru luni, putea simți o ușurare similară și la el însuși. O autocunoaștere subită creștea în el, conștiința încordării acumulate și eliberarea oarecum înspăimântătoare, când se destindea puțin câte puțin.

Mai trecuse prin asta de câteva ori: puntea de pe *Felipe Souza*, trosnetele subite odată cu transmisia dinspre nava de salvare sosind; ieșirea pe platforma ascensorului de la parterul nanorackului Hawking, pe pământul care îl trăgea spre el cu toată forța gravitației; coborârea dintr-un taxi, în Hampstead și privirea aruncată în sus, spre noua platformă a lui Zooly, verificând semnul de la colțul străzii, întrebându-se dacă era adevărat, poate îi interpretase greșit instrucțiunile – și apoi o văzuse venind la fereastra imensă și zâmbind în jos către el, totul neclar din cauza sticlei umbrite de copaci. Tresărirea din măruntaie care îți spune că totul e în regulă, te poți relaxa de acum.

— Spune-mi ceva, Ertekin.

Cuvintele îi ieșiră din gură ca fumul expirat, o conversație curată și nestânjenită. Nu prea îi păsa ce gândea sau ce replică urma să-i dea – ideea era să vorbească și să știe că nu va fi înjunghiat.

— Lucrezi la COLIN de câțiva ani, corect?

— Doi și jumătate.

— Cine e mai vechi? Tu sau Norton?

Primi din nou acea privire, dar atenuată. Probabil simțea lipsa de tensiune din vocea lui.

— Nu așa stau lucrurile.

— Nu? Dar cum? zise gesticulând. Haide, Ertekin. Stăm doar de vorbă. E o plajă, pentru Dumnezeu.

Un zâmbet în colțul gurii, dar el avu impresia că nu-i era destinat. Gesticulă din nou:

— Haide!

— OK, o să-ți spun, zise clătinând din cap. La unu dimineața, omul vrea să stea de vorbă despre politica biroului! Uite cum stau lucrurile. Norton este anchetator COLIN acreditat, cel care repară lucrurile. E de vreo zece

ani în meserie, s-a dus direct la ei după pregătirea dintr-un colegiu de nivel înalt al statului. E o mișcare bună pentru carieră: COLIN plătește mult peste medie și cea mai mare parte a muncii nu este tocmai riscantă. Vorbim de fapte de corupție, intervenția guvernului local pe proprietățile COLIN, scurgeri ale licențelor Marstech, genul ăsta de lucruri.

— Deci nu prea multe crime în serie.

— Nu. Când lucrurile devin dificile, în general închiriază oameni de la contractorii militari privați ca ExOp sau Lamberts. Când au o încurcătură legală apelează la legăturile pe care le au în poliția locală. Așa am fost eu. Am participat, secondată de secția Omucideri a NYPD, la anchetarea unor furturi de tehnologie Marstech în care personalul COLIN a fost ucis. Le-a plăcut cum am lucrat pentru ei, iar Norton trebuia să avanseze pe un post superior, avea nevoie de un partener permanent, cu experiență în cazurile sângeroase, zise ridicând din umeri. Cam așa ceva. Mi-au oferit slujba. O mulțime de bani. Am acceptat.

— Dar Norton e în continuare superiorul tău?

Ertekin oftă. Privi peste mare.

— Ce-i?

— Treisprezece. Sunteți construiți pentru ierarhie. Cine e șeful? Cine-i cel mai mare? Pe cine trebuie să domin? Orice ofițer cu care am împărțit vreodată biroul...

Se opri.

O clipă se gândi că Norton era acolo, coborând către ei pe plajă, dinspre hangare. Meshul se articulă, ruginit. Verifică rapid plaja, nu văzu nimic. Se întoarse din nou spre chipul ei și o regăsi privind peste ocean.

— Ce e cu ei?

— Nu contează, rosti ea plat. Da, Norton e mai mare în grad. Norton cunoaște COLIN pe dinăuntru și pe dinafară. Dar el nu e polițist, iar eu sunt.

— Deci ține cont de părerea ta?

— Cooperăm, spuse luându-și ochii de la mare și întâlnindu-i privirea. Pentru tine e un concept straniu, știu. Dar Norton nu are nimic de dovedit.

— „Și un păr des", nu-i așa?

Versul o lăsă confuză. Presupuse că era prea tânără ca să-și amintească de Angry Young and the Men. Carl avea ultimul lor album pentru că, hei, cine din cei trecuți de patruzeci de ani nu-l avea, înregistrările obținuseră trei discuri de platină imediat după ce ieșiseră pe piață. Dar pe vremea aia Ertekin abia ieșise din scutece. El abia dacă fusese destul de mare ca să înțeleagă când Angry Young își zburase creierii peste toată aparatura studiourilor Kilburn. *Making a mess*. Corect. Umor negru și șmecherie din mahalalele Londrei până la final. Uneori se întreba dacă Angry Young știuse ce se va întâmpla cu vânzările la *Making a mess* când își pusese în gură țeava carabinei cu defragmentare în acea după-amiază, rânjind – aparent – la sunetist, și apăsase pe trăgaci. Dacă începuse de fapt să bănuiască atunci când, cu un an în urmă, schițase piesa care dădea titlul albumului, notele de început și versurile.

— Ce legătură are părul?

— Păi, nu prea e calviție clasică masculină, nu-i așa?

— Nu prea... spuse și apoi se prinse. Of, îți bați joc de mine. Nu se poate să fii serios. Marsalis, *tu* nu ai calvița masculină.

— Nu. Dar eu nu sunt uman.

Cuvintele o opriră ca o descărcare de pistol Haag. Chiar și în ultima licărire a lămpilor cu arc electric de pe

asfalt, văzu cum privirea i se înăspreşte uitându-se la el. Glasul, când se auzi, era la fel de tensionat.

— Ăsta e un citat?

— Păi, da, spuse şi chicoti, în mare parte pentru că era atât de bine să se afle acolo pe plajă cu mâinile în buzunare şi picioarele în nisip. Citez din ai tăi, în primul rând.

Ea înălţă o sprânceană.

— Ai mei?

— Da. Eşti turcoaică, nu, Sevgi? Ceea ce înseamnă că eşti musulmană, presupun. Nu asculţi ce spun înţelepţii voştri bărboşi despre cei ca mine?

— Dacă vrei să ştii, ultimul imam pe care l-am ascultat era femeie, zise ea subtil. Nu avea cine ştie ce barbă.

Carl ridică din umeri.

— Corect. Mă refer la mass-media globală. Islamul, Vaticanul, tipii baptişti din Jesusland. Cântă cu toţii cam acelaşi imn.

— Nu ştii despre ce vorbeşti.

— O, scuză-mă!

Îşi apucă un capăt al stării sale de spirit, scăpat de sub control, şi îl aduse la locul lui. „Ai ieşit din închisoare azi, amice. Mâine o să ieşi din Republică. Poimâine o să fii într-un suborbital spre casă. Rânjeşte şi suportă." Râse forţat.

— Ştiu destul de bine despre ce vorbesc, Ertekin. Vezi tu, eu trăiesc în pielea asta. Eram acolo în '93 când Jacobsen a venit la putere. Şi, în caz că-ţi închipui că e autocompătimire demobilizatoare, să ştii că nu e. Nu vorbim doar de treisprezece acum. În Dubai am văzut bonobo thailandeze angajate cu contract, cu maţele scoase şi spânzurate în faţa bordelurilor în care lucrau, atunci când

shahuda a lovit orașul. Prostituatele obișnuite au fost doar violate și marcate.

— *Shahuda* nu sunt...

— Da, da. *Shahuda* nu sunt reprezentativi. Am auzit. La fel cum *gladius dei* nu vorbesc în numele tuturor catolicilor iubitori de pace, și nici exaltații de la TV din Jesusland nu au nimic de-a face cu creștinismul. Totul nu e decât o mare neînțelegere, așa-i. Toate omorurile și prejudecățile oarbe, oamenii ăia pur și simplu nu citesc literatura promoțională.

— Tu vorbești despre minorități fanatice...

— Uite ce-i, Ertekin, spuse descoperind că de data asta râsul era sincer. Chiar nu-mi pasă. În seara asta sunt un om liber, cu picioarele în nisip și toate celelalte. Dacă vrei să faci chestia aia cu solidaritatea de grup, să încerci să-ți salvezi sistemul de credințe patriarhal distrus, dă-i înainte. Am crezut în câteva lucruri stupide la vremea mea. Tu de ce ai fi diferită?

— N-am de gând să discut cu tine despre credința mea.

— Bun. Atunci să n-o facem.

Se așezară pe nisip și ascultară liniștea. Talazurile se spărgeau de un recif, undeva în larg. Mai aproape, valurile mai mici urcau moi în semiîntuneric, producând un șuierat static când se retrăgeau.

— De unde ai știut că sunt turcoaică? îl întrebă ea în cele din urmă.

El ridică din umeri.

— Am stat mult pe acolo. O dată am avut un translator pe nume Sevgi.

— Ce făceai în Turcia?

— Tu ce crezi?

— Conductele?

El aprobă sumbru.

— Da, reacție europeană standard. Dacă e ceva neplăcut sau neconvenabil, plasează-l în Turcia orientală. Prea departe ca să supere pe cineva important, și drumul spre vest e lung dacă scapă cineva neautorizat. Se întâmpla destul de des să mă trimită pe mine acolo, de câteva ori pe an. Ești din partea de est?

— Nu, eu sunt din New York.

— Corect, spuse și dădu din cap. Îmi pare rău. Voiam...

Se opri când privirea ei trecu pe lângă el, îndreptându-se către plajă. Se întoarse s-o urmărească, deși simțul îndelung antrenat al proximității îi spusese că de data asta Norton era acolo cu adevărat. Acolo, pe coama joasă a dunelor, târșindu-și picioarele prin nisip spre ei și, după toate semnele fizice pe care Carl știa cum să le citească, aducând o grămadă de vești proaste.

„Toni Montes. Patruzeci și patru de ani, mama a doi copii." Imaginile se schimbau ritmic pe ecranul sălii de conferințe în timp ce Norton vorbea. O femeie latino relativ frumoasă, într-o fotografie de pe cardul de identitate: o față puternică, puțin lăsată din cauza vârstei, păr roșu-henna, tuns scurt și coafat. *Flip*. Trupul lipsit de grație, într-o fustă și o bluză mototolite, conturat cu alb la locul crimei, pe o podea de lemn lustruit. „Împușcată mortal în casa ei din Angeline Freeport în seara asta." *Flip*. Prim-plan de la morgă. Fața vânătă în jurul gurii, machiajul întins, ochii înnegriți de presiunea împușcăturii în cap, care o ucisese. Rana de intrare se vedea pe fruntea ei ca un crater. *Flip*. „Copiii plecaseră cu tatăl lor la niște cursuri de înot. E o casă *inteligentă*, conectată la softul rețelei de securitate a

cartierului și cu upgradările plătite pentru următorii trei ani. Fie Merrin a intrat cu ajutorul vreunui aparat foarte sofisticat, fie Toni i-a dat drumul înăuntru." *Flip*. Detalii corporale: un trup din profil, plin de pete și un sân lăsat, lipsit de sex-apeal. „A avut loc o luptă, a lovit-o, a trântit-o pe jos de mai multe ori. Câteva coaste i-au fost rupte, are vânătăi serioase cam peste tot. Ați văzut fața. De asemenea, urme de sânge peste tot; CSI le-a descoperit pe canapeaua din camera alăturată și pe pereți, în câteva locuri." *Flip*. Pete roșii pe tencuiala crem. „Majoritatea provine de la ea. Se pare că ucigașul s-a dezlănțuit de-a binelea."

— A violat-o? întrebă Carl.

Flip.

— Nu. Nu a fost depistat niciun semn de agresiune sexuală.

— La fel ca în celelalte cazuri, zise Sevgi încet. Baltimore, Topeka, găoaza aia de orășel din Oklahoma. Loam Springs? Ori de câte ori ucide o femeie, e același lucru. Indiferent ce ar fi, nu e vorba de sex.

Flip.

— Siloam Springs, punctă Norton. O găoază de orășel din Arkansas de fapt, Sev. Imediat dincolo de granița statului, îți amintești?

— Nu, nu-mi amintesc.

Ertekin păru să regrete replica aproape instantaneu. Gesticulă. Nervozitatea îi dispăru din glas.

— Ne-am conectat virtual, Tom. Nu prea aveam cum să cunoaștem locul.

Norton ridică din umeri.

— Dar îl știai îndeajuns ca să-l consideri găoază, nu?

— Of, termină. E tot Jesusland, nu-i așa? întrebă Ertekin și se frecă la ochi, făcând un semn cu capul spre ecran. Asta de ce au marcat-o?

Secvența de imagini înghețase pe o altă secțiune a peretelui crem-pal, pătat ca într-un test Rorschach cu sânge și urme de țesut. Un mic triunghi roșu pulsa în colțul ecranului.

— Da, poliția din Angeline nu și-a putut explica.

Norton își făcu de lucru la tableta de pe masă. Pe ecran se derula un șir de date de la medicii legiști.

— Când Merrin a ucis-o în cele din urmă pe femeie, a împușcat-o stând în picioare, în camera alăturată. Glonț electromagnetic de mare viteză; i-a traversat capul și s-a oprit în peretele din spate. Unghiul sugerează că el stătea chiar în fața ei. Asta e ceea ce nu se potrivește. Să moară în genunchi când nu a mai avut putere să se lupte, da, asta înțeleg. Dar să stea în picioare și s-o încaseze, după atâtea eforturi... Nu prea are sens.

— Ba da.

Carl făcu o scurtă pauză, punându-le la încercare intuiția, simțind cum liniile ei de forță plutesc în jur. Cunoștea formele pe care le lua aceasta, la fel cum mâna lui cunoștea patul pistolului Haag.

— S-a predat înainte de a fi învinsă, pentru că el a amenințat-o cu ceva mai rău.

— Mai rău decât s-o omoare în bătaie?

În colțul ochilor lui Norton era o furie rece. Carl nu-și dădu seama dacă asta era și pentru el, în aceeași măsură ca pentru Merrin.

— Vrei să-mi spui ce anume ar putea fi?

— Copiii, spuse Ertekin încet.

El aprobă cu o mișcare a capului.

— Da. Probabil și soțul, dar cu copiii a prins-o. S-a jucat cu instinctul ei genetic. I-a spus că o să aștepte până vin copiii acasă.

— N-ai cum să știi asta, zise Norton încă furios.

— Nu, desigur că nu. Dar explicația e evidentă. A pătruns prin sistemele de apărare a casei. Fie Montes îl cunoștea și i-a dat drumul, fie el a păcălit softul, caz în care înseamnă că a cercetat casa suficient de bine ca să-i cunoască sistemele, așa că evident știa că există niște copii și că urmează să se întoarcă în curând. Asta a fost pârghia lui, pe care a folosit-o.

Văzu schimbul de priviri dintre ei.

— E valabil până la un punct, spuse Ertekin mai mult pentru ea decât pentru altcineva. Dar asta nu face decât să aducă o nouă întrebare. Dacă el era pregătit să folosească o asemenea amenințare, de ce nu a folosit-o de la început? De ce să se mai obosească să danseze în jurul mobilei?

Carl scutură din cap.

— Nu știu. Dar mie împușcătura mi se pare ca o execuție. Bătaia trebuie să fi fost altceva.

— Un interogatoriu? Crezi că voia să obțină o mărturisire?

Carl se gândi un timp, fixând granița dintre strălucire și penumbră acolo unde ecranul se delimita de perete. Amintirile se descolăceau ca niște șerpi – femeia asta părea să-i scoată mereu la lumină amintiri, practic de fiecare dată când deschidea gura. În închisoare – „te-ai gândit vreodată la asta?" – fuseseră coridoarele de pe *Felipe Souza* și fatalitatea încheiată a gândurilor lui în timp ce își aștepta salvarea. Acum îl prinsese din nou. Camera mică, fierbinte, de pe o străduță fără nume de la periferia Teheranului. Pătrate de lumină solară decupate pe podea de umbra

unicei ferestre cu oblon. Transpirație râncedă și un iz vag de carne arsă. Țipete stridente venind de pe hol. Sânge pe pumnul lui.

— Nu cred. Există moduri mai inteligente de a extrage informații.

— Atunci ce? îl presă Norton. Simplu sadism? Sau asta e ceva de tip *übermensch*? Brutalitate justificată prin dreptul genetic.

Carl se uită o clipă în ochii celuilalt, doar ca să-l facă să știe. Norton îi susținu privirea.

Carl ridică din umeri.

— Poate e furia, zise. Dintr-un motiv oarecare poate că acest Merrin a pierdut controlul.

Ertekin se încruntă.

— Bine. Dar când tocmai se înfuriase, ce s-a întâmplat? S-a calmat și a executat-o?

— Posibil.

— Nu mi se pare că are sens, zise Norton.

Carl ridică din nou din umeri, de data asta defensiv.

— De ce ar trebui să aibă?

— Asta ce vrea să însemne?

— Înseamnă, Norton, că la nivelul biochimic de bază tu nu ești la fel ca Merrin. Niciunul dintre voi nu e. Acolo unde contează, în sistemul limbic, în amigdală și mai sus, în cortexul orbitofrontal, Merrin are o mie de procese biochimice în desfășurare, pe care voi nu le aveți.

Carl intenționase să participe cu calm și detașare – rutinele aptitudinilor sociale îi țineau limbajul corporal și cuvintele departe de confruntare. Dar peste toate acestea, oboseala din propria voce îl uimea. Încheie brusc:

— Bineînțeles că pentru tine nu are sens. Nu ai o hartă pe care să-l plasezi pe tipul ăsta.

Liniște în sala de conferințe slab luminată. Putea simți privirea lui Ertekin asupra lui ca o atingere. Își cercetă mâinile.

— Spuneți că a mai ucis încă douăzeci.

Norton continuă lupta.

— Șaptesprezece confirmați, cu material genetic recuperat de la locul crimei. Încă patru de care nu suntem atât de siguri. Fără să-i includem pe cei pe care i-a omorât și i-a mâncat la bordul lui *Horkan's Pride*.

— Mda. Ați făcut o hartă? Pe unde a trecut?

Nu ridică ochii, dar simți din nou privirile schimbate de cei doi.

— Sigur, zise Norton.

Umblă la tabletă și imaginea sângelui lui Toni Montes dispăru. În locul ei prinse viață America de Nord, cu tighelele autostrăzilor și tăietura roșie, de-a lungul liniei de excizie dintre Statele Rim și Uniune. Harta era însemnată cu șaptesprezece pătrățele negre și patru gri, lângă fiecare fiind pusă fotografiei victimei. Carl se ridică și se apropie de perete să vadă mai de aproape. Marcajul de la Angeline Freeport arăta o Toni Montes râzând, coafată pentru o petrecere și cu o rochie care-i lăsa un umăr dezgolit. O atinse ușor și detaliile începură să se deruleze dedesubt. Mamă, soție, agent imobiliar. Cadavru.

Se uită și la celelalte imagini care punctau harta. Erau în mare parte similare, instantanee neglijente, din timpul vieții. În câteva cazuri imaginea era un holoprint ID, dar în general erau zâmbete sau strâmbături în fața aparatului de fotografiat, decupate ca să excludă din cadru membrii familiei sau prietenii. Fețele alcătuiau un amestec de rase

și vârste, de la treizeci de ani până la un bătrân aproape de șaptezeci de ani.

Căsătoriți, necăsătoriți, cu copii, fără. Cu slujbe de la specialiști în sisteme de date până la muncă manuală.

Nu aveau nimic în comun în afara continentului pe care trăiau și a faptului că erau morți.

Reveni la Coasta de Vest. Norton tastă la tabletă și o porțiune mărită a Bay Area alunecă deasupra hărții principale. Locul prăbușirii lui *Horkan's Pride* era marcat cu un cadru nedimensionat la scară, chiar în larg, unsprezece fețe și nume fiind așezate alături, una peste alta. Apoi încă trei pătrate roșii, toate adunate în jurul orașelor San Francisco și Oakland. Carl fixă un timp grupajul, conștient la un anumit nivel că ceva nu se leagă. Se încruntă, atinse și citi informațiile apărute.

Văzu datele.

— Da, așa e.

Ertekin venise în spatele lui. Îi simți deodată mirosul.

— S-a întors. Două crime, în aceeași zi în care *Horkan's Pride* a ajuns în apă. Apoi a dispărut, a trecut frontiera în Republică. Următoarea oprire a fost Van Horn, 19 iunie. Eddie Tanaka, împușcat mortal lângă o casă de toleranță de pe Interstate 10. După care s-a întors în Bay Area, aproape patru luni mai târziu, pe 2 octombrie, și l-a ucis pe acest Jasper Whitlock. Ce îți sugerează asta?

— Și-a uitat portofelul?

— Așa, vezi. Știam eu că există un motiv pentru care te-am angajat.

Carl se întoarse și o privi cu reproș. Se întâmplase ceva cu linia gurii ei. Inspiră ușor, încercând să-i prindă din nou parfumul.

— Lucrează cu date parțiale. Oricum și-ar fi alcătuit lista de victime, nu a avut toate numele de la început. De ce să treacă în Jesusland în iunie, ca să fie nevoit să se întoarcă tot drumul și să-i facă felul lui... ăăă... Whitlock, mai târziu. Iar acum o avem pe Montes, în Angeline Freeport. E la mică distanță de golf și nu sunt controale de frontieră. Improvizează din mers.

— Exact. Asta ne-am imaginat și noi, zise Ertekin și se dădu puțin înapoi, ajungând aproape de scaunul pe care stătea Norton. Dacă Jasper Whitlock ar fi fost un alt individ de genul lui Eddie Tanaka, probabil că aș fi putut crede că Merrin nu l-a găsit de prima dată, fiind nevoit să se întoarcă. Dar Whitlock a fost broker de servicii medicale. Totul pe față, cetățean corect, un stâlp al comunității, având propria lui afacere. Nu era genul de om greu de găsit. Merrin l-a împușcat în spatele propriului său birou. Așadar asta trebuie să fie: în iunie, Merrin nu știa că trebuie să-l omoare. A aflat mai târziu.

— Întrebarea e: de unde?

Carl se uită la harta continentului, la steguleţele negre împrăștiate.

— Trece granița să-l lichideze pe Tanaka, face tot drumul până în Texas. Avem vreun semn că a căutat informații acolo?

— Nu. Tanaka era doar un derbedeu fără importanță. Droguri, avorturi ilegale. Contrabandă cu organe.

Norton ridică capul din tabletă, inexpresiv.

— Practic, versiunea Jesusland a unui broker de servicii medicale.

— Păi...

Ertekin se încruntă.

— Am urmărit deja pista asta, îi spuse lui Carl. Tanaka nu avea nicio legătură oficială cu medicina, nici în Republică, nici altundeva. Era inginer biolog...

— Vânător de șobolani, adăugă Norton.

— Oricum, șomer în ultimii doi ani, trăind mai ales de pe urma unui șir de femei întins din El Passo spre est. Mai înainte – Houston, profil similar. Se presupune că așa a intrat în afacerile cu avorturi. Ies bani mai buni din asta decât din...

— Vânătoarea de șobolani, zise Carl și aprobă cu o mișcare lentă a capului. Corect. Dacă mă uit pe harta asta, avem sud-estul Texasului, nordul Texasului, Oklahoma în vest, apoi doi în Colorado, o suspiciune în Iowa, în Kansas o suspiciune și o crimă certă, Ohio, Michigan, doi în Illinois, South Carolina – suspiciune, Maryland – suspiciune, Louisiana, Georgia și nordul Floridei. Există vreo legătură între aceste victime? Ceva care să le lege?

Expresia de pe fața lui Ertekin era un răspuns suficient. Fixa și ea harta și fețele morților.

— După cât de multe știm, ar putea să-i aleagă și din cartea de telefon, spuse Norton sumbru.

Capitolul 14

O trezire strigătele.

Confuză pentru o clipă, se gândi că era vreun furt sau vreo ceartă excesiv de zgomotoasă în piață. Apoi elementul ritmic al vocilor trecu prin perdeaua somnului și își aduse aminte unde se afla. Se ridică repede pe patul îngust din baracă. Își simțea interiorul capului îmbâcsit din cauza lipsei synului. În cealaltă parte a camerei, zorile se scurgeau

pe la marginile perdelei vaporolara mâncate de molii; lumina de un gri perlat se întindea pe podea, până la peretele opus, în dungi neclare. Se uită la ceas și gemu. Incantația de afară era prea înnăbușită ca să se distingă ceva, dar nu avea nevoie să audă cuvintele.

Pe masa de lângă pat sună telefonul.

— Da?

Vocea lui Norton i se strecura în ureche.

— Îi auzi pe fanatici?

— Doar sunt trează.

— Bună treabă, Sev. Dacă am fi rămas în oraș, am fi fost nenorociți. Mintea aia a ta de polițist ne-a salvat iar.

— Ca să vezi.

Se trânti din nou pe pat, legănându-și picioarele peste margine. Pielea de pe coapse i se înfioră în aerul rece.

— Deci Parris are totuși prieteni la Tallahassee.

— Chiar mai mult, spuse Norton, în vocea căruia se simțea un zâmbet amar. S-a dus la magnații media. Suntem pe prima pagină în *Good Morning South*.

— Of, futu-i. Își căută cu mâna liberă hainele pe podea. Crezi că putem scăpa de aici teferi?

— Păi, nu cu suborbitalul, asta-i clar. Indiferent ce anume era acel lucru care ținea sub cheie secretele genetice ale lui Marsalis în South Florida State, a dispărut de mult. S-a dus. Fie a vorbit Parris, fie scurgerea e undeva mai sus.

— Trebuie să fie Parris.

— Da, bine, în orice caz, acum îi avem pe ăștia din Jesusland comasați dincolo de porți și se înșiră pe drumul de acces cale de cel puțin câțiva kilometri. După cum arată, niște tipi cu adevărat de genul „murim pentru Domnul". Tocmai am vorbit la telefon cu omul nostru de legătură

cu presa din Miami și mi-a spus că propovăduitorii Bibliei fac coadă pentru timp de emisie de aici până-n Alaska.

Îl putea simți cum zâmbește.

— Nu mai încercăm să păcălim justiția Republicii, Sev. Adăpostim o monstruozitate în ochii lui Dumnezeu.

— Grozav. Ce facem acum?

Sevgi își îndesă un braț pe mâneca unei cămăși.

— Zburăm spre casă ca pe vremuri? COLIN trebuie să aibă aici câteva Lears, nu? Pentru călătorii scurte ale VIP-urilor.

— Aș zice că da.

— N-o să ne doboare de pe cer când intrăm în spațiul aerian al Republicii?

Norton nu zise nimic. Sevgi își aminti de sutien după ce își încheiase cămașa pe jumătate. O descheie din nou, uitându-se de jur-împrejur pe jos.

— Haide, Tom. Doar nu te gândești serios că...

— OK, nu, probabil că nu ne vor doborî. Dar l-ar putea forța pe pilot să aterizeze pe Miami International și să ne dea jos din avion acolo. Nu suntem tocmai populari pe aici, Sev.

— Nu suntem populari nicăieri, mormăi ea.

Depistă sclipirea translucidă a unei cupe, la piciorul patului. O pescui între două degete și o presă sub greutatea sânului drept.

— Bun, Tom. Ce vrei să faci?

— Lasă-mă să vorbesc cu Nicholson.

Auzind-o că pufnește, ripostă:

— Sev, poate că e un dobitoc, dar încă e responsabilul operațional. N-o să fie mai bine pentru el decât pentru noi dacă o să ajungem să înfundăm vreo închisoare din Miami.

Sevgi căută prin camera întunecoasă după cealaltă cupă.

— Nicholson n-o să intre într-o luptă la nivel de legislație de stat, Tom, și tu știi asta. E în prea mare măsură un animal politic ca să-și permită să-i supere pe oamenii influenți. Dacă Tallahassee se alătură curentului, o fim lăsați în bătaia vântului aici.

O altă ezitare. Afară, zgomotul mulțimii se auzea ca niște valuri îndepărtate. Sevgi găsi cupa sutienului sub pat, o scoase și o fixă pe dibuite, cu mâna stângă, sub sânul stâng. Se așeză pe marginea patului și începu din nou să-și încheie cămașa.

— Spune-mi că greșesc, Tom.

— Cred că greșești, Sev. Nicholson o să interpreteze asta drept un amestec în autoritatea Securității COLIN, și în cel mai bun caz asta o să-l pună într-o lumină proastă. Chiar dacă nu se ia el însuși, direct, de Tallahassee, o să paseze problema mai sus, cu o etichetă de urgență.

— Și între timp ce? Stăm legați aici?

— Există locuri mai rele în care să fii exilat, Sev, spuse și oftă. Uite ce-i: în cel mai rău caz, ajungi să petreci ziua pe plajă cu noul tău prieten.

— Prietenul *meu*...?

Sevgi îndepărtă telefonul de la ureche și se holbă la el. Micul ecran era de un gri mat inocent. Norton nu activase emisia video.

— Du-te dracului, Tom.

— Era o *glumă*, Sev.

— Da? Data viitoare când ajungi pe Fifth Avenue, cumpără-ți naibii un simț al umorului nou.

Închise telefonul.

Din turnul de observație nu părea a fi cine știe ce. Câteva sute de bărbați și femei divers îmbrăcați mișunau în fața porții, în timp ce în stânga un personaj cu părul alb, în costum, perora din spatele unui amvon cu amplificator portabil din plastic. Câteva holopancarte improvizate în grabă pluteau prin aer deasupra mulțimii. Mașini aerodinamice și câteva vehicule demodate, având motoare cu ardere internă, erau parcate de-a lungul drumului de acces și oamenii se sprijineau de ele, singuri sau în grupuri.

Soarele dimineții se reflecta pe suprafețele de sticlă și metal. Vreo două elicoptere dansau pe cer deasupra – niște platforme media, după aspect.

Nu părea cine știe ce, dar ei se aflau la vreo două sute de metri buni în spatele porții; zgomotul era atenuat, detaliile greu de distins. Sevgi participase de câteva ori la acțiuni de control al maselor pe când patrula ca polițist și învățase să nu judece pripit situațiile implicând mase de oameni. Știa cât de repede se pot schimba.

— ...poate avea forma unui om, dar nu vă lăsați înșelați de formă.

Cuvintele se ridicau din sistemul audio al amvonului, încă relativ lipsite de isterie. Oricine ar fi fost predicatorul, construia lucrurile treptat, lent.

— Omul a fost creat după imaginea și iubirea lui Dumnezeu. Această... *creatură*... a fost creată de păcătoși aroganți, nimicind semnițele pe care El ni le-a dat în înțelepciunea Lui. Biblia ne spune...

Nu-i mai dădu atenție. Se uită cu ochii mijiți spre unul dintre elicopterele care se înclina.

— Niciun semn de poliție statală? îl întrebă pe paznicul turnului.

El scutură din cap.

— O să apară dacă clovnii ăştia încep să atace poarta, nu înainte. Şi atunci numai pentru că ştiu că au autorizaţia să folosească forţa letală dacă se sparg rândurile.

Chipul îi era inexpresiv, dar amărăciunea din glasul lui era uşor de interpretat. Numele de pe plăcuţa din piept era Kim, iar Sevgi bănui că americanii de origine coreeană erau suficient de apropiaţi de chinezi pentru ca o nemulţumire comună să-şi găsească rădăcinile. Înainte de Secesiune, bandele atinse de febra Zhang nu fuseseră deloc selective în linşări.

— Mă îndoiesc că se va ajunge la asta, spuse mimând o încredere degajată. O să plecăm de pe capul vostru înainte de prânz. Până atunci, o să se ducă acasă.

— E bine de ştiut.

Îl lăsă privind peste gardurile COLIN la mulţime şi coborî pe scara metalică. În interiorul perimetrului era o linişte rău prevestitoare, în contrast cu zgomotul de afară. Activitatea nanorackului fusese suspendată pe timpul crizei şi hangarele erau toate închise. Transportoarele tractate, late de zece metri, se ghemuiau imobile pe pistele de ciment şi pe căile de acces, ca nişte tancuri masive, dezgolite, abandonate la finalul unui colosal conflict urban. Platformele lor pentru mortiere erau toate goale.

La celălalt capăt al complexului, rackul se avânta spre acoperişul de nori ca o ieşire de incendiu de dimensiuni neomeneşti. Făcea ca toate lucrurile de pe pământ să pară nişte jucării. Perez fusese construit mai devreme, pe când Marte nu era decât un deşert abia atins în treacăt, iar Bradbury o adunătură de construcţii din prefabricate presurizate. Acum părea uzat şi sumbru, în negru şi gri murdar şi cu o structură de suport supradimensionată. Comparat cu minimalismul vesel şi strident colorat al

lui Sagan sau Kaku, Perez era o relicvă. Chiar și pentru Sevgi, căreia nu-i plăceau rackurile, indiferent ce culoare aveau, priveliștea era melancolică.

— Ai fost vreodată sus?

Se uită în jur și observă că Marsalis ajunsese la mai puțin de doi metri în spatele ei, fără să se dea de gol. Acum o privea cercetător, amintindu-i atât de puternic de Ethan încât simți un fior pe șira spinării.

— Nu, nu în ăsta, spuse și făcu un semn vag, spre nord. M-am pregătit la New York. Cel mai mult pe Kaku. Am fost și pe Sagan și pe Hawking, și în zona construită din Levin.

— Nu pari prea entuziasmată.

— Nu.

Îl făcu să zâmbească.

— Dar banii sunt buni. Nu-i așa?

— Banii sunt buni, acceptă ea.

Carl își mută privirea spre poartă. Zâmbetul i se stinse.

— Toată gălăgia aia e pentru mine?

— Da, pentru tine.

Părea ciudat de jenată, ca și cum republicanii aflați de cealaltă parte a porții erau niște cunoscuți a căror purtare urâtă trebuia s-o acopere.

— Poți da vina pe bunul tău prieten Parris. Se pare că până la urmă plecarea ta l-a ofensat rău. A turnat întreaga poveste presei locale.

— Atunci a fost înțelept din partea ta că ai vrut să venim aici.

Ea ridică din umeri.

— Am lucrat un timp la protecția martorilor. Înveți să nu iei nimic drept sigur, niciodată.

— Înțeleg zise, apoi păru să mediteze un timp. Aveți de gând să-mi dați o armă?

— Asta nu face parte din înțelegere. N-ai citit contractul?

— Nu.

Cuvântul o făcu să se oprească brusc.

— Nu?

— Ai stat vreodată într-o instituție a justiției din Jesusland?

Zâmbea amabil, dar amintirea îi asprea expresia ochilor.

— Nu e locul în care să te legi de niște detalii când cineva vine să te scoată de acolo.

— Corect, zise ea și își drese glasul. Bun, contractul spune că ești în custodia COLIN în calitate de consultant, nu ca forță de susținere propriu-zisă. Așadar nu ai nevoie de armă.

— O să am dacă prietenii noștri din Jesusland decid să ia cu asalt porțile.

— Asta n-o să se întâmple.

— Încrederea ta e înălțătoare. Putem zbura de aici?

— Se pare că nu. Tom lucrează la abordarea diplomatică, dar va mai dura ceva până să știm dacă ne putem asuma riscul. În partea asta de lume, Air Nationals tind să tragă mai întâi și după aia să cerceteze rămășițele.

— Mda, am auzit asta.

Se întoarse cu spatele la gardul electrificat și la poartă, privind peste suprafața sclipitoare a Atlanticului.

— Apropo, ai vreo idee de ce poliția aerului din Rim nu a lipit o bombă cu detector de căldură de fundul lui *Horkan* imediat ce a trecut granița? Am auzit că și băieții ăia sunt destul de nervoși, iar întâmplarea trebuie să se fi prezentat destul de mult ca o amenințare.

— Se pare că reprezentantul local al COLIN le-a spus să n-o facă.

— Da? spuse Marsalis și înălță o sprânceană.

— Da. În prezent, relația cu Rim e bună. Nu e ca aici. Anul trecut, am negociat o interfață directă IA, protocoale de transparență maximă, interpunere minimă. N-djinnul de la Sagan a calculat traiectoria și a transmis-o direct Autorității Aeriene din Rim. Fără blocaje, fără verificări de date în afara celor esențiale. Bufferele s-au golit în câteva nanosecunde, adăugă Sevgi desfăcând brațele. Toată lumea e fericită.

— În special Merrin.

Ea tăcu. Incantațiile sporadice de la poartă ajungeau la ei printre rafalele vântului venind dinspre ocean. După câteva secunde, Marsalis se îndepărtă de ea în direcția apei. Nu vorbi și nu se uită înapoi. Bărbatul făcuse deja trei pași înainte ca ea să înțeleagă că o așteptase pentru a continua conversația, iar acum, dacă ea nu o făcuse, pleca.

— Unde te duci?

Vocea sună mult mai puțin indiferentă decât ar fi dorit.

El se opri și se întoarse spre ea.

— De ce? întrebă grav. Sunt în vreun fel de arest?

„Fir-ar să fie!"

— Nu, doar că... zise și gesticulă jenată. În caz că trebuie să te găsesc mai târziu, în grabă.

El cântări argumentul, așa cum făcuse și cu comentariul despre munca ei la protecția martorilor.

— Mă duc să mă mai plimb pe plajă, zise. Vrei să vii?

— A... nu.

Ezită. El aștepta.

— Trebuie să mă mai uit o dată la scena cazului Montes, cât mai avem timp. Să văd dacă îmi sare ceva în ochi.

— E plauzibil?

— Nu, dar nu se știe niciodată. Eu am urmărit lucrările lui Merrin în ultimele patru luni, iar secția de poliție din Angeline, nu. Ar putea fi ceva.

— Deci nu avem o interfață directă acolo?

— Nu. Tehnic, ei nu fac parte din RimSec. E legislația din Freeport – secția de poliție din Angeline are autonomie, ei funcționează cam ca orice departament de poliție urbană din Republică.

— Iar tu nu împărtășești informațiile pe care le ai niciunuia dintre oamenii lor?

— Nu. Ți-am spus, nu vrem să creăm panică.

Arătă obosită cu brațul către cei care cântau:

— Ascultă-i pe ăștia. Cum crezi că ar reacționa astfel de oameni la știrea că în America de Nord umblă liber un treisprezece canibal, omorând cetățeni selectați după cum îi face lui plăcere? Îți aduci aminte de Sundersen?

— Eric Sundersen? întrebă ridicând din umeri. Sigur. Anul trecut mi-am petrecut câteva luni căutându-l, la fel ca toată lumea.

— Atunci ții minte cum a fost. Șapte săptămâni, și abia dacă aveam legea marțială declarată în cinci state din Republică. Mass-media urla de pe toate ecranele despre monștrii clonați. Mulțimi de oameni înarmați încercau să pătrundă pe teritoriul Cimarron și să măcelărească pe toată lumea de acolo. Măsuri de urgență pe toată lungimea frontierei Rim. Dacă Sundersen n-ar fi ieșit din ascunzătoare atunci, am fi avut din nou o febră Zhang generalizată. Iar el n-a făcut decât să evadeze. Nu a ucis pe nimeni. În cazul ăstuia, mulțimile o s-o ia razna.

— Mda, mulțimile. Voi, oamenii, cam aveți problema asta.

Sevgi ignoră distincția.

— Nu mai vrem încă o baie de sânge, stărui ea. Am comunicat poliției locale că suntem implicați și le dăm tot ajutorul posibil. Dar nu putem permite nimănui să cunoască întreaga poveste.

El aprobă cu o mișcare a capului. Plimbarea de pe plajă părea uitată.

— Și lor ce li se spune?

— Povestea de acoperire pentru Republică este Marstech. O bandă de jefuitori și o rețea de distribuție care se ceartă pe marfă.

Cuvintele aveau un gust rânced în gura ei, sunând la fel de contrafăcute și neconvingătoare ca orice altă declarație despre misiunile corporației. Își reprimă o grimasă și se grăbi să continue:

— Cu dobitoci ca Eddie Tanaka, așa ceva se vinde ușor. În alte cazuri, când victima e o persoană respectabilă, apelăm la abordarea din perspectiva victimelor colaterale. Trecători inocenți prinși într-un schimb de focuri sau cazuri de identitificare greșită.

— Cam scârțâie. Ce faceți în privința urmelor genetice?

— Îi scutim de asta. N-djinii COLIN au acces la bazele de date ale poliției din toată America de Nord; aleg tot ce corespunde profilului. Durează de obicei mult timp până când medicii legiști pot să scaneze genetic urmele de la locul crimei, așa că, în majoritatea cazurilor, noi ajungem acolo înainte să afle cineva că la locul faptei a fost un treisprezece.

— În majoritatea cazurilor?

— Da, au fost câțiva medici legiști pe care a trebuit să ne bazăm, apoi să le închidem gura, spuse ea, apoi și

feri privirea. Nu-i greu să faci asta cu autoritatea dată de COLIN.

— Nu, îmi imaginez că nu.

Ea simți cum roșește puțin.

— Uite, trebuie să ajung în clădirea administrației. Dacă tu vrei s-o iei pe plajă, bine.

— Nu, e-n regulă, merg cu tine.

Îl privi atentă. El privea inocent în spate.

— Aș mai putea să mă uit și eu la cazul Montes, spuse el. Să încep să-mi câștig pâinea.

Traversară împreună spațiul de lângă turnul de observație, îndreptându-se spre complexul principal. Ziua devenise deja călduroasă și Sevgi simți că propriul miros de transpirație îi înțepa nările. Începu să-și dorească să fi făcut un duș înainte de a se năpusti din camera de oaspeți direct la acțiune.

— Așadar spuneai că Republica nu știe de legătura cu *Horkan's Pride*, reluă Marsalis.

— Nu. Mass-media a spus că nu au existat supraviețuitori. I-am lăsat să vadă scenele de canibalism și le-am spus că toți cei rămași în viață au murit la imparct. Le-am dat voie să ia imagini.

— Aha.

— Da, zise Sevgi și buzele i se arcuiră. Oribilul Canibal de pe Nava Fantomă – *click* pentru noi imagini. A mers ca pe roate, l-au acceptat, l-au răspândit prin toată rețeaua. Au uitat complet de orice jurnalism de investigație.

— Bună mișcare!

Ea ridică din umeri.

— Standard. Mass-media Americii pune senzaționalul înaintea faptelor de peste o sută de ani, iar Secesiunea n-a făcut decât să întărească tendința asta. Oricum, *este* un

miracol că Merrin a supraviețuit prăbușirii. Adică a trebuit să găsească o cale să păcălească sistemele ca să-l accepte înapoi în criocapsula lui, care era așa de rablagită încât protocolul de criogenare nu mai funcționa. A trebuit să învingă defecțiunea, să convingă capsula să se umple cu gel, să scufunde un corp viu, nesedat...

— Nu că n-ar fi avut destul timp la dispoziție să rezolve totul.

— *Știu.* Dar asta nu e decât începutul. După aia, a trebuit să se întindă acolo și să *permită* sistemului să-l scufunde, nesedat. Să *respire* gelul, nesedat, treaz, fără ca plămânii să se revolte, timp de douăzeci de minute bune, în timp ce *Horkan's Pride* își programa apropierea finală, reintrarea în atmosferă și corecțiile de curs, apoi se prăbușea în ocean.

Un încărcător mare cât un dinozaur se afla în dreapta lor, blocând soarele dimineții. Sevgi se zgribuli puțin când intrară în umbra prelungă proiectată de el. Îi aruncă o privire lui Marsalis, aproape acuzator.

— Poate vrei să te gândești cum trebuie să fi fost să fii închis într-un sicriu vertical, cu căcatul ăla umplându-ți nasul, gura și gâtul, scurgându-se și umplându-ți plămânii, presând pe globii oculari, și în jurul tău întreaga navă să pară că se rupe în bucăți, poate chiar să se rupă cu adevărat în bucăți. Îți poți imagina cum e să simți asta?

— Încerc să n-o fac, zise el blând. Se știe unde a ieșit la țărm?

Sevgi aprobă.

— Prima victimă în Bay Area, Ulysses Ward. L-ai văzut pe hartă aseară. Un magnat al microfaunei modificate genetic, are ferme pe tot litoralul Marin County și o serie de cuve cu plancton priponite la circa o sută de kilometri în larg. Nu avem imagini din satelit ca să fim

siguri, dar se pare că se ocupa de întreținerea lor atunci când *Horkan's Pride* s-a prăbușit. L-a ros curiozitatea, s-a apropiat prea mult, a fost ucis.

— Sau a ieșit special ca să-l culeagă pe Merrin.

— Mda, ne-am gândit și la asta. RimSec a făcut o cercetare prin n-djinn și nu a găsit nicio legătură între Ward și Merrin. Am mers până la patruzeci de ani în trecut. Dacă nu cumva s-au cunoscut într-o viață anterioară, a fost exact așa cum pare – o coincidență cu ghinion.

— Cum l-a omorât?

— Cu un pistol pentru rechini Cressi. Ai văzut pe cineva ucis cu așa ceva?

Sevgi gesticulă explicit.

— Este proiectat să oprească un rechin alb la zece metri în apă, practic un dezintegrator portabil. Mărunta-iele lui Ward s-au împrăștiat pe tot mobilierul din jur. Ale lui și ale încă unui angajat pe nume Emil Nocera, dintr-o singură lovitură.

— Mulțumesc pentru explicații.

— Asta e. CSI zice că mai erau alți doi angajați pe acolo, dar au fugit.

— Nu-i poți învinui.

— Mda, și în plus erau ilegali. Se pare că o mare parte a forței de muncă de acolo e ilegală. Dacă văd ceva, n-au de gând să stea prin preajmă și să depună mărturie. RimSec îi caută, dar nu-și fac prea multe speranțe.

— Ei știu despre ce e vorba?

— RimSec da, dar numai până aici a ajuns. Nu e o informație publică, nu ne putem permite nici noi, nici ei. Lucrurile stau destul de prost între Jesusland și Rim și fără să se mai răspândească zvonuri despre un tip care tratează

prețioasa lor linie de frontieră securizată ca pe un gard de țăruși, înalt până la genunchi.

— Dar polițiștii din Rim știu că el a ucis și pe teritoriul Republicii?

— Au fost informați, da.

— Drăguț din partea lor să păstreze tăcerea.

— Păi, după cum am spus, nu-i prea multă dragoste între cei de pe părți diferite ale frontierei. Și ar arăta rău dacă Statele Rim, puternice și tehnologizate, nu pot opri un criminal psihopat să treacă dincolo și să continue dezastrul în Republică. Înțelegi cum merg lucrurile în diplomație.

— Ce rost are tehnologia dacă Dumnezeu nu-i de partea ta?

— Corect. În plus, dacă se află că acel criminal psihopat este un... hmm...

— Un monstru genetic? întrebă el delicat. Un ciudat?

— N-am spus asta.

— Nu. Presupun că tu nu.

— Republica deja furnizează locuitorilor ei o serie de rahaturi despre Rim care nu reprezintă decât o stratagemă lașă de calmare a chinezilor. Și cu toate poveștile alea care vin din China, despre refugiații din laboratoarele negre... se întrerupse, ridicând din nou din umeri. Mă rog, înțelegi cum sunt interpretate lucrurile, nu-i așa?

— Destul de bine. Nimic nu-i mai bun ca o sperietură zdravănă cu un monstru.

Ieșiră din umbra încărcătorului. Sevgi întoarse capul din calea strălucirii bruște a soarelui și i se păru că vede un zâmbet alunecând pe buzele omului negru. Privirea lui se pierdea undeva, dincolo de clădirile adunate în jurul nanorackului.

— E ceva amuzant?

Era din nou atent, însă nu se uită la ea.

— Nu tocmai.

Ea se opri.

După câțiva pași, se opri și el și se întoarse.

— Ce e?

— Dacă poți contribui cu ceva, zise ea plat, atunci aș vrea să aud. N-o să meargă dacă nu vorbești cu mine.

El o privi îndelung.

— Chiar nu era important, zise nepăsător. Cred că ai numi-o amintire fugară.

Sevgi rămase pe loc.

— Amintire a ce?

Oftă.

— Are legătură cu monștrii. Știi ce e un *pistaco*?

Ea săpă prin memorie, găsind ceva de la o întâlnire de demult dintr-o tabără de pregătire a criminaliștilor din altiplano.

— E ca un demon, nu? Ceva în care cred indienii. Un fel de vampir?

— Pe-aproape. *Pistaco* e un om alb cu un cuțit lung, care vine noaptea și-i ciopârțește pe indieni ca să le ia grăsimea. Cel mai probabil e o moștenire culturală din vremea conchistadorilor și a Inchiziției, pentru că ei cu siguranță nu aveau nimic împotriva dezmembrării în numele Aurului și al lui Iisus Hristos. Dar în zilele noastre, cei din *altiplano* privesc dintr-un unghi nou povestea.

— Adică?

Marsalis rânji. O îngrozea cât de mult îi amintea de Ethan, cum îi ajungea la suflet și o atingea în aceleași locuri ca el.

— În zilele noastre, zise el, cei din Anzi nu mai cred că *pistaco* este un om alb ca atare. Credința asta a dispărut. E același monstru, arată tot la fel, dar acum povestea e că *pistaco* este ceva ce omul alb a *adus înapoi*, zise și arătă cu capul înspre arhitectura rețelei înalte a nanorackului. A adus înapoi de pe Marte.

Capitolul 15

Acel du-te-vino al codurilor o copleși.

Sevgi se simțea ruptă de realitate, îndepărtată de ea ca un copil mic luat de lângă un televizor de mâinile calde ale părinților. Cușetele de la COLIN Florida erau demodate, provenind dintr-un surplus al stocurilor militare vechi de douăzeci și trei de ani, încastrate și izolate fonic, iar acum, în tăcerea de moarte pe care o creau, se auzea un clinchet slab care părea să rezoneze adânc în măruntaiele ei. Din obișnuință, se lăsă în voia lui. O trecere lentă spre un nou punct de interes. „Uită-te aici, uită-te aici." Culorile de deasupra ei păreau să se alcătuiască în ceva cu o semnificație bănuită, dar inaccesibilă. Clinchetul era bătaia inimii ei, fiorul sângelui prin vene și artere, o conștiință celulară. Vârtejul venea și pleca, strălucind ca un film antic de celuloid care se topește. Formatul standard al deșertului căpătă formă.

Privi în jur. Marsalis nu era cu ea.

— Bună ziua, doamnă.

Interfața secției din Freeport era un ofițer de poliție chipeș, de culoare, la vreo douăzeci și ceva de ani, cu însemnele sclipind în soarele nemilos al Arizonei. Materialul cămășii cu mâneci scurte de la uniformă avea o textură

perfectă, proaspăt ieșită din fabrică, la fel și pielea fără niciun defect, ca pictată. Mușchii i se conturau ca niște frânghii pe antebraț și îi lățeau umerii.

Parcă ar fi apărut – își zise Sevgi cu acreală – din stadiile inițiale ale pornografiei experia, din acea parte a poveștii de dinaintea dezbrăcării. Presupunea că intenția era să inspire încredere și respect pentru simbolurile legii din Angeline, dar tot ce reușea era să o aducă pe punctul de a chicoti și să o încălzească ușor.

„Bine, măcar nu e încă o superfemelă cu trup perfect".

Mai mult decât să o încălzească ușor, de fapt.

— Mm, aștept...

— Un coleg.

Interfața aprobă.

— Vine, dar mai durează ceva. Pot să vă văd autorizația?

Sevgi ridică palma deschisă și urmări cum firele albăstrui ale codului mașină cad din ea. Ajunse jos, se sfărâmau cu un pocnet slab și dispăreau în praf, ca aspirate. În ciuda culorii, era o senzație neplăcută, ca și cum ar fi privit cum sângerează dintr-o încheietură tăiată. Cel puțin, așa cum își *imagina* că ar fi când...

„Oprește-te!"

— Mulțumesc, doamnă. Puteți începe.

În fața ei, familiarele case virtuale de date prinseră rapid formă. Interfața făcu un pas în lateral indicând noul statut al lui Sevgi.

— Și colegul dumneavoastră, de asemenea.

Nu-l observase. Alături de ea, Marsalis apăru ca o umbră. Privindu-l cum prindea contur, își pierdu cu totul interesul față de polițist. Atracția stătea în imperfecțiuni, în liniile feței, în cicatricea greu vizibilă de pe mâna stângă, care arăta ca o arsură, în cenușiul abia perceptibil din părul

lui. Modul în care gura i se încreţea uşor spre dreapta când se uita la poliţist. Modul cum ocupa spaţiul ca şi când ar fi blocat o trecere spre ceva. Modul... Încă nu era sigură de ce se hotărâse el dintr-odată să i se alăture în virtual.

— Nu te-ai grăbit, zise, puţin mai aspru decât ar fi intenţionat.

Marsalis ridică din umeri.

— Dă vina pe gene. Variantele treisprezece au o rezistenţă înaltă la tehnicile hipnotice. Am cunoscut nişte tipi la Osprey care trebuiau sedaţi ca să poată folosi un format *v*. Aruncăm o privire la Toni?

Interfaţa îi conduse peste nisip spre cea mai apropiată casă. „Elementele de bază ale scenei crimei" pluteau alături, în aer, într-un albastru holografic. În mod neobişnuit, structura virtuală avea o uşă. Poliţistul umblă la zăvorul din fier negru şi împinse uşa de lemn nefinisat spre interior. Se deschise, în mod absurd, către un hol minuţios decorat al unei case din suburbii.

— Mă numesc Cranston, zise interfaţa, retrăgându-se ca să-i lase să intre. Dacă aveţi nevoie de asistenţă departamentală, vă rog să mă chemaţi. Victima se află în sufragerie. A doua uşă pe stânga. Puteţi atinge sau muta orice doriţi, dar dacă vreţi să salvaţi modificările trebuie să mă anunţaţi.

O descoperiră pe Toni Montes întinsă pe podeaua sufrageriei, nu departe de porţiunea de perete împroşcată cu sângele şi creierul ei. Se rostogolise în cădere şi aterizase pe o parte, cu capul întors, expunând urâţenia umedă a rănii de ieşire. Membrele păreau lipsite de oase, încurcate, iar picioarele îi erau goale.

Conturul alb al cadavrului, sclipind uşor, părea să o izoleze de mediul casei ei, ca şi cum ar fi fost pregătită

pentru a fi decupată din imagine. Pe măsură ce se apropiau, în jurul corpului se desfășurau informații suplimentare, în casete holografice bine definite. Traumele țesuturilor, ora morții. Cauze probabile ale rănilor secundare. Vârstă, sex, rasă. Caracteristici genetice.

— Urăsc rahatul ăsta, spuse Sevgi doar ca să spună ceva. A dracului cultură a confortului, doar îți stă în drum când încerci să vezi ceva.

— Probabil că se poate decupla.

— Mda.

Nu făcu nicio mișcare să-l solicite pe Cranston.

— Pe vremea când am intrat în poliție, NYPD avea variante dotate cu o opțiune care îți permitea să discuți cu cadavrul.

— Doamne, a cui a fost ideea asta tâmpită?

Dar tonul era absent. Marsalis îngenunchease lângă cadavru, încruntat.

— Nu știu. A vreunui maniac cu prea mult timp liber, în căutare de laturi creative. Raționamentul era să se împiedice desensibilizarea. Se presupunea că îți readuce în minte faptul că a fost cândva o ființă umană vie, respirând.

— Corect.

Luă una dintre mâinile femeii moarte, care căzuse cu palma în sus, și o ridică delicat. Părea să-i mângâie degetele.

Sevgi se lăsă pe vine lângă el.

— Existau deja modele în care puteai face victima să se întoarcă de la momentul morții înapoi și să parcurgă secvența probabilă a evenimentelor. Cred că n-a trecut prea mult timp de-atunci.

El se întoarse cu fața spre ea, neașteptat de aproape.

— Putem face asta aici?

— Vrei?

Altă ridicare din umeri.

— Avem timp de pierdut, nu-i așa?

— În regulă. Cranston?

Interfața își făcu apariția fără dramatism în partea opusă a camerei, ca o fotografie din mileniul trecut pe care Sevgi o developase cândva chimic la un seminar.

— Ce pot face pentru dumneavoastră?

Sevgi se ridică și gesticulă:

— Poți derula modelul cu evenimentele premergătoare crimei? Numai ultimele câteva minute.

— Nicio problemă. Va trebui să veniți până la ușa principală; acolo se pare că a început. Pornesc sistemul acum. Doriți sonor?

Sevgi, care privise o mulțime de asemenea lucruri, scutură din cap.

— Nu, numai mișcările.

— Atunci urmați-mă.

Flasc, polițistul trecu direct prin perete. Ei lăsară cadavrul și luară calea mai convențională, prin ușă, până în holul de la intrare, unde îi aștepta Cranston. Când ajunseră, cerul văzut pe fereastră se întunecă brusc, se făcu noapte și draperiile se închiseră parțial de la sine, ca într-un film horror ieftin. O variantă nevătămată a lui Toni Montes juca rolul fantomei care prinse viață în centrul încăperii, cu picioarele încă încălțate în espadrile crem cu verde, asortate cu bluza și fusta. Machiajul era intact și ea părea imposibil de liniștită.

La un pas de ea, sistemul îl creă pe făptaș.

Era silueta conturată cu negru a unui bărbat, cu fața lipsită de trăsături caracteristice și corpul cu masă și compoziție anatomică standard, o imagine strălucitoare. Dar respira, se legăna ușor și sări la Toni Montes, lovind-o

sălbatic cu pumnul. Imaginea femeii căzu în tăcere pe spate, se împiedică și ajunse pe canapea. O espadrilă îi ieși din picior, zburând ridicol de sus, și ateriză în partea opusă a camerei. Silueta neagră veni după Montes, o apucă de gât și o izbi în față. Ea se răsturnă și se prăbuși. Pierdu și cealaltă espadrilă. Se târî pe canapea, chinuindu-se să se ridice, în timp ce silueta neagră stătea și o privea cu un calm de robot. Când Montes fu în picioare, o lovi din nou în partea de sus a pieptului. Zbură lovindu-se de draperii, se rostogoli și se ridică, clătinându-se. Dădu să zgârie cu unghiile, și pentru strădaniile ei primi un dos de palmă care o aruncă în partea opusă a camerei. Se opri cu spatele în marginea ușii deschise spre hol. De data asta, când căzu jos, rămase acolo.

Silueta neagră veni după ea.

— În acest moment, zise interfața, modelul estimează că ucigașul a forțat-o pe Montes să intre în cealaltă cameră, a împins-o cu spatele la zid și a împușcat-o în cap. Motivele schimbării de tactică sunt încă neclare. Posibil să fi fost preocupat ca fapta să nu fie văzută prin fereastră din stradă.

Silueta neagră se aplecă peste Montes și o trase de păr în sus. Îi suci mâna la spate și o împinse, zbătându-se, spre ușa sufrageriei. În prag, imaginea celor doi îngheță.

— Vreți să relocăm ca să vedeți secvențele finale?

Sevgi îi aruncă o privire lui Marsalis. Acesta scutură din cap.

— Nu. Închide.

Montes și ucigașul ei negru se estompară și dispărură. Marsalis porni prin spațiul în care fuseseră ei, lăsând-o pe Sevgi în hol. Când îl urmă, îl găsi din nou îngenuncheat lângă cadavru, aparent citind casetele de date.

— Vezi ceva ce-ți place?

Era o veche glumă de la Omucideri, umor negru de la locul crimei. Îi ieși pe gură înainte să-și dea seama ce spune.

El ridică ochii și păru să cerceteze camera.

— Va trebui să văd înregistrările anterioare.

Ea clipi.

— Care înregistrări anterioare?

— Ale ei, zise arătând spre trupul întins. Ale lui Montes.

— Marsalis, nu era decât o casnică.

Era furioasă, își dădu seama, pe ea însăși și pe ușurința cu care alunecase înapoi în macabrul crimei. Coborî vocea:

— Este mama a doi copii, locuiește în suburbii, vinde proprietăți imobiliare în regim *part-time*. Despre ce înregistrări vorbești?

El ezită. Se ridică și privi din nou prin cameră, ca și cum nu reușea să-și dea seama cum ajunsese Montes să locuiască într-un asemenea decor.

— Marsalis?

Se întoarse cu fața spre ea.

— Dacă femeia asta era un agent imobiliar adevărat, eu sunt o nenorocită de bonobo. Vrei puțin aer proaspăt?

Ea înălță o sprânceană.

— În virtual?

— Era o figură de stil. Trebuie să existe un spațiu de ședințe undeva în formatul ăsta. Ce-ar fi să mergem acolo?

Spațiul de ședințe era ceva simplu, o terasă de piatră pe care ajungeai din orice punct al programului recitând un cod pe care li-l dădu Cranston. Sistemul comută fără vreo tranziție la un punct situat sus, deasupra deșertului și

a caselor de pe câmpia de dedesubt. În decursul timpului, diferiți detectivi ai secției AFPD își puseseră amprenta, iar acum terasa era împânzită cu diferite obiecte: fotoliile favorite cu tapițerie scârțâitoare, vreo două *tatami*, un hamac întins între două cârlige de oțel încastrate, surprinzător, în bucăți plutitoare de zidărie, un altul mai convențional între doi palmieri în mărime naturală, o masă de biliard și, dintr-un motiv inexplicabil, o motocicletă foarte veche, răsturnată și cu un topor înfipt în rezervor.

Era foarte liniște acolo sus, doar vântul sufla printre muchiile pietrelor falezei de dedesubt. Destul de liniște ca să crezi că dacă ai asculta atent, ai putea auzi slabul șuierat static al funcționării sistemelor de bază. Carl se uită un timp în jos la structurile virtuale, fără să asculte nimic, gândind. Casele păreau foarte îndepărtate, iar el presupuse că așa trebuia. Acolo nu mai exista nimic care, pentru el, să prezinte un interes mai mult decât superficial. Se întrebă cât de mult să-i spună lui Ertekin, cât de multă cooperare trebuia să mimeze ca să-i adoarmă instinctele de polițist.

— Uite, zise în cele din urmă. Bătaia pe care au regizat-o jos e o prostie. Montes nu a fost o victimă, s-a luptat tot timpul cu tipul ăla. Știa *cum* să lupte. De asta și-a scos papucii. Nu i-a pierdut în bătaie, i-a aruncat ca să poată lupta mai bine.

— Pe ce te bazezi când spui asta?

— Inițial, pe instinct.

Ridică o mână ca să-i împiedice protestul.

— Ertekin, nu vorbim doar despre vreun criminal în serie cu mințile duse. Merrin a făcut tot drumul până în Freeport numai ca s-o omoare pe femeia asta. Asta o face o persoană deosebită.

— Poate că așa e. Dar asta n-o face expert în lupte.

— Nu. Dar mâinile ei da.

Își ridică propriile mâini, cu palmele îndeptate spre față și degetele ușor îndoite, într-o poziție apropiată de o gardă cu ambii pumni.

— Are oasele întărite cu aliaj de marmură la încheieturile degetelor, se poate simți pe sub piele. Probabil calcicret. Asta e tehnologie de luptă.

— Sau efect al unui supliment din regimul pentru menopauză.

— La patruzeci și patru de ani?

Ertekin scutură din cap încăpățânată.

— M-am uitat aseară pe dosar. Acolo nu scrie nimic despre antrenament de luptă. Și oricum nu se potrivește cu materialul genetic de sub unghiile ei. Chiar crezi că un profesionist s-ar osteni să-și *zgârie* atacatorul?

— Nu. Cred că a făcut asta când deja cedase. Când luase deja decizia să-l lase s-o omoare.

— De ce ar...

Carl văzu cum înțelege, cum sprâncenele i se destind și ochii cu pleoape grele se lărgesc ușor. În soarele virtual al Arizonei își dădu seama că aveau sclipiri de ambră.

— Știa că o s-o găsim, zise.

— Da, răspunse el și privi din nou sumbru spre casele de jos. Toni aduna probe pentru noi. Gândește-te o clipă. E o femeie care știe că o să moară. Cu un minut sau mai puțin înainte de moarte, calculează cum să-l doboare postum pe tipul ăsta. Acum vezi, *asta* vine fie dintr-o voință de psihopat, fie din antrenament. Sau puțin din amândouă.

Rămaseră amândoi tăcuți un timp. El îi aruncă din nou o privire și văzu vântul răvășindu-i șuvițele de păr împrejurul liniei maxilarului. O mișcare slabă, aproape

insesizabilă, dar ceva din ea îi provocă o senzație de iritare în stomac. Probabil simțise și ea, căci se întoarse și îl surprinse privind-o. Pentru o clipă, Segi primi întreaga forță luminoasă a ochilor de tigru, apoi își feri grăbită privirea.

— Analiza genetică nu a arătat modificări, zise. Set standard de cromozomi, douăzeci și trei de perechi, nicio anomalie.

— N-am spus că ar fi, răspunse oftând. Asta-i problema în zilele noastre. Dacă apare ceva extraordinar la cineva, alergăm cu toții la catalogul de îmbunătățiri, căutând o corelație. Trebuie să fie ceva înghesuit prin Xtrasome, ceva *artificial*. Nu se întreabă nimeni niciodată dacă ar putea fi vorba de vechea și demodata ereditate sau de antrenament modelator.

— Asta pentru că, în zilele noastre, în general nu e.

— Da, nu-mi mai aminti, naibii. În ziua de azi, dacă cineva câștigă ceva, e imediat acolo, făcând reclamă unui consorțiu genetic de-ndată ce încep să filmeze camerele. Carl își ridică brațele într-o parodie a unui discurs de acceptare: „Aș vrea să vă spun că nu aș fi putut reuși să fac asta fără ajutorul bunilor prieteni de la Amino Solutions. Ei m-au făcut cu adevărat să fiu ceea ce sunt astăzi." Da, la naiba.

Ea îl privea ciudat, era conștient de asta.

— Ce-i?

— Nimic. Pare o atitudine nepotrivită pentru tine, asta-i tot.

— A, pentru că sunt un treisprezece ar trebui să-mi placă perfecțiunea asta cu care trăim toți, de tipul „plătește și încarcă". Uite ce-i, Ertekin, zarurile au fost aruncate pentru mine, așa cum au fost și pentru tine. Nimeni nu

mi-a băgat un cromozom artificial in vitro. Am douăzeci și trei de perechi, la fel ca tine, iar ceea ce sunt este înscris în ei. Cei ca mine nu au opțiunea să renunțe. Nu există o secvență antidot într-o seringă cu care să mă injecteze și să-mi ofere dreptul de a mă reproduce.

— În care caz – spuse ea încet – aș fi crezut că îi privești pe cei care au implantat Xtrasome drept un pas înainte. Cel puțin pentru următoarea generație.

O clipă putu să-și simtă furia inutilă ca o greutate rostogolindu-i-se, înainte și înapoi, prin cavitatea pieptului, ca un sac de box lăsat să atârne. Imagini din trecutul ultimelor patru luni *pierdute* îi străluciră intermitent prin minte.

Trase zăvorul peste ele.

— Acum nu prea am parte de asemenea perspectivă. Dar hai să ne întoarcem la Montes. Măcar un lucru e sigur: a luptat, sau cel puțin a fost antrenată. Dacă nu a apărut în dosarele precedente, atunci înseamnă că a existat un motiv. N-ar fi prima persoană care ajunge în Angeline Freeport cu o identitate nou-nouță. N-ar fi nici prima care se căsătorește cu cineva care habar n-are despre ce a fost ea înainte, așa că probabil ți-ai pierde vremea discutând cu soțul.

— Mda. În general, așa e.

— Câți ani au copiii?

— Patru și șapte ani.

— Sunt ai lui?

— Nu știu.

Ertekin se ridică și făcu o mișcare care despică spațiul virtual. Trase o casetă de date, subliniind ușor textul scris

în aer ca o misivă îngerească. Derulă pagina delicat cu mijlociul și inelarul în timp ce indexul păstra caseta deschisă.

— Da. Prima naștere este înregistrată în Republică, se pare că s-au mutat în Freeport la scurt timp după aceea. Al doilea copil s-a născut acolo.

— Așadar și ea e din Republică.

— Da, așa se pare. Crezi că e relevant?

— S-ar putea.

Carl ezită, încercând să exprime în cuvinte și restul, intuiția vagă pe care o avusese când văzuse reconstituirea morții lui Toni Montes.

— Mai e ceva. Copiii au fost pârghia evidentă, motivul pentru care ea l-a lăsat s-o omoare.

Ertekin schiță un gest de dezgust.

— Da, așa ai spus.

— Deci întrebarea este de ce l-a crezut ea. Ar fi putut s-o omoare și apoi să aștepte acolo și să omoare și restul familiei. De ce a crezut că o să se țină de cuvânt?

— Crezi că o mamă pusă într-o astfel de situație are de ales? Crezi că...

— Ertekin, ea făcea mereu alegeri. Îți amintești celulele de sub unghii? Aici nu vorbim despre un civil, ea este o femeie competentă care face o serie de calcule foarte reci, foarte dificile. Iar unul dintre aceste calcule a dus la decizia de a avea încredere în omul care i-a tras un glonț în cap. Ce-ți spune asta?

Ea făcu o grimasă. Cuvintele ieșiră fără nicio tragere de inimă.

— Îl cunoștea.

El aprobă cu o mișcare a capului.

— Da. Îl cunoștea *bine*. Destul de bine ca să știe că poate avea încredere în cuvântul lui. Acum, cum poate o casnică din suburbii, mamă a doi copii și agent imobiliar *part-time* să-și facă astfel de prieteni?

Se duse să se întindă într-un hamac în timp ce ea se gândea.

Capitolul 16

Când reveniră la realitate, Norton îi aștepta.

Sevgi clipi, devenind conștientă de mediul înconjurător și îl văzu așteptând-o, prin panoul de sticlă de deasupra canapelei. Într-un fel, era ca și când s-ar fi uitat la cineva în sus, de sub apă. Apăsă butonul de deschidere de pe lateral și se ridică pe coate când acoperișul săltă.

— Vreun progres?

Vocea îi suna înfundată în propriile urechi, în auzul îmbâcsit de zumzetul rezidual al izolării fonice.

Norton aprobă.

— Da. Dar lent.

— Reușim să plecăm acasă?

— Poate în seara asta. Nicholson a zgândărit-o pe Roth și acum s-a pornit un întreg război diplomatic, spuse și gura i se încreți într-un zâmbet. Roth cere ca escortă o coloană întreagă de autovehicole complet înarmate până la Miami International și acoperirea unui avion de vânătoare până la ieșirea din spațiul aerian al Republicii. Vrea cu adevărat să le frece tărtăcuța cu asta.

— Asta-i Andrea noastră.

Sevgi se ridică de pe canapea, amețită de timpul petrecut în virtual și de lipsa K37. Fără să vrea, simți o urmă

de simpatie pentru Andrea Walker Roth și pentru etalarea puterii mușchilor diplomatici ai COLIN. În realitate, nu-i prea plăcea femeia, nu mai mult decât restul managerilor politici; știa că Roth era, ca toți ceilalți, în primul rând și cel mai important, un broker al puterii. Dar...

„Dar uneori, Sev, e bine să ai batalioane puternice în spatele tău."

— Mda, bine, presupun că adevărata presiune vine din partea lui Ortiz.

Norton arătă spre cealaltă canapea, de pe care Carl Marsalis tocmai se ridica.

— Numirea secretarului general în perspectivă și toate celelalte. O să fie plin de gesturi prietenoase față de ONU în următoarele opt luni. Cu noroc și urmărind dincotro bate vântul, ar putea fi șeful nostru la anul, Marsalis.

Bărbatul negru rânji.

— Nu șeful meu. Eu sunt independent, ține minte!

— Faptele sunt fapte, în el ne punem speranța că nu va mai trebui să petrecem încă o noapte aici. Există o mulțime de subcontractori COLIN în statul ăsta. Mulți lideri de comunități, oameni cu simțul afacerilor care nu vor să facă valuri. Ortiz va juca din perspectiva asta în timp ce Roth trage sforile la Washington.

Norton își desfăcu brațele, întorcându-se în special către Sevgi:

— Bănuiala mea e că vom aștepta până la căderea nopții. Problema e cine se ține mai ferm pe poziție.

Marsalis se sculă de pe canapea și se scutură. Își roti un umăr.

— Vreo problemă? întrebă Sevgi.

El se uită o clipă la ea parcă măsurând nivelul îngrijorării reale din vocea ei.

— Da. Patru luni de clorură de betamielină sub nivelul standard.

— Ah, făcu Norton.

Marsalis își flexă experimental brațul drept, o întindere de alpinist, cu palma pe ceafă și cotul ridicat pe lângă cap. Se strâmbă din nou.

— Presupun că nu aveți pe aici?

Norton scutură din cap.

— Puțin probabil. Traficul uman prin Perez s-a redus la minimum zilele astea. Nu prea e cerere pentru produsele pe bază de mesh. Poți să reziști până ajungem la New York?

— Pot să rezist cam la infinit. Dar n-aș face-o, dacă pentru voi e totuna. E... mmm... inconfortabil.

— O să-ți aducem niște calmante, promise Sevgi. Trebuia să ne fi spus aseară.

— Am uitat.

— Uite, o să verific oricum, zise Norton. Nu se știe niciodată. Am putea găsi vreun stoc mâncat de molii.

— Mulțumesc.

Marsalis se uită la cei doi ofițeri COLIN, apoi făcu semn spre ușa camerei *v*:

— Mă duc să mă plimb. Sunt pe plajă dacă aveți nevoie de mine.

Norton îl așteptă să plece.

— Poftim? Dacă *noi* avem nevoie de *el*? Mi se pare mie sau el e cel care are nevoie de ceva de la noi în momentul ăsta?

Sevgi își reținu un zâmbet venit pe neașteptate.

— E un treisprezece, Tom. Ce-ai de gând să faci?

— Păi, îmi trece prin cap să nu-i caut prea tare betamielina.

— Ne-a mulțumit.

— Mda, zise Norton și clătină reținut din cap. Așa e.

Ezită, iar Sevgi putu aproape să audă ceea ce avea să spună înainte de a deschide gura. Se pomeni, brusc și inexplicabil, vorbind în locul lui:

— Ethan, nu?

— Uite, știu că nu-ți place să...

Ea scutură din cap.

— Nu contează, Tom. Știi, poate că sunt mult prea sensibilă la anumite subiecte. Poate ar fi timpul... Nu-i așa? Voiai să mă întrebi despre Ethan? Dacă era ca el?

O mică pauză.

— Era?

Oftă, testându-și supapele autocontrolului. Respirația puțin tremurătoare, dar altfel... „futu-i, Sev, au trecut patru ani, ai nevoie să..."

„Să ce? De ce ai nevoie?"

„Ai nevoie... de ceva, Sev. Ai nevoie, dracului, de ceva.

"Oftă din nou. Gesticulă spre ușa pe care Marsalis tocmai ieșise.

— Ethan era un altfel de om. Ethan era mai mult decât codul lui genetic, nu era numai un treisprezece împopoțonat și un sistem limbic făcut la comandă. El...

Un alt gest de neajutorare.

— Dacă văd similarități? Da. Dacă Ethan avea aceeași atitudine de genul „Hei, taie-mi naibii gâtul, să vezi dacă-mi pasă"? Da. Dacă Ethan irita orice bărbat normal așa cum te irită pe tine Marsalis? Da. Asta înseamnă...

— Sev, eu nu...

— Ba da, Tom.

Desfăcu brațele, oferindu-i zâmbetul pe care și-l reprimase mai devreme:

— Ba da. Așa au fost ei construiți, pentru *asta* există. Iar reacția ta... așa ești tu construit. Numai că a fost nevoie de o evoluție de sute de mii de generații ca să apari tu, și știința a mai puțin de un secol ca să apară ei. Un management al sistemelor mai rapid, asta-i tot.

— Ce-i asta, un citat din broșura Proiectului Lawman?

Sevgi clătină din cap, păstrându-și zâmbetul.

— Nu. Doar ceva ce obișnuia Ethan să spună. Tu m-ai întrebat dacă Ethan și tipul ăsta sunt la fel? De unde să știu eu? Ethan se trezea în fiecare dimineață cu o jumătate de oră mai devreme să râșnească cafea proaspătă pentru amândoi. Tipul ăsta ar face așa ceva? Cine știe?

— Există un mod de a afla, zise Norton inexpresiv.

Zâmbetul lui Sevgi pieri. Întinse un deget în semn de avertizare.

— Nici măcar să nu încerci!

— Scuze.

Nu era prea multă sinceritate în tonul lui. Avea un surâs în colțul gurii.

— Trebuie să ajung pe Fifth Avenue, să-mi fac rost de simțul umorului.

— Ai prins ideea.

Deveni brusc serios.

— Uite, sunt doar curios, asta-i tot. Amândoi au cam aceleași trăsături genetice substanțial modificate.

— Da, și ce dacă? Părinții tăi au modificat același material genetic pentru tine și fratele tău, cu mult timp înainte, la începutul Proiectului Norton. Asta vă face pe voi doi asemănători?

Norton rânji.

— Nu tocmai.

— Atunci de ce să presupui că, având în comun aceleași trăsături genetice de bază, ar fi vreo asemănare în felul de a fi al lui Ethan și Marsalis, ca oameni? Nu-i poți egaliza doar pentru că sunt amândoi variante treisprezece, la fel cum nu-i poți egaliza, știu eu, pentru că sunt amândoi *negri*.

— Of, haide, Sev. Fii serioasă! Vorbim despre tendințe genetice esențiale, nu despre culoarea pielii.

— Sunt serioasă.

— Nu, nu ești. Ești sarcastică și o știi. Analogia nu e bună.

— Poate nu pentru tine, Tom. Dar ieși puțin dincolo de poartă și vezi cu ce tip de gândire ne confruntăm. E aceeași prejudecată de cârpaci, la fel de anacronică precum orice alt lucru din Jesusland.

Norton o privi îndurerat. Tonul lui tindea spre reproș.

— Acum te lași condusă de bigotismul tău unionist.

— Așa crezi?

Nu voia să fie așa de furioasă, dar totul lua amploare și ea nu găsea o cale să oprească sentimentul. Glasul îi era gâtuit de pulsul ridicat:

— Știi ceva, Ethan și-a căutat odată mama-sursă. S-a dovedit că era o academiciană deșteaptă foc din Seattle, dar de origine era de aici.

— Din Florida?

— Nu, nu din Florida, zise Sevgi și scutură iritată din mână. Louisiana, Mississippi, un loc de genul ăsta. Jesusland, oricum i-ai spune. A crescut în sudul SUA, înainte de Secesiune.

Norton ridică din umeri.

— Din câte am auzit, așa ceva e destul de obișnuit. Majoritatea mamelor-sursă proveneau din pătura

muncitoare săracă. Materie primă ieftină, ovule proaspete pentru un câștig rapid, nu?

— Da, bine, ea a fost mai norocoasă. A permis unei clinici de pe Coasta de Vest să-i recolteze ovulele pentru destui bani ca să plece la studii în Seattle. Ideea e că am fost până acolo cu Ethan s-o vedem.

Sevgi își dădea seama că privea în gol, dar nici nu se putea opri. Fusese ultima călătorie pe care o făcuseră împreună.

— N-ai crede prin ce rahaturi ne-a povestit că a trecut, pur și simplu din cauza culorii pielii ei. Iar asta se întâmpla doar cu o singură generație în urmă.

— Vorbești despre Jesusland, Sev.

— O, și acum cine face abuz de putere în Uniune?

— Bine, spuse Norton și pentru prima dată glasul i se ascuți de furie. Uite ce e, Sev, dacă nu vrei să vorbești despre asta, e-n regulă. Dar hotărăște-te. Încerc doar să mă lămuresc în privința noului nostru prieten.

Sevgi îi susținu privirea un moment, apoi se uită în altă parte. Oftă.

— Ba nu, Tom. Nu e asta.

— Nu? Ești cumva telepată?

Ea zâmbi obosit.

— Nu e nevoie să fiu. Sunt obișnuită cu așa ceva. Încă de dinainte, de când eram cu Ethan. Nu e vorba de Marsalis. E vorba de mine.

— Ei, și telepată, și modestă.

Dar ea îi simți nesiguranța. Ridică din umeri.

— Cum vrei, Tom. Poate nu ai observat încă, poate pur și simplu nu vrei să vezi. Dar ceea ce încerci este să te lămurești în privința lui Marsalis *și a mea*. Cum o să reacționez la prezența lui, cum reacționez *deja*.

Norton o fixă îndelung cu privirea. Suficient de mult ca ea să creadă că va renunța. Apoi ridică și el din umeri.

— Bine, zise încet. Și cum reacționezi, Sev?

Norton măcar avea dreptate în legătură cu plecarea acasă. Dură tot restul zilei ca să obțină permisul, iar când acesta sosi, în cele din urmă, mulțimea era încă la poartă. Cineva instalase în lungul drumului niște panouri LCLS mari, portabile, conectate la bateriile mașinilor sau având propriile surse de alimentare. Văzute din turn, arătau ca o galerie de artă bizară în aer liber, cu grupuri mici de persoane adunate în fața fiecărui panou sau plimbându-se printre ele. Incantațiile se opriseră la căderea nopții când sosiseră, în cele din urmă, trei mașini de poliție cu girofar. Acum erau parcate printre celelalte vehicule, dar dacă ofițerii veniți în ele controlau cumva mulțimea, o făceau discret.

Și se părea că toți jurnaliștii plecaseră acasă.

— Am mai văzut asta, zise gardianul din turn, un hispanic slab, abia intrat în schimbul de noapte. Poliția statală îi alungă de obicei, ca să nu existe vreo versiune ostilă asupra evenimentelor, dacă se împrăștie rahatul. Dacă *într-adevăr* se împrăștie, toată lumea obține aceeași emisiune igienizată în dimineața următoare. Tallahassee are înțelegeri cu majoritatea rețelelor, acces privilegiat la corpul legislativ și chestii de genul ăsta. Nimeni nu mișcă în front.

— Mda, mormăi Marsalis. Reportaje Responsabile. O să-mi lipsească asta.

Briza nopții venind dinspre ocean era răcoroasă și ușor sărată. Sevgi o simți mișcându-i șuvițele de păr pe obraz,

dar simți și instinctul de polițist trezindu-i-se la viață în același moment. Se abținu să se întoarcă să se uite la el, păstrându-și tonul relaxat:

— O să-ți lipsească? Unde vrei să pleci?

El se întoarse. Sevgi îi aruncă o privire dintr-o parte, întâlnindu-i ochii.

— La New York, nu? zise el detașat. Teritoriile Uniunii Atlanticului de Nord, mândrul cămin al libertății presei americane?

Ea îl privi din nou, de data asta susținându-i privirea.

— Încerci să mă enervezi, Marsalis?

— Hei, nu fac decât să citez din ghidul turistic. Uniunea e singurul loc unde încă se mai desfășoară procesul „Lindley contra NSA", corect? Mai au încă Statuia Libertății în Battery Park, cu „Apărătoarea Adevărului" scrijelit la bază? În majoritatea locurilor din Republică în care m-am dus, statuile astea au fost scoase.

Ea se relaxă, lăsându-l pe polițist să-i dispară treptat din câmpul vizual și punând un semn ca să se întoarcă ulterior la el. În rest, nu știa dacă interpretase greșit sau nu ironia din vocea lui. Era destul de irascibilă ca să procedeze astfel; poate că și el era destul de irascibil s-o fi făcut intenționat. Nu se hotărî s-o eticheteze în vreun fel. După o zi întreagă de așteptare, niciunul dintre ei nu era în cea mai bună dispoziție.

Se mută în cealaltă parte a turnului, schimbând unghiul din care privea. În partea îndepărtată a complexului, parțial ascunse de silueta masivă a rackului, luminile pistei de aterizare ardeau într-un verde strident. Se aflau la o distanță suficient de mare ca să dea impresia că licăresc precum niște tăciuni peste care sufla briza mării.

COLIN le trimitea un mijloc de transport special pentru ei, un zbor direct, astfel că trebuiau să mai aștepte încă puțin, dar se afla pe drum și până acasă mai erau doar câteva ore. Aproape că putea simți pe piele așternuturile aspre de bumbac din patul ei.

O să-și facă mai târziu griji în privința lui Marsalis.

După câteva minute, el părăsi acoperișul turnului fără vreun comentariu și coborî zăngănind pe scara de metal. Îl urmări îndepărtându-se în strălucirea luminilor de jos, îndreptându-se din nou către țărm. Mers relaxat, aproape o plimbare de plăcere dacă n-ar fi fost șovăiala abia perceptibilă a felului în care se mișca. Nu se uită înapoi. Întunericul de pe plajă îl înghiți. Ea se încruntă.

„Mai târziu. O să-ți faci griji mai târziu, Sev."

Își lăsă mintea să rătăcească la întâmplare, privind luminile.

Și imediat avionul COLIN coborî din nori către ei, punctat cu propriile lumini de aterizare. Atinse ușor pământul, tăcut și îndepărtat, și rulă ca o umbră încrustată cu pietre prețioase.

Sevgi căscă și se duse să-și aducă lucrurile.

În timpul zborului aținpi și visă statuia lui Lindley. Murat stătea împreună cu ea în lumina soarelui de iarnă – așa cum făcuse când ea avea în jur de unsprezece ani, doar că în vis era adultă – și arăta către inscripția de pe soclu: „De adevărul incomod te poți refugia doar în ignoranță. Nu am nevoie de confort și nu mă voi ascunde. Vreau să știu."

„Vezi, nu e nevoie decât de o singură astfel de femeie", spunea el.

Dar când ridică ochii spre statuia lui Lindley, aceasta se transformase în silueta neagră a făptașului din programul

CSI pentru cazul Montes, sărind de pe soclu la ea, cu pumnul ridicat.

Ea căzu pe spate și se încleștă, procedând exact cum te învață în manuale, blocând și apucând. Brațul siluetei îi aluneca din strânsoare și acum se termina, observă ea, nu cu un pumn, ci cu o mască de teatru din Grecia antică, făcută din metal. În timp ce se lupta cu silueta înțelese, cu logica subită a visului, că oponentul ei intenționa să-i apese masca pe față și, odată ce-ar fi reușit asta, nu ar mai fi avut cum s-o dea jos.

De partea cealaltă a parcului, o mamă împingea un cărucior. Doi copii stăteau pe iarbă și se duelau cu mini-avioanele lor de război sclipitoare, ridicate sus, deasupra capului, cu degetele alergându-le frenetic pe comenzile din poală și capetele legănându-i-se sălbatic sub căștile care le ascundeau expresia chipurilor. Propria ei luptă deveni mai lentă, mai greoaie, parcă scufundându-se în noroi. Ucigașul virtual era mai puternic decât ea, dar nepriceput la tactică. Fiecare mișcare pe care o făcea o ajuta să câștige timp, dar nu putea să-i facă niciun rău, nu putea împiedica finalul.

Masca începu să acopere soarele care îi lumina fața.

„Am făcut tot posibilul", zise Murat obosit, iar ea vru să plângă, dar nu putu. Respirația greoaie făcea să o usture gâtul. Tatăl ei se îndepărta, traversând parcul către balustradele de pe malul apei. Trebui să se uite înapoi ca să-l mai poată vedea. L-ar fi strigat, dar gâtul o durea prea tare și oricum știa că n-ar avea niciun sens. Lupta începu s-o epuizeze, mici răbufniri prevestind că avea să ajungă la capătul puterilor. Chiar și soarele se răcea. Se zbătea mecanic, cu încrâncenare, iar deasupra ei masca...

Avionul se înclină și ea se trezi.

Cineva micșorase intensitatea luminii din cabină în timp ce ea dormea și interiorul avionului era cufundat în semiîntuneric. Se aplecă spre fereastră și se uită afară. Dincolo de sticlă alunecau coloane de lumină cristalină, punctate cu roșul luminilor de navigație. Urmă apoi lunga absență întunecată a East River, traversat de poduri ca inelele cu pietre prețioase de pe un deget subțire și ușor îndoit. Oftă și se lăsă din nou în scaunul ei.

„Acasă". Orice ar însemna asta.

Avionul se îndreptă. Marsalis veni din secțiunea din față, probabil în drum spre toaletă. Dădu din cap spre ea.

— Ai dormit bine?

Ea ridică din umeri și mînți.

Capitolul 17

Până debarcară și străbătură împrejurimile pustii ale terminalului privat de la JFK, se făcuse deja ora 3 dimineața. Norton îl lăsă imediat dincolo de șirul nesfârșit de uși de sticlă din zona sosirii și se duse să-și ia mașina din parcare. Locul loc era plin de o tăcere strălucitoare, luminată alb, care părea să țiuie abia perceptibil.

— Care-i planul? o întrebă Marsalis.

— Planul e să dormim puțin. Mâine te duc la Jefferson Park și-ți prezint ierarhia. Roth, Ortiz și Nicholson vor dori să te cunoască. Apoi o să ne uităm la cazul Montes. Dacă teoria ta se verifică, trebuie să fie vreo urmă a vechii ei identități prin vreun dosar.

— Speri.

— Nu, *știu*, spuse ea iritată. Nimeni nu mai dispare cu totul, nici măcar în Angeline Freeport.

— Merrin pare să se descurce.

— Merrin e un fenomen strict temporar.

Începură din nou să arunce priviri piezișe de jur-împrejurul terminalului, până când Norton apăru în Cadillacul zbârnâitor, cu grilaj. Rezistase să nu-i coboare capota până în urmă cu câteva săptămâni, dar acum nu mai avea cum să evite asta. Aerul dimineții de dincolo de ușile terminalului biciuia, anticipând frigul feroce al iernii care avea să vină.

— Drăguță mașină, zise Marsalis urcând.

Ocupase locul din față. Sevgi își dădu ochii peste cap și urcă în spate. Norton îi rânji în oglindă.

— Mulțumesc, zise și apăsă accelerația.

Nu avea chiar mârâitul înfundat al vehiculelor din perioada *road movies*-urilor la care o târâse uneori pe Sevgi în cinematografele din Village, dar mașina bâzâia destul de plăcut și urcară rampa de ieșire în viteză. Norton luă curba pe autostrada către oraș. Complexul aeroportului rămase ca o coroană fermecată aruncată în urma lor.

Norton ridică din nou privirea în oglindă și întrebă:

— Unde o să stea, Sev?

— Mă puteți lăsa la un hotel, zise Marsalis căscând. Oricare. Nu sunt fițos.

Sevgi mimă și ea un căscat și se afundă în scaun.

— Hai să rezolvăm asta mâine. Ar fi prea mare bătaie de cap să organizăm asta acum. Poți sta la mine în seara asta. Tom, îl aduc eu și ne întâlnim la birou, la prânz. Undeva pe la mezanin. Să zicem la douăsprezece?

Vederea periferică i-l arăta pe Norton încercând să stabilească contactul vizual în oglindă. Fața lui avea atenta lipsă de expresie și imobilitate pe care ea o asocia cu observarea unei greșeli. O folosea des la întâlnirile cu Nicholson. Privi cu încăpățânare pe fereastra laterală.

— Poate să stea la mine, Sev. Am loc.

— Și eu.

Reuși s-o spună cu detașare. Privea încă panglica de metal a parapetului de siguranță alunecând lin pe lângă mașină, în semiîntuneric. Un taxi trecu pe partea opusă a autostrăzii.

— Oricum, Tom, ți-ar lua aproape o oră numai ca să cureți toate porcăriile pe care le ții în camera liberă. Eu nu trebuie decât să desfac *futon*-ul. Tu doar du-ne până acolo, o să mă descurc.

Se întoarse și îi întâlni ochii în oglindă. Inexpresivitate contra inexpresivitate. El ridică din umeri și puse muzică la sistemul audio al mașinii, un punk antic din vremurile Secesiunii, pe care nu-l mai cânta nimeni. Detroitus sau Error Code; Sevgi nu reușise niciodată să deosebească trupele, în ciuda eforturilor lui Norton de a o instrui. Reveni la fereastră și lăsă vitriolul muzicii să treacă peste ea, legănată de liniile familiare ale basului și sunetele gângave, sparte ale chitarelor. Gura îi forma fragmente de versuri:

„În final ai obținut ce-ai vrut, ai
Mica ta lume închisă
Ai binele și răul supereroului
Și blestematul de steag fluturând."

Marsalis se foi, se aplecă să citească pe display și se lăsă la loc fără vreun comentariu. Furia acută a chitarelor se scurgea din difuzoare. Mașina aluneca prin noapte.

Când traseră în fața clădirii unde locuia Sevgi, Norton opri motorul și ieși să-i conducă până la ușă. Era un gest amabil, dar părea nepotrivit – Harlemul nu mai văzuse o crimă serioasă de zeci de ani și, oricum, printre scheletele

din fibră de carbon ale tarabelor din piață se mișcau deja oameni cu lăzi, instalându-se. Locul avea să revină la viața lui zgomotoasă peste câteva ore. Sevgi își notă în minte să se asigure că ferestrele sunt bine închise înainte să se culce. Îi zâmbi obosită lui Norton.

— Mulțumesc, Tom. Ar fi bine s-o iei din loc.

— Da.

Ezita.

— Atunci, ne vedem la mezanin, zise ea vioi.

— Hm, da. La douăsprezece?

— Da, e bine la douăsprezece.

— Unde vrei să mănânci? La Henty's sau...

— Sigur. Henty's, zise, în timp ce se retrăgea deja. Sună bine.

El aprobă încet din cap și se întoarse la mașină. Ea îi făcu cu mâna. Norton dădu înapoi, uitându-se în spate.

Îl urmăriră plecând înainte ca Sevgi să se întoarcă spre ușa clădirii și să-i arate scanerului fața. Ușa se deschise cu un geamăt hidraulic.

— Etajul șase, zise săltându-și rucsacul pe umăr. Nu e lift.

— Zău? Și ce rost are?

— Parfum de epocă. Vii?

Începură să-și târșească picioarele pe scări. În timp ce urcau, panourile LCLS se trezeau clipind pe fiecare palier, apoi se stingeau în urma lor. Lumina albă, puternică strălucea pe pereții cu picturi în stil graffiti pre-Secesiune și cu holoimagini ale clădirii în diversele ei stadii de dezvoltare. Sevgi constată că le observa pentru prima dată după luni de zile, conștientizând faptul că bărbatul din spatele ei aprindea toate luminile pentru ea, nu numai LCLS-urile. Își reprimă impulsul de a face pe ghidul turistic.

În apartament trecu dintr-o cameră în alta, arătându-i unde erau lucrurile. El intră la baie imediat ce termină ea. Cât stătu el acolo, Sevgi verifică ferestrele, programă încuietorile, se organiză. Aduse așternuturi și o pătură dintr-un dulap. Își surprinse imaginea într-o oglindă în timp ce scotea lenjeria și nu-și recunoscu expresia de pe față. O stare de confuzie călduță, iritabilă creștea în ea, ca și cum n-ar fi știut ce să facă. Întoarsă în living, umflă *futon*-ul și îl extinse. Tocmai întindea cearceaful când el veni lângă ea.

— Îți aparține, zise Sevgi terminând și ridicându-se.

— Mulțumesc.

Stăteau în picioare, uitându-se la așternuturile curate, proaspete. El părea să aștepte ceva. Probabil ca reacție, un circuit se închise undeva în interiorul ei. Băgă mâinile în buzunarele hainei și îi prinse privirea.

— Ușa are încuietoare dublă, spuse. Cu cod ADN.

El încruntă o sprânceană. O întrebare tăcută.

„La naiba, începem."

— E mai bine să știi de pe-acum, Marsalis. O să afli mai devreme sau mai târziu, așa că e mai bine să afli de la mine. Ultima mea relație a fost cu un treisprezece. E mort acum, dar știu cum merg lucrurile, spuse și își atinse tâmpla cu degetele. Știu cum funcționați aici, sus. Acum probabil calculezi cel mai scurt drum prin oraș până pe East 45 și First.

Nicio reacție vizibilă. Continuă:

— Ai dreptate, nu e departe. Trei, patru kilometri, traversezi granița și ești liber. E teritoriu ONU, chiar aici, în inima New York-ului. Nu sunt sigură cum o să te scoată după aia, dar bănuiesc că puterea existentă în Uniune n-o să se chinuie prea mult. În general au o relație mai bună

cu ONU decât cu COLIN. Ca să spunem adevărul, nici ei nu ne simpatizează mai mult decât cei din Republică.

— Asta trebuie să fie foarte supărător pentru voi.

— Amabil din partea ta. Așadar, cum am spus, știu ce-ți trece prin minte. Nici măcar nu te condamn prea mult. Aici nu ești chiar liber – te-ai blocat în ceva la care probabil ai prefera să nu participi. Ești privat de libertate, și știu cât de rău e așa ceva pentru mintea unui treisprezece. Cauți o cale să păcălești încuietorile sau să spargi ușa.

Cuvintele lui Ethan. Obișnuia să zâmbească atunci când le spunea, acel zâmbet de genul „arde ceva".

Aștepta să vadă ce va face el. Dacă va face vreo mișcare.

Nu făcu nimic. Ridică doar o sprânceană, privind în jos la palma deschisă. Ea recunoscu antrenamentul de dislocare și o străbătu un fior ușor.

El își drese glasul.

— Bine, e grozav să fiu atât de bine înțeles. Dar vezi, domnișoară Ertekin, pare să existe o scăpare majoră în procedurile prezentate. Dacă sunt ticălosul treisprezece violent și spărgător de uși care...

— N-am spus...

— ...care presupui că sunt, atunci ce mă oprește să-ți sparg capul aici pe loc, să te tai ca să fac rost de ceva sânge cald pentru prețioasele tale încuietori ADN, apoi să sprintez înainte de venirea zorilor prin oraș?

— Încuietoarea funcționează numai cu salivă.

Se holbă la ea.

— Tot aș putea să ți-o scot din gură după moarte.

— Crezi că mă sperii, Marsalis?

— Puțin îmi pasă dacă te sperii sau nu.

Pentru prima dată de când îl cunoscuse, vocea lui se încordase, tinzând spre furie.

— Te-ai regulat cu un ratat de îmbunătățit genetic care pretindea că e treisprezece și vrei să te autoamăgești că eu sunt el, asta-i problema ta. Nu știu ce simbolizez eu pentru tine, Ertekin, ce *vrei* să simbolizez, dar nu sunt dispus la asta. Nu sunt, fir-ar al dracului, un număr, nu sunt un cod genetic. Eu sunt Carl Marsalis, cred că am făcut deja cunoștință.

Întinse brusc brațul, într-o parodie de ofertă a unei strângeri de mână, apoi îl lăsă să cadă.

— În caz că n-ai înțeles ideea, este *tot* ce sunt. Dacă ai o problemă cu asta, atunci du-te dracului și rezolv-o undeva unde să nu fiu obligat să te ascult.

Stăteau față în față, fixându-se, la câțiva metri distanță unul de celălalt. Lui Sevgi i se părea că încăperea se leagănă ușor pe axa privirilor lor.

— Te afli în casa mea, îi reaminti ea.

— Atunci cazează-mă la hotel.

Îi susținu privirea un timp, apoi se uită în jos, spre *futon*-ul desfăcut.

— Unul cu room service care nu ține predici clienților.

O altă pauză:

— Și cu lift.

Din senin, o pufni râsul. Tuși.

— Corect, zise.

El ridică din nou ochii. Rânji.

— Corect.

Sevgi se așeză pe unul dintre brațele canapelei. Ținea încă mâinile în buzunare, dar putea simți cum tensiunea începe să o părăsească. Marsalis ridică un braț spre ea, apoi îl lăsă să cadă.

— Sunt obosit, zise.

Nu era clar dacă intenționase să sune ca o scuză sau ca o informație.

— Nu mă duc nicăieri, nu încerc să te las baltă. Am de gând să dorm și de dimineață o să vedem dacă o putem lua de la capăt. Ți se pare în regulă?

Sevgi aprobă cu o mișcare a capului.

— Sună bine.

— Mda.

Privi în jur, apoi fixă iar *futon*-ul:

— Bun. Mulțumesc că mi-ai făcut patul.

Ea ridică din umeri.

— Ești oaspetele meu.

— Pot să-mi iau un pahar cu apă?

Sevgi se ridică și făcu semn din cap spre bucătărie.

— Sigur. Răcitorul e pe masă. Paharele sunt în dulapul de deasupra. Servește-te singur.

— Mulțumesc.

— Nicio problemă. Noapte bună.

Se duse în dormitor și închise ușa în urma ei. Stătu acolo un timp, ascultându-l cum se mișca prin bucătărie. Apoi scoase mâna dreaptă din buzunar, deschise palma și analiză paralizorul Remington. Părea inofensiv, un tub scurt, gros, de un gri mat și neted. Încărcătura clipea verde la un capăt. Aruncat cu putere sau înfipt în țintă cu mâna, avea destulă energie ca să doboare orice om și să-l lase acolo aproape douăzeci de minute.

Ezită o clipă, apoi strecură paralizorul sub pernă și începu să se dezbrace.

Marsalis se întinse cu fața în sus pe *futon*, sprijinindu-și capul pe palmele încrucișate, și fixă tavanul.

„Deci tot închis."

„Târfă proastă."

„Mă rog, nu chiar. Te-a simțit de la o mie de metri. Asta o face să fie al naibii de deșteaptă."

Oftă și se uită într-o parte spre fereastră. Șase etaje – o clădire probabil zăvorâtă cu același sistem de securitate ca la ușă. Nicio șansă.

„Întotdeauna...„

„Of, la dracu'. Nu l-ai *ascultat* pe Sutherland? Să faci numai lucruri cu care să trăiești fericit. Ți-a făcut patul, ce naiba. Ai scăpat din Republică, ai scăpat din închisoare. Cât de rău poate să fie?"

„Rămâi până la sfârșit, analizează cazul. Dă câteva sugestii, fă-i să se simtă confortabil cu tine. Dacă vor să meargă treaba, nu te pot ține în lesă zi și noapte."

Se întinse după pahar și se ridică în capul oaselor să bea.

„Deci ea e o iubitoare de ciudați. Nu pare genul."

„Genul fiind? Zooly?"

„Haide, asta a fost o dată."

„De două ori. Până acum."

„Zooly e o prietenă."

„Da, o prietenă căreia îi place să reguleze ciudați din când în când. Te-ai gândit vreodată la asta? Poate statutul meu genetic e de vină."

„Corect. Și poate Ertekin asta și-a regulat prietenul ciudat numai pentru ceea ce era el."

„Of, culcă-te."

Nu reușea. Meshul îi provoca junghiuri ruginite, în contratimp cu pulsul lui.

„Mai bine să te ocupi mâine de asta. Aproape patru luni de clorură sub nivelul standard, o să fii norocos dacă nu te apucă în curând."

„Cu Dudeck și amicii lui păruse să meargă."

Mda, dar acum nu ai de-a face cu o gașcă de dobitoci neo-naziști, ci cu un alt treisprezece. Un treisprezece adaptat, după cum se pare. O să trebuiască să fii dopat corect tot timpul dacă o să... Stai așa. Dacă o să ce? Câteva zile și o gardă lăsată jos, și am plecat de aici, ține minte."

Începu să se uite iar fix la tavan.

Capitolul 18

O revărsare bruscă de clorură îl trezi cu o durere resimțită până în măduva oaselor, de-a lungul antebrațului stâng, transpirând brusc din cauza suferinței intense. În somn se ghemuise instinctiv și, când se trezi, avea un scâncet slab înțepenit în gât. Antrenamentul de control al durerii al Mătușii Chitra, imperativul tăcerii.

Acceptă durerea, respiră, respiră controlat, și *nu scoate niciun sunet*. Înghiți în sec și se rostogoli, protejându-și membrul dureros cu celălalt braț.

Își aminti că se afla acasă la Sevgi Ertekin și se relaxă. Scâncetul se eliberă într-un geamăt adânc.

Camera era inundată de o lumină abia filtrată – la ferestre erau draperii varipolara și cineva uitase să le opacizeze complet noaptea trecută. Ceasul lui arăta puțin peste ora nouă.

Mârâi și-și flexă degetele mâinii stângi, alungând durerea. Meshul, din motive pe care laboratoarele biologice Marstech aparent încă nu le înțelegeau, își „amintea" traumele rănilor și tindea să supraîncarce sistemul în acele părți ale corpului care suferiseră în trecut. Era în regulă atâta timp cât sistemul era alimentat corect; în cel mai

rău caz, te alegeai cu o căldură și o mâncărime pe locul rănilor vechi. Dar, de la rahatul pe care-l cumpărase de la Louie în ultimele luni, interfața neuromusculară trebuia să fi fost iritată și inflamată. Iar Carl oprise cândva un câine de luptă saudit cu antebrațul. Un hibrid monstruos, modificat genetic, pal ca o fantomă și arătându-și colții când se materializase din noaptea deșertului și sărise la gâtul lui.

Impactul îl trântise pe spate, fălcile se afundaseră în os și, chiar și după ce omorâse ticăloșenia, avusese nevoie de aproape cinci minute să-i descleștеze fălcile și să scape de el.

Ascultă sunetele din apartament și nu auzi nimic. Evident, Ertekin încă dormea dusă. N-avea nicio șansă să mai adoarmă acum, iar ușa era tot încuiată. Se gândi o clipă la încuietoare, apoi renunță, își trase pantalonii și se duse în bucătărie. După o scurtă căutare în dulap făcu rost de cafea pentru espresorul din colț. OLYMPUS MONS ROBUSTA BLEND – DIN ADEVĂRATELE LABORATOARE GENETICE MARSTECH! „Mda, sigur". Își permise un zâmbet acru și programă mașina pentru două cafele slabe, apoi se duse la frigider după lapte.

Erau două cutii de carton LongLife deschise; după greutate, una părea plină cam pe jumătate, iar cealaltă mult mai puțin. Dintr-un impuls adulmecă ambele cartoane rupte. Se strâmbă și le răsturnă cu grijă una după alta în chiuvetă. Din cea mai puțin plină ieși conținutul semisolid și greu, împrăștiindu-se pe metal în cheaguri albe, subțiri. Clătină din cap și curăță mizeria.

— Tu și Zooly v-ați înțelege ca-ntr-o casă în flăcări, murmură și se întoarse la dulap să mai caute lapte.

— Cu cine vorbești?

Se întoarse cu o nouă cutie în mână. Bucătăria se umpluse de mirosul cafelei, și ori asta, ori zgomotul pe care îl făcuse scotocind în dulapuri o trezise pe Ertekin. Stătea în ușa bucătăriei, cu pleoapele grele, cu părul nepieptănat, purtând un tricou NYPD decolorat, cu câteva numere prea mare pentru ea și, după cum părea, cam nimic altceva. Expresia de pe fața ei nu era prietenoasă.

— Cântam, răspunse el. Pentru mine. Am făcut cafea.

— Da, asta văd.

El înălță o sprânceană.

— Ești binevenită.

Sevgi îl privi un timp impasibilă, apoi se întoarse cu spatele. El îi observă prin tricou linia șoldurilor, apoi lungimea coapselor când, pe jumătate întoarsă, își apropie picioarele.

— Cât e ora?

— Cam nouă jumate.

— La dracu', Marsalis, spuse și glasul ei se pierdu în depărtarte, înspre dormitor. Ai insomnie sau ce?

Zgomotul apei curgând, o ușă închizându-se și estompându-l. O imagine subită, nechemată îi apăru în minte. Sevgi Ertekin își scoate tricoul și intră sub duș, adunându-și mâinile sub bărbie, dedesubtul șuvoiului de apă caldă, cu brațele aplatizându-i sânii și...

Marsalis zâmbi sarcastic și înlătură scenariul filmului interior înainte să-i ajungă în vintre. Termină oricum de făcut cafeaua. Ieși densă și cremoasă, cu spumă, împrăștiind o aromă care îl transportă în trecut, la corturile prăfuite din tabăra Huari. Mâncărimea rău prevestitoare de pe piele, cauzată de lumina soarelui trecând printr-o atmosferă abia de curând devenită suficient de densă ca să poată fi respirată, atracția inconfortabilă a gravitației lui Marte,

strânsoarea slabă a unei planete care nu îl recunoștea ca aparținându-i și nu înțelegea prea bine de ce ar trebui să-l suporte. Cafea în căni de aluminiu, praful scrâșnind sub picioare și Sutherland lângă umărul lui, recitând discursuri, ca mormăitul liniștitor al unui utilaj greu dintr-o uzină. „Aici nu e nimic la scară umană. Apără-ți ochii de soare și privește." Și uluitoarea imagine a Masivului Verne, care te făcea să-ți înclini capul pe spate, susținând punctul de vedere al celuilalt bărbat.

Turnă cafeaua în două căni, luă una pentru el și pe a ei o lăsă să se răcească pe masa din bucătărie.

O servise al dracului de bine. Sorbi din cana lui și făcu o față surprinsă. „Din adevăratele laboratoare genetice Marstech" era corect. Ura când realitatea confirma laudele răsunătoare ale șarlatanilor. Se întoarse în living și se uită la piața de jos. Nu cunoștea bine orașul, iar acea parte chiar și mai puțin, dar clădirea în care locuia Ertekin era un bloc nanotech destul de standard și bănuia că și piața deschisă de dedesubt făcuse parte din același proiect de reamenajare. Avea liniile vag organice de la începuturile nano-construcțiilor. Cunoștea zone din sud-estul Londrei care arătau cam la fel. Clădiri într-o găleată – le torni doar și le urmărești crescând.

O auzi ieșind din dormitor, o auzi umblând prin bucătărie. Apoi o simți în aceeași cameră cu el, în spatele lui, privind. Își drese glasul. El se întoarse și o văzu în partea opusă a camerei, îmbrăcată și întrucâtva pieptănată, ținând cana de cafea în ambele mâini. Făcu semn cu cana.

— Mulțumesc.

Își îndepărtă privirea, apoi reveni:

— Eu... nu sunt prea grozavă dimineața.

— Nu-ți face probleme.

Căută la întâmplare ceva care să umple liniștea dintre ei:

— E un posibil semn de măreție. Nici Felipe Souza nu era, din câte se știe.

O urmă de zâmbet.

— Nu?

— Nu. Toată dinamica lui moleculară funcționa în timpul nopții. I-am citit biografia când am ajuns înapoi pe Pământ. Mi s-a părut ceva potrivit, înțelegi. Oricum, cartea spune că, atunci când l-au luat la UNAM, refuza să țină cursuri înainte de prânz. Grozav să ai un astfel de profesor, nu?

— Nu pentru tine.

— Păi, capul meu începe să se învârtă imediat ce treci de structura de bază a atomului, așa că...

— Nu, mă refeream la chestia cu dimineața. Făcu din nou semn cu cana, de data asta ținând-o într-o singură mână, puțin mai deschisă. Tu n-ai fi...

— A, asta, spuse ridicând din umeri. E antrenamentul. Niciodată nu se șterge cu adevărat.

Tăcerea se așternu din nou în urma cuvintelor lui. Conversația prinsă și zdrobită în apele puțin adânci ale stânjenelii ei continue. Marsalis căută ceva de care să se agațe din nou. Ceva ce-i sclipise vag în minte noaptea trecută, când în cele din urmă o luase în jos, pe panta somnului.

— M-am gândit. Voi ați interogat djinnul de la bordul lui *Horkan's Pride*, nu-i așa? În iunie, când a început totul.

— Da.

Glasul ei prelungi puțin cuvântul, întrebător. Lui îi plăcu cum sună. Bâjbâi după o continuare.

— Cine a făcut-o? Echipa locală?

Ea clătină din cap.

— Mă îndoiesc. Am primit transcrierile, probabil a făcut-o vreun *geek* concediat din echipa care se ocupă de interfețele MIT. Ei fac cea mai mare parte din munca noastră cu n-djinnii. De ce, crezi că le-a scăpat ceva?

— Există întotdeauna o posibilitate.

O privire sceptică.

— Ceva ce *tu* ai fi sesizat?

— Bine, poate nu ceva ce le-a *scăpat*, în sine, spuse sorbind din cafea și gesticulând. Doar ceva ce nu căutau, pentru că nu era pus în scenă. O legătură între Merrin și mine. Ceva care ar face o legătură între mine și el.

— O legătură? Ai spus că nu-l cunoști.

— Direct, nu. Haide, Ertekin, ești polițist. Trebuie să știi ceva despre teoria complexității. Relații sociale.

Ea ridică din umeri.

— Sigur. Învățam lucrurile de bază la orele de demodinamică. Intuiția Yaroshanko, Chen și Douglas, Rabbani. Totul până la Watts și Strogatz, toate prostiile despre relațiile în cercuri mici. Și ce-i cu asta? Știi, odată ce ieși cu adevărat în stradă, majoritatea chestiilor din demodinamică sunt cam la fel de utile ca poezia într-un bordel.

El își reținu un zâmbet.

— Poate că da. Dar relațiile în cercuri mici funcționează. Iar clubul variantelor treisprezece de pe Marte e un cerc foarte mic. Ca și Marte în sine. Poate că nu-l cunosc pe Merrin, dar fac pariu că ai putea să mă apropii de el până la câteva grade sau mai puțin. Iar dacă astfel de legături există, nimeni nu le poate dibui mai bine decât un n-djinn.

— Da. Orice n-djinn. De ce trebuie să fie *Horkan's Pride*?

— Pentru că *Horkan's Pride* a fost ultimul n-djinn care l-a văzut pe Merrin în viață. E de la sine înțeles că...

Un ușor clinchet la ușă.

Ertekin se uită din reflex la ceas. Nedumerirea îi încreți colțurile ochilor.

— Presupun că Tom nu are încredere să ne lase împreună, zise Carl sec.

Confuzia se stinse, înlocuită de un dispreț pe care el îl consideră contrafăcut. Sevgi se duse la ușă și ridică receptorul privat.

— Da?

Văzu că face ochii mari. Dădu din cap, zise „da" de câteva ori, apoi închise. Când se uită din nou la el, era încruntată de-a binelea. Nu se putu decide dacă era îngrijorată sau supărată, sau amândouă.

— E Ortiz, zise ea. Vine aici.

El își ascunse propria surpriză.

— Ce onoare! Își transportă toți noii angajați cu limuzina?

— Nu, cel puțin de când lucrez eu aici.

— Deci trebuie să fie din cauza mea.

Intenționase să sune nepăsător și încărcat de ironie. Dar undeva, cândva, în ultimele patru luni, își pierduse abilitatea. Simți greutatea propriilor cuvinte, și-o simți și ea.

— Mda, spuse și se uită la el peste cana de cafea. Trebuie să fie din cauza ta.

Îl mai întâlnise pe Ortiz de două ori, dar se îndoia că omul și-ar aduce aminte de el. Ambele întâlniri avuseseră loc cu ani în urmă, ambele fuseseră învăluite în nesinceritatea rigidă și zâmbitoare a vizitelor diplomatice, iar Carl fusese doar unul dintre cele câteva variante treisprezece din șirul pe care agenția îl aliniase ca să țină deoparte lumea la sosirea sa. München II era în plină desfășurare,

se vorbea despre revenirea COLIN la masa tratativelor pentru a aproba acordurile, de data acesta complet, și toată lumea călca ca pe ouă. Pe atunci – Carl își aducea vag aminte, nu fusese atât de interesat – Ortiz era un consilier politic de curând recrutat, proaspăt venit după o carieră politică în Statele Rim, nefiind încă o figură majoră în ierarhia COLIN. Detaliile se estompaseră, dar Carl își amintea de părul grizonat și tenul bronzat, o siluetă de dansator, subțire, cu șolduri înguste, care dezmințea cei cincizeci și ceva de ani. Ușoara înclinare a liniei ochilor serioși, cafenii ar fi putut fi un semn al ascendenței filipineze sau doar al unei operații care să le sugereze votanților același lucru. Un zâmbet frumos.

Cât despre Carl, la momentul respectiv fusese ocupat să se bucure de confortul nou căpătatului său anonimat. Atenția presei, legată de salvarea lui, de întoarcerea de pe Marte și de *Felipe Souza* se stinsese, spre ușurarea lui, în anul precedent; mașinăria faimei, în absența oricărei tentative din partea lui de a reaprinde focul interesului, se plictisise de el și se mutase în altă parte. Sigur, reușise să revină viu și cu mintea întreagă din coșmarul unei defecțiuni a sistemelor în plin spațiu, dar ce *altceva* mai făcuse el în ultima vreme?

UNGLA era complet închisă, de o impasibilitate birocratică, n-avea nimic de-a face cu jocul media viu colorat care le place atât de mult rețelelor. Cazurile de referință abia urmau. Între timp, fiul adolescent al unui rege african își făcuse apariția pe scena Europei, expunându-și capacitățile Xtrasome la colegiul Cambridge și înfățișarea elegantă în cluburile din vestul Londrei. Familia Bannister își prelua, în mijlocul sarcasmului local, cetățenia Uniunii. Un star experia thailandez se căsătorea. Și așa mai departe.

Ochiul media se rotea, iar Carl îi simțea absența ca pe o bruscă umbră răcoroasă în soarele marțian.

Coborârâ în stradă. Frigul pătrunse prin geaca S(t)igma subțire pe care și-o procurase în Florida.

Ortiz îi aștepta pe cealaltă parte a bulevardului, sprijinit de flancul limuzinei COLIN, într-o haină simplă, neagră, bând cafea de la un automat de pe stradă. Carl putea să vadă logoul galben cu negru repetându-se, o holograma slabă în aerul proaspăt de iarnă al pieței, reluat în miniatură pe polistirenul extrudat din mâna lui Ortiz. Vaporii se înălțau din ceașcă și întâlneau aburul înghețat din respirația lui atunci când ducea cafeaua la buze. Un ofițer de securitate discret stătea în apropiere, cu mâinile ușor împreunate, scanând fațada din spatele lentilelor care-i ascundeau ochii.

Ortiz îi observă și puse neglijent cafeaua lângă el, pe capota limuzinei. Când Carl se apropie, făcu un pas în întâmpinarea lui și-i întinse mâna. Nicio tresărire, niciun semn al oțelirii interioare cu care era obișnuit Carl atunci când strângea mâna cuiva care știa ce era el. În schimb, pe fața bronzată a lui Ortiz se întindea un surâs larg care ștergea ani întregi de pe chipul lui altminteri sobru.

— Domnule Marsalis, mă bucur să vă văd din nou. A trecut ceva timp, nu știu dacă vă mai amintiți de mine de la Bruxelles.

— Primăvara lui '03, zise Carl mascându-și surpriza. Da, îmi amintesc.

Ortiz făcu o mutră confuză.

— Ce nebunie mai era, nu-i așa? Două planuri, complet diferite și trăgând constant în direcții opuse. Greu de crezut că ne-am ostenit măcar să stăm de vorbă.

Carl ridică din umeri.

— Să stai de vorbă e întotdeauna partea cea mai ușoară. Dă bine, nu costă nimic.

— Da, foarte adevărat.

Atenția lui Ortiz se deplasă cu finețea elegantă a politicianului de carieră:

— Domnișoară Ertekin. Sper să iertați deranjul. Tom Norton mi-a spus că o să veniți, dar am considerat, având în vedere neplăcerile, că ar fi bine să vă ofer o escortă. Și pentru că oricum aveam drum prin oraș...

„Ai crezut că ți s-a ivit prilejul să te dai bine pe lângă ONU. Corect. Sau poate doar să te holbezi la un treisprezece."

Totuși, dincolo de dispreț, Carl nu reușea să-l găsească prea antipatic pe Ortiz. Poate să fi fost strângerea de mână relaxată și zâmbetul, poate doar contrastul cu ultimele patru luni petrecute în Republică.

Se întoarse să surprindă reacția lui Ertekin, să vadă ce putea citi pe fața ei. Ochii de tigru și...

...ceva invizibil străbătu aerul dintre ei.

Carl se puse în mișcare înainte să înțeleagă în mod conștient de ce.

...o sclipire de mișcare neagră în colțul ochiului...

O izbi pe Ertekin cu brațele încrucișate, o trânti la pământ și o strivi acolo. O mână bâjbâi după arma pe care nu o avea. Deasupra capului, aerul străzii erupse într-un șuierat furios.

Foc de electromag.

Auzi limuzina trecând prima, ciuruită de la un capăt la altul – suna ca o aversă subită de ploaie puternică. Cineva țipa, alții gemeau când erau loviți. Trupuri căzeau în spatele lui, abia simțite. Urlete. El o strivea pe Ertekin, căutând în jur...

Gata.

În afara pieței – agitația și panica mulțimii din jur, trei siluete ghemuite îmbrăcate în negru și mersul șuierat al patinatorilor. Țineau strâns pistoalele pulverizatoare electromagnetice butucănoase la nivelul pântecului, atârnate în jos, cu ambele mâini, în timp ce înaintau prin mulțime. Își croiau drum cu umerii – Carl văzu trecători împinși într-o parte și căzând. Meshul făcea ca totul să fie redat cu încetinitorul. Claritatea datorată clorurii îl făcu să-l recunoască pe lider, modificându-și poziția în timp ce ridica gura pistolului pulverizator, cu ochii larg deschiși în zona cu piele palidă vizibilă prin masca neagră de schi. Aflat la cel mult șase metri distanță, voia să se asigure că de data aceasta nu va rata.

Carl își fixă privirea asupra lui și se ridică de jos mârâind.

După aceea, n-a știut dacă faptul că privise în direcția bună, zgomotul pe care-l făcuse sau doar viteza, ajutată de mesh, îi salvase viața. Poate fusese ușoara tresărire de pe fața bărbatului, când se repezise înainte; cu masca de schi, era greu de spus. Însă atunci Carl era deja în picioare, sărind pe el. Trei – numără: *unu! doi! trei!* ...pași rapizi și răsucirea proprie tehnicii *tanindo*. Muchia palmei stângi izbind sub bărbia patinatorului care conducea, în timp ce cu dreapta imprima o mișcare de ascensiune și rotație. Amândoi se prăbușiră, într-un haos de mâini și picioare. Pistolul pulverizator îi scăpă și se sparse. Carl ajunse deasupra patinatorului și începu să-l lovească în față și în gât.

Ceilalți doi acționară cu precizie. Cel din dreapta sări abil peste trupurile ghemuite aflate în calea lui, aterizând cu un sunet puternic de plastic lovit și continuă să meargă. Carl surprinse confuz aterizarea, prea ocupat să-l ucidă pe lider ca să mai fie foarte atent. Dar simți cum celălalt

greșește aceeași manevră și agață din salt, cu o patină, umărul ridicat al lui Carl. Silueta îmbrăcată în negru căzu cu capul înainte, aproape grațios, și se rostogoli pe pavaj. Impact controlat – se putea ridica în secunda următoare. Meshul despărțea momentele ca pe niște bucle de cablu. Carl mai izbi o dată sălbatic cu cotul și, sub el, liderul se înmuie brusc. Când cel căzut era aproape în picioare, Carl făcu un salt înainte, apucă greoi electromagul liderului cu mâna stângă, se suci într-o parte căutând linia de tragere și goli încărcătorul.

Când părăsi pistolul, încărcătura șuieră ca o apă în fierbere. Niciun recul – *slavă Domnului!* – și destul de drept. Carl rămase întins, ca răstignit și urmări cum gloanțele își sfâșie ținta. Patinatorul păru că are de gând să facă un nou salt înainte, dar de data asta smucit, fără grație. Se prăbuși cu fața în jos, se contorsionă o dată apoi nu se mai mișcă.

Mecanismul de alimentare al electromagului tuși în gol și se opri.

Sunetele se auzeau filtrate: voci ridicate și plânsete isterice. Carl le auzea tot prin gheața meshului, ca printr-un tub lung. Se sculă prudent, nu pe deplin convins că cel de-al treilea patinator nu avea să se întoarcă. Aruncă arma goală și se apropie de mort. Se lăsă pe vine lângă trup și trase pistolul din mâna lui. Verifică aproape absent încărcătura și trecu pe autopilot, apoi cercetă pagubele din jur.

Limuzina era făcută praf, având caroseria plină de cicatrice gri pe fondul negru, după ce fusese măturată de focul magnetic.

Ferestrele erau găurite în câteva zeci de locuri, opacizate până la alb, cu un păienjeniș de linii în jurul fiecărei găuri. În mod incredibil, cafeaua lui Ortiz era tot acolo unde o pusese, intactă și aburind tăcută pe capota limuzinei. Dar Ortiz

și ofițerul lui de securitate erau amândoi căzuți, îmbrățișați și nemișcați – se părea că bodyguardul încercase să-și pună șeful la pământ și să-l acopere, dar sângele care se aduna pe pavaj, acolo unde zăceau, sugera că nu reușise. Împrejur mai erau și alte cadavre, cumpărători și negustori de la tarabe prinși în linia focului. Ertekin era în genunchi, holbându-se amețită în jur la dezastru. Din cauza șocului, pielea măslinie i se făcuse palidă.

— Am doborât doi dintre ei, spuse Carl răgușit, ajutând-o să se ridice în picioare. Al treilea a fugit prea repede. Îmi pare rău.

Ea îl privea fix.

— Ertekin, zise, fluturând din degete în fața ei. Ești rănită? Ai pățit ceva? Vorbește-mi, Ertekin!

Se scutură. Îi împinse mâna într-o parte.

— Sunt bine.

Suna ca un croncănit slab. Își drese glasul.

— Sunt teafără. Ar fi bine... să chemăm o ambulanță. Oamenii ăștia...

Se cutremură din nou.

— Cine a fost? Ai văzut...?

— Nu.

Carl se uită în direcția în care dispăruse ultimul patinator. Simțea cum hotărârea îl acoperă ca o gheață.

— Nu, n-am văzut. Dar imediat ce ajunge aici mașina de carne, ar fi bine să mă duci la COLIN, ca să putem începe să lucrăm.

Capitolul 19

Sevgi mai tremura încă atunci când sosiră polițiștii. Simți o jenă bizară când detectivul, un bărbat slab, cu piele întunecată și chip osos, termină de vorbit cu patrula și se apropie de ea.

Era pregătit să ia notițe. Învelită în pătura izolatoare a ambulanței, așezată în ușa deschisă din spate a limuzinei distruse și urmărindu-i pe oamenii de la CSI cum își vedeau de treburi, se simți copleșită de statutul ei de civil.

— Domnișoara Ertekin?

Ridică ochii goi.

— Da, eu sunt.

— Detectiv Williamson.

Deschise palma stângă. Hologramă NYPD prinse viață, sclipind spre ea în albastru și auriu, ca o comoară pierdută.

— Aș vrea să vă pun câteva întrebări, dacă vă simțiți în stare să răspundeți.

— Sunt bine.

Luase syn în acea dimineață, la duș, dar probabil încă nu se declanșase, chiar dacă era pe stomacul gol. Se strădui orbește să găsească niște rezerve artificiale și se adună, străbătută de un fior.

— Am fost și eu în poliție. Sunt bine.

— Zău?

Politicos și curios. Williamson nu voia să-i fie amic. Putea să bănuiască de ce.

— Da, unsprezece ani. În Queens, apoi la Omucideri, în Midtown.

Îi reuși un surâs tremurător:

— Voi sunteți de la Douăzeci și opt, așa-i? Larry Kasabian mai e atașat acolo?

— Da, cred că mai e.

Nu era nicio căldură în cuvintele lui. Făcu semn din cap către Marsalis, care stătea țeapăn pe treptele clădirii, în geaca lui de deținut de la South Florida State, privind echipa de la locul crimei cum lucra, de parcă ar fi fost o piesă de teatru montată special pentru el.

— Polițistul pretinde că i-ai spus că tipul ăla e un treisprezece.

— Da, zise blestemându-se pentru ceea ce spusese. Da, este.

— Și... spuse el având un moment de ezitare. Are vreo legătură cu cineva de aici, din oraș?

Sevgi oftă.

— Am ajuns aseară târziu. Este consultant tehnic la Securitatea COLIN, dar încă nu am avut timp să informăm pe nimeni.

— Bine.

Dar evident că nu era bine; expresia lui Williamson rămase rece.

— Nu am de gând să urmăresc problema asta, dar trebuie să-l înregistrați. Astăzi. El, ăă, locuiește cu dumneavoastră?

Implicațiile se insinuau dincolo de cuvinte. Fu ca o palmă. Fu ca tirada tatălui ei, atunci când aflase despre Ethan. Sevgi își simți trăsăturile încordându-i-se.

— Nu, el nu, ăă, locuiește cu mine, îl parodie ea. El, ăă, locuiește într-o locuință plătită de COLIN, imediat ce

îi vom găsi una. Așa că presupun că am putea renunța la paranoia Jesusland. Și poate ne-am putea ocupa de problema prezentă a poliției? Cum să fie?

Ochii lui Williamson fulgerară.

— Foarte bine, domnișoară Ertekin, zise el plat. Problema prezentă a poliției e că ciudatul ăla tocmai a ucis doi oameni înarmați în plină zi, cu mâinile goale, și nu pare să aibă nicio zgârietură. Acum, poate mă las condus de paranoia, sau poate e vechiul și demodatul instinct de polițai, dar ceva nu se potrivește.

— Are un sistem bio îmbunătățit pentru mediul de pe Marte. Și e antrenat pentru luptă de la vârsta de șapte ani.

Williamson mormăi.

— Mda, am auzit despre ei. Răi până-n măduva oaselor, nu? Iar dumneata nu consideri că oamenii pe care i-a ucis aici erau experți.

— Voi asta credeți? Sevgi își frecă degetele de canapeaua ciuruită de gloanțe de lângă ea. Haide, Williamson, uită-te la rahatul ăsta. Experți? Nu, erau doar niște tipi care aveau arme.

— Există vreun motiv să crezi că cineva ar trimite o echipă prăpădită, cu pulverizatoare de închiriat, pe urmele unui manager COLIN?

Ea clătină tăcută din cap. „Nu erau pe urmele lui Ortiz" – o știa în sinea ei. „Ortiz doar le-a stat în cale. Erau aici ca să-l omoare pe Marsalis. Să-l omoare înainte să afle ceva despre Merrin".

Nu avea de ce să-i împărtășească acum astea lui Williamson.

— Polițistului i-ai spus că nu ai văzut deloc lupta?

Clătină din nou din cap, mai categoric de data asta, cu forță.

— Nu, n-am văzut prea mult. N-am prea văzut nimic. Eram la pământ...

— Unde te-a aruncat el, corect?

— Da, așa e.

Greutatea trupului lui peste al ei.

— Probabil mi-a salvat viața.

— Așadar el i-a văzut venind?

— Nu știu. De ce nu-l întrebi pe el?

Williamson dădu din cap.

— Ajung și la asta. Deocamdată te întreb pe tine.

— Iar eu îți spun că nu știu.

Urmă o pauză scurtă. Williamson se porni din nou:

— Conform declarației tale, crezi că au fost trei atacatori. Sau asta e ceea ce a spus prietenul tău ciudat de-acolo?

— Nu. Am văzut unul fugind spre bulevard.

Arătă spre cadavrele împachetate ale oamenilor uciși de Marsalis. Îmbrăcămintea neagră a patinatorilor se vedea clar prin plastic.

— Știu să număr.

— O descriere?

Ridică ochii spre el, privindu-l îndelung.

— Îmbrăcați în negru. Purtau măști de schi.

Williamson oftă.

— Mda. Bine. Ai ceva să-mi spui despre celălalt?

Făcu semn spre al treilea pachet de pe trotuar. Fața palidă și stropită de sânge a bodyguardului lui Ortiz privea cu ochii larg deschiși prin plastic. Fuseseră nevoiți să-l rostogolească pe spate ca să-l scoată pe Ortiz de sub el și să-l urce în ambulanță, și în această poziție fusese acoperit de către cei de la CSI.

Sevgi ridică din umeri.

— Paza.

— Îl cunoșteai?

— Nu. Nu făcea parte din secțiunea mea.

Dintr-odată, Sevgi își dădu seama de ce era Williamson atât de iritat. Teoretic, se aflau pe teritoriul NYPD, dar sub Colony Initiative Act, ea ar fi putut oricând să preia controlul. Fu străbătută brusc de-o senzație de putere, de parcă ar fi avut niște insecte în stomac. Nu era un sentiment total inocent.

Williamson făcu câțiva pași și se opri lângă bodyguardul mort. Se uită în jos la chipul bărbatului.

— Deci omul ăsta l-a acoperit pe Ortiz, corect?

— Aparent, da.

— Mda, asta era slujba lui. Iar ciudatul tău...

— Ai vrea *să nu mai folosești dracului cuvântul ăsta*?

Își atrase o privire curioasă. Detectivul se întoarse la limuzină.

— Bine. Paznicul îl acoperă pe Ortiz. Prietenul tău *modificat genetic* te acoperă pe tine. Ai vreo idee de ce ar fi făcut asta?

Sevgi clătină obosită din cap.

— De ce nu-l întrebi pe el?

— Da, o să-l întreb. Dar variantele treisprezece nu sunt recunoscute pentru sinceritatea lor, spuse Williamson, făcând intenționat o pauză. Nici pentru sacrificiul de sine. Trebuie să însemne ceva pentru el.

Sevgi se uită urât la detectiv, și poate că era din cauza synului care se declanșa, dar se gândi că i-ar fi putut zbura capul de pe umeri lui Williamson dacă ar fi avut o armă în mână. Reveni cu picioarele pe pământ și îl înfruntă.

— Discuția s-a încheiat, domnule detectiv.

— Nu cred...

— Am *spus* că am încheiat discuția.

Fără îndoială, era synul. Furia o împingea, dar medicamentul îi dicta atitudinea. Williamson era cu un cap mai înalt decât ea, dar stătea în fața lui ca și cum ar fi purtat o armură. Ca și cum în ultimele patruzeci de minute nu s-ar fi întâmplat nimic. Pătura izolatoare i se adunase la picioare.

— M-aș bucura să discut cu cineva mai puțin neandertalian. Dar cu tine îmi pierd timpul.

— Investigăm o cri...

— Da, în clipa asta așa e. Vrei să vezi cât de repede pot să transform asta într-o operațiune a Securității COLIN?

Detectivul strânse din dinți, dar nu spuse nimic.

— Dă-te la o parte, lasă-mă dracului în pace, și poți să-ți continui investigația. Altfel îți aplic legislația COLIN, și poți să te întorci să le spui celor de la Douăzeci și opt că și-au pierdut jurisdicția.

Dincolo de syn simți o ușoară împunsătură de vinovăție când îl privea pe Williamson căzut, o empatie venind din anii pe care ea însăși și-i petrecuse „de cealaltă parte a gardului".

Și-o înăbuși. Traversă strada către Marsalis.

COLIN sosi cu forțe modeste, aproximativ zece minute mai târziu. Un Land Rover securizat rulă tăcut prin piață, îndepărtând mulțimea cu un puls subsonic de slabă intensitate care o făcu pe Sevgi să scrâșnească din dinți chiar și la distanță. Ea nu-l anunțase pe Norton, deci altcineva probabil autorizase mișcarea atunci când se răspândiseră veștile despre Ortiz. Poliția ținuse un timp la distanță echipele de filmare acreditate și artiștii independenți, dar deja probabil că se știa totul.

Land Roverul opri la marginea scenei crimei, fără să-i pese prea mult de barierele întinse de NYPD. Un colț umflat de blindaj al caroseriei trecu de raza galbenă luminoasă și declanșă alarma. Polițiștii în uniformă sosiră alergând.

— Subtil, zise Marsalis.

Ușa pasagerului din față se deschise, atârnând într-un unghi îngust. Tom Norton se ridică pe prag în spatele ei, cercetând scena crimei. Chiar și de la depărtare Sevgi putea vedea cât de cenușie îi era fața.

— Sev?

— Aici.

Îi făcu cu mâna de pe treptele clădirii și Norton o observă. Deschise mai mult ușa, coborî și o închise la loc. Schimbă câteva vorbe cu polițiștii întâlniți în cale, își prezentară reciproc insignele și ei îi deschiseră drumul. Cineva se duse să oprească alarma și liniștea inundă strada. Land Roverul se retrase câțiva metri și rămase acolo, torcând ca un tanc elegant, ceea ce în esență și era. Șoferul nu-și făcu apariția.

— Reacționăm cam exagerat, nu-i așa? întrebă Sevgi când Norton ajunse lângă el.

El făcu o grimasă.

— Spune-i asta lui Ortiz.

— E bine?

— Comparativ cu ce? Nu e mort, dacă la asta te referi. L-au conectat la jumătate din mașinile de menținere a vieții disponibile la Weill Cornell. Răni la organele importante, dar are deja pe undeva un stoc de culturi. Familia a fost anunțată.

Norton părea că se simte rău uitându-se în jur la cadavrele înfășurate strâns în plastic.

— Și oricum, ce *dracu'* făcea aici, Sev?

Ea clătină din cap.

— Cred că voia să mă întâlnească pe mine, zise Marsalis ridicându-se în picioare pentru prima dată după atac, apoi căscă larg.

Norton îl fixă cu neplăcere.

— E vorba numai despre tine, nu?

— NYPD este pe capul lui Tom, zise Sevgi detașat. Detectivul care se ocupă de caz n-a dat doi bani pe Ortiz, tot ce voia să afle era cum de avem un treisprezece fără licență în libertate, pe străzi.

— Așa-i, spuse Norton concentrându-se asupra noii misiuni. Cum îl cheamă pe detectiv?

— Williamson. De la Douăzeci și opt.

— O să vorbesc cu el.

— S-a vorbit deja. Nu la asta mă refer. Cred că ar fi mai bine dacă am lăsa să pară un atentat asupra lui Ortiz.

— Crezi că nu a fost?

Norton clipi nedumerit. Arătă spre unul dintre asasinii morți:

— Echipaj de patinatori, Sev. Urmăresc limuzina în trafic, e procedura standard a bandelor. În oraș avem zece, douăsprezece crime pe an exact în același mod. Ce altceva vrei să scoți din asta?

Sevgi făcu semn din cap către Marsalis.

— Hai, Sev, cred că glumești. Am venit în oraș de mai puțin de o zi. Cine știa că suntem aici?

— Nici altfel nu are niciun sens, Tom. Tipii ăștia erau o bandă de pe stradă, una de la nivelul de jos. De ce ar veni după unul de la etajul cincizeci, ca Ortiz? Omul ăsta n-ar recunoaște problemele străzii nici dacă l-ar mușca de cur.

— Tocmai a pățit-o, făcu Marsalis, plat.

Norton îl învrednici cu o privire dură. Sevgi interveni:

— Uite ce e, indiferent ce s-a petrecut aici, am avut parte de suficientă publicitate nedorită în Florida. Hai să nu repetăm performanța. Cere-le polițiștilor să nu abordeze problema din unghiul treisprezece, asigură-te că media n-o propagă. Pentru public, Marsalis poate fi un eroic bodyguard al COLIN, a cărui identitate e protejată ca să-și poată continua faptele bune.

— Da, acceptă Norton acru. Contrar ideii de a fi un sociopat periculos care încă nu a făcut nimic util pentru noi.

— Tom...

Marsalis rânji. Era ca tresărirea unui mușchi.

— Mă rog, am salvat viața partenerei tale. Asta contează?

— Din câte pot să văd, ți-ai salvat propria piele, cu ceva beneficii colaterale. Sevgi, dacă acest Williamson face scandal în legătură cu prietenul nostru, va trebui să vă scot pe amândoi de aici.

— Asta e o idee bună.

Vocea lui Marsalis era prietenoasă, dar ceva din profunzimile ei o făcu pe Sevgi să se uite la el. Își aminti modul în care privise în urma asasinului scăpat, lipsa de intonație a glasului lui atunci când îi spusese: „Imediat ce ajunge aici mașina de carne, ar fi bine să mă duci la COLIN ca să putem începe să lucrăm." Vorbise cu o fermitate care aducea cu liniștea de după o împușcătură. Acum, dintr-odată, își făcea griji pentru Tom Norton și pentru frivolitatea lui nepăsătoare.

— Și mie mi se pare bună, zise în grabă. Tom, putem să ne legăm cu n-djinnul de pe *Horkan's Pride* la COLIN? O interfață directă?

Norton o privi curios și își lăsă privirea să-i alunece la omul negru de lângă ea și înapoi. Ridică din umeri.

— Da, presupun că *am putea*. Dar pentru ce naiba? MIT ne-a dat deja scripturile.

I se adresă direct lui Marsalis:

— Există fișierele la birou. Le poți parcurge dacă vrei.

— Dar nu vreau.

Marsalis zâmbea amabil. Văzându-l, lui Sevgi îi trecu un mic fior pe șira spinării.

— Ceea ce *vreau*, Tom, este să vorbesc cu n-djinnul lui *Horkan's Pride*.

Norton deveni rigid.

— Așadar deodată ești expert în psihologia inteligenței artificiale?

— Nu, sunt expert în vânarea și uciderea variantelor treisprezece. Pentru asta m-ați și angajat. Îți aduci aminte?

— Da, și nu crezi că această prețioasă specializare ar fi...

— Tom!

— ...mai bine folosită dacă am revedea scenele crimelor cărora încercăm să le punem capăt?

Bărbatul negru continua să zâmbească. Continua să stea relaxat, la o distanță pe care Sevgi o evaluă dintr-odată ca fiind puțin dincolo de limita la care Norton îl putea atinge.

— Nu, nu cred.

— Tom, *destul*. Ce dracu' ai în dimi...

— Ce am, Sev, e...

O tuse prin care-și dregea ostentativ vocea. Se opriră amândoi, întorcându-se spre Marsalis.

— Nu înțelegeți, zise el liniștit.

Tăcură. Felul în care le solicita atenția părea să fie ceva ce rămăsese agățat la finalul cuvintelor lui, ca un ordin.

— Nu înțelegeți cu ce vă confruntați, zise și zâmbetul îi reveni, plutind, ca atras de o amintire. Credeți că dacă Merrin a ucis câteva zeci de oameni, e un fel de criminal în serie la scară mare? Nu de asta e vorba. Criminalii în serie sunt oameni *bolnavi*. Tu știi asta, Sevgi, chiar dacă Tom nu știe. Ei lasă urme, lasă indicii, sunt prinși. Asta din cauză că, în cele din urmă, conștient sau inconștient, ei *vor* să fie prinși. Omorul calculat este un act antisocial, e greu pentru oameni să-l comită, cere circumstanțe speciale, fie la nivel personal, fie social, care să le declanșeze această capacitate. Dar așa sunteți voi. Spre deosebire de mine, de Merrin, ori de orice altă variantă treisprezece. Noi nu suntem ca voi. Noi suntem vrăjitoarele. Noi suntem exilații violenți, lupii singuratici nomazi a căror rasă ați decimat-o atunci când agricultura și traiul stabil au ajuns atât de populare. Noi nu avem, nouă nu ne *trebuie* un context social. Trebuie să înțelegeți asta: *nu e nimic în neregulă cu Merrin*. Nu-i bolnav. Nu ucide oamenii ăia ca exprimare a vreunei psihoze din copilărie, n-o face fiindcă îi identifică drept un grup dezumanizat, separat, extratribal: El doar duce la îndeplinire un plan de acțiune și *se simte bine* făcând-o. Și nu va fi prins – decât dacă mă puteți aduce la el.

Norton clătină din cap.

— Spui că Merrin nu e bolnav? N-ai fost acolo când au deschis carcasa lui *Horkan's Pride*. N-ai văzut ce mizerie a lăsat.

— Știu că s-a hrănit cu pasagerii.

— Nu. Nu numai că s-a *hrănit* cu ei, Marsalis. I-a rupt în bucăți, le-a scos ochii și a împrăștiat rămășițele

dintr-un capăt al secțiunii echipajului până la celălalt. Asta a făcut el.

Norton inspiră, încercând să se calmeze:

— Dacă vrei să numești asta plan de acțiune, n-ai decât. Mie mi se pare nebunie clasică.

Urmă o scurtă pauză, dar Sevgi observă cum informațiile primite îl blocară pe Marsalis.

— Bun, va trebui să-mi arătați imaginile alea, zise el în cele din urmă. Dar presupunerea mea e că a avut un motiv pentru orice a făcut.

Norton zâmbi trist.

— Sigur că a existat un motiv. Șapte luni de unul singur în spațiul cosmic și o dietă compusă din carne de om. Și eu m-aș simți cam la limită în asemenea circumstanțe.

— Nu e suficient.

— Așa zici tu. Te-ai gândit vreodată că s-ar putea să greșești? Poate că Merrin chiar a cedat. Poate că o variantă treisprezece nu e chiar așa de supraumană cum crede toată lumea.

Cuvintele îl făcură pe Marsalis să zâmbească acru.

— Mulțumesc pentru solidaritate, Tom. E drăguț din partea ta, dar eu nu mă grăbesc să fiu asimilat. Variantele treisprezece nu sunt umane în modul în care sunteți voi, iar acest Merrin nu are de ce să fie o excepție. Voi judecați ceea ce face el după măsurile normale umane, și faceți o mare greșeală. De fapt, m-ați angajat ca să-i stabilesc profilul, așa că hai să trecem la treabă și să facem asta, începând de la ultima ființă care l-a văzut în viață. Mă lăsați să vorbesc cu n-djinnul lui *Horkan's Pride* sau nu?

Capitolul 20

Cerul nopții se întindea la picioarele sale.

Nu cerul nopții pe care îl puteai vedea de pe Pământ, de pe Marte sau de oriunde altundeva, de pe brațul galaxiei.

În schimb, podeaua neagră era presărată peste tot cu puncte incandescente. Stelele își înghesuiau strălucirile una în alta sau erau împăștiate pe venele de marmură multicoloră ale nebuloasei. Ar fi putut fi o imagine perfectă, generată artificial, a unei ipotetice lumi din centrul Căii Lactee; ar fi putut fi doar o mie de ceruri locale diferite, suprapuse unul peste celălalt și amplificate până la incandescență. Făcu câțiva pași și stelele se sfărâmară sub tălpile lui într-o pulbere albă, întinsă peste cerul negru ca cerneala. Deasupra, cerul era de un un gri oțelit, claustrofobic, mânjit cu bule urâte, răsucindu-se în spirale largi.

„Blestematele duhuri din mașinărie!"

Nimeni nu știa de ce djinnii de la bord rulau astfel de medii virtuale. La întrebările pe acest subiect, inginerii de interfață obținuseră răspunsuri vagi, care nu aveau niciun sens lingvistic. „Curge-va din el, nu poate greul, acolo, prin, copt și fără roade" fusese unul dintre cele faimoase. Carl cunoscuse pe Marte un inginer de interfețe care îl tipărise și îl lipise deasupra patului său ca pe un citat zen. Matematica însoțitoare avea aparent și mai puțin sens, cu toate că tipul insista că există „o anumită eleganță dementă", indiferent ce ar fi însemnat asta. Avea în plan să scoată o carte, o colecție de haikuuri ale n-djinnilor,

în tiraj foarte mic, pe hârtie scumpă, cu ilustrații ale formatelor virtuale pe coperte.

Părerea lui Carl, despre care admitea că nu se baza pe nicio probă concretă, era că n-djinnii făceau glume elaborate pe socoteala omenirii obtuze. Presupunea că acea carte, dacă s-ar fi tipărit vreodată, ar fi putut fi considerată o glumă.

În momentele lui mai sumbre, se întreba ce mai putea urma după asta. Fără glume, gata de treabă.

— Marsalis.

Vocea fu prima, apoi urmă interfața, ca și cum n-djinnul aproape uitase că ar trebui să manifeste o imagine căruia omul să i se poată adresa. Ca cineva care cere un număr de contact, apoi scotocește după un pix să-l scrie. Interfața se materializă. Un trup androgin, albăstrui, ca împestrițat de confetti, care stătea astfel încât părea că e mereu așezat în calea curentului de aer dintr-un tunel de vânt. Păr lung, cu șuvițe, fluturând în spate. Carnea ca un milion de mici aripi fremătătoare, rotindu-se în jurul oaselor. Era imposibil să distingă trăsături feminine sau masculine. Sub sunetul vocii era un foșnet, un pârâit ca de hârtie care arde.

Parcă ar fi vorbit cu un înger. Carl făcu o grimasă.

— Eu sunt. Mă căutai?

— Figurezi în flux.

Interfața ridică un braț și o cascadă de imagini căzu din el pe podeaua spuzită de stele. Observă poze de la încorporarea în Osprey, filmări media de după salvarea de pe *Felipe Souza*, alte lucruri care iluminară colțuri ciudate ale amintirii lui și le făcură din nou familiare. Undeva, printre ele, i se păru că vede fața lui Marisol, dar era greu de spus. Îl străbătu un spasm defensiv.

— Nu știam că ți-au dat drumul așa de repede.

Era o minciună. Ertekin îi arătase documentele de eliberare de la MIT – știa chiar și ora la care n-djinnul fusese recalibrat și i se permisese reintegrarea în flux.

— Poate fi dăunător pentru sistemele mele să funcționeze fără acces complet la informații, spuse grav silueta albastră. Repunerea în funcțiune a unui nano-motor artificial lipsit de conștiință necesită reconectarea la fluxurile de date locale.

Fără nimic uman în el, djinnul ținea în continuare brațul ridicat, iar revărsarea de imagini continua.

Carl făcu semn spre display.

— Corect. Și ce au de spus despre mine în ultima vreme fluxurile de date locale?

— Multe lucruri. În prezent, UNGLA te definește drept agent genetic cu licență. *The Miami Herald* te numește criminal. Reverendul Jessie Marshall de la Biserica Purității Umane te numește monstruozitate, dar aceasta este o referință generalizată. Știrile extrase din fluxul de date de pe Marte, restrânse în prezent la nivel local, te consideră cel mai norocos om al anului pe Marte, cu toate că anul în cauză este, desigur, 2099. *Frankfurter Allgemeine* te numește...

— Mda, bine. Te poți opri aici.

N-djinnii de bord erau cunoscuți pentru mintea lor care lua totul *ad litteram*. Ținea de natura muncii lor. Cerințe minime pentru o interfață. Oamenii erau o încărcătură congelată. Djinnii stăteau singuri, scufundați în tăcerea neagră, dantelată de electricitatea statică a stelelor, vorbind ocazional cu alte mașini de pe Marte și Pământ când andocau, sau când alte situații logistice o cereau.

— Am venit să-ți pun câteva întrebări.

Interfața așteptă.

— Îți aduci aminte de Allen Merrin?

— Da.

Trăsăturile emaciate, cristice ale lui Merrin apărură în aer în dreptul umărului interfeței. O asemănare de standard ID.

— Ocupant al capsulei beta din secțiunea echipajului, realocată încărcăturii umane în urma directivei COLIN privind traficul interplanetar cu numărul c93-ep-4652-21. Crio-certificat la Bradbury pe 5 noiembrie 2106, cod protocol 55528187.

— Mda, numai că nu a ocupat prea mult timp capsula beta, nu-i așa?

— Nu. Sistemul l-a resuscitat după patru sute paisprezece ore de traiectorie.

— Ai spus anchetatorilor că te-ai întrerupt voluntar după trei sute șaptezeci și opt de ore, sub suspiciunea existenței unor erori într-unul dintre modulele de navigație.

— Da. Am vrut să împiedic trecerea unui posibil agent viral în nucleul navigațional secundar. Se cereau măsuri de carantină.

— Iar Merrin se trezește peste treizeci și șase de ore. Să fie o coincidență?

Figura albastră ezită, cu fața inexpresivă și ochii fixați pe el. Carl bănui că încerca să-și calibreze percepțiile la situațiile legate de eveniment, spicuindu-le dintr-un milion de informații fragmentare cuprinse în detaliile pe care le conținea fluxul de date. Era superstițios, era religios? Ce părere avea despre rolul pe care-l joacă norocul în destinul omului? N-djinnul își rula specificațiile așa cum o mașină ar verifica topografia interfeței unui nou soft.

Dură cam douăzeci de secunde.

— Nu există nimic în sisteme care să indice o relație între cele două evenimente. Resuscitarea pare să fi fost cauzată de o defecțiune a capsulei.

— Ai fost conștient de prezența lui Merrin după ce s-a trezit?

— Într-o măsură limitată, da. După cum am spus, sistemele mele se pot defecta dacă funcționează fără a avea acces neîngrădit la date. În carantină, sistemele secundare ale navei continuă să alimenteze nucleele mele, deși îmi este imposibil să reacționez activ în vreun fel. Traficul se desfășoară într-un singur sens; un protocol de întrerupere previne feedbackul. Un lucru similar se întâmplă cu datele procesate de o minte umană în timpul somnului REM.

— Așadar îl visai pe Merrin.

— Este un mod de a descrie situația, da.

— Și în visele astea, Merrin vorbea?

Silueta din confetti se mișcă ușor în curentul invizibil de aer. Pe chip avea o expresie care ar fi putut însemna curiozitate. La fel cum ar fi putut fi o suferință blândă sau un extaz sexual reprimat.

Nu avea încă abilitatea de a reda expresivitatea umană.

— Cu cine să vorbească?

Carl ridică din umeri, dar nu se simțea deloc în largul lui. Era prea încărcat de amintiri urâte.

— Cu mașinile. Cu oamenii din criocapsule. Vorbea cu sine însuși? Cu stelele, poate? A stat mult timp acolo.

— Dacă asta se poate considera vorbit, atunci da. Vorbea.

— Des?

— Nu sunt calibrat să judec ce ar putea fi considerat „des" în termeni umani. Merrin a fost tăcut 87,22% din

traiectorie, incluzând timpul petrecut în somn. 43,90% din discursurile sale erau aparent adresate...

— Bine, nu contează. Ești echipat pentru funcția intuitivă Yaroshanko?

— Da, constantele fundamentale Yaroshanko sunt prezente în sistemul meu de operare.

— Bun, atunci aș vrea să rulezi un program onorific Tjaden/Wasson căutând legături între mine și Merrin, cu concluzii în lungul unei curbe Yaroshanko. Nu mai mult de două grade de separare.

— Ce referenți dorești să folosesc pentru curbă?

— Inițial, amprentele noastre în fluxul total de date. Sau atât de mult cât ți se permite. O să obții o mulțime de legături Bacon standard, dar nu asta caut eu.

Carl își dori dintr-odată ca Matthew să fie acolo și să facă el asta în locul lui, să treacă prin cabluri, calm și rapid, și să aducă mașinăria la ceva apropiat propriilor sale niveluri ale conștiinței. Matthew ar fi fost în largul lui aici – iar prin contrast, Carl se simțea neîndemânatic. Terminologia complexităților matematice avea un gust bizar pe limba lui.

— Referințe încrucișate privind tot ce a spus sau a făcut Merrin în timp ce se afla la bordul *Horkan's Pride*. Arată-mi tot ce apare.

Silueta albastră zdrențuită se mișcă ușor, unduind în vântul pe care Carl nu-l putea simți.

— O să ia timp, zise.

Carl privi în jur la pustietatea programului, având dedesubt doar infinitul cerului. Ridică din umeri.

— Atunci adu-mi un scaun.

Ar fi putut, presupuse el, să părăsească virtualul și să-și omoare cumva timpul prin sălile boltite în stil neo-nordic ale complexului COLIN din Jefferson Park. Ar mai fi putut sta încă puțin de vorbă cu Sevgi Ertekin, poate chiar ar fi putut să-l gâdile pe Tom Norton cu platitudini ca de la bărbat la bărbat, aducându-l la o atitudine mai maleabilă. Ar fi putut mânca ceva – stomacul lui era un ghem de durere fiindcă nu avusese parte de altceva în afara cafelei de când părăsise Florida, noaptea trecută; îl ignoră cu un stoicism antrenat – alternativa ar fi fost o plimbare printre terasele proeminente de pe malul râului. Sevgi îi spusese că avea acces în tot complexul.

În schimb, stătea sub cerul de metal nituit și îl privea pe Merrin vorbind prin intermediul viselor n-djinnului.

Interfața îl părăsise pe scaunul lui – o geometrie a cozilor de cometă ciocnindu-se cu un capitonaj de nebuloase gazoase, care apăreau rotindu-se din cerul nopții, de parcă s-ar fi ca aruncat spre el – apoi dispăruse în depărtare, către capătul curentului de aer care sufla continuu prin trupul său. Altceva apăruse în locul ei – la început un mic panou rectangular ca un vechi timbru holografic pe care Carl îl văzuse odată într-un muzeu din Londra, fluturând între colțurile țepene și crescând pe măsură ce se apropia, până când se opri brusc, tăcut, înalt de trei metri și lat de doi, înclinat puțin pe spate la bază, la câțiva pași depărtare de locul în care stătea el. Era o cascadă de imagini, la fel ca în cazul cortinei pe care își văzuse propria figură căzând din brațul ridicat al djinnului. Tăcut și incoerent în procesele asociative non-umane ale n-djinnului.

Îl văzu pe Merrin sculându-se din capsula beta a secțiunii echipajului, amețit de resuscitare, dar mișcându-se deja după un tipar precis și ușor recognoscibil al mișcărilor. Îl

văzu păşind pe coridorul din spate al lui *Horkan's Pride*, cu o expresie insondabilă pe chip.

Îl văzu curăţându-şi carnea Helenei Larsen dintre dinţi cu o mini-şurubelniţă manuală din dulapurile mentenanţei.

Îl văzu solicitând un port vizual lateral neacoperit, stingând luminile interioare ale navei. Îl văzu prinzându-se cu braţele de marginile ferestrei şi uitându-se afară aşa cum un nebun priveşte în oglindă.

Îl văzu urlând, cu fălcile depărtate larg, dar în tăcere, în tăcere.

Îl văzu tăind gâtul unui trup fără membre readus la viaţă, întinzând palma să blocheze izbucnirea sângelui arterial.

Îl văzu scoţându-i ochii, cu grijă, meticulos, unul câte unul, şi strivindu-i cu degetele pe textura mată a unui perete de metal.

Îl văzu vorbind cu cineva care nu era acolo.

Îl văzu, o dată, întorcându-se pe coridor şi privind în sus la camera de supraveghere, de parcă ar fi ştiut că el era acolo, urmărindu-l. Atunci zâmbi, iar Carl se înfioră când propriii muşchi faciali îi răspunseră.

Era mai mult, mult mai mult, chiar în scurtul timp cât îi luă n-djinnului să ruleze un Tjaden/Wasson. Imaginile tremurau, fulgerau şi erau înghiţite de alte efecte. Nu era sigur de ce maşina i le arăta sau ce criterii folosea ca să le selecteze. Era aceeaşi senzaţie pe care o cunoştea din timpul petrecut la bordul lui *Felipe Souza*, sentimentul iritant că încerca să bănuiască gândurile unui zeu capricios despre care fusese asigurat – „zău, e adevărat, face parte din programare" – că veghează asupra lui. Sentimentul unei logici imediat dincolo de înţelegerea lui.

Poate că djinnul citea ceva în el, ceva ce el nu era conștient că lasă să se vadă, o nevoie pe care nu știa că o are.

Poate credea că asta era ceea ce voia el.

Poate *era* ceea ce voia. Nu era sigur.

Nu era sigur de ce stătea acolo privind. Dar se bucură când se termină.

Silueta albastră și zdrențuită se întoarse.

— Aici e, îi spuse și ridică un braț agitat, fluturând ca o aripă.

Pe ecranul de dedesubt, Merrin mergea în urma unei târgi automate, conducând-o pe Helena Larsen în scurta ei călătorie din camera criocapsulelor până la autochirurg. Era a doua ei călătorie – imediat sub tivul tricoului, coapsa dreaptă deja se termina cu un ciot strâns bandajat. Murmura ceva pentru sine, aflându-se în starea semiconștientă de după resuscitare, ceva abia audibil, dar n-djinnul compensă și extrase sunetul.

— ...nu din nou, se ruga ea stins.

Merrin se aplecă să prindă murmurul vocii, dar nu mult. Auzul lui era extrem de ascuțit, iar Carl știa asta: i se formase deja în nemișcarea înăbușitoare de la bordul navei, pe când aceasta cădea înapoi spre casă, și era acutizat de aura întunecată a vidului exterior, când bâzâitul brusc îngroșat al rețelei de energie, amplificat prin pereți, era de ajuns să te smulgă din somn, iar zgomotul unei ustensile de bucătărie părea să răsune de la un capăt la altul al navei. Pașii sună înfundat în papucii de bord proiectați să nu zgârie și să nu scrijelească, și după un timp te pomenești că încerci aproape superstițios să nu întrerupi liniștea în niciun fel. Vorbitul – cu tine însuți, de dragul păstrării sănătății mintale, cu mașinile conștiente și semi-conștiente

care te țin în viață, cu fețele visătoare din spatele hublourilor criocapsulelor, cu oricine sau orice crezi că ar putea să asculte – devine un act de sfidare obscură, o nesăbuită violare a liniștii.

— Ba da, iar, îi spunea Merrin femeii din care se hrănea. Moștenirea cormoranului.

Imaginea îngheță.

— Cormoranul, rosti Carl, cu memoria trezindu-i-se.

— Merrin folosește în diferite ocazii același cuvânt, în afara contextului, spuse djinnul. Apare de la sine o asociere. Conform datelor privind rotațiile din tabăra marțiană de muncă din regiunea Wells, atât tu, cât și Merrin l-ați întâlnit pe Robert P. Danvers, SIN 84437hp3535. Extrapolările Yaroshanko vă conectează pe amândoi, prin Danvers, la *familias andinas* de pe Marte și – integrând termenul „cormoran" utilizat aici –, cu o mare probabilitate, și la discutabila identitate SIN, Franklin Gutierrez.

Carl rămase un timp tăcut. Nenumărate amintiri năvăleau rapid, emoții de care credea că se lepădase cu cinci ani în urmă. Își simți degetele încovoindu-se ca niște gheare.

— Măi, măi, măi, rosti în cele din urmă. Gutierrez!

Capitolul 21

— N-am auzit niciodată de el.

Norton se pregătea să nu se lase impresionat. Stătea în picioare, suficient de aproape de Carl ca asta să poată fi considerată o provocare.

— Nu, n-aveai cum, admise Carl.

Trecu pe lângă Norton, se duse la fereastra biroului și se uită afară. Lumina fărâmițată a soarelui de toamnă se

întindea peste East River în petice metalice, ca un fel de luciu chimic.

— Franklin Gutierrez a fost hacker la Lima pe la mijlocul anilor optzeci. Unul dintre cei mai buni, după cum se spune. În '86 a spart Serbanco și a săltat jumătate de miliard de soles. O execuție imaculată. Le-a luat aproape o lună numai ca să-și dea seama ce s-a întâmplat.

Norton mârâi:

— N-a fost chiar așa de imaculată dacă a sfârșit pe Marte.

Carl se luptă cu nevoia subită de a smulge cu mâinile goale coardele vocale ale lui Norton. Își căută răbdarea în interior, în stil Sutherland. „Oferă-ți reacțiile omului care le-a provocat, și deja ai pierdut bătălia pentru tine însuți. Uită-te în schimb dincolo de ele și regăsește-te acolo." Se concentră asupra detaliilor peisajului de dedesubt. COLIN New York, așezat probabil intenționat ca o imagine în oglindă a ONU, se afla la sud de Jefferson Park, la câteva străzi distanță, boltit în consolă deasupra FDR Drive și cu vedere spre râu. Structura avea o acrobație fractală care amintea foarte mult de o mână de bucăți abandonate dintr-o imensă portocală decojită. Păienjenișul fin de nanocarbon alb se întindea peste curbele și unghiurile de sticlă mată, chihlimbarie, apoi plonja în jos ca să îmbrățișeze elegant zona multietajată de pasarele bine îngrijite, alei și grădini care conectau fiecare secțiune într-un întreg. Puteai sta în biroul înalt și deschis pe care îl împărțeau Ertekin și Norton și să privești în jos la întreaga construcție, la grădinile, muchia proeminentă a mezaninului și râul de dincolo de ele. Privirea lui Carl reveni la apă și retrăi brusc sentimentul din primele lui zile petrecute pe Pământ, în urmă cu opt ani, o vreme în

care vederea oricărui spațiu larg cu apă îi provoca un șoc brusc, visceral.

Timpul petrecut cu n-djinnul de pe *Horkan's Pride* îl răscolise, lăsându-l pustiu și agitat de amintiri vechi.

Destul cu privitul.

— Da, l-au prins pe Gutierrez, rosti neutru. Dar l-au prins cheltuind banii, nu furându-i. Ține minte asta. Tipul avea hibele lui, dar nu-i stătea în fire să plece cu tot câștigul.

— Deci i-au oferit posibilitatea relocării? întrebă Ertekin.

— Da, și el a acceptat. Ai văzut vreodată interiorul unei închisori peruane?

Carl părăsi panorama largă a ferestrei și se întoarse în birou, la noii săi colegi.

— A ajuns în Wells, operând sistemele de echilibru atmosferic pentru Uplands Initiative. Când nu făcea asta, se ocupa de contravenții informatice pentru *familias andinas* de pe Marte. Cred că era mai bine plătit decât pentru slujba oficială.

Norton clătină din cap.

— Dacă acest Gutierrez are relații cu crima organizată de pe Marte, atunci am găsit deja o legătură între el și Merrin.

— Nu, nu ați găsit.

Norton și Sevgi Ertekin schimbară o privire. Norton oftă.

— Uite ce-i, Marsalis. Unul dintre primele lucruri investigate a fost...

— Să contactați poliția Coloniei și să-i rugați să vă facă o listă a asociaților lui Merrin de pe Marte. Așa-i.

Carl dădu aprobator din cap:

— Da. Are sens, și eu aș fi făcut la fel. Numai că nu ar fi ajutat la nimic. Dacă Gutierrez avea afaceri cu Merrin, acum au dispărut, șterse din flux ca rahatul de pe fundul unui bebeluș. Nu ați fi rămas decât cu vreo asociere minoră cu vreun mijlocitor minor ca Danvers. Iar oamenii ca Danvers se bat pe umeri cu practic oricine a lucrat vreodată în Wells. Cu alte cuvinte, tranzacțiile voastre sunt invizibile. Așa merg lucrurile când Gutierrez face ceva.

— Și tu de unde știi toate astea?

Ridică din umeri.

— De unde crezi?

— Gutierrez a făcut ceva pentru tine, zise încet Ertekin. Ce anume?

— Ceva despre care nu am de gând să discut cu voi. Ideea e că în fluxul de date legătura mea cu Gutierrez nu mai există, și nici a lui Merrin. Orice căutare asociativă pe care Colonia a efectuat-o în legătură cu Merrin s-a oprit probabil la Danvers. N-djinnul de pe *Horkan's Pride* a mers mai departe numai pentru că nu i-a plăcut coincidența că două variante treisprezece s-au întors de pe Marte în condiții neobișnuite *și* amândouă au avut legături, fără nicio relație între ele, cu un individ de teapa lui Danvers. Asta înseamnă pentru voi intuiție Yaroshanko. Foarte puternică atunci când funcționează, dar are nevoie de ceva pentru triangulație.

— Tot nu înțeleg – spuse Norton iritat – cu ce te ajută acest Gutierrez.

— În sine, deloc. Dar amintirile n-djinnului includ o serie de referințe la un cormoran.

Norton aprobă cu o mișcare a capului.

— Da, am văzut asta de prima dată. „Moștenirea cormoranului", „ceea ce a lăsat cormoranul", „rupe-i,

dracului, gâtul cormoranului". Avem propriile referințe, pe care n-djinnii le reiau. Am verificat argoul marțian și nu am găsit nimic...

— Nu, nu e un termen marțian.

— Ar putea fi acum, sublinie Ertekin. Tu te-ai întors de ceva timp. Oricum, am cercetat limbajul folosit în cadrul Proiectului Lawson și argoul variantelor treisprezece, în general. Și tot nu am găsit nimic.

— E *limeño*.

Norton clipi nedumerit.

— Poftim?

— E un termen underground din Lima. Destul de obscur și vechi. N-djinnul vostru probabil l-a neglijat, considerându-l irelevant. Datează de prin anii șaptezeci, ani în care Gutierrez era un tânăr recrut în circuitul hackerilor de pe coasta andină. Ați auzit de *ukai*?

Priviri goale.

— *Ukai* este o metodă de pescuit în care se folosesc cormorani dresați ca să aducă peștii. E originară din Japonia, dar s-a dezvoltat în comunitatea peruano-japoneză cu circa cincizeci de ani în urmă, când povestea speciilor modificate genetic a luat avânt. *Ukai* se face noaptea, iar cormoranii se scufundă, având un inel pe gât, care îi împiedică să înghită peștele. Sunt hrăniți după ce îi aduc prada stăpânului lor. Vedeți imaginea?

— Hacker plătit.

Ochii lui Ertekin se luminară făcând legătura:

— *Familias andinas*.

— Da. Pe vremea aia, *familias* de pe Pământ erau încă o forță de luat în calcul. Oricine începea ca hacker pe coasta Pacificului de Sud lucra pentru *familias*, sau nu lucra

deloc. Puteai ajunge un renumit *halcon de datos*. Dar îți începeai viața ca un *cormoran*.

Ertekin înclină din cap.

— Inclusiv Gutierrez.

— Inclusiv Gutierrez, aprobă el și o scânteie sclipi între ei atunci când îi repetă cuvintele. Mai târziu și-a câștigat reputația, a avut propriile lui afaceri. A fost prins.

— Iar când s-a dus pe Marte, a găsit familiile așteptându-l din nou.

— Exact. E ca și cum ai face un pas care te duce cu jumătate de secol înapoi în timp. *Familias* aveau o putere cum nu mai avuseseră pe Pământ de zeci de ani. Se pare că Gutierrez a trebuit să se întoarcă la *ukai*. La statutul de cormoran, zise Carl și-și desfăcu brațele, evidențiind încheierea cazului. Mi se plângea de asta tot timpul.

— Asta nu înseamnă în mod necesar că ar fi făcut la fel și cu Merrin, zise Norton.

— Ba da. Gutierrez avea ceva pentru treisprezece. E ceva destul de comun pe Marte, există o întreagă subcultură fetiș dedicată lor. E ca fan-cluburile bonobo de aici. Gutierrez era membru deplin, fascinat de toată afacerea. Avea o analogie preferată, între treisprezece și hackerii din Lima. Supraoameni în toată regula, temuți și urâți de turmă din cauza asta.

Norton pufni.

— Supraoameni. Așa-i.

— Mă rog, era teoria lui, zise Carl egal. Nu a mea. Ideea e că insista mereu cum că a fost redus la statutul de *ukai*, că eu aș putea înțelege rahatul ăsta pentru că sunt cine sunt, pentru că sunt *ce* sunt. Și ar fi folosit exact același refren și cu Merrin.

— Așadar – spuse Norton și se ridică, venind la lumină –, apelăm Colonia, le cerem să-l aducă pe Gutierrez și ne sprijinim pe el.

Carl pufni disprețuitor.

— Da, ne sprijinim pe el de la câteva sute de milioane de kilometri distanță. Zece minute de decalaj la fiecare comunicare. Aș vrea să văd un asemenea interogatoriu.

— N-am spus că noi o să ne sprijinim pe el, ci Colonia.

— Colonia nu se poate sprijini nici de un perete. Las-o baltă. Ce se întâmplă pe Marte nu are efect aici. Nu e o distanță umană.

Ertekin se scufundă și mai mult în scaun, împreunându-și mâinile și privind peste birou. Lumina ferestrei înalte cădea peste ea ca ploile luminoase filtrate prin amurgul de pe Marte. Amintirile lui Carl reînviară și le simți din nou lovitura în piept.

— Dacă *familias andinas* l-au ajutat pe Merrin să evadeze de pe Marte – zise ea rar și aproape doar pentru sine – atunci ar putea să-l ajute și aici.

— Nu ramurile sud-americane, observă Carl. Sunt în război cu familiile de pe Marte de zeci de ani. Mă rog, o *stare* de război. N-ar exista cooperare din partea marțiană.

Ertekin scutură din cap.

— Nici nu trebuie. Mă gândesc la *familias* din Jesusland și la ce a mai rămas din ele în Rim. Se pretind devotate moștenirii din *altiplano*, dar cam asta-i tot. Departe, în nord, ele își fac propriul joc, iar o mare parte din el implică traficul de persoane. Vreau să spun că în Rim au fost strivite destul de bine după Secesiune, le-au destrămat pieţele prin schimbări în legile referitoare la droguri, prin politicile deschise din domeniul biotehnologiei. Au mai rămas doar cu sclavia sexuală și trecerea frauduloasă a graniței. Dar încă mai există

acolo, așa cum există și aici. Iar la mijloc, în Republică, încă se mai ocupă de multe din chestiile de pe vremuri.

Cugetă o vrene.

— Mda, bine. Ei controlează softurile traficului de persoane de care Merrin ar fi avut nevoie ca să intre și să iasă din Republică așa cum a făcut-o. Poate ei au o relație cu ramurile marțiene, un fel de înțelegere prin care obțin serviciile acestui Gutierrez. Întrebarea e: de ce? Ce le iese lor din asta? Unde e beneficiul?

— Tu crezi, se aventură Norton, că ceea ce face el sunt asasinate dictate de *familia*?

— Să aducă un treisprezece tocmai de pe Marte ca să omoare pentru ei? se încruntă Ertekin.

— Nu prea are sens. Se găsesc *sicarios* la un dolar duzina în orice oraș important al Republicii. Închisorile sunt pline de ei.

Norton îi aruncă o privire rapidă lui Carl.

— Asta-i adevărat.

— Nu, trebuie să fie vorba de altceva, spuse Ertekin și ridică ochii spre Carl. Ai zis că Gutierrez a făcut ceva pentru tine pe Marte. Putem presupune că și tu ai o relație de lucru cu *familias*?

— Am lucrat cu ei din când în când, da.

— Poți să te gândești la un motiv pentru care ar face asta?

Continua să-l privească. Avea sclipiri arămii pe irisul ochilor.

Carl ridică din umeri.

— În circumstanțe normale, aș spune că nu ar face-o. *Familias* au o organizare conservatoare, de tip macho, de pe vremuri, și aici, și pe Marte. Au toate prejudecățile standard împotriva oamenilor ca mine.

— Dar?

— Dar în urmă cu niște ani am dat peste un treisprezece care încerca să creeze o alianță cu ceea ce mai rămăsese din ramurile din *altiplano*. Un tip pe nume Névant, francez, fost membru al Unității Speciale de Intervenții a Departamentului Opt. Un om foarte inteligent, specializat în insurecțiile din Asia Centrală. Relații cu dictatorii militari, contraspionaj, tot rahatul ăsta. În timp, ar fi putut ajunge să și lucreze undeva pe-acolo.

— Ar fi putut, îl îngână Norton. Deci putem presupune că nu a avut timp.

— Nu. Nu a avut.

— Ce i s-a întâmplat?

Carl zâmbi trist.

— Eu.

— L-ai omorât? întrebă Ertekin tăios.

— Nu. I-am luat urma până la niște prieteni de-ai lui din Arequipa, l-am amenințat cu pistolul Haag, iar el a preferat să ridice mâinile decât să moară.

— Puțin neobișnuit pentru un treisprezece, nu-i așa? observă Norton ridicând o sprânceană. Să se predea așa?

Carl ridică și el o sprânceană, netulburat.

— Cum am spus, e un tip inteligent.

— OK, deci l-ai arestat pe acest Névant, tipul inteligent, și l-ai adus înapoi.

Ertekin se ridică în picioare și se duse să se uite pe fereastră. Carl bănuia că ea începea să înțeleagă unde duc toate astea.

— Și acum unde e?

— Reintegrat în sistem. Lagărul Eurozone, Anatolia răsăriteană.

— Iar tu vrei să te duci să stai de vorbă cu el acolo.

Nu era o întrebare.

— Da, cred că e mai eficient decât printr-o legătură *v* sau un apel telefonic.

— O să vrea să te vadă?

Ea tot nu se întorsese.

— Păi, nu e obligat, admise Carl. Carta Eurozone îi garantează dreptul de a refuza anchete din exterior. Dacă ar fi vorba de o anchetă oficială a UNGLA, poate l-am putea presa, dar, de unul singur, eu nu am atâta greutate. Numai că, știi, cred că oricum o să vrea să mă vadă.

— Te bazezi pe ceva? întrebă Norton.

— Da, pe experiența anterioară, răspunse Carl, apoi ezită. Noi... ne cunoaștem.

— Înțeleg. Acum câțiva ani l-ai arestat pe tipul ăsta, l-ai trimis să ispășească tot restul vieții în deșertul turcesc, iar rezultatul e că sunteți cei mai buni prieteni.

— Anatolia nu-i un deșert, zise Ertekin absentă, tot de la fereastră.

— N-am spus că suntem cei mai buni prieteni, am spus că ne cunoaștem. După ce l-am arestat, am avut de pierdut câteva zile în Lima, în așteptarea formalităților de transfer. Lui Névant îi place să vorbească, iar eu sunt un ascultător destul de bun. Amândoi...

Telefonul țârâi pe masa lui Norton, în cealaltă parte a biroului. Îi aruncă o ultimă privire lui Carl, apoi se duse să răspundă. Ertekin se întoarse de la fereastră și îl țintui pe Carl cu propria privire neîncrezătoare.

— Crezi că ar trebui să te las să traversezi Atlanticul?

Carl ridică din umeri.

— Faci ce vrei. Dacă vrei să urmezi o altă pistă, te rog, dezgroapă una. Dar Névant e un indiciu evident și nu cred că ar vorbi cu mine în virtual, pentru că o identitate

virtuală poate fi falsificată. Ca să fiu sincer, în locul lui, nici eu nu aș avea încredere. Atavismul nostru genetic nu iubește tehnologia avansată, să știi.

Surprinse tresărirea gurii ei înainte ca ea să-și blocheze zâmbetul reflex. Norton se întoarse de la telefon și momentul trecu. Chipul delegatului COLIN era mohorât.

— Vrei să ghicești? întrebă.

— Merrin e ascuns în clădirea ONU cu o bombă nucleară, sugeră Carl vioi. Și are suficienți ostatici din rândul delegaților cât să aibă ce mânca până la Crăciun.

Norton clătină din cap.

— Îmi pare bine că te distrezi. N-ai ghicit. Ești peste tot la știri: „Un treisprezece îl salvează pe delegatul COLIN, dar ucide două persoane".

— Ah, fir-ar al dracului, zise Ertekin, iar umerii i se lăsară. E tot ce ne trebuia. Cum dracu' s-a întâmplat asta?

— Se pare că pe vreun *geek* frustrat de la unul din site-urile de știri a avut o criză de rememorare perfectă. A scos fața prietenului nostru aici prezent din imaginile de la locul crimei, fața i-a adus aminte de ceva și l-a asociat cu problemele din Florida, spuse Norton și arătă cu degetul. Sau poate a fost geaca. Greu de ratat, și nu chiar la modă. Oricum, *geek*-ul sună la Secția Douăzeci și Opt și pune câteva întrebări. Evident, a avut noroc. Fie a vorbit cu cineva foarte cooperant, fie cu cineva foarte prost.

— Williamson, futu-i.

Norton ridică din umeri.

— Mda, sau oricine altcineva. Poți să pariezi că la jumătate de oră după ce Williamson s-a întors la Douăzeci și Opt, toți polițaii din secție știau că e un treisprezece liber pe străzi. Și probabil nu aveau niciun fel de motiv ca să păstreze tăcerea în legătură cu el. În ochii lor, asta

e o problemă clasică de siguranță publică. Ei nu au nicio relație cu noi, ar fi extrem de fericiți să lase presa să arate cu degetul în locul lor.

— Să arate cu degetul? rânji Carl. Credeam ca m-am aflat acolo ca să-l salvez pe Ortiz.

— Și să ucizi două persoane, făcu Ertekin, obosită. Nu uita partea asta.

— Ne cer o declarație, Sev. Nicholson zice că probabil tu ai fi soluția. Fost detectiv NYPD și tot restul, ar fi mai ușor să minimalizezi sentimentele anti-COLIN pe care le-ar putea răscoli cei de la Douăzeci și Opt.

— O, mulțam, Tom.

Ertekin se aruncă la loc în scaunul ei și ridică privirea spre Norton, uitându-se urât la el.

— O nenorocită de conferință de *presă*? Crezi că n-am altceva mai bun de făcut decât să vorbesc cu *media*?

Norton desfăcu brațele.

— N-am spus-o eu, Sev. Nicholson e de vină. Și după cum vede el lucrurile, nu, n-ai ceva mai bun de făcut pe moment. Ce vrei să fac eu, să-i spun că a trebuit să pleci din oraș?

Carl îi întâlni privirea. Zâmbi.

PARTEA A TREIA

Departe de toate

„Deși acest raport este un rezumat limitat, este imperativ necesar să fim conștienți de faptul că avem de-a face cu ființe umane reale și nu cu un model teoretic de comportament. Deci nu ar trebui să fim surprinși să întâlnim o serie complexă și potențial derutantă de factori și interacțiuni emoționale.

Nici nu ar trebui să ne mire să descoperim că orice soluție originală ar trebui căutată în afara domeniului curent al cercetării noastre."

Raportul Jacobsen, august 2091

Capitolul 22

COLIN Istanbul se afla în partea europeană, puțin mai sus de Piața Taksim, cuibărit într-o pădure de turnuri din sticlă purpurie sau arămie care semănau unele cu altele și erau ocupate, în majoritate, de bănci. Pe timpul nopții, un grup restrâns de forțe de ordine cu arme automate țineau deschise etajele inferioare, luminate în azuriu, pentru orice problemă ar fi putut apărea.

Colony Initiative, parafrazând propria sa reclamă, era o întreprindere în care soarele nu apune niciodată. Nu se știe când și unde ar putea fi nevoie să se trezească pe deplin și să-și încordeze mușchii geopolitici. Cel mai bine era să fii mereu în standby. Sevgi, care asocia Taksim în primul rând cu uciderea bunicului și unchiului ei de către forțele de ordine turcești excesiv de zeloase, se opri acolo doar cât să ridice cardurile de la unul dintre apartamentele deținute de COLIN peste Bosfor, în Kadiköy. Cam orice altceva i-ar mai fi fost necesar putea fi accesat prin tableta ei. Discuția cu Stéphane Névant nu avea să fie în niciun caz o afacere COLIN.

„Cu cât va simți mai puțină implicare oficială la tine, cu atât mai bine", îi spusese Marsalis. „Névant e deosebit, este unul dintre puținii treisprezece știuți de mine care a ajuns la o înțelegere cu autoritățile exterioare. El și-a consumat furia. Dar asta nu înseamnă că se simte bine în această situație. E mai bine să nu zgândărâm rana asta.

Aceeași limuzină care îi culesese de la aeroport îi duse în portul Karaköy, unde feriboturile către partea asiatică funcționau pe tot timpul nopții. Sevgi neglijă protestele șoferului privind securitatea. Să meargă pe pod ar fi durat la fel de mult sau chiar mai mult decât să aștepte feribotul, iar ea avea nevoie să-și limpezească gândurile. Nu voise să vină aici, cu atât mai puțin împreună cu Marsalis. Începea să se întrebe dacă n-ar fi fost totuși mai bine să facă o concesie și să accepte conferința de presă.

O priviseră transmisă pe New England Net în timp ce suborbitalul THY de după-amiază îi ridicase de la JFK pentru a-i lăsa pe cealaltă parte a globului; Norton arăta sobru și impozant în costumul său special pentru presă. Televiziunea încă mai aprecia niște umeri solizi și, deasupra lor, un cap cu păr frumos, mai mult decât orice ar fi ieșit din gura persoanei care vorbea, iar Tom Norton excela în ambele domenii.

Ar fi putut, Sevgi era convinsă de asta, să candideze pentru un minister oarecare. Manevra întrebările exact cu măsura potrivită de încredere aristocratică și umor sănătos.

„Dan Meredith, *Republic Today*. E adevărat că acum COLIN angajează supermasculi în rândul forțelor de ordine?"

„Nu, Dan. Nu numai că nu e adevărat, ci este și o presupunere profund greșită". Și cu un gest prin care cuprindea întreaga sală, adăugă: „Cred că suntem cu toții conștienți cum ar arăta un supermascul, dacă cineva ar avea prostia criminală să creeze unul."

Un val de murmure printre jurnaliștii adunați. Norton le lăsă suficient timp, apoi le strivi.

„Tendința genetică a supermasculilor este, ca să spunem lucrurilor pe nume, autismul. Un supermascul ar fi un gardian destul de prost, Dan. Nu numai că nu ar recunoaște semnele unui atac iminent din partea unei alte ființe umane, ci probabil ar fi și prea ocupat să-și numere gloanțele din pistol ca să mai și tragă în ceva."

Râsete. Camera surprinse un moment fața lui Meredith, aflat în mulțime. El schiță un zâmbet. Avea un potop de ironie urbană din sud în vocea lui: „Îmi pare rău, Tom. Lăsând la o parte faptul că știm cu toții că au fost creați super-autiști de către chinezi, pentru programele lor de interfețe n-djinn, nu la asta mă refeream. Mă refeream la variantele treisprezece, pe care majoritatea americanilor normali i-ar numi supermasculi. Supermasculi precum cel despre care recunoști că a fost prezent la atentatul de azi asupra lui Alvaro Ortiz. Folosiți *așa ceva* drept gărzi?"

„Nu, nu folosim."

„Atunci..."

Dar Norton ridicase deja capul, scanând mulțimea și făcând semn pentru următoarea întrebare.

„Sally Asher, *New York Times*. Ați spus că acest treisprezece, Carl Marsalis, este consultant. Ne puteți spune, vă rog, pentru ce anume este consultant?

„Îmi pare rău, Sally, deocamdată nu am libertatea să spun acest lucru. Tot ce vă pot spune este că nu are nicio legătură cu evenimentele tragice din această după-amiază. Domnul Marsalis a fost un simplu martor, care a acționat așa cum ar fi făcut orice bun cetățean dacă ar fi avut ocazia."

„Orice bun cetățean înarmat cu o pușcă de asalt, probabil". Vocea lui Asher era limpede. „Domnul Marsalis era înarmat?"

Norton ezită un moment. Dilema era de înțeles – informațiile erau acolo, deja preluate de flux. Filmările de la locul crimei, declarațiile martorilor, poate chiar bârfe provenind din laboratoarele legiștilor.

Nu avea cum să știe ce era și ce nu era cunoscut, iar Norton nu voia să fie prins mințind. Pe de altă parte... „Nu, domnul Marsalis nu era înarmat".

Un zumzet slab, dar în creștere. La urma urmelor, toți văzuseră limuzina ciuruită de gloanțe.

„Cum poate un om, un om obișnuit, să..."

Din nou Meredith, ridicând glasul înainte ca brațul lui Norton să-l întrerupă din nou, indicând o altă întrebare, din partea opusă a sălii. Camerele nu arătară fața lui Meredith, dar Sevgi simți o nedemnă împunsătură de plăcere imaginându-și supărarea lui de jesuslander.

„Domnule Norton, e adevărat... Scuze, sunt Eileen Lan, de la *Rim Sentinel*. E adevărat, domnule Norton, că pe Marte există persoane antrenate de COLIN în tehnici de luptă până acum necunoscute?"

„Nu, nu e adevărat".

„Atunci poate reușiți să ne lămuriți asupra unui comentariu al unui martor la evenimentele de azi." Lan ridică un microcorder și o voce de bărbat răsună clar din microfon: „Tipul era ca un titirez. Am văzut așa ceva în filmele *Ultimate Fighting* de pe Marte, este *tanindo*. E ceva ce nu se învață pe Pământ, se spune că e prea periculos ca să fie cunoscut de oamenii obișnuiți, pentru că..." Microcorderul se închise, dar Lan îl ținu în continuare ridicat ca pe o provocare. Norton se sprijini cu un braț de pupitru și zâmbi larg.

„Mă rog, eu nu sunt chiar un fan *Ultimate Fighting*" – râsete politicoase – „așa că, evident, nu pot comenta cu

precizie la ce se referă martorul nostru. *Există* o disciplină pe Marte numită *tanindo*, dar nu este o inițiativă COLIN. *Tanindo* a apărut spontan din artele marțiale existente, ca replică la mediul cu gravitație scăzută de pe Marte. În japoneză înseamnă, literal, «calea noului venit», fiindcă pe Marte, sunt convins că nu mai e nevoie să vă reamintesc, suntem cu toții nou-veniți. În anumite medii este cunoscut și ca Float Fighting și, în quechua – aici vă rog să-mi scuzați pronunția – drept *pisi llasa awqanakuy*. Domnul Marsalis a petrecut un timp pe Marte și s-ar putea să fie un împătimit al acestui stil, dar în realitate o artă marțială creată pentru mediu cu gravitație scăzută nu poate fi atât de periculoasă, sau măcar utilă, aici, pe Pământ."

„Doar dacă nu ești inuman de puternic și de rapid", continuă Sevgi în sinea ei. Privirea îi alunecă într-o parte, de la ecranul pe care-l ținea în poală la Marsalis, care moțăia pe scaunul de lângă ea. Norton făcuse rost chiar înainte de a pleca ei de cincizeci de unități de betamielină de calitate COLIN și de un inhalator, iar Marsalis se dopase în salonul de plecări al aeroportului JFK. Se alesese cu câteva priviri indiscrete, dar nimeni nu spusese nimic. În afară de un mormăit satisfăcut când inhalase clorura, el nu făcuse niciun comentariu, dar imediat ce se așezaseră pe scaune, închisese ochii și un zâmbet extatic îi despicase fața cu o dungă ivorie. Adormise nu peste mult timp.

„Bonita Hanitty, *Good Morning South*. Nu vi se pare că eliberând un criminal condamnat dintr-o instituție penală din Florida, COLIN încalcă însuși conceptul de justiție americană?"

Și mai multe murmure, nu toate aprobatoare. Jurnaliștii republicani constituiau minoritatea în sală, iar presa Uniunii purta cazul „Lindley contra NSA" pe pieptul

colectiv ca pe o medalie de onoare. Reporterii tineri se născuseră în mediul unei legende; veteranii spuneau povești despre războiul pre-Secesiune și vorbeau despre colegii lor republicani fie cu milă prefăcută, fie cu dispreț. Norton cunoștea atmosfera și o exploata.

„Bonita, cred că e bine să ai grijă atunci când vorbești despre justiție. Așa cum specifică discul informativ pe care l-ai primit, domnul Marsalis nu a fost practic condamnat pentru nimic în timpul celor patru luni de detenție. Apoi mai este și problema acuzației inițiale, nu, te rog să mă lași să termin, chiar a tehnicilor folosite de poliția din Miami pentru a-l aresta pe domnul Marsalis. Asta fără să mai menționăm că legile Republicii și ale statului în cauză în materie de avorturi încalcă principiile drepturilor omului, bine stabilite de ONU".

Bolboroseli înfundate în unele colțuri, urale înăbușite în altele. Norton așteptă cu o expresie severă să se stingă zgomotul, apoi continuă.

„Așadar eu aș spune că noi, COLIN, am eliberat un om care după toate probabilitățile este nevinovat, și cu care statul Florida oricum nu prea părea să știe ce să facă. Da, Eileen, ne întoarcem la tine."

Desigur, urmase mai mult. Hanitty, Meredith și alți câțiva reporteri din Jesusland încercau să dezgroape dosarele anterioare ale lui Marsalis și omuciderile din tabăra Garrod Horkan. Din fericire, nimic despre Willbrink. Amabil, Norton ținuse totul sub atentă supraveghere și nu le închisese complet gura jesuslanderilor, dar se sprijinise din greu pe jurnaliștii unioniști pe care îi cunoștea și în care avea suficientă încredere că nu vor face vreo mișcare înșelătoare. Sevgi căscă și derulă cu viteză mărită până

la sfârșit. Alături de ea, în suborbital, obiectul atenției și tuturor temerilor lor continua să moțăie fără nicio grijă.

Ei însă nu-i venea somn – nu-i permitea synul. Era încă trează două ore mai târziu, când se aruncă pe scaunul de plastic ieftin din sala de așteptare a feribotului, urmărindu-i pe puținii pasageri cu ochii unui polițist. Locul era sărăcăcios și expus curentului, iluminat de sus de spoturi rare, încastrate în grinzile acoperișului și, pe lateral, de strălucirea fantomatică a câtorva panouri publicitare LCLS, ai căror sponsori nu specificaseră momentele când trebuiau activate. „Efes extra!!!", „Jeep performance!!!", „Locuri de muncă pe Marte!!!" Panourile inactive dintre ele arătau ca niște pietre de mormânt lungi și cenușii, atârnate pe pereții din oțel zgrunțuros.

Prin ușile larg deschise de pe lateral, suprastructura vopsită în alb a feribotului acostat se vedea ca o frântură de imagine dintr-o altă epocă. Adaosurile mai moderne la colecția diversificată de mijloace de transport pe apă a Istanbulului aveau un aspect compact, părând confecționate din plastic, ceea ce le făcea să nu fie nimic mai mult decât niște autobuze maritime, așa cum, de altfel, erau, fără alt beneficiu la sfârșitul călătoriei în afara efectuarii transferului zilnic. Dar puntea înaltă și largă, coșul de fum gârbovit și silueta alungită a navelor străvechi funcționând încă pe ruta Karaköy-Kadiköy duceau cu gândul la plecări spre locuri îndepărtate și la o eră când călătoria încă mai putea constitui o evadare.

Marsalis se întoarse din incursiunea de cercetare a împrejurimilor. Ea presupuse că, pe vremea bunicului ei, pielea lui ar fi atras mai multe priviri, dar acum nu ieșea în evidență mai mult decât cei cinci-șase pasageri africani și cei doi oameni în salopetă care stăteau pe puntea

feribotului, dincolo de obloane. Nimeni nu-i aruncă mai mult de-o privire fugară, iar asta mai mult pentru că era atât de solid și din cauza literelor de un portocaliu strident de pe geaca de condamnat pe care încă o purta.

— Chiar trebuie să porți asta? întrebă ea, iritată.

El ridică din umeri.

— E frig.

— Ți-am spus la aeroport că o să-ți cumpăr altceva.

— Mulțumesc. Îmi place să-mi cumpăr singur hainele.

— Atunci de ce n-ai făcut-o?

Sirenele gemură în spațiul cu grinzi aflat deasupra. O săgeată LCLS de pe un cărucior mobil se aprinse, indicând spre obloanele deschise, cu destinațiile înscrise pe ele: Haydarpasa, Kadiköy. Cei doi bărbați de pe feribot desfășurară pasarele și un șuvoi lent de oameni începu să se deplaseze în direcția vasului.

Îmboldită de amintirile vizitelor din copilărie, Sevgi înaintă de-a lungul tribordului și se așeză pe banca de la pupa, proptindu-se cu ghetele pe bara de jos a balustradei. Simțea torsul motoarelor navei prin metalul din spatele ei. Mirosurile amestecate de ulei de motor și frânghii umede o purtară înapoi în timp. Mâna lui Murat ciufulindu-i părul când stătea lângă el, înaltă abia cât să poată vedea peste bord. Ritmul molatic, mormăit al limbii turce înlocuind engleza în mintea ei. Impactul unei întregi lumi pe care până atunci o văzuse doar în fotografii, un oraș care nu era New York, un loc care nu era casa ei, dar semnifica ceva vital pentru părinții ei – simțea asta în modul în care ei priveau în jur, exclamau unul către celălalt, își strângeau mâinile la nivelul ochilor ei.

Istanbulul îi tulburase sufletul copilului de patru ani și, de fiecare dată când revenea, o șoca din nou.

Marsalis se așeză alături de ea, copiindu-i postura. Balustrada zăngăni înfundat când preluă greutatea picioarelor lui.

— Acum chiar o să am nevoie de geaca asta, zise el vesel. Vezi?

Mormăitul motoarelor se accentuă, deveni un muget, apoi pupa feribotului se ridică pe un val de apă spumegând.

Strigătele echipajului, frânghii aruncate, lărgirea rapidă a unghiului dintre feribot și doc. Vasul țâșni și se înscrise pe traiectorie, peste apa întunecată. Karaköy rămase în urmă, deveni un ghem împodobit cu lumini în noapte. O briză răcoroasă îi lovea fața și părul lui Sevgi. Orașul se deschidea în jurul ei, poduri cu străluciri colorate și conglomerate lungi și joase la orizont, toate plutind pe un negru lichid, punctat cu luminile mișcătoare ale altor nave. Inspiră adânc, cramponându-se de iluzoria senzație de plecare.

Marsalis se aplecă spre ea, strigând ca să acopere zgomotul motoarelor și curentul de aer.

— Ultima dată când am venit aici, a fost o întârziere la terminalul suborbitalelor, un fel de alarmă de securitate. Dar eu am aflat numai după ce plecasem deja din hotel. Am avut de pierdut câteva ore înainte să trebuiască să ajung la aeroport, spuse și zâmbi. Am petrecut două ore întregi făcând asta, doar călătorind cu feribotul dus-întors până s-a făcut timpul să plec. Era să pierd zborul. Aici, afară, privind toate astea – înțelegi. Simțeam că e un fel de evadare.

Ea se holbă la el, atinsă până la tremurat de ecoul propriilor ei sentimente în cuvintele lui.

Sprâncenele lui se încruntară.

— Ce e? Ai rău de mare?

Scutură din cap. Aruncă ceva care să umple golul:

— De ce te-ai întors, Marsalis? Pe Pământ?

— Hei! zise și urmă un nou zâmbet. Am câștigat la loterie. Ar fi fost destul de nepoliticos să refuz premiul.

— Vorbesc serios.

Feroce, în vântul dintre ei.

— Știu că e urât acolo, dar toate variantele treisprezece despre care am auzit vorbindu-se adorau tot ce ținea de Marte. Evadarea dincolo de o nouă frontieră, un loc unde poți face ceva din tine însuți.

— Nu e chiar așa.

— Știu. Dar asta nu împiedică pe nimeni să creadă.

Privi în depărtare peste ape.

— Într-acolo ne îndreptăm cu toții, nu-i așa? Cei pe care tu îi vânezi. Merg în tabere, cu un bilet numai dus către visul marțian. Undeva unde li s-a spus că vor fi doriți, prețuiți pentru puterile lor. Nu închiși și ținuți după garduri ca vitele.

— Majoritatea încearcă în tabere, așa e.

— Te-ai întrebat vreodată de ce UNGLA nu-i lasă pur și simplu să plece, să intre într-o criocapsulă și să dispară de pe capul tuturor?

El ridică din umeri.

— Păi, în primul rând pentru că Acordurile spun că nu au voie. Agenția există ca să se asigure că orice variantă genetică de pe Pământ este înregistrată și monitorizată în concordanță cu nivelul de risc pentru societate, iar în cazul variantelor treisprezece asta înseamnă internare în lagăre. Dacă am începe să închidem ochii la toți cei care sar gardul numai pentru că ne gândim că fug pe Marte, în curând unii dintre ei *nu* vor mai fugi pe Marte, o să se ascundă doar undeva, pe Pământ, și probabil o să înceapă

să aibă copii. Iar asta ar împinge întreaga omenire la un nivel de panică anterior acordurilor de la München.

— Vorbești de parcă ei n-ar fi ca tine, zise ea pe un ton acuzator. Ca și cum tu ai fi diferit.

— Sunt diferit.

„Exact ca Ethan, futu-i, exact ca el". Propria ei disperare se revărsă. Vocea îi suna greoaie chiar și în propriile urechi:

— Pentru tine nu contează că sunt tratați în felul ăsta?

O altă ridicare din umeri.

— Ei trăiesc cu alegerile pe care le fac, Ertekin. S-ar fi putut duce pe Marte atunci când COLIN le-a deschis porțile la München. Au ales să rămână. Și-ar fi putut vedea de viață în rezervații. Au ales să evadeze. Iar când eu vin după ei, au opțiunea să se predea.

Amintirea dureroasă a cadavrului ciuruit de gloanțe a lui Ethan, pe masă. Chemată să-l identifice, tremurând înghețată de șoc.

— Alegeri, da, pufni ea. Fiecare alegere e o umilire. Renunță la libertatea ta, rostogolește-te pe spate și fă ce ți se spune. Știi al dracului de bine ce gen de posibilități are un treisprezece.

— E o alegere pe care am făcut-o eu, zise el blând.

— Mda. Privi din nou în depărtare, dezgustată. Ai dreptate. Tu ești diferit.

— Da, eu sunt mai deștept.

Un alt feribot trecu pe lângă ei la o sută de metri, îndreptându-se în sens opus. Simți o atracție irațională pentru mica insulă de lumini și căldură, pentru siluetele abia zărite mișcându-se în interior. Apoi stupiditatea situației apăru și o izbi ca briza. Chiar în spatele ei, apăsându-i

umerii, se aflau ferestrele unui paradis identic de lumină și căldură, iar ea îi întorsese spatele.

„Da, e mult mai bine așa, Sev. Întoarce spatele. Rămâi în frig și holbează-te peste ape la ceva intangibil care se îndepărtează de tine."

„O idioțenie."

— Deci el a căzut luptând?

Se întoarse brusc cu fața la el.

— Cine?

— Acel treisprezece cu care ai avut o relație.

Același calm blând în glas.

— Mi-ai spus că a murit și te înfurie modul în care îmi câștig eu existența. E destul de logic ca omul ăla să fi fost doborât de cineva ca mine.

— Nu, zise ea gâtuit. Nu de cineva ca tine.

— OK, nu ca mine.

Așteptă, lăsând lucrurile să se așeze între ei ca întunericul și ca zgomotul trecerii lor prin el.

Sevgi strânse din dinți.

— Au trimis trupele SWAT, spuse în cele din urmă. Vreo zece. Mai mulți. Cu veste antiglonț și arme automate, împotriva unui singur om, în casa lui. Ei...

Înghiți în sec.

— Eu nu eram acolo, era dimineață și plecasem deja la muncă. El nu era de serviciu, tocmai ieșise din tura de noapte. Cineva din departament l-a informat că vin, s-a găsit mai târziu apelul pe telefon, un număr din centru.

— Era polițist?

— Da, era polițist.

Gesticulă neajutorată, cu degetele strânse ca niște gheare.

— Era un polițist *bun*. Dur, curat, de încredere. A fost făcut detectiv în timp record.

„Niciodată n-a făcut, fir-ar să fie, nimic rău."

— În afară de a-și falsifica ID-ul, se pare.

— Da. A obținut cetățenia Statelor Rim înainte să înceapă lagărele. A spus că anticipase asta cu mult timp înainte. Și-a făcut rost de o identitate complet nouă în Angeline Freeport, a trăit în diverse locuri pe Coasta de Vest, timp de câțiva ani, ca să și-o consolideze, apoi a cerut oficial imigrarea în Uniune. Pe atunci încă nu se făceau teste pentru variantele treisprezece și, odată intrat, exista Cross Act care să-l protejeze – întreaga poveste cu dreptul la intimitatea genetică.

— Sună a dispariție perfectă.

— Da? spuse și îi zâmbi îndurerată. Asta e opinia ta profesională?

— Din ce-am auzit. Presupun că era inteligent.

— Da, mă rog. După cum spune Jacobsen – „tendințe sociopate asociate cu un nivel periculos de inteligență brută". Pentru asta îi închidem pe treisprezece, nu?

— Nu. Îi închidem pe treisprezece pentru că restul rasei umane se teme de ei. Iar o societate de oameni speriați e ceva foarte periculos. Merită câteva lagăre ca să evităm asta.

Ea îi cercetă fața în căutarea ironiei. Nu-și putu da seama.

— Îl chema Ethan, spuse în cele din urmă. Ethan Conrad. Avea treizeci și șase de ani când l-au omorât.

Celălalt feribot dispăruse aproape de tot, pierzându-se printre restul ambarcațiunilor și luminilor de pe partea europeană. Inspiră adânc.

— Și eu eram însărcinată în șase luni.

Capitolul 23

Pe partea asiatică, unde Europa se reducea la niște licăriri peste apă, ea se îmbătă și îi spuse și restul.

Nu era sigur de ce – ar fi putut fi rezultatul alcoolului, sau o urmare dorită. Oricum, nu era ceea ce se așteptase el. Privise cum gura ei se închide după ce admisese brusc pierderea și recunoscuse rănile care nu aveau să se vindece prea curând. Coborâseră de pe feribot la Kadiköy fără să vorbească, purtând între ei o tăcere personală care înăbușea zdrăngănitul și zornăitul debarcării. Aceeași bulă de tăcere rămase cu ei în timp ce mergeau pe jos, trecând de cele șase cvartale care începeau de la mal și, urmând indicațiile hologramei, ajunseră pe bulevardul șerpuit Moda Caddesi, apoi la clădirea scundă cu apartamente deținută de COLIN. Era un cartier rezidențial, unde lumea se culcase de mult, iar ei nu întâlniră pe nimeni pe drum.

Exista în toate astea un sentiment straniu, tainic, de ușurare și refugiu. În liniște, îndepărtându-se de luminile terminalului feriboturilor, pe lângă obloanele coborâte ale unei piețe și ferestrele acoperite ale lumii adormite, doar cu harta sclipitoare în căușul palmei lui Ertekin și cu lumina palidă, albăstruie pe care aceasta o arunca pe fața ei. Când ajunseră, ea deschise ușa de la stradă cu grijă exagerată, apoi o luară pe scări, preferând să nu trezească mașinăria ascensorului. Ajunși în apartament – cu aerul impregnat de răcoarea cu ușor iz de mucegai a lipsei de ocupare recentă – se duseră la bucătărie, tot fără să

vorbească, și găsiră o sticlă desfăcută, dar abia atinsă, de *raki* Altinbaș pe blat.

— Mai bine mi-ai turna din asta, îi zise ea aspru.

Căută paharele potrivite, lungi și subțiri, și le găsi în dulap în timp ce Ertekin umplea o cană cu apă de la robinet. Umplu fiecare pahar pe jumătate cu lichidul uleios și transparent și privi cum ea punea apă din cană în ele. Curgerea apei născtea o avalanșă lăptoasă, ca un nor. Ea apucă un pahar și îl dădu pe gât fără să răsufle. Îl puse jos și se uită întrebător la el. Carl turnă din nou, o urmări cum adăuga apă, sorbind puțin și ducându-l apoi în răcoarea abandonată a livingului. El luă sticla, cana cu apă și propriul pahar și o urmă.

Se aflau la ultimul etaj și aveau o fereastră mare cu vedere peste acoperișurile din Kadiköy și avantajul câtorva etaje în plus. Cu holul luminat slab în spatele lor, aveau o vedere limpede până la Marea Marmara și orizontul zimțat de minaretele din Sultanahmet, pe partea europeană.

Privindu-le, Carl avu dintr-odată senzația halucinantă că lasă ceva în urmă, ca și cum cele două țărmuri s-ar îndepărta cumva unul de altul. Stăteau în fotoliile moi din imitație de piele, cu fața la fereastră, nu unul spre celălalt, și beau. Departe, pe Marea Marmara, vapoarele mari stăteau ancorate, făcând coadă pentru intrarea în Strâmtoarea Bosfor. Luminile lor clipeau și se clătinau.

Goliseră mai mult de jumătate de sticlă până când ea începu să vorbească iar.

— N-a fost ceva planificat, asta îți spun sigur.

— Știai ce e el?

— Atunci aflasem deja.

Oftă, dar îi rămase undeva în gât. În sunetul acela nu era o ușurare adevărată.

— Crezi că aș fi făcut întrerupere de sarcină, nu-i așa? Cunoscând riscurile. Privind în urmă, încă nu sunt sigură de ce nu am făcut-o. Presupun... presupun că amândoi începuserăm să credem că suntem invulnerabili. Ethan așa era de la început, întreaga lui structură de treisprezece. Întotdeauna se comporta ca și cum gloanțele ar fi ricoșat din el. Observai asta la el și dacă-l vedeai într-o cameră plină de oameni.

Tonul ei se modifică, valuri de furie obscură străbătându-i în glas:

— Iar când ești însărcinată, atunci mai e și biologia ta, infiltrându-se și ticăind, spunându-ți că e *bine*, e *corect*, așa trebuie *să fie*. Nu-ți faci probleme despre cum o să te descurci, doar îți imaginezi că o s-o faci. Încetezi să te mai blestemi pentru că ai uitat să-ți fac injecția, sau că nu ți-ai forțat bărbatul să-și dea cu spray înainte de a face sex, pentru că ai fost suficient de slabă și de proastă ca să lași biologia să preia ce-i mai bun din tine, pentru că exact aceeași nenorocită de biologie îți spune acum că totul va fi bine, iar facultățile tale critice tocmai au dispărut. Îți spui că legile privind intimitatea genetică sunt mai puternice în Uniune decât în orice alt loc de pe Pământ și că legislația o să continue în aceeași direcție. Îți spui că, atunci când o să aibă importanță pentru copilul din pântecul tău, situația se va fi schimbat, nu va mai exista panica privind slăbirea rasei și monștrii modificați genetic, nu vor mai exista Acorduri și vânători de vrăjitoare. Și din când în când, când constați că te înșeli și îndoiala se strecoară în tine, o înfrunți spunându-ți, hei, amândoi sunteți polițiști, amândoi în NYPD. *Voi* sunteți cei care

aplică legea aici, așa că cine o să vină să bată la ușa *voastră*? Îți imaginezi că aparții acelei familii masive care o să aibă grijă de tine întotdeauna.

— L-ai întâlnit pe Ethan în poliție?

Obținu un zâmbet acru.

— Cum altfel? Când ești polițist, nu prea socializezi cu civilii. Adică, de ce-ai face-o? Jumătate de timp ei te urăsc de moarte, iar în restul timpului nu pot trăi fără tine. Cine vrea să dea de băut pentru cineva cu asemenea disfuncție de personalitate? Așa că rămâi în marea ta familie adoptivă și, în general, asta e suficient, spuse ea, apoi ridică din umeri. Bănuiesc că asta a făcut întotdeauna parte din ceea ce mă atrăgea la Ethan. El încerca să se rupă de trecutul lui, iar NYPD poate fi o mică lume confortabilă și autosuficientă, dacă așa vrei tu să fie. La fel ca mersul pe Marte.

— Nu chiar. Poți oricând să pleci din poliție.

Ea gesticulă cu băutura în mână, vărsând puțin.

— Poți oricând să câștigi la loteria Biletelor spre Casă.

— Mda.

— Deci, Ethan. L-am cunoscut la petrecerea de pensionare a comandantului meu. Tocmai fusese avansat detectiv și sărbătorea. Un tip masiv, și se putea vedea de la distanță cât de mândru era de el. Genul de aspect exterior la care te uiți și vrei să-l sfâșii, să vezi ce e în spatele acelei stăpâniri de sine masculine. Așa că m-am dus să arunc o privire.

— Și ai făcut-o? L-ai sfâșiat?

— Vrei să spui dacă ne-am tras-o?

— De fapt, nu. Dar...

— Da, ne-am tras-o. A fost ceva instantaneu, o scânteie. Așa.

Pocni moale din degete, fără efect real. Se încruntă și încercă din nou. *Poc.*

— *Așa.* În mai puțin de două săptămâni ne lăsam lucruri pentru noapte unul la celălalt. El se vedea cu o majoretă blondină și a dracului, care lucra undeva, în centru, la Datacrime, eu aveam o relație cu proprietarul unui bar din Queens. Încă mai locuiam acolo, n-am reușit niciodată să mă mut pe celălalt mal al fluviului cât am lucrat la Midtown Homicide. Fata din vechiul cartier, înțelegi tu. Oricum, eu l-am lăsat pe tipul cu barul, el a părăsit-o pe majoretă.

Urmă o altă încruntare:

— A fost puțină tensiune, dar oricum, o lună mai târziu s-a mutat la mine.

— Ți-a spus ce era?

— Atunci, nu. Adică...

Gesticulă din nou, de data asta mai atent.

— ...Nu că m-ar fi mințit. Pur și simplu nu a spus, și cine s-a gândit să întrebe? Toate variantele treisprezece sunt închise, nu-i așa? În rezervații sau pe Marte. Nu umblă pe străzile orașului ca mine și ca tine. Cu siguranță nu se plimbă cu o insignă aurie cât palma, nu-i așa?

— În general, nu.

— Nu, repetă, apoi sorbi o vreme din băutură. Nu știu dacă mi-ar fi spus vreodată. Dar într-o seară a apărut celălalt treisprezece, întrebând de Ethan pe un alt nume, și categoric mi-a dat de gândit.

— Ce voia?

Buza i se arcui.

— Voia bani. Aparent, făcuse parte din aceeași unitate Lawman ca și Ethan, când fuseseră desfășurați într-un colț uitat de Dumnezeu din Asia Centrală, prin anii '80.

Bobby – nu mai știu cum –, dar el își spunea Keegan. Era încă în viață când începuseră deportările și nu considerase Marte o opțiune, așa că a fost trimis la Cimarron. A sărit peste sârma ghimpată, s-a ascuns un timp în Jesusland până a găsit o bandă să-l treacă ilegal în Uniune. Era de câțiva ani în oraș când a apărut la ușa noastră; trăia din te miri ce. A fost pur ghinion că l-a văzut pe Ethan ieșind din restaurantul coreean din Flushing și l-a urmărit până acasă.

— L-a recunoscut? Aș fi crezut...

— Da, Ethan și-a făcut ceva chirurgie estetică în Rim, dar nu de profunzime, iar acest Keegan și-a încercat norocul. Tot spunea că nu a fost vorba de față, ci de ansamblu, cum se mișca Ethan, cum vorbea. Oricum, a aflat că Ethan era polițist și și-a imaginat că trebuie să fie vreo șmecherie. Șantajarea oamenilor potriviți. N-a putut... zise întrerupându-se și încleștându-și pumnul, în penumbră. N-a *vrut* să creadă că Ethan a ajuns detectiv la NYPD pe calea cea grea. „Nu așa facem noi lucrurile", îi tot spunea. „Ești treisprezece, omule. Nu un nenorocit de rumegător", adăugă ea, aruncându-i o privire săgetătoare. Așa ne spuneți voi, nu-i așa? Rumegătoare. Vite.

— Se știe.

— În fine, acest Keegan nu reușea să creadă că Ethan s-ar fi putut alătura vitelor. Dar, odată ce și-a băgat el nasul, lucrurile s-au înrăutățit. După părerea lui, existau două posibilități. Fie Ethan știa vreo șmecherie în cadrul poliției, caz în care voia să participe și el, fie renunțase la personalitatea lui de treisprezece și se alăturase vieții de turmă, caz în care... mai spuse ea, ridicând din umeri. Hei, dă-l dracu', e doar un rumegător, nu? Scoate ce poți de la el. Stoarce-l.

Tăcerea inundă camera. Sevgi bău. Pe mare, vapoarele stăteau ancorate, așteptând răbdătoare.

— Și ce s-a întâmplat? întrebă el în cele din urmă.

Sevgi privi în depărtare.

— Cred că știi.

— Ethan a rezolvat problema.

— Keegan începuse să apară regulat pe la noi pe-acasă, spuse ea cu o voce care suna mecanic, fiind mai puțin expresivă decât un automat ieftin. Se purta ca și cum ar fi fost stăpânul locului. Ca o caricatură de treisprezece dintr-un film cu monștri psihopați din Jesusland. Se purta ca și cum ar fi fost stăpânul *meu*, când Ethan nu era prin jur.

— I-ai spus lui Ethan?

— N-a fost nevoie. El știa ce se petrece. Și oricum, știi ceva, Marsalis? Pot destul de bine să-mi port singură de grijă. L-am oprit pe nemernic de fiecare dată.

Făcu o pauză, alegându-și cuvintele.

— Dar Keegan nu putea fi oprit, înțelegi. Doar se retrăgea. Ca atunci când arunci cu pietre într-un câine. Arunci o piatră, câinele se retrage. Imediat ce încetezi să mai arunci, se repede iar arătându-și colții. Există un singur mod de a opri un treisprezece, nu-i așa?

El ridică din umeri.

— Așa vor filmele cu monștri psihopați să ne facă să credem.

— Mda. Iar noi nu ne puteam permite să atragem atenția. Dacă un ofițer este implicat în moartea cuiva, Afacerile Interne vin să-și bage nasul. Ar avea loc o autopsie, posibil și un test genetic care scoate la iveală varianta treisprezece. Anchetă serioasă. Keegan știa asta și juca tare. După cum am spus, într-un fel sau altul, urma să ne stoarcă.

— Până când...

Ea aprobă cu o înclinare a capului.

— Până când am venit acasă și l-am găsit pe Ethan arzând haine în curte. După aia nu l-am mai văzut pe Keegan. N-am vorbit niciodată despre asta, n-a fost nevoie. Ethan avea vânătăi pe toată marginea palmei stângi, încheieturile degetelor jupuite, urme de degete pe gât.

Zâmbi slab, obosit, adăugând:

— Iar casa era mai curată decât o văzusem în luni de zile. Podelele spălate peste tot, baia ca din reclame, totul șters de praf până n-a mai rămas nicio nanoparticulă. Încă le mai puteai auzi lucrând dacă îți lipeai urechea de cadă. Nu făcuse niciodată asemenea curățenie de când locuiam împreună.

O tăcere prelungită. Sevgi își goli paharul și se aplecă spre podea după sticla de *raki*. I-o oferi:

— Vrei și tu?

— Nu, mulțumesc.

O urmări cum, puțin nesigură, își prepară o nouă băutură. Când termină, ținu paharul în mână fără să bea din el și se uită la vapoare.

— A fost ca și cum ne-am fi ținut respirația toată vara, zise încet. Așteptând să vedem ce se întâmplă. Cunoșteam o mulțime de polițiști din Queens dinainte de a mă transfera în Midtown și am început să mă întâlnesc din nou cu ei, când și când, ca să aflu dacă a fost dată dispărută vreo persoană sau a apărut vreun cadavru. Verificam mereu legăturile NYPD către listele cu cei căutați de UNGLA. Keegan nu a apărut niciodată pe vreo listă. Ethan își zicea că dacă voi îl considerați așa un nenorocit încât nu merită

vânat, el o să-și sape singur mormântul, dacă-i dați suficient timp.

Carl clătină din cap.

— Nu, nouă ne plac cei proști. Sunt ușor de depistat și asta dă bine pentru Agenție. Dacă tipul vostru nu era pe listă, cel mai probabil e că cel care l-a ajutat să iasă de la Cimarron a reușit să păstreze totul sub tăcere. Sau cel care conducea locul pe vremea aia a mușamalizat lucrurile ca să păstreze statisticile favorabile. Dispozitivele de pază de la Cimarron sunt destul de slabe, chiar și după standardele din Jesusland, iar dacă urma să fie reînnoit contractul...

Se întrerupse și desfăcu brațele:

— Orice deținut din acea rezervație știe că cel mai bun moment ca să-și planifice evadarea e chiar înainte de reorganizare. Ei știu că oamenii corporațiilor se vor strădui din răsputeri să stoarcă maximum de eficiență de la personalul prost plătit și se vor alege în schimb cu tensiuni la limita revoltei, și mai știu că, dacă reușesc să sară gardul, nu va urma nicio vânătoare publică, fiindcă proprietarii contractelor nu-și permit publicitate proastă. De asta jumătate dintre deținuți scapă așa de ușor.

— Jesusland blestemat, mârâi ea.

El gesticulă leneș:

— Hei, eu nu mă plâng. Așa ceva îmi oferă de lucru. Că tot veni vorba, Jesusland nu e singurul loc unde am văzut supraveghere slabă.

— Nu. Însă e singurul loc unde sunt mândri de ea.

Își fixă morocănoasă băutura:

— Știi, uneori parcă tot nu-mi vine să cred.

— Ce?

— Secesiunea. C e și-a făcut America, spuse și-și ridică mâna liberă. Noi am *inventat* lumea modernă, Marsalis.

Noi am modelat-o, la scară continentală, am făcut-o să funcționeze, am vândut-o restului lumii. Cărți de credit, transport aerian popular, fluxuri de date globale. Zborul spațial. Nanotehnologie. Noi am creat toate astea, știi? Și după aia permitem unei adunături de neandertalieni nebuni care scutură Biblia să facă totul bucăți? Ce dracu' e asta, Marsalis?

— Nu mă-ntreba pe mine. A fost puțin înainte de vremea mea.

— Vreau să zic...

Nu-l asculta, nu se uita la el. Pumnul i se încleștă și se descleștă, lovind ușor aerul.

— Dacă ar fi venit chinezii sau poate indienii și ne-ar fi dat pur și simplu jos de pe scaunul șoferului, poate că aș fi putut accepta. Orice cultură trebuie să facă loc alteia, în cele din urmă. Întotdeauna apare cineva mai proaspăt și mai isteț. Dar noi ne-am făcut-o singuri. Am permis zdrențelor idioate, hrăpărețe, pline de ură și de teamă ale *propriei noastre societăți* să ne facă vânt în prăpastie.

— Tu trăiești în Uniune, Sevgi. Nu prea e o prăpastie, nu?

— Dar asta e ideea. Asta au vrut ei întotdeauna, Marsalis. Separarea de Nord. Secesiunea. Propria baltă, plină cu noroiul ignoranței, în care să se bălăcească. Le-a luat două sute de ani s-o facă, dar în final *au obținut exact ceea ce au vrut*.

— Nu mai e așa. Au pierdut Statele Rim. Cât e asta, o treime din PIB-ul Americii?

Nu-și putea da seama de ce se certa cu ea. Cunoștea istoria pentru că oricine lucra la UNGLA era nevoit s-o cunoască, dar el nu era expert. Nu era ca și cum i-ar fi *păsat*.

— Uite, din câte am auzit prin Chicago zilele astea, s-ar putea să nu mai poată păstra mult nici Lacurile. Atunci rămâne Arizona...

— Da, corect, zise ea pufnind și afundându-se și mai mult în fotoliu. Nenorocita de Arizona.

— Se vorbește despre primirea în Rim.

— Marsalis, vorbim de *Arizona*. Mai degrabă s-ar declara republică independentă decât altceva. Și oricum, dacă tu crezi că Jesusland o să-i lase pe ei sau pe oricare dintre statele Lacurilor să se desprindă așa cum a făcut-o nord-estul, ești nebun. Ar aduce garda națională acolo cât ai zice „Lăudat fie Domnul".

Pentru că lui nu-i păsa – „așa e?" – nu spuse nimic și conversația se termină brusc după ultimele ei cuvinte. Urmă o pauză lungă. Amândoi priveau vapoarele.

— Scuze, murmură ea după un timp.

— Nu-i nimic. Îmi spuneai despre Keegan. Așteptați să vedeți dacă apare corpul.

— Mda, așa-i.

Sorbi din băutură.

— Nu e prea mult de spus. N-am auzit niciodată nimic. A venit septembrie, am început din nou să ne relaxăm. Mă gândesc că poate așa am rămas însărcinată, știi. Adică nu în momentul ăla, dar a fost începutul. Atunci am început să prindem curaj. Să nu ne mai facem griji în privința situației, să trăim ca și cum nu ar fi niciun pericol, ca și cum Ethan ar fi fost doar un om obișnuit. A trecut cam un an și ceva și apoi – uuups! zise și surâse slab. Biologia în acțiune.

— Și ți l-au luat.

Surâsul i se stinse de pe față.

— Da. Legile Uniunii sunt destul de progresiste, dar nu contrazic atât de mult consensul general. Sunt interzişi urmaşii din stocul variantă treisprezece şi tot materialul genetic trebuie distrus. Am pus avocaţi să se lupte, pe baza precedentului moral din cazurile pre-Secesiune privind avorturile în sarcini avansate, dreptul la viaţă, tot rahatul ăla. Au trecut deja cinci ani şi încă ne mai luptăm. Apel, blocaj, obiecţie, contra-apel. Dar pierdem. UNGLA are toţi banii din lume ca să se lupte, iar avocaţii lor sunt mai buni decât ai mei.

— Aşa ceva face salariul de la COLIN foarte atrăgător, îmi imaginez.

— Mda, zise ea şi expresia îi deveni dură. Aşa ceva face foarte atrăgătoare şi munca pentru o organizaţie care nu dă doi bani pe UNGLA.

— Nu te uita la mine. Eu sunt independent.

— Da. Dar cineva ca tine, angajatul UNGLA pentru relaţia cu Primăria, a venit să-l caute pe Ethan, a pus SWAT pe urmele lui. Cineva ca tine a autorizat extragerea copilului meu la şase luni şi jumătate şi legarea lui la o criocapsulă până când echipa de juristi de la UNGLA o să găsească o lege ca să-l omoare.

Vocea i se stinse pe ultimul cuvânt. Se scufundă în băutură. Nu se mai uită la el.

Carl nu încercă să-i deschidă ochii şi să calmeze furia tăioasă dincolo de care se zăvorâse, pentru că părea că are nevoie de ea. Nu-i arătă evidentele scăpări şi nu-i spuse: „De fapt, Sevgi, probabil că nu a fost cineva ca mine, în primul rând pentru că nu există prea mulţi ca mine. Din câte ştiu eu, mai lucrează pentru UNGLA încă patru variante treisprezece cu licenţă, şi niciunul dintre ei nu are contacte nicăieri.

Și mai precis, Sevgi Ertekin, dacă ar fi fost cineva ca mine cel care l-a vânat pe Ethan Conrad, acel cineva s-ar fi prezentat personal. Nu ar fi lăsat problema pe mâna unei adunături de rumegătoare SWAT, stând de-o parte ca un nenorocit de oier supraveghindu-și turma.

Cineva ca mine ar fi ucis cu mâna lui."

Rămase tăcut și urmări cum Ertekin aluneca din tăcerea meditativă într-un somn îmbibat de *raki*.

Conștiința locului în care se afla își făcu loc înapoi în mintea lui, apartamentul întunecos din orașul despicat în două, luminile îndepărtate, femeia adormită la mai puțin de o lungime de braț de el, iar acum, departe, liniștea...

„Salut, Marsalis. Ce-ai mai făcut?"

...valuri de liniște, ca umflăturile apei negre, tăcerea care se impregna peste tot și Elena Aguirre, din nou acolo, vorbindu-i molatic...

„Îți amintești de Felipe Souza? Stelele și coridoarele goale și tăcute, chipurile visând în siguranță în spatele sticlei care pe tine te-a blocat pe dinafară. Micul meu țiuit din urechile tale, cum am venit în spatele tău și ți-am șoptit din adâncurile lui. Credeai că am plecat, nu-i așa? Nicio șansă. Te-am găsit acolo, Marsalis, și așa o să fie mereu. Tu și cu mine, Marsalis. Tu și cu mine."

...și vapoarele ancorate în valurile tăcute, așteptând.

Capitolul 24

Îl lăsară să aștepte la recepție. Experiența nu fu cu totul neplăcută; ca multe dintre formatele *v* din Statele Rim, site-ul Human Cost Foundation era discret populat cu interfețe secundare cu viață scurtă, introduse în sistem ca

să ofere mediului acel ceva ce broșura produsului numea cu entuziasm „un sentiment de mai multă autenticitate". Așezată în fața lui, în zona de așteptare, o tânără zveltă, într-o fustă scurtă, simplă, își puse o coapsă lungă peste cealaltă și îi adresă un zâmbet prietenos.

— Lucrezi pentru fundație? întrebă ea.

— A, nu. Fratele meu lucrează.

— Ai venit să-l vezi?

— Da.

Designerii formatului își făcuseră bine treaba. Se simți nepoliticos oprindu-se la monosilaba seacă.

— Nu ne vedem prea des în ultima vreme.

— Deci nu ești localnic?

— Nu. Sunt transferat virtual din New York.

— O, e un drum lung. Cum ți se pare pe-acolo?

— Pentru mine acolo e acasă. Am crescut amândoi în oraș. Fratele meu e cel care s-a mutat.

O mică scânteie de rivalitate între frați, pe baza exclusivismului de Manhattan, și micul șoc de adrenalină atunci când o recunoscuseră amândoi. Începu să înțeleagă că psihologia de interfață de care își bătuse mereu joc putea totuși să funcționeze destul de bine.

— Păi, ăă...

Întrebarea i se ridică pe buze, îi gustă idioția, dar oboseala o lăsă să treacă, în parte provocare, în parte apărare, ca să nu mai fie nevoit să vorbească despre Jeff.

— *Tu* de unde ești?

Ea zâmbi din nou.

— E o întrebare aproape metafizică, nu-i așa? Presupun că ar trebui să spun că sunt din Jakarta. Mă rog, conceptual. Ai fost vreodată acolo?

— De câteva ori, virtual. Nu în realitate.

— Ar trebui să te duci. E frumos acum, că s-a terminat construcția nano-clădirilor. Cel mai bine e să încerci s-o vezi în...

Și așa mai departe, evitând fără efort orice subiect care i-ar fi putut aduce prea aproape de realitatea a ceea ce era ea. Presupunea că așa funcționa și prostituția de nivel înalt, dar era prea obosit ca să-i mai pese cu adevărat. Lăsă să treacă de la el, se lăsă legănat de fluxul erudit al cunoștințelor ei, de dinamica participativă cu care ea conducea conversația, de geometria acoperită de ciorapi fini a picioarelor ei elegant încrucișate. Părea să existe o subrutină reactivă care măsura cât de mult voia el să vorbească și ajusta reacțiile în funcție de rezultat. Constată că, în mod ciudat, voia să vorbească destul de mult.

Nu fu conștient de apropierea lui Jeff decât când fratele lui ajunse aproape de el, zâmbind obosit.

— OK, zise și se ridică stângaci în picioare, revenindu-și. În sfârșit.

— Da, îmi pare rău. O întreagă încărcătură de naufragiați a sosit din Wenzhou cu vreo două zile în urmă, iar asta o să ne ducă mult peste bugetul alocat trimestrului. Am negociat toată ziua cu legislativul.

Făcu semn din cap spre femeia încă așezată și continuă:

— Văd că ai făcut cunoștință cu Sharleen.

— Mm, da.

— Drăguță, nu-i așa? Știi, câteodată ies și eu aici să stau de vorbă cu ea doar de dragul distracției.

Norton se uită la interfață. Ea le zâmbi amândurora, cu capul înălțat și o expresie ușor absentă, ca și cum ceea ce spuneau ei era cântec de păsărele sau un fragment de simfonie instrumentală care îi plăcea.

— Trebuie să vorbesc cu tine, spuse el, simțindu-se incomod.

— Sigur, răspunse Jeff Norton și flutură din mână. Hai pe aici. La revedere, Sharleen.

— La revedere.

Le zâmbi peste umăr când plecară, apoi se întoarse și rămase imobilă și tăcută până când ei ieșiră din aria de declanșare. Jeff îl conduse pe lângă biroul de recepție, pe un coridor care se termina brusc și la capătul căruia era un răcitor de apă. După cinci-șase pași, holul deveni cenușiu, transformându-se în biroul lui Jeff. Era în mare măsură la fel cum își amintea Norton locul real dintr-o vizită făcută în urmă cu câțiva ani, dar existau câteva diferențe în nuanțele pastelate ale pereților și mobilierului, iar pe rafturi poate că se aflau câteva ornamente de care nu-și aducea aminte. Și o fotografie a lui Megan pe birou. Trase aer în piept și se așeză pe canapeaua cu linii drepte, așezată cu fața la fereastră și la imaginea întinsă până la orizont a parcului Golden Gate. Fratele lui se aplecă peste tăblia biroului și apăsă niște taste.

— Așadar?

— Am nevoie de un sfat. Ai auzit de Ortiz?

— Nu.

Jeff se sprijini de marginea biroului.

— Ce mai pune la cale, alte tururi ONU cu strângeri de mână?

— A fost împușcat, Jeff.

— *Împușcat*?

— Da. E peste tot la știri. Tu unde ai fost? Credeam că știi. Am ținut o conferință la COLIN pe tema asta, ieri după-masă.

Jeff oftă. Scutură din cap, ca și cum nu i-ar fi funcționat corect. Traversă până la cel mai apropiat capăt al canapelei și se prăbuși pe ea.

— Doamne, ce obosit sunt, mormăi. Mă ocup de chestia cu Wenzhou încontinuu, de o zi și jumătate. Nici măcar nu m-am dus acasă noaptea trecută. Am stat în virtual cam toată dimineața. E încă în viață?

— Da, rezistă. L-au legat la mașinăriile de menținere a vieții din tot Weill Cornell. N-djinnii medicali spun că o să scape.

— Poate vorbi?

— Încă nu. Îl vor plasa într-un format virtual imediat ce-și recapătă cunoștința, dar asta s-ar putea să mai dureze.

— Futu-i mama mă-sii! zise Jeff și îi aruncă o privire rătăcită. Și ce legătură are asta cu mine? Ai nevoie de ceva?

— Pentru Ortiz, de nimic. Oricum, nu cred că l-ai putea ajuta deocamdată. Cum am spus, nu e nici măcar conștient. Au adus familia și prietenii apropiați la spital, dar...

Fratele lui schiță un zâmbet.

— Da, știu. Nu mai e lumea mea. Mi-am irosit șansele de a participa la jocul puterii în Uniune, nu-i așa?

— Nu asta am...

— Am fugit în vest și am ajuns un tont implicat în acțiuni de caritate lacrimogene.

Norton gesticulă nerăbdător.

— Nu despre asta e vorba. Vreau să vorbesc cu tine despre Marsalis. Îți amintești, acel treisprezece pe care l-am scos din South Florida State?

— Of. Așa e, spuse Jeff și își frecă fața. Cum merg lucrurile?

Norton ezită.

— Nu știu.

— Aveți probleme cu el?

— Nu...

Ridică mâinile:

— Vezi tu, tipul s-a implicat ca lumea. Măcar în privința asta ai avut dreptate.

— Ce, că o să-ți pupe tălpile pentru șansa de a ieși dintr-o închisoare din Jesusland? întrebă Jeff și ridică din umeri. Cine n-ar face-o?

— Mda, presupun că-ți sunt dator pentru sugestie. Și trebuie să spun că merită. A fost acolo când au încercat să-l omoare pe Ortiz și se pare că omul ăsta este singurul motiv pentru care Ortiz încă mai respiră. A scos din circulație doi din cei trei asasini și l-a alungat pe cel de-al treilea. Neînarmat. Poți să crezi așa ceva?

— Da, zise Jeff scurt. Cred asta. Ți-am spus, indivizii ăștia sunt înspăimântători. Care e problema?

Norton își privi mâinile. Ezită din nou, apoi scutură iritat din cap și ridică ochii, întâlnind privirea curioasă a fratelui său.

— Îți aduci aminte când ți-am spus că acum am un partener? Fost detectiv NYPD, o femeie?

— Cu care ai vrea să te culci, dar nu recunoști. Da, îmi aduc aminte.

— E ceva ce nu ți-am spus despre ea. A avut o relație cu un treisprezece renegat, acum câțiva ani. Nu a mers și au apărut câteva... ăă... complicații.

Jeff înălță sprâncenele.

— Așa!

— Mda. N-am dat prea multă importanță, nici chiar când l-am angajat pe tipul ăsta.

— Pe dracu'!

Norton oftă.

— Bine, m-am gândit puțin. Dar știi, mi-am închipuit că ea e dură, e deșteaptă, e stăpână pe situație. N-am de ce să-mi fac griji.

— Desigur, spuse Jeff și se aplecă. Deci din ce cauză îți faci griji?

Norton se uită de jur-împrejurul biroului, jalnic.

— Nu știu, spuse și ridică brațele. Nu știu, nu știu, *la dracu'*!

Fratele lui zâmbi și oftă.

— Ai mestecat vreodată frunze de coca, Tom?

Norton clipi.

— Frunze de coca?

— Da.

— Ce-are asta cu...

— Încerc să fiu de folos. Răspunde la întrebare. Ai mestecat vreodată frunze de coca?

— Bineînțeles că da. De fiecare dată când trebuie să mergem în taberele de pregătire pentru o razie Marstech, ni se dă un sac mare la aeroport și ni se recomandă pentru altitudine. Are un gust de căcat. Deci ce are asta cu...

— O iei razna când mesteci coca?

— Ei, haide...

— Răspunde la întrebare.

Norton își încordă maxilarul.

— Nu. N-o iau razna. Uneori îmi amorțește gura, dar asta e tot. Doar îți dă energie, te împiedică să te simți obosit.

— Corect. Acum ascultă! Acest efect energizant este o parte a evoluției relațiilor reciproc avantajoase dintre oameni și planta de coca. Coca le oferă oamenilor beneficii medicale, oamenii se asigură că se cultivă multă coca.

Toată lumea câștigă. Iar fiziologia umană se descurcă foarte confortabil cu efectele produse de frunză. E un beneficiu care nu se intersectează cu niciunul dintre celelalte laturi ale dinamicii supraviețuirii. N-o să faci nicio prostie numai pentru că mesteci frunzele alea.

— Oare de ce, întrebă Norton greoi, de fiecare dată când vin la tine după ajutor, tu trebuie să-mi ții lecții?

Jeff rânji.

— Pentru că sunt fratele tău mai mare, prostule. Acum fii atent! Dacă extragi alcaloidul din frunza de coca, dacă îl treci prin procesele chimice artificiale din care rezultă cocaina și dacă trânțești chestia asta în creierul uman, ei bine, atunci o să ai o cu totul altă poveste. Tragi câteva linii din rahatul ăsta și cu siguranță *o iei* razna. Probabil că o să faci și câteva tâmpenii, tâmpenii care ar putea să te omoare într-un mediu mai neiertător decât New Yorkul. N-o să fii atent la indiciile sociale și emoționale care vin de la oamenii din jurul tău sau o să le interpretezi greșit. N-o să-ți aduci aminte detalii personale utile. Posibil să te iei de femeia nepotrivită, să te bați cu tipul nepotrivit. Judeci greșit vitezele, unghiurile și distanțele. Iar pe termen lung, desigur, inima ta o să fie supusă la prea multă tensiune. Toate astea sunt căi numai bune să fii ucis. Ajungem la ideea că nu suntem construiți ca să ne putem descurca cu substanțe pe care nivelul de tehnologie ni le poate oferi. O poveste veche de veacuri, același lucru și cu zahărul, sarea, synadrive-ul, orice vrei tu.

— Și variantele treisprezece, adăugă Norton trist.

— Corect. Cu toate că aici discutăm despre o problemă de soft mai degrabă decât despre una de hard. Cel puțin în măsura în care poți face distincția când e vorba de chimia creierului. Oricum, uite cum stau lucrurile: din tot

ce am citit eu, inițiatorii Proiectului Lawman au estimat că variantele treisprezece ar fi fost practic destul de buni într-un context de vânători-culegători. Să fii mare, dur și violent e un plus de necontestat într-o astfel de societate. Obții mai multă carne, mai mult respect, mai multe femei. Ca rezultat, ai mai mulți urmași. Tipii ăștia încep să reprezinte o problemă serioasă numai după ce oamenii se stabilesc în comunități agricole. De ce? Pentru că ei nu fac ce li se spune. Nu vor munci pe câmp și nu vor aduna recolta pentru vreun ticălos de boșorog cleptocrat cu barbă. Atunci rasa lor începe să se stingă, fiindcă restul oamenilor, îmbrobodiți și conformiști, se adună sub sacra autoritate paternă a respectivului ticălos cleptocrat, ies afară cu torțele și uneltele agricole și îi extermină pe amărâți.

— Cu excepția cleptocraților.

Ca efect al unei vieți de rivalitate între frați, Norton se agață de firele mai puțin solide din teoria fratelui său.

— Vreau să zic că ei înșiși ar trebui să fie variante treisprezece, nu? Altfel, cum ar ajunge la putere?

Jeff ridică din umeri.

— Aparent, juriul mai dezbate asta. Curios este că profilul genetic al unui cleptocrat și al unui treisprezece nu sunt atât de similare pe cât ai putea crede. În primul rând, variantele treisprezece nu par a fi prea interesate de bogația materială. Arată un entuziasm limitat față de orice nu poate fi purtat pe un umăr.

— Ei, haide. Cum poți măsura așa ceva?

— Nu-i chiar așa de greu. Poate prin reacția mentală involuntară la stimulii vizuali. Aici facem asta cu naufragiații, când sosesc. Ne ajută să le stabilim profilul. Oricum, există și dovezi obținute prin observații – se pare că înainte de Jacobsen și razii, majoritatea trăiau în apartamente

mici, neavând mai multe obiecte decât ar putea încăpea într-un rucsac normal. Deci cleptocrații probabil că nu erau deloc treisprezece, ci doar niște băieți deștepți, ca noi, care au inventat o modalitate bazată pe rațiuni sociale de a-i învinge pe răii cei mari în clasamentul preferințelor femeilor.

— Vorbește în numele tău.

— Vorbesc în numele tuturor, Tom. Pentru că în ultimii aproximativ douăzeci de mii de ani, tipii ăștia au dispărut. Noi i-am terminat. Și terminându-i, am pierdut orice capacitate de a le face față.

— Și asta ce înseamnă?

— Ei bine, care-i calitatea principală a oricărui bun lider, a oricărui membru dominant al unui grup?

— Nu știu. Aptitudinile de lucru în echipă?

Jeff râse.

— Cât de new-yorkez ești, Tom.

— Și tu ai fost cândva.

— Carisma! exclamă Jeff și pocni din degete, cu o atitudine studiată. Liderii sunt carismatici. Convingători, impozanți, fermecători în ciuda forței lor. Ușor de urmat. Atractivi sexual pentru femei.

— Dar când *sunt* femei?

— Haide, vorbesc despre societăți de vânători-culegători.

— Credeam că vorbești despre prezent.

— Societatea de vânători-culegători înseamnă prezent, în termenii evoluției umane. Nu ne-am schimbat atât de mult în ultimii cincizeci – o sută de ani.

— Cu excepția exterminării variantelor treisprezece.

— Mda, dar asta nu e evoluție. E un început de civilizație.

Norton se încruntă. În vocea lui Jeff răsuna o amărăciune subită, pe care nu o auzeai prea des.

— Te-ai cam acrit de toate dintr-odată, nu-i așa?

Fratele lui oftă.

— Mda, ce pot să-ți spun? Dacă lucrezi suficient de mult pentru Human Cost, începe să ți se corodeze sufletul. Oricum, ideea e că variantele treisprezece par să vină cu o întreagă suită de predispoziții genetice spre dominația carismatică și acționează la niveluri pe care noi nu am mai fost nevoiți să le manipulăm de douăzeci de mii de ani. E ca și cum ar purta un vortex emoțional care sfâșie pe oricine ar atinge. Femeile fac fluturi în stomac pentru ei, bărbații îi urăsc cu patimă. Cei slabi și ușor influențabili îi urmează, li se predau, fac tot ce vor ei. Cei înclinați spre violență ripostează. Noi, ceilalți, îi urâm în tăcere, dar nu îndrăznim să facem nimic în sensul ăsta. Vorbim despre o asemenea forță a personalității, încât, dacă unul dintre tipii ăștia ar candida pentru vreo funcție, și-ar zbrobi toți contracandidații. Ar fi politică pur Marstech, de fiecare dată învingători, garantați cu „etichetă neagră". De ce crezi că Jacobsen i-a vrut închiși și castrați chimic? După cum văd eu lucrurile, dă-le drumul în lume și, în câteva zeci de ani, vor conduce toate statele democratice de pe planetă. Ar demola procesul politic, ar retrage tot ceea societatea civilă feminizată a realizat în ultimele secole. Și s-ar înmulți ca iepurii, pentru că orice femeie atrasă cât de cât de sexualitatea masculină ar cădea lată la picioarele lor, mai spuse Jeff, cu un alt zâmbet crispat. Noi, ceilalți, n-am avea nicio șansă. Asta te deranjează, frățioare?

Norton gesticulă iritat.

— Nu, nu asta mă deranjează. Mă deranjează faptul că Marsalis va coopera cu noi doar atât cât o să dureze până să

intre în unghiul mort și apoi o să fugă. Și mă mai deranjează că partenera mea s-ar putea să-și vadă de drum fără să-și dea seama de pericolul ăsta, lăsându-l liber pe Marsalis exact atunci când o să ne-o permitem mai puțin. Așadar ceea ce vreau eu să știu exact este cât de mult mă pot baza pe Sevgi Ertekin că n-o s-o dea în bară în prezența tipului.

— Păi, cum se descurcă?

— Nu știu. Dar a plecat la Istanbul cu el, urmând o pistă pe care el a scos-o cam din senin. Asta a fost ieri, iar ea încă nu m-a sunat.

— Exoticul Istanbul, mm?

— Of, taci.

Jeff își reținu zâmbetul.

— Scuze, nu m-am putut abține. Uite, Tom, deocamdată eu nu mi-aș pierde somnul din cauza a ce mi-ai spus până acum. Sunt șanse ca, la un anumit nivel, ea să dorească să-l reguleze pe tipul ăsta...

— Minunat.

— ...dar să vrei să regulezi un tip până-și pierde mințile nu e același lucru cu a ți le pierde pe ale tale. Adică, uite: povestea cu bonobo e asemănătoare. Ele au un sex-appeal feminin amplificat care aruncă în aer sistemele sexuale ale unui bărbat precum cocaina, de fiecare dată...

— Mda, tu știi mai bine.

Jeff se opri și îl privi cu reproș.

— Tom, am *spus* că îmi pare rău pentru scăparea cu Istanbulul. Mai lasă-mă dracului! Ceea ce vreau să zic este că n-o să mă vezi părăsind-o pe Megan și pe copii pentru Nuying, nu-i așa? Să risc divorțul, despărțirea de Jack și Luisa, poate un proces pentru proastă conduită profesională, toate pentru că am înnebunit după o muiere modificată genetic. Lucrurile astea sunt importante pentru mine

și reușesc să le pun în balanță cu ceea ce îmi poate face Nu. Și ies învingător, Tom. Am controlul, și ce e mai bun din cele două lumi. Sigur, am o problemă cu drogurile, iar drogurile sunt o tendință bonobo. Dar mă descurc. Asta faci, te descurci cu slăbiciunile tale. Preiei controlul. Dacă femeia despre care vorbești este cu adevărat profesionistă, serioasă în munca ei, dacă știe cine e și ce vrea, atunci nu există niciun motiv pentru care să nu poată face aceeași analiză costuri-beneficii și să joace jocul în consecință. Genetica sugerează că femeile sunt oricum mai bune la asta, așa că ea are un avantaj din start. Mă rog, nu zic că aș vrea să spăl de mână cearceafurile de la hotelul din Istanbul în care stau ei acum...

— Of, Doamne, Jeff.

Jeff își desfăcu mâinile:

— Scuze, frățioare. Vrei să te fac să te simți mai bine, să-ți spun că drumul e liber ca să-ți aplici manevra ta urbană de tip Manhattan asupra femeii? Nu pot. Dar dacă ceea ce te preocupă cu adevărat este capacitatea ei profesională – în cazul ăsta, nu mi-aș face griji.

Stătură câteva clipe în tăcere. Pentru Norton, a-l lăsa pe Jeff să aibă ultimul cuvânt era ca un fel de înfrângere.

— Bun, atunci ce-i cu indiciul ăsta din Istanbul? Adică, serios, nu se apropie de niciuna dintre investigațiile noastre curente, e în afara oricărui domeniu. Un alt treisprezece, închis de europeni în Turcia, care *ar putea* avea vreo legătură cu un gangster peruan, care *ar putea* fi în contact cu oamenii care, *probabil*, l-au ajutat pe renegatul nostru să se întoarcă de pe Marte. Ar trebui să am încredere în așa ceva? E destul de subțire.

Jeff se uită pe fereastră.

— Poate că e, rosti absent. Variantele treisprezece nu gândesc la fel ca noi. Au conexiunile sinaptice complet diferite. În unele cazuri, cele extreme, noi le etichetăm drept paranoia sau tendințe sociopate. Dar cel mai adesea se dovedesc a fi moduri diferite de a privi lucrurile. Din cauza asta, UNGLA angajează oameni ca Marsalis. Într-un fel, ăsta e motivul pentru care ți-am sugerat să-l scoți din Florida și să-l angajezi. Ca să-ți ofere acces și la alte unghiuri de vedere, zise și, brusc, îi aruncă o privire severă. N-ai spus nimănui că a fost sugestia mea, nu-i așa?

— Bineînțeles că nu.

— Nu? Nici măcar fostei polițiste care ți s-a băgat așa de adânc pe sub piele?

— Ți-am promis ceva, Jeff. Eu îmi țin promisiunile.

— Da, bine.

Își apăsă pentru o clipă degetele mari și arătătoarele pe ochii strâns închiși.

— Iartă-mă. N-ar trebui să fiu atât de aspru cu tine, numai că acum sunt al naibii de stresat. În cele mai bune zile, slujba asta e ca mersul pe sârmă, din punct de vedere politic, iar acum nu avem cele mai bune zile. Dacă cineva ajunge să afle că directorul Human Cost Foundation dă sfaturi unui ofițer COLIN în legătură cu îmbunătățirii genetic, voi fi nevoit să-mi caut altă slujbă. O să ni se arunce din nou în față întreaga superconspirație de rahat Rim-China-Marte și probabil că o să pierdem cea mai mare parte a fondurilor peste noapte. E destul de rău că îi primim pe refugiații din laboratoarele negre și le dăm cetățenie Rim. Să aranjăm eliberarea din închisoare a unor variante genetice periculoase ar fi ultima picătură.

— Mda, bine, ți-am spus. Relaxează-te. Nu știe nimeni.

Privindu-și fratele, Norton simți un nod neobișnuit în gât.

— Apreciez toate astea, Jeff. Poate uneori nu pare să fie chiar așa, dar apreciez.

— Știu, zise Jeff și îi zâmbi. Oricum, am avut grijă de tine încă de când erai de-o șchioapă. Pentru asta există frați mai mari, nu-i așa? Un întreg stoc de predispoziții genetice chiar sub nasul tău.

Norton clătină din cap.

— Ai lucrat prea mult în domeniul ăsta, Jeff. De ce nu spui pur și simplu că ții la mine?

— Credeam că tocmai am spus. Motivele esențiale în dragostea dintre frați *sunt* de natură genetică. Nu trebuia să mă alătur Human Cost Foundation ca să știu asta.

Imaginea lui Megan apăru luminoasă în mintea lui. Membrele lungi, bronzate și surâsul pistruiat, soarele și părul în ochi. Amintirea se instală cu forța, părând să-i întunece vederea. Avu impresia că formatul *v* și fratele lui fuseseră deodată comutați la o distanță care-i amuțea. Vocea lui suna vag în propriile urechi.

— Da, dar rivalitatea dintre frați? Asta de unde vine?

Fratele lui ridică din umeri.

— Tot genetic. În esență, totul e așa. Lăsându-i la o parte pe cei cu îmbunătățiri Xtrasome, tot ceea ce suntem este construit pe o bazele unei tendințe genetice.

— Și așa o justifici pe Nuying.

Jeff căpătă o expresie încordată.

— Cred că am discutat deja despre asta și ultima dată nu mi-a făcut prea multă plăcere. Nu mă justific pentru ce am făcut cu Nu. Dar înțeleg de unde vine. Sunt două lucruri foarte diferite.

Norton lăsă amintirea lui Megan să se stingă.

— Da, bine. Las-o baltă. Îmi pare rău că m-am luat iar de tine. Și eu sunt destul de stresat. Trebuie să mă descurc cu propriile mele tendințe genetice, știi?

— Toți trebuie s-o facem, zise încet fratele lui. Treisprezece sau bonobo, sau doar niște amărâți de oameni normali. Mai devreme sau mai târziu, toți trebuie să înfruntăm ce e înăuntrul nostru.

Capitolul 25

Dimineața sosi, încărcată de sunetele traficului pe Moda Caddesi și de țipete de copii. Lumina puternică a soarelui cădea oblic pe peretele camerei în care el alesese să doarmă și-i aduse concluzia nesigură că afară, în spatele apartamentului, se afla terenul de joacă al unei școli, chiar sub fereastră. Se smulse cu greu din pat, bâjbâi prin jur, căutând baia, și dădu peste o Ertekin sforăind ușor; dormea pe spate, cu gura întredeschisă, lipsită de eleganță în tricoul uzat NYPD și pe cearceafuri șifonate, cu o mână îndoită aruncată deasupra capului.

Absorbi imaginea, apoi se strecură afară în tăcere, găsi baia și se ușură îndelung, necesar.

O ușoară mahmureală îi îmboldea ursuz tâmplele, dar nu atât de rău cum se așteptase. Își băgă capul sub robinet.

O lăsă pe Ertekin să doarmă, se duse în bucătărie și descoperi un distribuitor de băcănie semi-automat aflat într-o nișă de lângă panoul sistemului de încălzire. Comandă și pâine proaspătă și *simit*, necunoscând preferințele lui Ertekin, lapte și încă alte câteva lucruri. Într-un dulap găsi un pachet nedesfăcut de cafea nemodificată, produsă pe Pământ, iar pe blat descoperi o cană pentru espresso în

stil mediteranean. Aprinse aragazul și puse cana pe foc; când începu să bolborosească, micul dejun era livrat jos, la intrarea principală. Îl primi, găsi un telefon cu ecran și îl cără până pe masa din bucătărie. Desfăcu pachetul cu *simit* – inele noduroase de aluat răsucit și copt, presărate cu semințe de susan, calde încă, – rupse unul bucăți, își turnă o cafea și începu să-l caute pe Stéphane Névant.

Îi luă ceva timp.

Ofițerul de serviciu de la sediul departamentului lagărelor din Ankara nu-i era cunoscut și nu putu apela la poziția lui în UNGLA pentru că îi expiraseră de șase luni codurile operaționale. Numirea unor prieteni nu-i fu de folos. Trebui să-și programeze o audiență la unul dintre birourile locale unde, după câte se părea, Battal Yavuz petrecuse ceva timp. Când încercă acolo, Battal era plecat într-o patrulare și nu răspundea apelurilor radio.

Cel mai bun lucru pe care-l putea face femeia de la birou era să preia un mesaj.

— Spune-i doar că e un ticălos destrăbălat și că un treisprezece mare și rău o să zboare acolo și o să-i fure femeia dacă nu mă sună.

Chipul de pe ecran se înroși ușor.

— Nu cred...

— Nu, serios. Ăsta e mesajul. Mulțumesc.

Zgomote pe coridor. Întrerupse convorbirea și rupse încă un *simit*. Descoperi un surâs neașteptat în colțul gurii și îl alungă. Ertekin folosi baia, după zgomote păru că se întoarce în dormitor și pe moment se gândi că avea să se culce din nou. Apoi auzi din nou pași pe coridor, apropiindu-se. Se lăsă pe spate în scaun ca s-o privească intrând în bucătărie.

Se întreba dacă purta încă tricoul. Mahmureala, își dădu seama vag, se retrăgea.

Ea era îmbrăcată. Cu părul nepieptănat, cu încruntarea proaspăt îndepărtată de pe față.

— 'Neața. Ai dormit bine?

Ea mârâi ceva.

— Ce faci acolo?

— Lucrez, zise și arătă spre telefon. Aștept să mă sune Névant. De ce, ce credeai? Că o să fug imediat ce ai leșinat? Perfidul, egocentricul, ticălosul treisprezece.

— N-am leșinat.

— Mă rog, ai scăpat paharul din mână în timp ce îți odihneai ochii. Mi-am imaginat că o să termini de băut, așa că m-am culcat. Te doare capul?

Privirea pe care i-o aruncă fu un răspuns suficient.

— Mai e cafea în cană, dar trebuie să fie aproape rece. Pot să...

Telefonul țârâi. Carl înălță o sprânceană și îl deschise. Ertekin își făcu de lucru cu cafeaua, iar el își fixă privirea pe ecran. O imagine se concretiză, pixelizată. O perspectivă largă asupra unui peisaj arid, prin parbrizul și ferestrele laterale ale unei camionete de teren pentru patrulare. Battal Yavuz stătea pe scaunul șoferului, cu trăsăturile lui bucălate ascuțite de neîncredere.

— Carl? Imposibil să fii tu.

— Chiar eu.

— Te-au închis în Jesusland, omule. Ne-a spus Di Palma. S-au invocat puteri speciale, detenție pe termen nedefinit, fără judecată. Cum dracu' ai scăpat de asta?

— Am scăpat de pe Marte, Battal. Ce credeai, că o să mă rețină Jesusland?

— Nu se știe niciodată, omule. Sunt recunoscuți pentru rahatul ăsta cu detenția pe termen nedefinit. Barbari nenorociți!

De partea cealaltă a mesei, Sevgi Ertekin pufni. Carl îi aruncă o privire întrebătoare. Ea ridică din umeri și sorbi din cafea.

— Și oricum, ce cauți în Istanbul? Vii în vizită?

— Să nu crezi că am timp pentru asta, Battal. Dar ascultă, mă gândeam că ai putea să-mi faci o favoare.

Când închise, Ertekin stătea lăbărțată pe scaunul din fața lui și fixa fundul cănii ei de cafea.

O privi curios.

— Ce-a fost aia?

— Care aia?

Carl îl mimă pufnitul.

— Aia.

— Of. Da. E amuzant să auzi un turc vorbind despre barbaria altcuiva.

— Mă rog, era vorba de Jesusland.

— Mda, fie, zise ea și se îndreptă brusc pe scaun. Uite ce e, Marsalis, tata a avut un motiv să părăsească țara asta. Tatăl și unchiul lui au murit amândoi în nenorocita aia de piață Taksim pentru că ilustra armată turcă a decis dintr-odată că libertatea cuvântului le-a cam scăpat din mână. Știi, voi, europenii, credeți că sunteți deasupra tuturor cu societățile voastre laice, cu puterea voastră blândă, cu forțele de securitate mai mult decât blânde, despre care nimeni nu vrea să vorbească. Dar în final...

— În final – spuse el cu glas puțin răgușit, pentru că Battal îi era prieten, iar el nu avea prea mulți – Turcia e încă întreagă. Au avut și o latură religioasă halucinantă,

știi, și o problemă cu dogma patriotică excesivă. Dar le-au rezolvat. Cei care au rămas, cei care nu au cedat în fața idioțeniei fundamentaliste sau nu au alergat după un paradis confortabil în alte părți – în final ei au schimbat ceva, ei au păstrat integritatea.

— Da, cu niște investiții judicioase din partea partidelor europene interesate, așa am auzit eu.

— Nimic din toate astea nu neagă faptul că Jesusland e o societate barbară, din care tu oricum nu provii, așa că *ce vrei să spui*?

Ea îi întoarse privirea. Carl oftă.

— Uite ce-i. Și pe mine mă doare capul. De ce nu vorbești tu cu Battal când ajunge aici? El e cel care m-a învățat istoria locală, tipul a predat într-o închisoare înainte să aibă afacerea asta, și se pricepe. Și-a scris teza de doctorat despre Turcia și vechea SUA, mai asemănătoare decât ai putea crede. Vorbește cu el.

— Crezi că o să vină aici?

— Dacă vine Névant, va trebui să aibă o escortă. Și nu-l văd pe Battal ratând ocazia de a-și vedea prietenii de ceainărie în Istanbul, pe banii altcuiva. Da, o să vină.

Ertekin pufni.

— *Dacă* vine Névant.

— Nu-ți face griji în legătură cu Névant. Doar faptul că îi cer ajutorul va fi suficient să-l aducă aici. O să-i placă la nebunie.

— Poate o să-i placă la nebunie să te refuze.

— Poate. Dar o să vină aici s-o facă. O să vrea să-mi vadă fața. Și în plus...

Carl desfăcu brațele, zâmbind strâmb:

— ... e posibil ca asta să fie unica lui șansă să scape din lagăr în următorii zece ani.

Ea aprobă încet cu o mișcare a capului, ca o persoană care asimilează un concept nou. Încă privea în cana de cafea. Carl avu sentimentul brusc și incomod că ceea ce tocmai înțelesese ea nu avea prea mult de-a face cu ceea ce spunea el.

— Bineînțeles, rosti Sevgi, în realitate nu e nevoie ca vreunul dintre ei să vină aici. Am putea la fel de ușor să mergem noi la ei, nu-i așa?

Ochii ei priviră brusc în sus, fixându-se pe fața lui:

— Să mergem noi în lagăr?

Fusese numai o secundă, dar îl prinsese.

— Da, am putea, răspunse el destul de moale. Dar suntem amândoi mahmuri și mie îmi place priveliștea de la fereastra asta. Așa că de ce să ne ostenim să mergem acolo, când îl putem face pe el să vină la noi?

Sevgi se ridică de la masă și privi în jos spre el.

— Corect.

O clipă, el se gândi că intenționa să insiste, dar ea se mulțumi să zâmbească, dădu iar din cap și îl lăsă în bucătărie, cu amintirile despre lagăr și despre cei pe care îi târâse înapoi acolo agitându-se în mintea lui, în asocierile libere ale mahmurelii.

Mai stătea încă în bucătărie când sună Névant.

Capitolul 26

— Știai că o să vin, așa-i?

— Da.

Névant trase din țigară, lăsă fumul să i se reverse din gură și îl trase puternic pe nas.

— Ai știut, pe naiba.

Carl ridică din umeri.

— Bine.

— Vrei să știi de ce am venit?

— Sigur.

Francezul rânji și se aplecă peste masă, într-o parodie de atitudine confidențială.

— Am venit să-ți pârlesc dosul, omule de pe Marte.

Dincolo de ferestrele restaurantului, apusul învinețea și însângera cerul peste Marea Marmara. Zdrențe de nori, pătate cu roșu. Carl întâlni privirea lui Névant și i-o susținu.

— Asta-i ceva original.

— Mde, făcu Névant și se lăsă din nou pe spate, fixând tăblia mesei. Uneori, străvechile motive înrădăcinate în gene sunt cele mai bune, să știi.

— De asta ai încercat să-l convingi pe Marco Bambaren să te găzduiască? Din motive înrădăcinate în gene?

— Dacă vrei. *A fost* o chestiune de supraviețuire.

— Da, supraviețuire ca rumegător.

Névant ridică ochii. Carl surprinse tresărirea unei comenzi de luptă înăbușite coborându-i pe nervii brațului. Precum majoritatea variantelor treisprezece, francezul era puternic din punct de vedere fizic, cu pieptul și umerii lați, cu membre lungi, mușchi ca niște funii, capul mare și solid. Dar cumva, la Névant masivitatea părea să se fi redus la o spirală palidă, licantropică, de potențial. Slăbise de când îl văzuse Carl ultima oară, iar nasul și pometii îi ieșeau ascuțiți prin piele. Ochii înguști, gri-verzui erau întunecați de furie și zâmbetul îi semăna cu un mârâit tăcut, dezvelindu-i lent dinții. Fusese rapid cu trei ani în urmă, în Arequipa – Carl își consumase tot meshul ca să-l învingă. Dacă s-ar fi repezit acum peste masă ar fi fost ca un bici, ca atacul unui șarpe.

— Nu prea-mi place geaca ta. Ce-i asta, modă din închisoare?

Carl ridică din umeri.

— Suvenir.

— Asta nu-i o scuză. Cât te-a costat?

— Vreo patru luni.

O scurtă pauză. Francezul înălță o sprânceană.

— Măi, măi. Ce s-a întâmplat, ți-a expirat licența?

— Nu, e încă validă.

— Încă te mai ocupi cu aceleași rahaturi, hm? zise Névant, suflând un nor lung de fum peste masă. Încă îți mai vânezi frații pentru șefu'?

— Hai, *te rog.*

— Știi, n-aș face-o doar pentru mine, omule de pe Marte.

— Poftim?

— Să te omor. N-aș face-o doar pentru mine. Ai un fan club numeros acolo, în lagăr. Nu prea poți să-i învinovățești, nu-i așa? Iar dacă eu te-aș ucide și ei ar afla despre asta...

Névant căscă și se întinse, eliberându-și din trup încordarea care preceda lupta. Păi, probabil n-ar mai trebui niciodată să-mi cumpăr singur țigări.

— Aș fi crezut că vor să mă omoare cu mâna lor.

Francezul gesticulă.

— Există limite ale răzbunării. Nu te pot ucide *toți* și, fiind blocați acolo deocamdată, niciunul dintre ei nu poate. În lagăr capeți o oarecare înțelepciune, iar asta e mai bine decât nimic.

— Ar trebui să mă simt prost?

Rânjetul de lup reveni.

— Sunt sentimentele tale, omule de pe Marte. Bălăcește-te în ele cum crezi de cuviință.

— Au avut ocazia, Stéphane. Toți ați avut. Ați fi putut pleca pe Marte.

— Mda, se pare că acolo nu sunt numai pietre roșii și sasuri. Am văzut reclamele pe drum.

Névant atinse cu o unghie paharul de *raki* aflat pe masă, în fața lui. Încă nu-l ridicase, nici nu se atinsese de tava cu *meze* așezată între cei doi.

— Sună grozav. Mi-e greu să înțeleg de ce te-ai întors.

— Am câștigat la loterie.

— O, așa e, am uitat. E atât de multă distracție pe Marte, încât pălmașii își cumpără câte un bilet în fiecare lună, să vadă dacă pot să scape dracului de acolo și să se întoarcă acasă.

Carl ridică din umeri.

— N-am spus că e paradisul. A fost o opțiune.

— Uite ce e. *Tu* te-ai întors, iar *motivul* pentru care te-ai întors este că viața pe Marte e o grămadă de căcat, spuse Névant și suflă din nou fumul spre el. Unii dintre noi n-avem nevoie să facem excursia asta ca să ne dăm seama.

— Tu erai ocupat să plănuiești cum să-ți petreci tot restul vieții pe *altiplano* când te-am ajuns eu din urmă. Numai pe Marte mai găsești gravitație mai scăzută.

Névant zâmbi subțire.

— Așa spui tu.

— De ce te-aș minți?

Afară, luminile străzii înviau pe faleză. Sevgi Ertekin și Battal Yavuz stăteau unul lângă altul, pe scaunele înalte ale unei gherete cu salep, la zece metri mai încolo, pe promenadă. Își țineau băuturile în mâinile făcute căuș și

păreau că se înțeleg bine. Névant făcu semn cu capul în direcția lor.

— Așadar, cine e ea?

— Nu, nu sunt partenera lui, zise Sevgi, străduindu-se să-și înlăture iritarea din voce. E doar ceva temporar.

— OK, scuze. M-am înșelat. Doar că voi doi păreți, știi...

— Părem *cum*?

Yavuz ridică din umeri.

— Conectați, presupun. E ceva neobișnuit la Marsalis. Chiar pentru un treisprezece, e cam închis în sine. Nu e ușor să te apropii de tipii ăștia.

— Mie-mi spui!

— Mda. Nu vreau să par unul dintre idioții ăia cu Puritatea Umană, dar deja administrez lagărul de zece ani și trebuie să spun că variantele treisprezece sunt lucrul cel mai apropiat de extratereștri pe care l-am văzut.

— Am auzit spunându-se același lucru și despre femei.

— De către bărbați, da.

Yavuz sorbi din salep și zâmbi. Figura i se întrezărea veselă în semiîntunericul serii și printre luminile galbene ale gheretei. Gulerul jachetei încadra o față bronzată, bine hrănită, iar sub pulover se zărea o burtă mică, dar evidentă. Viața la UNGLA Eurozone părea să-i priască. Părul avea o dezordine academică, ochii îi sclipeau vesel în lumina reflectată.

— E normal. Așa sunteți voi, oamenii, în comparație cu noi.

— *Voi, oamenii*?

— Glumesc, bineînțeles. Dar, așa cum, din punct de vedere genetic, masculii și femelele sunt substanțial diferiți

– Yavuz indică lejer cu degetul în spate, spre interiorul luminat al restaurantului și către cei doi bărbați care stăteau unul în fața altuia, la fereastră – în același fel ei doi sunt substanțial diferiți de mine și de tine.

— Totuși ceva mai apropiați de *voi, oamenii*, zise Sevgi acru. Corect?

Yavuz chicoti.

— Pe departe. Din punct de vedere al chimiei testosteronului, în predispoziția pentru acte violente și suspendarea empatiei de bază, da, presupun că așa e. Ei sunt mai mult masculini decât feminini, desigur. Dar nici nu a încercat nimeni să construiască o femeie treisprezece.

— Din câte știm.

— Din câte știm, repetă el și oftă. Am înțeles că predispoziția pentru acte violente și suspendarea empatiei au fost exact trăsăturile pe care cercetătorii au sperat să le amplifice. Deci nu e o surpriză că au optat pentru modelul masculin.

Pentru o clipă, privirea lui alunecă peste umărul ei, spre mare.

— Uneori, rosti încet, mi-e rușine că sunt bărbat.

Sevgi se foi încurcată pe scaunul ei. Răsuci cana cu salep în ambele mâini. Vorbeau turcește, ea puțin greoi, din cauza lipsei de exercițiu și, într-un fel, din cauza asocierilor cu poznele și mustrările din copilărie, iar exprimarea în turcă a acelui sentiment – *rușine* – împrumută o forță obscură cuvintelor lui Yavuz. Își simți obrajii încălzindu-i-se de simpatie în aerul rece.

— Vreau să spun – continuă el tot fără să se uite la ea – calculăm cât de civilizat este un popor prin nivelul de participare al femeilor. Ne temem de acele societăți unde femeile încă nu au acces la putere, și pe bună

dreptate. Când investigăm crimele violente presupunem, în mod corect, că făptașul este cel mai probabil un bărbat. Considerăm dominanța socială masculină drept prezicere a unor necazuri și suferințe, pentru că, la urma urmelor, bărbații reprezintă problema.

Ochii lui Sevgi fugiră spre fereastra restaurantului. Stéphane Névant era aplecat peste masă, gesticulând, vorbind concentrat. Marsalis îi întorcea privirea impasibil, cu brațele prinse la spatele scaunului și capul înclinat ușor într-o parte. Aceeași intensitate părea să emane din ambii bărbați, cu toate diferențele din atitudinea lor. Aceeași senzație de forță brută. Era greu să-ți imaginezi că vreunul dintre ei ar vorbi vreodată despre sentimentul de rușine. Indiferent din ce cauză.

Adânc, în stomac, în ciuda ei, ceva se încălzi și se înmuie. Își simți din nou obrajii înroșindu-se, mai puternic. Își drese glasul.

— Cred că lucrurile se pot privi și în alt fel, spuse ea repede. La New York am o prietenă, Meltem, care e imam. Ea spune că e o chestiune de stadiu în evoluția umană. Ești musulman, așa-i?

Amuzat, Yavuz zâmbi.

— Cu numele.

— Ei bine, Meltem spune – e și ea turcoaică, americancă de origine turcă adică, și e credincioasă, desigur, dar...

— Mda, făcu Yavuz tărăgănat. Face parte din atribuțiile de serviciu, îmi imaginez.

Sevgi râse.

— Corect. Dar ea e o sufistă feministă. A studiat cu Nazli Valipour în Ahvaz înainte de reprimare. Ai auzit de școala Rabiah?

Bărbatul din fața ei aprobă.

— Am citit despre ei. Chestia cu Ibn Idris, nu-i așa? Pune sub semnul întrebării orice autoritate ulterioară Profetului.

— Deci, Valipour îl citează pe Idris, da, dar, în realitate, ea trage o linie înapoi până la Rabiah al-Basri însăși și susține că interpretarea Rabiei privind datoria religioasă ca fiind numai iubire religioasă este, hm, vezi tu, un prototip al înțelegerii feministe a Islamului.

Și atunci zelul îi secă, devenind deodată conștientă de sine. În New York nu era obișnuită să discute despre așa ceva. Pe atunci mergea rar la moschee, nu găsea niciodată timp pentru asta. Conversațiile cu Meltem încetaseră curând după moartea lui Ethan. Era prea furioasă pe un Dumnezeu în care nu era sigură că mai credea și, în absența lui răsunătoare, pe oricine care făcea greșeala să-i ia apărarea.

Dar Battal Yavuz se mulțumi să zâmbească și să soarbă din salep.

— Bine, ăsta pare un unghi interesant de abordare, spuse el. Și cum împacă imamul tău feminismul ei islamic cu toate prostiile incomode din tradiție și din Carte?

Sevgi se încruntă, căutând prin turca ei ruginită.

— Păi, există cicluri, înțelegi. Așa cum apare în context istoric, ciclul masculin al civilizației a *trebuit* să vină primul, pentru că nu se găsea altă cale decât forța masculină care să creeze o civilizație. Ca să ai legi, arte și științe, trebuie să ai societăți agrare stabile și o clasă nelucrătoare care să poată dezvolta așa ceva. Dar acest tip de societate trebuie întărită, chiar destul de brutal în termenii în care privim lucrurile azi.

— Corect, zise Yavuz și arătă cu capul spre cei doi treisprezece din restaurant. Pentru început, trebuie să scapi de toți tipii ăștia.

— Ea e clientul, spuse Carl, luând cu furculița o felie de vânătă din tava cu *meze*. Ai de gând să mănânci ceva din astea?

Un ultim fum adânc din țigară, o sprânceană înălțată. Névant strivi mucul.

— Acum ești *freelancer*?

— Întotdeauna am fost, Stéphane. UNGLA deține licența, dar nu fac decât să mă cheme atunci când au nevoie. În restul timpului trebuie să-mi câștig existența ca oricine altcineva.

— Și ce vrea *clientul* de la mine?

— Căutăm conexiuni cu *familias andinas*. Încercăm să prindem o rețea de traficanți Marstech în taberele de pregătire.

— Ce motiv aș avea să vă ajut la asta?

— În afară de faptul că Manco Bambaren mi te-a vândut acum trei ani? Nu, nu-mi vine în minte alt motiv. Întotdeauna te-am considerat un tip iertător.

Névant schiță un scurt zâmbet.

— Mda, *tayta* Manco m-a vândut. Dar tu ai venit să mă ridici.

— Dă vina pe mesager, nu?

— O, chiar așa fac.

Carl își mai luă *meze*.

— Crezi cu adevărat că un naș mafiot de mâna a doua cu iluzii etnice s-ar fi pus cu UNGLA pentru tine? Erai chiar atât de disperat să crezi că ai găsit o ascunzătoare,

Stéphane? Manco a ajuns în poziția de *tayta* din anumite motive și cu siguranță nu datorită firii lui caritabile.

— Ce naiba știi tu despre astea, omule de pe Marte? Din câte îmi amintesc, tu erai un pacificator urban mărunt, în cea mai mare parte a timpului petrecut în Orientul Mijlociu.

— Știu că...

— Știi că *încă* mai există alianțe ale dictatorilor militari, operaționale în Asia Centrală, pe care eu le-am construit din nimic în '87? Știi pe câți dintre președinții marionetă pe care tu îi vezi dând din gură pe Al Jazeera *i-am ajutat să se lanseze*?

Carl ridică din umeri.

— Dacă funcționează în Asia Centrală, nu înseamnă că o să se potrivească în America de Sud. E un continent cu totul diferit, Stéphane.

— Da, și un scop cu totul diferit.

Névant scutură încă o țigară din pachet. O potrivi în colțul gurii, o aprinse și înălță sprâncenele.

— Vrei una?

— Mănânc.

— Treaba ta.

Se aplecă, suflă fumul peste masă și rânji:

— Vezi tu, *familias* nu sunt ca ticăloșii de dictatori, n-au fost niciodată. Dictatorii vor aceleași lucruri pe care le vrea orice politician din categoria rumegătoarelor – legitimitate, recunoaștere și respect din partea restului turmei. Tot circul.

Carl aprobă cu o mișcare a capului, mestecând. Avusese parte de aceeași predică din partea lui Névant în urmă cu trei ani, când aștepta să se rezolve cu documentele ca

să-l poată scoate pe francez din Lima, legat. Dar îl lăsă pe Névant să peroreze.

Carl n-avea altă posibilitate să afle ceva ce i-ar fi putut folosi.

— De obicei, ai un vid legislativ și o grămadă de ticăloși luptându-se să-și pună ștampila pe o nouă ordine care să le permită să ocupe locul din față în limuzina conducerii. Vezi, cu *familias* n-o să fie niciodată așa. Există *deja* o structură la fața locului și e deja plin de dobitoci legitimizați, albi *criollo* și *indigenas* dresați din care se constituie parlamentul, armata, băncile, proprietarii de pământuri – toate lucrurile bune în buzunarele lor. *Familias* sunt blocate, tot ce le rămâne sunt crimele și ecolul slab al suferinței etnice, spuse Névant și duse o mână căuș la ureche. Și ecoul se stinge, omule. COLIN a trimis așa de mulți nativi din *altiplano* pe Marte în ultimii cincizeci de ani, a băgat atât de mulți bani în regiune, încât familiile nu mai pot recruta oameni ca pe vremuri. Singurele locuri în care mai au putere sunt populațiile din ghetourile Republicii. Nimeni altcineva nu se mai deranjează. Nimeni nu se mai teme de ele.

— Deci tu aveai să fii cel care iscă teama.

Alte valuri de fum. Névant gesticulă prin el.

— Joci după puterile tale. Toată lumea se teme de treisprezece.

— Da, cam așa e, dacă n-ar fi toți închiși.

Francezul rânji.

— Ai vrea tu.

— Of, haide, răspunse Carl, fluturându-și furculița. Avem vreo douăzeci liberi în același timp, cel mult.

— Nu asta-i ideea, omule de pe Marte. Nu-i deloc asta ideea.

— Nu? Atunci care-i ideea?

Névant se joacă cu tacâmurile de pe partea lui de masă, abia atingându-le cu vârfurile degetelor mâinii drepte.

— Ideea e că noi existăm. Suntem găselnița perfectă pentru toate temerile lor atavice. Au căutat cu disperare vrăjitoare și monștri încă de când ne-au curățat pentru prima oară. Acum ne au din nou.

— OK, deci forța masculină și ierarhia fixează rasa umană într-o ordine socială coerentă, îi extermină pe cei mai răi dintre rebeli și furnizează o bază stabilă, toate pentru ca, mii de ani mai târziu, principiile feminine să poată ajunge la guvernare cu un minimum de bun-simț datorat civilizației. Asta e poziția imamului tău?

Sevgi aprobă.

— E și poziția lui Valipour, mai mult sau mai puțin. Și o poziție sufistă validă, în măsura în care reprezintă o revelație continuă.

— Într-un fel, explică derapajele, nu-i așa? zâmbi Yavuz. „Mulțumim, băieți, ați făcut o treabă grozavă având în vedere limitările sexului vostru, dar de aici preluăm noi." Vreau să zic că e greu să ți-i imaginezi pe *shahuda* acceptând asta în liniște.

— Păi... – făcu ridicând din umeri –... nici n-au acceptat.

— Mda, îmi amintesc mulțimea cântând pe străzi, când eram copil.

Glasul lui Yavuz căpătă o notă de discurs monoton, bombastic:

— „Bărbații au autoritate asupra femeilor pentru că Allah l-a făcut pe bărbat superior femeii." Și așa mai departe, continuă Yaruz.

Sevgi pufni.

— Rahatul ăla obosit!

— Rahatul ăla obosit e Coranul, din câte îmi amintesc. Coranul nu este o parte a islamismului din New York?

— Foarte nostim! Contextul istoric nu este o parte a inteligenței umane, pe aici?

Din nou zâmbetul diabolic. Yavuz părea să se fi scuturat de accesul subit de vinovăție masculină.

— Pe aici, da. Dar nu e nevoie să înaintezi prea mult spre sud-est pentru ca ideile umane inteligente să fie destul de sever dezaprobate. Că veni vorba, din câte am auzit, nu e nevoie să te îndepărtezi prea mult de New York, spre sud-est, ca să se întâmple același lucru.

Ea râse.

— Un comentariu corect. Marsalis mi-a zis că ți-ai scris teza de doctorat pe tema asta. Asemănările dintre Statele Unite înainte de Secesiune și Turcia, ceva de genul ăsta?

— „Paralele psihosociale între naționalismul turc și cel american", cită Yavuz cu o îngâmfare parodiată și gesticulă modest, subminând efectul. Nimic nu e vreodată așa de simplu, desigur, dar *au existat* multe asemănări. Ambele tipuri de naționalism sunt mari, arogante, fondate pe un sol cultural foarte superficial. Ambele sunt societăți laice constituționale, cu fundamentalismul plin de resentimente mușcându-le de călcâie. În ambele cazuri există o diferențiere culturală masivă între societățile urbane și rurale. Niciuna nu se descurcă prea bine cu Noua Matematică, ambele încercând să combată virilicidul cu legi draconice privind drogurile și cu dorințe deșarte. Știi că și țara asta s-ar fi putut fractura, la fel ca Statele Unite, dacă n-ar fi dat târcoale europenii, acționând pârgiile din exterior.

— Nu pari prea mulțumit de asta.

Turcul oftă.

— Da, știu. Și presupun că ar trebui să fiu. Cu siguranță nu vreau să văd *shahuda* pândind pe străzi, împușcându-mi fiicele dacă umblă fără văl sau expun mai multă piele decât un cadavru împachetat. Dar nici nu e ceva nostim să știi că întreaga țară e la mâna unei adunături de ex-imperialiști din cale-afară de cinici.

— Acum pari aproape patriot.

— Nu-s așa, răspunse și clătină trist din cap. Ți-a spus Carl că am predat în închisori înainte să am postul ăsta?

— A pomenit de asta.

— Ajungi să vezi unele lucruri neplăcute din sistemul penal turc. Am întâlnit cam prea mulți prizonieri politici îngroziți de tortură ca să mai fiu un patriot turc. După cum văd eu lucrurile, cei care sunt mândri de țara lor ori sunt niște huligani, ori pur și simplu nu au citit încă destulă istorie.

— Îmi place asta, zise Sevgi și zâmbi cu nasul în cana de salep. Deci tu crezi că Statele Unite ar fi putut rezista la fel ca Turcia. Vreau să zic, dacă ar fi existat o forță exterioară care să aplice presiunea corectă?

— Nu, nu în mod necesar, răspunse Yavuz, părând incredibil de trist. Voi ați avut problema drepturilor tuturor statelor, ceea ce noi nu am avut niciodată. Două secole de resentimente sudiste și neînțelegi culturale, furie religioasă, tensiuni rasiste. Astea sunt fisuri destul de adânci. Plus legile anti-drog care înseamnă mai puține șanse ca virilicidul să-și facă purificarea așa cum s-a întâmplat în alte părți.

Puse cana de salep pe tejghea, se lăsă pe spate și întinse palmele deschise spre cană ca într-o invocație obscură.

— Dar oricum, e un punct de vedere academic. Pentru că niciodată *nu a existat* o forță exterioară destul de mare ca să vă determine să vă purtați frumos. COLIN nu exista pe atunci în forma actuală, ONU era încă un tigru fără dinți încercând să-și găsească colții. Chinezilor nu le păsa. Corporațiile locale se purtau ca niște huligani, nu voiau decât forță de muncă și resurse ieftine, atât cât durau ele. Au existat protestele lobby-ului ecologist, febra Zhang care a speriat de moarte populația de origine asiatică. Interesele comerciale ale Coastei Pacificului nu vor război, ele doar fac un pas înainte și își prezintă oferta, și cam toată lumea de pe Coasta de Vest respiră adânc ușurată atunci când procedează așa. Los Angelesul e primul care să încerce marea cu degetul, apoi, dacă merge, toți cei de pe coastă plonjează.

Sevgi dădu aprobator din cap. Undeva, într-o cutie de pe un dulap, încă mai păstra o copie a cartei Angeline Freeport. Murat i-o adusese de la o conferință medicală pe Coasta de Vest, când ea era încă la liceu. Ca mulți dintre imigranții norocoși ai primei generații, el era pasionat de țara sa adoptivă, chiar și după ce se fisurase sub tălpile lui, aproape imediat ce coborâse din avion.

— Da, zise ea ursuz. Și tot ce face Coasta de *Vest*...

Yavuz înclină din cap, ca un profesor.

— Chiar așa. Statele din nord-est profită de precedent și pleacă și ele. De fiecare parte, retorica a urcat atât de sus, încât nimeni nu mai poate da înapoi. Impasul masculin clasic. Onoarea e satisfăcută, dar toată lumea pierde. Un caz ca la carte. Ai citit-o vreodată pe Mariela Groombridge? *State în evoluție*?

Ea clătină din cap.

— Ar trebui. E sclipitoare. A predat la Universitatea din Texas până când a fost dată afară fiindcă a semnat o petiție anti-creaționistă. Acum e în Viena. Practic, ea demonstrează că Secesiunea a fost un exemplu de stat-națiune sortit pieirii pentru că nu a reușit să se adapteze. America nu a putut face față modernității, a murit din cauza șocului și a fost făcută bucăți de entități mai adaptabile. Cu toate că eu cred că ea tinde se ocolească motivul real pentru care a murit, de fapt, America.

— Care este?

Yavuz ridică din umeri.

— Frica.

— E o putere mai presus de numere.

Névant tot nu se atinsese de *meze*, dar paharul de *raki* era acum mai gol cu câteva degete. Zise pufnind:

— Tu crezi că rumegătoarelor le pasă de *fapte*? De statistici și studii oficiale? E un reflex. Așa respiră și trăiesc oamenii ăia. *Există* monștri, *există* rău – *undeva, în întuneric*. Bu-hu-hu. Știi, înainte de a ieși eu din Peru, Manco lansase un zvon cum că avea *pistacos* care lucrau pentru el. Care reglau conturile pentru scandalul pariurilor din '03.

Carl aprobă. Pe Marte văzuse cum *familias* făceau manevre similare în rândurile clasei mai puțin educate a forței de muncă din Uplands Initiative. Îi fusese propus chiar lui, în mai multe rânduri, să fie *pistaco*, în ciuda faptului că n-avea pielea deschisă la culoare.

— Orice ar merge, presupun.

— Da, mă rog. A mers, un timp.

Névant pufni dezgustat și dădu pe gât încă o înghițitură de *raki*.

— Manco era atât de mulțumit de sine, încât nu și-a putut da seama că totul o să se ducă dracului imediat ce unul dintre falșii lui *pistaco* a fost chemat și nu a reușit să rezolve problema. I-am spus – dacă mă lăsa pe mine să organizez treaba, ar fi putut să amenințe cu niște monștri *adevărați*. Monștri adevărați, cinstiți până în măduva oaselor, care să-i asigure susținerea. Ceva care să sperie pe toată lumea, nu doar pe niște analfabeți. Gândește-te numai ce s-ar fi întâmplat dacă se ducea vorba: „Pune-te cu *familias* și o să trimită un treisprezece să te viziteze".

— Asta presupunând că tu și viitoarea ta armată de treisprezece s-ar fi putut descurca mai bine decât falsurile lui *tayta* Manco.

Névant se uită la el.

— Ai pierdut în multe lupte purtate cu oameni normali, în ultima vreme?

— Nu. Dar după cum tocmai mi-ai spus, nu faptele contează pentru oameni. Poate Manco nu avea nevoie de o amenințare reală. Sau cel puțin nu avea nevoie de ea suficient de mult ca să se lege la cap cu o adunătură de ciudați.

— N-a avut nicio problemă să se lege la cap cu Jurgens, acea muiere hib, spuse Névant acru. Uluitor cum pot să-ți zboare prejudecățile pe fereastră când în ecuație apare și un posterior meseriaș.

— Greta Jurgens?

Carl își amintea vag de o blondă languroasă, cu ochi cenușii, din ancheta pe care o făcuse asupra lui Névant în urmă cu trei ani. Conducea biroul de operațiuni al lui Manco din Arequipa.

— Era hibernoid?

— Da, era. De ce?

Carl ridică din umeri.

— Așa. După cum gândea Manco despre ciudați, e bizar că a tolerat unul atât de sus în ierarhia interioară.

— Cum am zis, e vorba de posterior. Curul. Hei, din câte am auzit, hibernoidele știu niște șmecherii pe care nu le poți obține de la o femeie normală.

Carl bău și clătină din cap.

— Alea sunt bonobo, și chiar și așa, e o tâmpenie. Oricum, dacă Manco ar fi vrut genul ăsta de senzații tari, era suficient să se ducă la Lima și să aleagă dintre bordelurile de ciudați. Fii serios. Asta nu se pune.

— Atunci, poate că pur și simplu există ciudați și ciudați, zise Névant, arcuindu-și buzele. Nu se sperie prea multă lume de bucățelele alea care se ghemuiesc și dorm patru luni în șir. Asta nu-ți amenință prea mult masculinitatea. Numai pe cei ca noi simt nevoia să-i închidă și să le interzică să se reproducă.

Carl privi la tacâmurile de pe masă. Dădu din cap, puțin trist.

— Pe cei ca *tine*. Pe cei ca tine îi închid. Eu am licență.

— Ești domesticit, adică.

— Spune-i cum vrei. Nu poți da timpul înapoi cu douăzeci de mii de ani, Stéphane.

Névant își dezveli din nou dinții în rânjetul de lup.

— Nu poți?

— Vezi tu, pe vremuri, frica era o forță unificatoare, spuse Yavuz. Pe atunci, xenofobia putea face o țară să fie puternică. Ăsta e modelul vechi, genul de state-națiuni fortărețe. Dar nu poți trăi într-o fortăreață când întregul tău mod de viață depinde de independența globalizată și de comerț. Odată ce se întâmplă asta, tendința xenofobă

devine un handicap – în termenii lui Groombridge, o trăsătură non-adaptivă. Ea citează...

Pe promenadă răsună trosnet de sticlă spartă. Sevgi se răsuci tocmai la timp ca să vadă fereastra restaurantului împrăștiindu-se în afară, împrejurul a două trupuri încleștate. Cineva țipă.

— Ah, *fir-ar al dracului!*

Bâjbâi după pistolul pe care nu avusese voie să-l aducă acolo, degetele oarbe înregistrând lipsa acestuia înaintea gândirii conștiente. Sări de pe scaun, care se balansă și căzu în urma ei – îi auzi zdrăngănitul – și se repezi spre locul bătăii. Yavuz era alături de ea, legănând un pistol autorizat...

Pe trotuar, treisprezecele cel palid îl imobilizase pe Marsalis. Își ridică mâna în care ținea ceva și-o coborî fulgerător.

Marsalis se răsuci cumva într-o parte, făcu ceva cu picioarele și schimbă soarta bătăliei. Névant dădu înapoi, scuturând o mână care probabil izbise cimentul cu o forță ucigașă și avea niște oase rupte.

Încerca să-l țină pe negru la pământ cu celălalt braț, dar strânsoarea nu era suficientă. Marsalis aluneca treptat în lateral, iar umărul i se eliberă. Mâna flutură, apucă și îl trase pe francez în jos spre el. Se săltă în sus din abdomen, cu putere, lovind fața lui Névant cu fruntea. Sevgi auzi sunetul și strânse din dinți.

Ajunseră.

— Gata, ticălosule, spuse Yavuz în engleză.

Continuă cu vocea șocant de răgușită și pistolul în urechea lui Névant:

— Jocul s-a terminat.

Névant înjură, acoperindu-și fața cu o mână, cu sângele picurându-i printre degete din nasul spart. Tușea,

bolborosea, dar reuși să râdă. Marsalis mârâi și se trase de dedesubt, își arcui un picior și îl împinse pe francez într-o parte cu genunchiul. Névant aproape că se prăbuși, ținându-se încă de față. Încă chicotind. Folosea aceeași mână pe care tocmai și-o zdrobise de ciment.

— O să fiu nevoit... – inspiră greu, umed –...să-mi cumpăr totuși singur țigări.

— Da, așa se pare.

Marsalis se rostogoli, ridicându-se în picioare dintr-o singură mișcare lină, ondulată. Se controlă să vadă dacă se tăiase în sticlă.

— Te-am avertizat.

— Da, iar palmarea cuțitului ăluia ai făcut-o chiar de mântuială.

Tonul negrului era absent. Își întoarse mâna dreaptă, încruntându-se, și Sevgi văzu dâre de sânge în palmă.

Marsalis ridică mâna la nivelul ochilor, o răsuci cu palma spre exterior și își trase mâneca. Făcu o grimasă.

Acolo avea o tăietură lungă, cu o așchie subțire de sticlă încă înfiptă în carnea de la marginea palmei.

— Tu rămâi aici, nemernicule, îi spuse Yavuz lui Névant, clătinându-se.

Țeava pistolului pluti în apropierea frunții palide:

— Stai aici și *nu te miști*.

Căută prin jachetă cu mâna liberă, scoase un telefon și apăsă o tastă de apelare rapidă.

În spate, în gaura formată de fereastra spartă, oamenii stăteau și căscau gura la scaunele și masa răsturnate. Ospătarii se mișcau de colo colo, nesigur. O bucată mare de sticlă triunghiulară și zimțată căzu brusc dintre suratele ei de pe rama superioară și se sparse fără dramatism în trei bucăți, pe trotuar.

La vârful celui mai mic fragment, de parcă săgeata din sticlă ar fi indicat spre ea, Sevgi zări sclipirea cuțitului scăpat de Névant. Înțelese cuvintele schimbate de cei doi treisprezece. Se holbă la Marsalis.

— Tu! *Știai* că o să facă asta?

Omul negru apucă așchia de sticlă între degetul mare și arătător și trase ușor până ieși cu totul din rană. O răsuci curios pe toate părțile un timp, apoi o lăsă să cadă.

— Păi... își îndoi mâna rănită și se strâmbă din nou. A existat întotdeauna riscul să reacționeze cum îi dictează genele, da.

„Ne-ai spus că voi doi sunteți prieteni."

Névant chicoti sufocat din locul unde stătea, sprijinit cu spatele de fereastra vecină, rămasă intactă. Marsalis se uită la Sevgi peste mâna rănită.

— Cred că am spus că ne înțelegem bine.

Sevgi deveni conștientă de bubuitul din piept și din tâmple. Inspiră prelung, reținând aerul.

Arătă în jur:

— Și tu numești asta „bine"?

Marsalis ridică din umeri.

— Ei, ce pot să spun? Dă vina pe gene.

Pe jos, Névant chicoti din nou, printre sânge și oase rupte.

Capitolul 27

Mâna lui avea nevoie de o lipitură, și încă mai erau mici fragmente de sticlă în rană. Stătea într-o unitate medicală a ONU din Fenerbahçe și aștepta răbdător ca asistentul să-l curețe. Strălucirea iluminatului din tavan și, într-un

colț, un ecran – de care el s-ar fi putut lipsi – cu imaginea mărită a rănii în curs de tratare. Privi fix în altă direcție.

Ertekin ar fi preferat facilitățile COLIN din zona europeană, dar nu avusese cum să contracareze argumentul locației mai apropiate a spitalului ONU. Le luă mai puțin de cinci minute cu un taxi, părăsind promenada însângerată – și lumea care se aduna căscând gura – în favoarea străzilor rezidențiale liniștite din Fenerbahçe și a felinarelor de bun venit dinaintea modestei fațade nano a centrului medical. Acum Ertekin plecase împreună cu Battal Yavuz și Névant pe un coridor, spre locul unde erau tratate rănile francezului. Bănuia că ea voia să audă și varianta celuilalt treisprezece. Mai dedusese și că era încă puțin amorțită în urma acțiunii, și nu o putea învinui prea tare. Tensiunea întâlnirii cu Névant încă îi mai vibra în sânge, mai mult decât lăsa să se vadă.

Ușa se deschise și înăuntru se strecură un turc în costum, căscând. Păr grizonat și o mustață la fel, tunsă scurt, o bărbie nu tocmai bine bărbierită. Costumul era scump și asortat cu o cravată de mătase înnodată cu grijă. Numai ochii umflați de somn și căscatul sugerau patul din care fusese smuls. Privirea somnoroasă îl evaluă un moment pe Carl, apoi noul-venit îi șopti ceva asistentului, care imediat lăsă instrumentele asistate de camera video și se retrase. Ușa se închise în tăcere în urma lui. Carl înălță o sprânceană.

— O să trebuiască să plătesc pentru asta?

Turcul zâmbi respectuos.

— Foarte nostim, domnule Marsalis. Bineînțeles, ca agent licențiat UNGLA, aveți asigurare de sănătate la noi. Nu pentru asta mă aflu aici.

Înaintă și întinse mâna.

— Sunt Mehmet Tuzcu, ofițer de legătură al UNGLA.

Carl îi strânse mâna, atent la rană. Rămase așezat.

— Și ce pot face pentru dumneavoastră, Mehmet bey?

— Escorta dumneavoastră de la Colony Initiative este la etajul superior, zise Tuzcu și ochii îi fugiră spre tavan. O mașină vă așteaptă în stradă, în spatele spitalului. Plecăm cu liftul de marfă, neobservați. În jumătate de oră vă urcăm într-un suborbital spre Londra, dar – aruncă o privire la ceasul greu de oțel – va trebui să ne grăbim.

— Mă... salvați?

— Dacă vreți să spuneți așa, răspunse afișând din nou zâmbetul răbdător. Ați fost așteptat la New York, dar evenimentele se pare că ne-au depășit. Acum chiar trebuie...

— Eu, hm... – Carl gesticulă cu mâna pe jumătate vindecată – ...nu prea am nevoie de salvare. COLIN nu mă ține în niciun fel de prizonierat.

Zâmbetul păli.

— Cu toate acestea, participați la o operațiune de căutare neautorizată. COLIN încalcă Acordurile de la München folosindu-vă în această chestiune.

— O să le comunic.

Tuzcu se încruntă.

— Refuzați să veniți cu mine?

— Da.

— Pot să vă întreb de ce?

„N-ai decât", fu tentat să spună. „M-am întrebat și eu același lucru, și încă nu am un răspuns inteligent."

— Îl cunoașteți pe Gianfranco di Palma?

Ochii lui Tuzcu deveniră atenți.

— Da. L-am întâlnit pe *signor* di Palma de câteva ori.

— Un răhățel dezgustător, nu-i așa?

— Unde vreți să ajungeți, vă rog?

— Mi-ați cerut un motiv. Spuneți-i lui di Palma că așa se întâmplă când îți plătești agenții de teren cu bonificație

zero și trei luni întârziere la rambursarea cheltuielilor. Încep să aibă probleme de loialitate.

Reprezentantul UNGLA ezită. Privi în spate, spre ușă. Carl se ridică în picioare.

— Nu forța lucrurile, Mehmet, zise calm.

Sevgi îl găsi la parter, în zona de așteptare, privind un spectacol muzical de proastă calitate pe ecranul atârnat deasupra capului. O blondă cu microfon și păr vopsit se plimba țanțoșă pe scenă, în niște haine compuse din panglici sfâșiate, cu atitudini și mișcări proiectate să maximizeze expunerea pielii bronzate de dedesubt. O trupă de dansatori, femei și bărbați tineri, la fel de sumar îmbrăcați, o urmau, copiindu-i mecanic mișcările. Cântecul trena, acompaniat de instrumente care nu se vedeau.

— Vezi ceva care-ți place? îl întrebă ea.

— E mai bine decât ce am văzut mai devreme. Ce-ai făcut cu Névant?

— Coboară.

— Bun, zise Marsalis și ochii îi fugiră înapoi la ecran. Trebuie să recunosc, asta e ceva ce vouă vă reușește foarte bine.

— „Vouă"?

— Vouă, oamenilor. Uită-te aici.

Flutură mâna bandajată înspre imaginile viu colorate:

— Pași perfecți. Gândire de grup. Nu-i de mirare că sunteți niște soldați așa de buni.

— E oarecum ironic, venind din partea ta, zise ea tăios. Complimente din partea războinicului genetic perfect.

Carl zâmbi.

— Ertekin, doar nu crezi tot ce vi se spune prin media.

Se auzi zbârnâitul ascensorului și Battal Yavuz ieși, conducându-l pe Névant. Treisprezecele cel palid purta

o mască din bandaje pe mijlocul feței și un înveliș similar pe mâna fracturată. Părea într-o dispoziție bună.

— O să ne întâlnim din nou, îi spuse lui Marsalis. Când o să fim iarăși funcționali, poate.

— Sigur. Știi unde locuiesc. Caută-mă imediat ce ieși.

Yavuz părea stânjenit.

— Îmi pare rău, Carl. Dacă aș fi știut că are de gând să...

— Lasă. Nu s-a întâmplat nimic rău.

Carl se ridică și-l bătu pe umăr pe turc, adăugând:

— Mulțumesc că ai venit. Mi-a făcut plăcere să te văd.

Sevgi se mișcă, urmărindu-l pe Névant cu coada ochiului.

— Vrei să te însoțesc la heliport? îl întrebă pe Yavuz.

El clătină din cap.

— Nu-i nevoie.

— Dar dacă...

Marsalis rânji.

— Arată-i glezna, Stéphane.

Ca și cum ar fi împărtășit cu toții o glumă, francezul își ridică cracul drept de la pantaloni. În partea de jos a tibiei avea legată strâns o bandă subțire de fibră neagră, lucioasă. Nu era mai lată decât cureaua unui ceas de mână, dar o luminiță verde clipea neobosit pe o margine. N-ar fi trebuit s-o surprindă, dar respirația i se opri o clipă când o văzu.

— Plimbări limitate, zise Yavuz. Nimeni nu iese din lagăr fără așa ceva. Stéphane n-o să-mi facă niciun necaz.

— Și dacă o dă jos? Dacă găsește o cale s-o taie?

— E anti-atingere, răspunse Névant ciudat de amabil. Format de tip „capcană de lup". Se declanșează la orice interferență. Vrei să știi ce se întâmplă atunci?

Ea știa deja. Cătușele „capcană de lup" aveau o istorie lungă și neplăcută, înrăutățită în cazul ei de legătura directă. Relatările de la știri despre prizonieri de război

musulmani mutilați pe când se aflau în custodia americanilor îl făcuseră pe tatăl ei să stăruie în alegerea căii emigrării – căsuța lui poștală din ultimele săptămâni, înainte de a părăsi definitiv Istanbulul, fusese bombardată cu amenințări cu moartea greșit ortografiate. Media urla de controverse, vitrioluri ieftine și violente umbrind lupta personală a lui Murat cu propria conștiință și cultură. Personalitățile occidentale replicau cu furie la acuzațiile de crime de război, apelând la detalii despre cătușele modificate folosite la pedepsele în numele *shariei*, în multe republici islamice autodeclarate – o răsturnare de situație care durase un timp, apoi sunase din ce în ce mai fals, pe măsură ce devenise evident cine le vindea puriștilor islamici tehnologia mutilatoare. Murat, simțind acreala ipocriziei, indiferent din care fruct mușca, plecase oricum din Turcia și nu mai privise niciodată înapoi.

Dar mai târziu, ca și cum ar fi fost un fel de blestem de familie, Sevgi se întâlnise ea însăși cu acele cătușe „capcană de lup".

— E polițistă, Stéphane, zise Marsalis de lângă umărul lui Sevgi, umplând momentul de liniște care se lăsase după tăcerea ei subită. Presupun că e familiarizată cu dispozitivul.

Era polițist, dar lucra abia de vreo doi ani în momentul când ajunsese să fie „familiarizată cu dispozitivul". Afacerile Interne aterizaseră în sediul de la numărul 108 ca o bombă, formulând acuzații asupra unui grup de detectivi pe care ea îi cunoștea, pentru că, se pare, ar fi utilizat cătușele asupra unor suspecți duri într-o tentativă de a le stoarce mărturisiri – dar cine naiba putea înțelege *cu adevărat* logica faptelor! Fusese o anchetă destul de tensionată. Tânăra Sevgi Ertekin fusese târâtă în aceste evenimente prin asociere, apoi fusese rapid scoasă de sub

acuzare, dar tot trebuise să rămână pe câmpul din nordul statului New York până în zori, privind ceața care stătea suspendată aproape de pământul arid, ascultând ritmul precis, hârșâit-scrâșnit al mașinăriilor care se pregăteau de lucru și, în final, sufocându-se când robotul celor de la Afaceri Interne exhumase cele trei cadavre vechi de nouă săptămâni, cu mâinile lor retezate de cătușe.

Bun venit în NYPD.

Slabă consolare – „Ia lucrurile ca atare, Sev", îi sugerase pe atunci un coleg ofițer neimplicat – că acele cătușe, de mult timp interzise în Uniune, sosiseră clandestin la numărul 108, prin intermediul cumnatului din Jesusland al unuia dintre detectivii condamnați, ofițer superior într-o miliție privată din Alabama, legea republicană – desigur – folosind încă la scară largă cătușele, în ciuda a trei tratate internaționale și a unei reglementări federale, încă în curs de ratificare pretutindeni, mai puțin în Illinois.

„Ia lucrurile ca atare, Sev."

Afacerile Interne se îndepărtaseră de ea suficient de repede ca ofițerul Ertekin să nu poarte stigmatul de colaborator; mai mult, echilibrul ei exemplar între loialitatea față de camarazi și datorie fusese observat de șefii care, ani mai târziu, aveau să-i faciliteze intrarea la Midtown Homicide.

„Ia lucrurile ca atare, Sev."

Morților de pe câmp nu avea să li se simtă prea tare lipsa – toți trei aveau condamnări anterioare pentru trafic sexual peste graniță, amăgind tinere din Republică cu promisiuni de muncă legală și bănoasă printre luminile strălucitoare, apoi disciplinându-le prin viol și bătaie până când majoritatea acceptau să muncească, oferindu-și orificiile masculilor din clasa prost plătitoare a New Yorkului.

Ea încercase să se agațe de lucrurile mărunte, după cum fusese sfătuită. Toată primăvara luase lucrurile *ca atare*, dar în cele din urmă totul de reducea la amintirea duhorii de carne descompusă din dimineața cețoasă.

Ceva se schimbase în ea în ziua aceea – văzuse recunoașterea în ochii lui Murat când se întorsese acasă la el, după aceea. Fusese ziua în care încetase să mai încerce s-o convingă că există și cariere mai bune decât poliția, poate pentru că înțelesese că, dacă nu renunțase atunci, nu avea să mai renunțe niciodată.

Névant își coborî cracul peste cătușă, iar ea reveni în prezent. O mică bulă de liniște se extinse, cuprinzând zona de așteptare.

— Credeam că sunt ilegale în Europa, zise ca să spargă liniștea.

— Pentru oameni, fu de acord Névant, aruncându-i o privire săgetătoare lui Marsalis. Cu variantele treisprezece însă, mă rog, niciodată nu poți fi prea prevăzător. Nu-i așa, omule de pe Marte?

Negrul ridică din umeri.

— Depinde de cât de deștepți sunt, aș zice.

Carl îl urmări pe Yavuz scoțându-l pe francez din clădire și urcându-l în mașina specială a ONU, fără să mai vorbească sau să se miște. Chipul lui părea sculptat în antracit. Abia când vehiculul se îndepărta încet ridică privirea spre trupa de dans de pe ecranul de deasupra capului și ceva i se schimbă la încrețiturile din jurul ochilor. Sevgi interpretă asta drept dezgust, dar n-ar fi putut spune cu precizie față de ce sau de cine, și se întrebă dacă Marsalis însuși ar fi putut.

Se întoarseră în apartament, ceea ce părea să le reîncarce cumva bateriile, având sentimentul că lăsaseră

acolo un lucru care trebuia recuperat. Merseră pe jos, pentru că nu era foarte frig și nici foarte târziu și poate pentru că amândoi aveau nevoie de timp și de cerul liber. Se rătăciră, dar niciunul dintre ei nu se supără și, în loc să folosească harta holografică și tableta, se îndreptară în direcția aproximativă a cheiului, urmând-o pe cât posibil, până ajunseră în celălalt capăt al străzii Moda, pe panta ușoară, dar constantă, care ducea către blocul deținut de COLIN. Cleiul din jurul rănii lui Carl devenise iritant în aerul rece.

La un moment dat, Ertekin îi puse întrebarea evidentă.

— Când ți-ai dat seama că o să încerce să te omoare?

El ridică din umeri.

— Când mi-a spus-o. La câteva minute după ce tu și Battal ne-ați lăsat singuri.

— Și nu te-ai ostenit să ne chemi înapoi?

— Dacă aș fi făcut asta, ar fi atacat pe loc. Fără să-mi mai spună nimic.

Merseră un timp în tăcere. Blocurile de apartamente din Fenerbahçe se înălțau deasupra lor, cu balcoane încărcate de plante curgătoare, unele încă picurând discret, fiindcă fuseseră udate recent. Un perete gol purta o pictură masivă a lui Atatürk, cu ochi tăioși, sprâncene bine definite și cu o expresie poruncitoare, cu capul înconjurat de proclamația pe care o văzuse de suficiente ori în vizitele precedente ca să-i cunoască înțelesul. *„Ne Mutlu Turkum Diyene!"* – „Ce bucurie să pot spune că sunt turc". Cineva se cățărase, probabil folosind mănuși gecko, și desenase o bulă de dialog umplută de cuvinte turcești în zigzag, scrise cu spray negru, pe care el nu le putea înțelege.

— Ce scrie acolo? o întrebă.

Ea căută o traducere.

— Hmm... „Calviția masculină e o problemă mai serioasă decât ai crede".

Carl privi în sus la chelia incipientă a eroului național și chicoti.

— Nu-i rău. Mă așteptam la ceva islamic.

Sevgi clătină din cap.

— Fundamentaliștii nu prea au simțul umorului. Ei l-ar fi desfigurat pur și simplu.

— Și tu?

— Nu e țara mea, zise ea plat.

Într-un balcon de la etajul al doilea, aflat mai în față, stătea un bătrân învăluit într-un nor de fum de pipă și privea strada. Carl îi întâlni ochii în timp ce trecea pe dedesubt și bătrânul schiță un salut firesc. Dar era limpede că ochii lui erau mai mult pe femeia de lângă Carl. Iar privirea lui Carl se îndreptă într-o parte, observând profilul lui Ertekin, nasul, maxilarul și părul dezordonat, alunecându-i apoi în jos spre umflătura obraznică a sânilor, acolo unde se înghesuiau, desfăcând sacoul.

— Și ai obținut ceva util de la Névant?

Carl nu era sigur dacă ea îl surprinsese privind-o, dar în tonul ei era ceva grăbit. Reveni la contemplarea pavajului.

— Nu sunt sigur, răspunse cu prudență. Cred că trebuie să mergem să discutăm cu Manco Bambaren.

— În Peru?

— Nu-l văd acceptând rapid o invitație la New York. Așa că da, va trebui să mergem acolo. Pe lângă toate celelalte, ar corespunde modului lui de a percepe lucrurile. E teritoriul lui.

— E și teritoriul tău, nu-i așa?

I se păru că ea zâmbea.

— Plănuiești să dispari în *altiplano*?

— Dacă voiam să dispar, Ertekin, aș fi făcut-o mai demult.

— Știu, zise ea. Glumeam.

— A!

Ajunseră la capătul cvartalului și o luară la unison spre stânga, ajungând într-o fundătură evidentă. Nu era sigur dacă el o urmase pe ea sau invers. O sută de metri mai departe, strada se termina într-un deal abrupt și arid, cu trepte murdare de ciment alb și cu un semn criptic indicând un singur cuvânt, *Moda*.

Urcară în tăcere, răsuflând din greu.

— Cătușa aia, zise ea când ajunseră în vârf, apoi fu nevoită să-și recapete răsuflarea înainte de a continua. Știai că Névant poartă așa ceva.

— Nu m-am gândit niciodată serios la asta.

Cugetă puțin și adăugă:

— Da, cred că am știut că o are. E procedura standard din lagăr.

— Nu l-a împiedicat să încerce să te omoare.

— Ei, obiectele astea acționează lent. Probabil durează aproape douăzeci de minute până să-i reteze complet piciorul. Sigur, poate că aș fi pus mâna pe ea în învălmășeală și aș fi încercat s-o declanșez, dar în timp ce eu mi-aș fi pierdut timpul cu asta, bătrânul Stéphane mi-ar fi înfipt cuțitul în spinare.

Făcu o pauză, amintindu-și lupta:

— Sau în ochi.

— Nu asta vreau să spun.

Era o exasperare fierbinte în modul în care îi răspunse, iar tonul avea o nuanță care îl îmboldea în partea de jos a pântecului, prelingându-i-se într-o o tumefiere lentă, umedă, pe toată lungimea penisului.

— Atunci ce voiai să spui?

— Vreau să spun că el a știut că există riscul să-și piardă piciorul, ca să nu mai pomenim că ar fi putut sângera până la moarte încercând să fugă. Și tot a încercat să te omoare.

Îi stătu pe limbă s-o întrebe: „Ești sigură că ai fost cu un treisprezece, adică unul *adevărat*?" Se abținu și continuă să meargă. Plopi tineri, cu îmbunătățiri genetice modeste creșteau din loc în loc, din pătrate decupate în pavajul acelui capăt de Moda. Ramurile lor secționau lumina felinarelor stradale, formând un mozaic de lumină și întuneric sub picioarele lor.

— Uite ce e, rosti el ezitant. În primul rând, Stéphane Névant nu plănuia să fugă nicăieri. A venit să mă omoare pe mine, atâta tot. Pe noi, războinicii genetici, ne cam pasionează lucrurile astea. Dacă ar fi reușit să mă doboare, ar fi stat după aia tăcut ca o nevastă casnică din Jesusland în timp ce tu și Battal îl legați și s-ar fi întors fericit în lagăr.

— Dar asta e al dracului de stupid, izbucni ea.

— Zău?

De data asta, se opri și se întoarse spre ea. Își putea simți autocontrolul diluându-se, prelingându-i-se în voce, dar nu-și dădea seama cât era din cauza asta și cât din cauza imaginii ei incitante, cum stătea învăluită în lumini și umbre, cu părul dezordonat și gura mare și mobilă, cu umflăturile sânilor sub puloverul negru, curbura șoldurilor și picioarele lungi în pantalonii de pânză nepotriviți cu ghetele pe care le purta.

— Eu l-am băgat pe Névant în lagăr. El era liber și eu l-am adus înapoi într-un loc de unde nu va mai pleca niciodată altfel decât priponit, ca astăzi. Nu va avea niciodată urmași, nu va face sex cu nimeni decât cu târfele plătite din lagăr sau cu vreo angajată UNGLA

în căutare de distracții cu ciudați. Știe, în limitele a câteva mii de kilometri pătrați, exact unde o să moară. Gândește-te la asta și apoi întreabă-te dacă merită riscul de a pierde un picior – pentru care va obține oricum o proteză de biocarbon, fiindcă așa stipulează regulamentul lagărului – întreabă-te dacă nu e un preț care merită plătit ca să poată stinge lumina din ochii omului care l-a închis acolo.

— Merită să mori pentru asta?

— Uiți ceva: în Europa nu există pedeapsa cu moartea, nici măcar pentru treisprezece.

— Voiam să zic că ai fi putut să-l omori tu.

Carl ridică din umeri.

— Aș fi putut. Dar nu uita că Névant a fost soldat. „Ucizi sau ești ucis", cam asta e descrierea postului.

Ea își fixă privirea asupra lui.

— L-ai fi omorât dacă nu ajungeam noi?

Carl se uită o clipă la ea, apoi, rapid ca în luptă, făcu un pas în față și îi înconjură talia cu un braț.

Picioarele ei se mișcară pe pavaj, se lăsă pe spate și ridică o mână cu degete lungi. O fracțiune de secundă, bărbatul crezu că avea să-l lovească, apoi degetele se încleștară pe reverele gecii lui și îl traseră spre ea. Îi mușcă gura, strecurându-i înăuntru o limbă cu gust de cafea. Scoase un sunet profund și moale când mâna lui liberă îi strânse sânul, apoi îl trase în umbra unui gang.

Era ca meshul, un val crescând în sânge și mușchi. Carl îi desfăcu hainele, îi descheie pantalonii de pânză, împingându-i în jos până la genunchi, și-i băgă mâna sub peticul de dantelă pe care îl purta dedesubt. Ea gemu la atingere, deja udă. Cu cealaltă mână îi ridică puloverul, trecându-i-l peste umflăturile sânilor, și-i desfăcu una dintre cupe. Sânul se lăsă moale în mâna lui. Își îngropă

fața în carne, ca și cum ar fi băut apă din căușul palmei. Gura lui apucă sfârcul, sugându-l până îl simți în cerul gurii. În spațiul strâmt al chiloților de bumbac, între coapse, degetele lui găsiră calea prin umezeală. Ea se cutremură, bâjbâi vag peste ridicătura din pantalonii lui și, în cele din urmă, apucă cu ambele mâini de curea și o desfăcu. Ieși complet erect în aerul rece. Ea râse, scurt și răgușit, pipăind lungimea țepușei, atingând ușor cu palma desfăcută partea de dedesubt.

Patru luni în închisorile din Florida, nimic feminin de atins. Simți cum alunecă pe panta mângâierii ei, apoi cu un efort de voință își forță gura să se desprindă de pe sânul ei, păstră degetele celeilalte mâini acolo unde erau și se lăsă pe vine, încercând să-i scoată o gheată. Ea văzu ce încearcă să facă, râse din nou și scutură nerăbdătoare piciorul, lovind în aer și arcuindu-și talpa ca să se elibereze. Fără succes – gheata rămase la locul ei. Bărbatul primi o lovitură de genunchi în obraz. Mormăi și scutură din cap.

— Of, la naiba, îmi pare rău.

Se opri și se aplecă spre el. Degetele lui alunecară, umede.

— Nu, stai, așteaptă.

Sevgi se răsuci, cu o mișcare aproape ca de judo, îl ridică în picioare și îl împinse la perete în locul ei.

Își smulse sacoul, întâi o mânecă, apoi cealaltă, îl făcu grămadă la picioarele lui și se lăsă în genunchi pe el. Zâmbi larg în sus spre el, apoi se aplecă peste gland și i-l supse. Degetele strânse alunecau în sus și în jos pe lungimea penisului. Gura i se mișca. Mâinile lui se lipiră de peretele întunecat de alături, încordate ca și cum ar fi putut săpa în ciment cu unghiile. Se gândi că asta era, savură clipa, dar

ceva se blocă în el, nelăsându-l să se elibereze. Orgasmul scăzu, se îndepărtă, de neatins.

Ea simți schimbarea, scoase un sunet înfundat, întrebător și continuă să lucreze cu patimă, cu gura și degetele; el simți cum urca din nou curba, dar știu că nici de data asta nu o să reușească. Mâinile i se relaxară, se îndepărtară de perete, atârnând. Privi umbrele.

— Hei, făcu ea încet.

— Uite, eu...

— Ba nu.

Tonul brusc poruncitor din glasul ei îi agăță privirea, făcând-o să alunece în jos, și ea îi zâmbi.

Cu mâna stângă își adună sânii expuși. Îl prinse cu cealaltă mână, frecându-i glandul înainte și înapoi pe decolteu. Carl simți o izbitură violentă în piept. Ea zâmbi din nou, își aplecă capul și scuipă blând, lăsând saliva să se scurgă pe capul penisului și apoi, continuând să strângă, împinse carnea umezită înapoi printre sâni, frecând-o, înainte și înapoi, înainte și înapoi, încă zece-douăzeci de secunde înainte ca furia fierbinte să năvălească prin el, acum fără blocaj, fără oprire...

Ieși.

Scoase un sunet ca un înecat ridicat la bord, ca sunetul pe care îl scosese când nava de salvare abordase *Felipe Souza* pentru prima oară, și se lăsă din nou pe perete, apoi alunecă în jos, ca împușcat. Simți degetele ei dându-i drumul, lipicioase, o simți adunându-și hainele și întinse mâna.

— Stai.

— Ar trebui să plecăm, e...

— Nu pleci... nicăieri... zise nesigur. Ridică-te.

O ridică din nou acolo unde fusese, lipită de perete, și de data asta se lăsă el pe vine, își strecură mâinile între

coapsele ei lungi, depărtându-le, trase ferm peticul de bumbac într-o parte și își afundă limba în ea cât putu de adânc.

O făcu din nou în apartament, de data asta pe patul în care o văzuse dormind în acea dimineață.

O trase aproape ca să-i simtă mirosul, cu o mână ridicând moliciunea feselor ei până când buzele ei întâlniră gura lui ca într-un sărut nepotrivit, cu degetele celeilalte mâini adânc înăuntrul ei și limba zbătându-i-se pe butonul alunecos al clitorisului. Simți instinctul carnivor crescând în el, o sete profundă doar parțial astâmpărată atunci când ea se arcui și se mișcă pe pat, strângând mâinile și coapsele în jurul capului lui, ca și cum l-ar fi putut împinge în interiorul ei cu forța.

Căzu gâfâind cu fața întoarsă într-o parte, cu ochii închiși, pierdută, iar el o adună sub el și alunecă în ea până la capătul noii sale erecții. Ochii ei se deschiseră și rosti încântată „oh" – un singur sunet ușor, cu foamea proaspătă rostogolindu-i-se peste marginea silabei.

De data asta fu ca pe treptele dure de ciment pe care le urcaseră până pe Moda, abrupt și respirând din greu, fără să vorbească, urcând constant împreună, până la vârf.

Capitolul 28

— *Ce* a făcut?

Norton se încrunta la ea de pe ecran, neîncrederea și furia luptându-se pentru întâietate pe chipul lui.

— A ajuns să se bată cu Névant, spuse Sevgi, răbdătoare. Relaxează-te, Tom, s-a întâmplat deja. Nimeni nu mai putea face nimic.

— Ba da. Ai fi putut refuza să-l lași să-și facă de cap.

— Să-l las să-și facă de cap?

Simți cum o ușoară roșeață începe să o cuprindă, de la gât în sus. Toate locurile unde Marsalis o mușcase ușor redeveniseră dintr-odată calde.

— Ce vrea să însemne asta?

— Adică Marsalis decide subit că trebuie să zboare pe cealaltă parte a globului și tu faci ce vrea el. Prietenul nostru canibal ucide oameni în America, nu în Europa. Presupun că nu ți-a trecut prin minte că Marsalis caută un mod de a ajunge acasă fără să-și îndeplinească obligațiile contractuale.

— Ba da, mi-a trecut prin minte, Tom. De fapt chiar de ceva timp, încă de când tu erai fericit să-l plasezi peste noapte într-un hotel nepăzit din New York.

Pauză.

— Din câte îmi amintesc, eu voiam să-l iau la mine.

— Nu mai contează, Tom. Ideea e că l-am angajat pe Marsalis să facă o treabă. Dacă nu avem încredere în el, atunci de ce ne-am mai ostenit să-l aducem?

Norton deschise gura, apoi, evident, se gândi mai bine la ce avea de spus. Înclină din cap.

— Bine. Deci după ce l-a bătut pe Névant, ce mai vrea să facă acum expertul nostru?

— Vorbește despre Peru.

— Peru?

— Da, Peru. *Familias andinas*, ții minte. Are niște indicii de la Névant care duc înapoi în *altiplano*, așadar acolo trebuie să mergem.

— Corect, zise și își drese glasul. Sevgi, tu crezi că o să facem vreo investigație în vreunul dintre locurile unde au fost comise crimele? Știi, eu n-am fost niciodată polițist, dar...

— La dracu', Tom, spuse aplecându-se către ecran. Ce nu-i în regulă cu tine? Suntem în secolul douăzeci și doi. Știi, interconexiunea globală? Domeniile umane integrate? Putem ajunge la Lima în patruzeci și cinci de minute. La Cuzco, în cel mai rău caz, câteva ore mai târziu. Și înapoi la New York până la sfârșitul zilei.

— Este sfârșitul zilei, spuse Norton sec. Aici e trecut de miezul nopții.

— Hei, tu m-ai sunat.

— Da, pentru că am fost oarecum alarmat de prelungirea tăcerii, Sev. Ai dispărut două zile fără un cuvânt.

— O zi jumate.

Replica venise automat, dar, de fapt, nu era sigură care dintre ei era mai aproape de adevăr. Pentru ea, noțiunea timpului o luase razna. Traversarea Bosforului părea să fi avut loc cu săptămâni în urmă, iar New Yorkul și Florida, cu luni înainte.

Nici Norton nu părea dispus să dezbată problema. Aruncă o privire la ceas și ridică din umeri.

— Faptele sunt fapte. Dacă mai stai mult plecată, Nicholson și Roth o să înceapă să facă scandal.

Ea rânji.

— Deci asta te supără. Haide, Tom. Te poți descurca cu ei. Am văzut conferința de presă. I-ai jucat pe Meredith și Hanitty ca pe niște proști.

— Meredith și Hanitty *sunt* niște proști, Sev. Asta e ideea. Orice ai spune despre Nicholson, prost nu e, și e și șeful nostru, lucru dublu valabil în cazul lui Roth. N-o să accepte asta mult timp. Nu dacă nu venim cu ceva mai

mult decât intuițiile noului nostru tovarăș. Privirea lui Norton alunecă peste ecran, scanând spațiul din spatele umerilor ei. De fapt, unde e băiatul minune?

— Doarme... – zise și își luă seama –... bănuiesc. Și aici e o oră destul de nesocială, să știi.

În realitate, când sunase telefonul, ea se rostogolise în pat și se înfiorase de plăcere găsind trupul lui masiv alături de ea. Frisonul se transformase în tresărire când observase, la distanță de zece centimetri, că el era treaz, cu ochii deschiși, privind-o. Făcuse semn în direcția sunetului. „E apartamentul COLIN, îmi imaginez că e pentru tine", spusese el. Ea aprobase, bâjbâise pe lângă pat după tricou și se ridicase, trăgându-și-l peste cap. Îi putuse simți ochii pe trupul ei, pe legănarea grea a sânilor când își încheie mișcarea, și o străbătuse un alt fior de căldură gelatinoasă. Senzația se păstrase până ajunsese la telefon.

— „Unde veghează COLIN, soarele nu apune niciodată", cită Norton inexpresiv. Oricum, dacă plecați în Peru va trebui să vă sculați devreme.

— Ai vorbit cu Ortiz?

El se înnegură.

— Da, azi dimineață. L-au pus într-un format *v* cam zece minute. Doctorii nu permit mai mult de atât, spun că stresul mental e ultimul lucru de care are nevoie. Nanoboții îi repară organele, dar gloanțele au fost murdare, au avut un fel de carcinogen, și asta împiedică dezvoltarea noilor celule.

— O să moară?

— Cu toții o să murim, Sev. Dar din asta nu, n-o să moară. L-au stabilizat. Mai e drum lung, dar o să reușească.

— Și ce a spus, în virtual?

O grimasă.

— Mi-a spus să am încredere în instinctele tale.

Luară un suborbital de dimineață spre La Paz – ca majoritatea țărilor aliniate la Western Nations Colony Initiative, Turcia avea conexiuni cu centrele din *altiplano* la fiecare câteva ore. Sevgi chemase limuzina COLIN să-i ia de la ușă. De data asta nu aveau timp pentru călătorii de plăcere cu feribotul.

— Am fi putut aștepta zborul de Lima, sublinie Marsalis când se apropiau de aeroport, pe banda netedă de prioritate. Ne-am fi grăbit mai puțin. Aș fi avut timp să-mi cumpăr hainele alea cu care mă băteai la cap.

— Am instrucțiuni să ne grăbim, îi spuse ea.

— Da, dar știi că oricum Bambaren s-ar putea să fie la Lima. Are o mulțime de afaceri pe coastă.

— În cazul ăsta, o să mergem acolo.

— Asta o să ia ceva timp.

Sevgi îi zâmbi superior.

— Ba nu. Acum lucrezi pentru COLIN. Asta e curtea noastră.

Pentru a sublinia acest aspect, un detașament de primire îi întâmpină la destinație. Trei *indigenas* severi, un bărbat și două femei, îi scoaseră din terminal, supraveghindu-i atent, până la locul unde un Land Rover aștepta, în luminile puternice din zona de parcare interzisă. Dincolo de ele era un întuneric blând, o lună încețoșată și silueta vagă a munților înălțându-se în depărtare. Imediat ce se urcară cu toții în Land Rover, una dintre femei îi dădu lui Sevgi un pistol – un Beretta Marstech, cu două cleme și un toc de umăr din piele moale. Ea nu-l ceruse.

— Bun-venit în La Paz, spuse femeia, iar Sevgi nu se putu decide dacă era sau nu ironie în glasul ei[1].

---

[1] „La Paz" înseamnă, în limba spaniolă, „pacea" (n.t.).

Apoi se puseră din nou în mișcare, înaintând lin pe străzile adormite până la apartamentul rezervat la noul Hilton Acantilado, cu vedere asupra orașului și sisteme de securitate de nivel Marstech. Câte un portal de date, într-un frumos stil Bang & Olufsen, era așezat discret în colțul fiecărei încăperi, cu excepția băii, era așezat avea un telefon. Paturile erau largi, implorând să fie folosite.

Stăteau la capetele opuse ale ferestrei întinse pe tot peretele și se uitau afară. Era, din nou, indecent de devreme – o luaseră înaintea soarelui, lăsându-l dispreţuitori în urmă când suborbitalul își atinsese punctul de vârf și plonjase înapoi spre Pământ. Acum, în întunericul de dincolo de fereastră se crăpa de ziuă, iar cerul răsturnat al luminilor orașului, aflat sub ei, aducea un sentiment imponderabil de irealitate. Totul lăsa impresia de prea mult timp petrecut în virtual. La asta se adăugau aerul rarefiat și foamea.

Sevgi simți că ameţește.

— Vrei să mănânci? întrebă.

El îi aruncă o privire pe care ea o recunoscu.

— Nu mă ispiti.

— Mâncare, sublinie ea afectat. De ieri n-am mai mâncat nimic în afara acelui *simit*.

— Preţul progresului. Într-un avion de linie, am fi primit de mâncare de cel puţin două ori. Partea negativă a vieţii călătorului suborbital.

— Vrei să mănânci sau nu?

— Sigur. Orice au.

Se duse la Bang & Olufsen, verifică protocolul de bun venit și porni sistemul. Ea clătină din cap, aruncă o ultimă privire peisajului și se duse să comande din camera alăturată.

Când parcurseseră meniurile pe jumătate, dădu din întâmplare peste secțiunea de sănătate. Ochii ei zăriră subcapitolul stimulentelor și întăritoarelor sinaptice și își dădu seama cu o ușoară tresărire că nu mai luase syn în ultimele douăzeci și patru de ore.

Nici nu voia.

Când Carl își dorise pentru prima dată atenția lui Manco Bambaren, în urmă cu trei ani, o obținuse depistând pur și simplu afacerile lui *tayta* și apoi punându-le cât mai tare bețe în roate, rapid. Era o veche tactică Osprey din teatrul de operațiuni al Asiei Centrale, pe care o transferase fără prea multe probleme.

Specialitatea lui Bambaren în cadrul *familias* era scoaterea de materiale exotice din depozitele taberelor de pregătire, în cantități suficient de mici încât să nu declanșeze reacția COLIN, stocarea echipamentelor furate în sate izolate și apoi transportarea lor la Lima, unde hrăneau burdihanul nesătul al pieței negre Marstech. Nu era greu să obții detalii – cam toată lumea știa despre ce e vorba, dar mita și atențiile țineau mult lăudatele, dar prost plătitele forțe de securitate peruane în afara ecuației, iar Bambaren era destul de inteligent ca să-și limiteze furtișagurile la tehnologii relativ banale care să nu mai fie sensibile din punct de vedere al patentului. Corporațiile făceau apel la firmele de asigurări, iscau valuri, însă fără a depune prea mari eforturi pentru oprirea scurgerilor. Printr-un tacit *quid pro quo*, Bambaren nu stătea pe capul lor când era vorba despre ceva mai supărătoarea problemă a relațiilor de muncă locale, în care *familias* aveau o influență tradițională, potențial problematică, dacă s-ar fi dezvoltat vreodată. Loialitatea locală și ferocii recuperatori din mahalale ai lui Bambaren făceau restul. Era un sistem care funcționa

ca uns și întrucât toată lumea era fericită, exista potențial să funcționeze astfel încă pentru mult timp.

Carl intrase în ecuație fără să fi avut un interes în zonă și fără nimic de pierdut în afara recompensei pentru Stéphane Névant. Timp de două săptămâni își făcuse cercetările în liniște, apoi într-o noapte atacase unul dintre camioanele lui *tayta* Manco pe șoseaua abruptă și cu serpentine dintre Cuzco, Nazca și coastă. Paznicul înarmat de pe scaunul pasagerului opusese rezistență, ceea ce din punct de vedere logistic fusese o binecuvântare deghizată. Carl îl împușcase mortal, apoi îl lăsase pe șofer să aleagă dacă i se alătura tovarășului său pe pământul cu praf alb de la marginea drumului sau îl ajuta pe Carl să împingă vehiculul în prăpastie, cu o grenadă incendiară – din stocurile armatei peruane, cumpărată de la un infanterist prietenos – lipită de rezervor. Șoferul se dovedise cooperant și dispozitivul funcționase. Camionul explodase spectaculos de la prima rostogolire, lăsând o dâră de flăcări și resturi până în defileul de jos, și arsese vesel acolo cam vreo oră, eliberând în atmosferă suficienți poluanți chimici exotici cât să atragă atenția unui satelit de monitorizare a mediului. Nu foarte multe lucruri care ardeau lăsau astfel de urme, iar acele lucruri nu aveau ce căuta în afara jurisdicției COLIN. Elicopterele se adunaseră peste noapte ca niște fluturi mari în jurul unui foc de tabără. Odată cu ele apăruseră și inevitabilii jurnaliști și, nu departe în urma *lor*, un șuvoi de politicieni locali, de experți în probleme de mediu și de reporteri ai Earth First, toți dornici de publicitate mediatică.

Imediat, o echipă oficială coborâse cu dificultate în ravenă, dar nu înainte să fie făcute o mulțime de înregistrări spectografice jenante și să fie puse o mulțime de

întrebări la fel de jenante, ascuțite pe piatra speculațiilor jurnalismului flămând.

Până atunci, Carl dispăruse de mult. Îl dusese pe șofer până la Nazca, cu un mesaj pe care să i-l înmâneze lui *tayta* Manco și un număr de telefon. Bambaren, care nu era prost, sunase a doua zi și, după etalarea cantității potrivite de furie masculină, întrebase ce anume voia ticălosul de Carl. Carl îi spusese. Peste treizeci și șase de ore, când Stéphane Névant se întorsese în camera lui de la hotelul din Arequipa, se pomenise privind în țeava unui pistol Haag.

Subtilitatea, constatase Carl, era un instrument mult supraapreciat când venea vorba de crima organizată.

În consecință, formă numărul de telefon.

— Ar face bine să fie vorba de viață și de moarte, rosti rece Greta Jurgens când, în cele din urmă, răspunse.

Ecranul o arăta așezându-se în fața telefonului și trăgându-și pe ea o rochie de mătase gri. Avea fața umflată.

— Ai idee ce oră e?

Carl își consultă ostentativ ceasul.

— Mda, e octombrie. Bănuiesc că mai am câteva săptămâni înainte de ora ta de culcare. Cum merg lucrurile, Greta?

Hibernoida se uită atent la ecran și chipul ei își pierdu orice expresie.

— Măi, măi, Marsalis, nu-i așa? Sperietoarea.

— Unul și același.

— Ce vrei?

— Asta-mi place la tine, Greta. Conversația fermecătoare.

Carl făcu un gest lejer cu palma deschisă și continuă:

— Nu cine știe ce. Voiam să vorbesc cu Manco. Doar o discuție, de dragul vremurilor trecute.

— Manco nu e în oraș.

— Dar tu știi unde îl pot găsi.

Jurgens nu spuse nimic. Fața ei nu era numai umflată, ci și mai rotundă decât și-o amintea el, cu pielea netedă și bucălată de grăsimea subcutanată acumulată la sfârșitul ciclului. Bănui că și gândea mai încet decât de obicei – tăcerea era o opțiune sigură.

Carl rânji.

— Uite cum putem face. Fie îi spui tu lui Manco că am ceva de discutat cu el și aranjăm o întâlnire amicală, fie pot să încep să vă fac iar viața dificilă. Cum să fie?

— S-ar putea să fie ceva mai greu zilele astea.

— Zău? Ne-am făcut câțiva prieteni noi din Initiative, nu-i așa?

Citi confirmarea pe chipul hibernoidei.

— Fă-ți și ție, și lui Manco o favoare, Greta. Urmărește apelul ăsta și află de pe al cui wafer vorbesc. Apoi hotărâți-vă dacă vreți să mă supărați.

Întrerupse apelul și Greta se stinse la mijlocul replicii.

Carl se ridică și se duse să privească luminile din La Paz. În cel mai rău caz, câteva ore, aprecie.

Jurgens putea să le dea telefon unor specialiști care să ia urma apelului și nu le-ar fi luat mult să-l depisteze în apartamentul special al COLIN de la Hilton. Sistemele de nivel Marstech apăreau în fluxul de date ca metalul implantat la o radiografie. Hackerii *familias* probabil că nu aveau să reușească să treacă peste acea tehnologie; în orice caz, Jurgens nu le-ar fi cerut s-o facă. Dar tot ar fi fost destul de clar la ce se uită. Să zicem o oră, pentru toate. Asta acceptând că Jurgens spunea adevărul și Manco Bambaren nu era cu ea în Arequipa. Oriunde s-ar fi aflat, putea fi contactat, și nici asta nu lua prea mult. Judecând ce avea Jurgens să-i spună, avea să-l sune.

Ertekin se întoarse din cealaltă cameră. Se schimbase: purta tricoul NYPD și o pereche de colanți de alergat.

— A venit mâncarea, zise.

În liniștea izolată a apartamentului, el nu o auzise sosind. Dădu din cap.

— N-ar trebui să mănânci prea mult la altitudinea asta. Corpul lucrează și așa destul de mult.

— Da, Marsalis. Îi aruncă o privire stil „mâinile în șolduri". Am mai fost de câteva ori pe *altiplano*. Lucrez la COLIN, știi?

— Nu asta scrie pe pieptul tău, îi spuse privind ostentativ într-acolo.

— Asta?

Își apăsă mâna pe un sân și atinse logo-ul cu vârfurile degetelor, apoi un surâs i se ivi în colțul gurii:

— Ai vreo problemă că port asta?

El îi întoarse zâmbetul:

— Nu dacă mă lași să ți-l dau jos după micul dejun.

— Vedem, răspunse ea neconvingător.

Dar după micul dejun nu mai avu timp. Telefonul sună în timp ce ei încă mâncau, ținând cănile mari de lut pline cu *mate de coca* în ambele mâini. „Apel din exterior", anunță sistemul cu glas blând de femeie. Carl își luă cana în camera cealaltă ca să răspundă. Se trânti pe scaunul din fața sistemului Bang & Olufsen și apăsă butonul de acceptare.

— Da?

Trăsăturile incașe asprite de vreme ale lui Manco Bambaren îl priveau de pe ecran. Avea chipul inexpresiv, dar în ochii întunecați îi fumega lent furia. Vorbea o engleză aspră, cu accent mușcat.

— Omul negru. Te întorci să ne aduci ciuma.

— Păi, din punct de vedere istoric, asta ar trebui să fie o schimbare pentru voi.

— Carl sorbi din ceaiul cu gust fin, întâlnind privirea celuilalt prin aburii care se ridicau din cană. Mai bine decât să vă aducă ciuma omul alb, nu-i așa?

— Nu juca jocuri de cuvinte cu mine, ciudatule. Ce vrei?

Carl trecu pe quechua.

— Nu fac decât să citez jurămintele voastre de unire: „Unirea indigenilor, din cenușa opresiunii rasiste", tot căcatul ăla. Ce vreau? Vreau să vorbesc cu tine. Față-n față. Durează cel mult câteva ore.

Bambaren se aplecă spre ecran.

— Nu mă mai ocup de frații tăi evadați și găurile lor de șarpe. N-am nimic să-ți spun.

— Da, Greta mi-a spus că ai urcat pe scara socială. Fără ID-uri false, nu? Fără furtișaguri de marfă Marstech de nivel scăzut. Bănuiesc că acum ești un criminal respectabil, zise Carl, apoi își înăspri vocea. N-are importanță. Vreau să stăm de vorbă oricum. Alege un loc.

Urmă o pauză lungă în care Bambaren încercă să-l țintuiască cu privirea. Carl inhală aburii ceaiului, absorbind aroma lui umedă de frunze verzi, și așteptă.

— Încă îmi mai vorbești limba ca un țărănoi beat, spuse acru șeful de *familia*. Și te porți ca și cum asta ar fi o mare realizare.

Carl ridică din umeri.

— Păi am învățat-o printre țărani și ne îmbătam des. Scuzele mele dacă asta e o ofensă. Acum, alege dracului un loc să ne întâlnim.

Din nou tăcere. Bambaren îi aruncă o privire urâtă.

— Sunt în Cuzco, zise; chiar și în quechua ritmată din *altiplano*, cuvintele sunau ca retezate. Ne vedem la Sacsayhuamán, la unu după-masă.

— Să fie trei, zise Carl leneș. Mai am alte câteva lucruri de făcut înainte.

Capitolul 29

Încă mai avea mirosul uleios-sărat al lui Sevgi pe degete, la ceva vreme după aceea, când, așezat în jeepul COLIN și cu bărbia proptită în mâini, privea posac peisajul și-l aștepta pe Manco Bambaren. Era singura lui sursă de bucurie într-o dispoziție altfel otrăvită. Decalajul orar și show-ul cu Névant îl ajungeau din urmă ca niște câini de vânătoare. Cumpărase două rânduri de haine din rețeaua de servicii a hotelului, nu-i plăcuseră prea mult când le primise și nu se ostenise să le trimită înapoi și s-o ia de la capăt. Erau negru cu alb – „ca mine", gândi acru – și la modă. Ultima generație de materiale declasificate Marstech, puse la dispoziția publicului elitist într-un noian de mărturii ale unor celebrități globale și ale foștilor angajați de pe Marte. Le ura, dar trebuia să se mulțumească cu ele.

Din pură frondă păstrase geaca S(t)igma.

— Întârzie, zise ea din spatele volanului jeepului.

— Bineînțeles că întârzie. Trebuie să demonstreze ceva.

Prin parbriz, terasele ierboase de la Sacsayhuamán se înălțau pe ziduri de piatră masivă, care se îmbinau lin, întunecate sub cerul strălucitor, cu nori albi. La acea oră târzie, aveau ruinele aproape doar pentru ei, iar pustietatea le dădea meterezelor un aer gânditor. Mai erau câțiva turiști de sfârșit de sezon care hoinăreau, dar dimensiunile

blocurilor din construcțiile incașe îi făceau să pară niște pitici. Reduși în mod similar, câțiva localnici în port tradițional se retrăseseră spre margini, femeile și copiii mânând niște lame suferinde împodobite cu panglici, în așteptarea oportunității unor fotografii plătite. Erau niște mici pete de culoare pe piatra sumbră.

Nu era pentru prima dată când Carl vedea Sacsayhuamán, dar ca întotdeauna, construcțiile de piatră îl fascinau. Blocurile erau tăiate și finisate, însă extrem de neregulate, reflectând enormitatea solidă a formațiunilor naturale de rocă prăbușită. Liniile zimțate dintre ele atrăgeau ochii ca detaliile dintr-o pictură. Puteai să stai acolo și să le privești mult timp, ceea ce – aruncă o privire la ceas – chiar și făceau.

— Crezi că vrea să demonstreze ceva și cu asta? Ertekin făcu semn cu capul către ziduri. „Pământul strămoșilor mei", ceva de genul ăsta?

— Posibil.

— Dar tu nu crezi asta?

Îi aruncă o privire piezișă.

— Am spus eu așa?

— Ai fi putut foarte bine să spui.

Reveni la contemplarea zidurilor. Dincolo de ele, fantoma lui Névant rânjea la el cu fața pătată de sânge și cu nasul spart, palid în luminile spitalului. „Sunt sentimentele tale, omule de pe Marte. Bălăcește-te în ele cum crezi de cuviință".

Făcu un efort.

— Ai putea avea dreptate, admise. Jumătate din timp, individul vorbește ca un poet și e foarte mândru de el. Așa că da, ar putea să ne impună o viziune culturală.

Ertekin aprobă.

— M-am gândit eu.

Se mai scurseră încă zece minute. Carl se gândea să coboare să-și mai întindă picioarele, când un Range Rover negru, blindat traversă legănându-se zona cu iarbă aspră a parcării din stânga lor. Ferestre negre, aripi strălucitoare, scut anti-grenadă aproape până la pământ. Carl își abandonă introspecția. Decalajul orar dispăru.

— Să-i dăm drumul.

Mașina nou-venită frână și o ușă se deschise în carapacea neagră. Manco Bambaren păși afară, îmbrăcat într-un costum impecabil de culoarea nisipului și flancat de bodyguarzi cu ochelari Ray Ban, la fel ca ai lui. Nu aveau arme la vedere, dar nici nu era nevoie. Atitudinea lor și amenințarea pe care o transmiteau lentilele de soare inexpresive erau de școală veche în America de Sud; Carl văzuse peste tot aceeași etalare, de la străzile din Buenos Aires până la Bogota. Peticele de oglindă pe care Bambaren și bodyguarzii lui le aveau în locul ochilor vorbeau despre aceeași putere eficientă ca și flancurile strălucitoare și blindate ale Range Roverului. Te reflectai în suprafețele lucioase, izolat de exterior și fără a da importanță ochilor din interior.

Carl coborî din jeep.

— Vin cu tine, zise Ertekin repede.

— Cum vrei. Oricum, toată discuția o să fie în quechua.

Traversă porțiunea cu iarbă până la Range Rover, reprimându-și un exces nedorit de mesh. Intenționa să aibă încredere în Bambaren, dar nu credea că se va ajunge la bătaie, oricât de mult i-ar fi plăcut să spargă ochelarii cu oglindă și să le înfigă așchiile în ochii din spatele lor, să apuce brațul celui mai mare dintre cei doi bodyguarzi și... „Hooo, Carl. Să nu divagăm, bine?"

Ajunse la șeful de *familia* și se opri la o distanță de la care nu putea fi atins.

— Salut, Manco. Mulțumesc că ai venit. Dar puteai să-ți lași copiii acasă.

— Omul negru, zise Manco și-și smuci bărbia. Frumoasă haină ai. Croitorie Jesusland?

Carl aprobă cu o mișcare a capului.

— South Florida State.

— Așa mă gândeam și eu. Un văr de-al meu are una exact la fel.

Carl atinse cu degetul mare și arătătorul reverul gecii S(t)igma.

— Da, poate să ajungă oricând la modă.

— Din câte am înțeles, spuse politicos șeful de *familia*, în Jesusland deja este. Cea mai mare rată a încarcerărilor de pe planetă, așa se spune. Cine-i muierea?

Carl se întoarse nepăsător și văzu că Ertekin coborâse totuși, dar nu-l urmase. În timp ce el se uita, ea se sprijini de jeep, alături de logo-ul COLIN, și-și îndesă mâinile în buzunare. Mișcarea îi desfăcu jacheta, expunând cureaua tocului de pe umăr. Își pusese ochelarii de soare.

Carl își reținu un zâmbet.

— Nu-i o muiere, e o prietenă.

— Un treisprezece cu prieteni, remarcă Bambaren și sprâncenele i se arătară deasupra curbei ochelarilor de soare. Trebuie să fie ceva împotriva firii.

— Ne adaptăm circumstanțelor. Vrei să ne plimbăm?

Manco Bambaren făcu semn gărzilor și acestea se relaxară, eliberând spațiul din jurul lui *tayta*. Acesta făcu câțiva pași, îndepărtându-se de Range Rover și luând-o în direcția zidurilor de piatră. Carl se luă după el. Observă cum șeful arunca priviri furișe într-o parte, din spatele lentilelor, spre jeep și spre Ertekin, care supraveghea totul cu degajare.

— Deci acum lucrezi pentru COLIN?

— *Cu*, zise și lăsă să i se vadă zâmbetul. Lucrez *cu* COLIN. Este o cooperare. Ar trebui să înțelegi asta.

— Adică?

— Adică tu ți-ai creat o carieră de nișă coexistând cu Inițiativa, iar din ceea ce spune Greta, relația e înfloritoare.

Bambaren scutură din cap.

— Nu cred că Greta Jurgens discută cu tine despre relațiile mele de afaceri.

— Nu, dar a încercat să mă amenințe cu ele. A sugerat că tu ai prieteni mai sus-puși acum și că îi ții mai aproape.

— Și despre asta voiai să discutăm?

— Nu. Eu voiam să discutăm despre Stéphane Névant.

— Névant? întrebă *tayta*, cu o încruntare care îi umplu fruntea de cute. Ce-i cu el?

— Acum trei ani încerca să convingă oamenii de aici să formeze o alianță. Vreau să știu cât de departe a mers.

Bambaren se opri și se uită în sus spre el. Carl uitase cât de scund și îndesat era. Forța palpabilă dată de faptul că era șeful acelei de *familia* anula factorii fizici.

— Cât de departe a *mers*? Negrule, ți l-am *dat* pe Névant. Cât de departe crezi că a mers?

— Mi l-ai dat pentru că asta aducea mai puține necazuri decât dacă mă apucam să-ți distrug afacerile cu taberele. Nu înseamnă că nu ți-a oferit ceva de valoare.

Tayta își scoase ochelarii de soare. În strălucirea dură a cerului din *altiplano*, ochii lui abia dacă se strânseră puțin.

— Stéphane Névant a venit aici, sus, zbătându-se pentru viața lui mizerabilă de ciudat. Nu avea prieteni și nici aliați. Nu avea nimic care să-mi fie de folos.

— Dar ar fi putut avea, în timp.

— Nu-mi permit luxul să fac afaceri pe baza a ce ar fi putut fi. De ce nu-l întrebi toate astea chiar pe Névant?

Carl rânji.

— L-am întrebat. A încercat să mă omoare.

Ochii lui Bambaren fugiră la rana lipită de la mâna lui Carl. Ridică din umeri și își puse din nou ochelarii. Reluă plimbarea.

— Ăsta nu e un indiciu că ar avea ceva de ascuns, spuse inexpresiv. În locul lui, sunt aproape sigur că și eu aș fi încercat să te ucid.

— Cam așa ceva.

Ajunseră la ziduri. Carl ridică o mână să mângâie suprafața netedă și întunecată a blocurilor de piatră, fiecare având dimensiunea unei mașini mai mici. Era ceva instinctiv: marginile secțiunilor se curbau spre interior, una către cealaltă, cu grația unei rotunjimi organice care ducea cu gândul la trupul de femeie, la umflătura sânilor și îmbinarea moale a coapselor. Voiai să pui mâna pe ele, palmele te mâncau de dorința de a atinge și a cuprinde.

Strămoșii lui Manco Bambaren creaseră acest mozaic de pietre masive, perfect îmbinate, folosind doar unelte de bronz, lemn și piatra însăși.

— Nu sugerez că ai urmat personal planurile lui Névant, acceptă Carl.

„Cu toate că, dacă n-a fost așa, de ce ar fi vrut să facă afaceri cu tine?"

— Dar tu nu ești singurul *tayta* de pe aici. Poate că și altcineva a văzut oportunitatea.

Bambaren merse un timp în tăcere.

— *Familiares* împărtășesc o antipatie comună pentru cei ca tine, Marsalis. Nu se poate să nu știi asta.

— Da. De asemenea, împărtășiți un atașament sentimental pentru legăturile de sânge, dar asta nu v-a împiedicat să intrați în război unii cu alții în vara lui '03 sau să încheiați afaceri cu Lima dupa aia. Haide, Manco, afacerile

sunt afaceri și aici, ca peste tot. Parada rasială a ajuns un însoțitor modest al intereselor economice.

— Mă rog, nu e chiar o problemă de rasă în ceea ce-i privește pe treisprezece, spuse celălalt cu răceală. Mai degrabă o diferență de specie.

Carl râse scurt.

— O, m-ai *rănit*, Manco. Până în inimă.

— Și, în orice caz, nu văd vreo aplicație practică fructuoasă, nici pentru mine, nici pentru vreun alt *tayta*, care să reiasă din asocierea cu unii ca voi.

— Suntem niște monștri foarte convenabili.

Bambaren ridică din umeri.

— Rasa umană are și așa destui monștri. N-a fost niciodată nevoie să inventăm alții noi.

— Mda, ca *pistacos*, nu-i așa? Am auzit că ai mizat pe asta și în '03.

O privire tăioasă.

— De la cine ai auzit?

— De la Névant.

— Mi-ai spus că Névant a încercat să te omoare.

— Da, mă rog, mai întâi am stat puțin de vorbă. Mi-a spus că s-a oferit să fie unul dintre acei *pistacos* de-ai tăi, domesticiți, poate să mai atragă și alți treisprezece care să facă aceeași șmecherie. Să formeze un fel de batalion de elită alcătuit din monștri genetici. Asta îți spune ceva?

— Nu.

Șeful de *familia* păru că se gândește.

— Névant vorbea mult. Avea scheme pentru orice. Direcții pentru operațiunile mele ID, pârghii în tabere, îmbunătățiri în securitate. După un timp, am încetat să mai ascult.

Carl dădu din cap.

— Și, cu toate astea, l-ai păstrat pe-aproape.

Bambaren desfăcu mâinile.

— A venit la mine la fel cum au făcut-o și tovarășii lui evadați înaintea lui, pentru documente și identități noi. Asta ia timp, dacă vrei s-o faci bine. Noi nu operăm ca prăvăliile alea de cârpaci de pe coastă. Așa că da, a stat prin apropiere. A rămas cumva în apropiere. Acum, când mă întreb cum a reușit asta, nu am niciun răspuns. S-a făcut util în probleme neînsemnate, avea talent la asta.

Carl se gândi la dictatorii și la micii pioni politici din Asia Centrală și Orientul Mijlociu, care se foloseau de Névant cel care se făcea util, fără să sesizeze cum specialistul în insurgență îi manevra abil prin spațiul geopolitic chiar în timp ce ei se foloseau de el. „Eșecul de a înțelege rețeaua socială la un nivel emoțional și, de aici, lipsa acelor constrângeri emoționale cerute de încadrarea în asemenea rețele", remarcase Jacobsen. Dar Carl nu cunoștea niciun treisprezece care să nu fi râs ca un clovn mecanic de la intrarea într-un fast-food când citea acele rânduri. „Înțelegem", îi spusese lui Zooly într-o noapte de beție. Degetele desfăcându-se unul câte unul, enumerând, ca niște instrumente de împuns, și terminând în final cu palma întreagă: „Naționalismul. Sistemul tribal. Politica. Religia. Porcăria de fotbal, pentru numele lui Dumnezeu".

Plimbându-se prin livingul apartamentului ei, furios, ca un animal în cușcă. „Cum să nu poți înțelege o dinamică atât de simplistă? Voi, restul oamenilor, nu înțelegeți ce vă pune în mișcare la nivel emoțional."

Mai târziu, mahmur, își ceruse scuze. Îi datora mult prea multe ca s-o mai facă să suporte asemenea adevăruri genetice.

Lângă el, Bambaren continua să vorbească.

— ... n-aș putea spune, dar dacă schemele lui includeau și fantezii cu *pistacos* genetici, atunci înseamnă că era

un prost. Nu ai nevoie de monștri reali ca să înspăimânți oamenii. Nici pe departe. Monștrii reali dezamăgesc întotdeauna. Amenințarea nevăzută – zvonul – e o putere cu mult mai mare.

Carl simți o izbucnire subită de dispreț față de bărbatul de lângă el, o izbucnire rapidă ca o rafală pornind din focarul furiei reamintite.

— Da, asta plus lecția obiectivă, corect? Execuția exemplară, în piața vreunui sat.

Tayta simți probabil schimbarea din vocea lui. Se opri din nou, se roti brusc cu fața la omul negru, cu gura strânsă. Era un semnal clar pentru cei de lângă vehiculul parcat. Vederea periferică i-i arătă lui Carl pe cei doi bodyguarzi tresărind. Nu văzu dacă, în replică, Ertekin se mișcă, dar simți sclipirea bruscă a unei forme, liniile de foc de la Range Rover până la locul unde stătea el, de la jeep la Range Rover și înapoi, linia scurtă pe care trebuia s-o parcurgă mâna lui stângă ca să strivească gâtul lui Manco Bambaren, în timp ce cu dreapta apuca hainele lui *tayta*, răsucindu-l ca pe un scut – totul arătând ca un efect din virtual, într-un roșu previzibil, supraexpus, cu unitățile de lungime deja înscrise, cu o distanță pe care nu avea cum să o străbată în timp util, când gărzile scoateau de sub hainele de piele indiferent ce dispozitiv high-tech ar fi avut, iar el trebuia să spere că Ertekin reușea să-i doboare la vreme pe ambii bărbați...

O văzu căzând, în afara liniei focului, sau poate nu suficient de rapid...

— Ușurel, Manco, murmură. Nu vrei să mori astăzi, nu-i așa? Pe o vreme de căcat ca asta?

Buza de sus a lui *tayta* se ridică, dezvelindu-i dinții. Strânse pumnii.

— Crezi că poți să mă omori, ciudatule?

— Știu că pot.

Carl ținea mâinile în jos, inofensiv, cu palmele deschise. Meshul ticăia în el ca ceasul unei bombe.

— Nu știu cum o să se termine treaba asta, dar n-o să mai fie problema ta, ia-o ca pe-o promisiune.

Momentul se prelungi. Un vânt tăcut foșni pe zidurile masive de piatră din spatele lui. Fixa lentilele cu oglindă ale lui Manco. Văzu mișcarea norilor cenușii pe cer, ca o plecare, ca o pierdere.

„Of, futu-i..."

Șeful de *familia* inspiră adânc.

Pumnii i se desfăcură.

Privirea îi coborî și Carl pierdu reflexia norilor în mișcare pe ochelarii de soare, dar, în schimb, se văzu pe sine dublat acolo.

Momentul, odată consumat, trecu în viteză. Meshul îl simți și se calmă.

Bambaren râse. Sunetul răsuna forțat și nesigur, reflectat de blocurile neregulate de piatră.

— Ești un prost, negrule, rosti aspru. Cum și Névant înaintea ta a fost un prost. Crezi că am nevoie să lansez zvonuri despre *pistacos*? Crezi că am nevoie de o armată de monștri, reali sau imaginari, ca să mențin ordinea? *Oamenii* fac asta pentru mine, oamenii obișnuiți.

Gesticulă, dar era o mișcare moale, o răsucire spre enormele ziduri de piatră crenelate. Furia lui se redusese la ceva mai general și mai plictisit.

— Uită-te în jur. Ăsta era cândva un oraș sigur la cutremure, construit în onoarea zeilor și pentru a celebra viața prin jocuri și festivaluri. Apoi au venit spaniolii și l-au dărâmat ca să-i folosească piatra la biserici care se prăbușeau la cea mai mică zguduitură. În lupta pentru cucerirea acestui loc au măcelărit atât de mulți strămoși

de-ai mei încât pământul a fost acoperit de cadavrele lor și condorii s-au hrănit zile în șir cu rămășițele. Spaniolii și-au pus pe blazon opt condori din ăștia pentru a sărbători acele cadavre în putrefacție. În alte părți, soldații lor smulgeau copiii de la sânul mamelor și-i aruncau de vii la câini sau îi loveau de pietre ținându-i de călcâie, ca să le spargă capetele. Nu-i nevoie să-ți spun ce le făceau după aia mamelor. Ăștia nu erau demoni și nici monștri modificați genetic ca voi. Erau oameni. Oameni obișnuiți. Noi – poporul meu – i-am inventat pe *pistacos* ca să explicăm acțiunile acestor oameni obișnuiți și continuăm să inventăm aceleași povești ca să ascundem de noi înșine adevărul că oamenii obișnuiți întotdeauna, sunt cei care s-au comportat ca demonii când nu au putut obține prin alte mijloace ceea ce doreau. Nu răspândesc zvonuri despre *pistacos*, negrule, pentru că germenul *pistaco* e în noi toți și se trezește la viață din când în când în *altiplano*, fără vreo încurajare din partea mea.

Carl privi înapoi la cei doi bărbați înarmați și la Range Rover. Stăteau din nou relaxați, cu mâinile încleștate sfios în față, în dreptul taliei, ignorându-l insistent. Sau poate – îi trecu lui prin minte – încercând pur și simplu s-o intimideze pe Sevgi Ertekin. Era greu de spus de la distanță.

— Deci, rosti vioi. Cei doi câini de luptă de acolo au mult sânge spaniol?

Bambaren trase aer printre dinți. Dar nu avea să muște, nu acum. Șuieratul slab, reținut, era sunetul stăpânirii de sine.

— Intenționezi să-ți petreci după-amiaza jignindu-mă, negrule?

— Intenția mea, *tayta*, este să obțin niște răspunsuri cinstite de la tine. Iar discursurile pe tema atrocităților trecutului n-o să rezolve problema.

— Respingi...

— Resping sentimentul tău atent cultivat de ofensă rasială, da, așa e. Tu ești un criminal, Manco. Vorbești ca un poet, dar gărzile tale sunt personificarea brutalității de la Cuzco la Copacabana, iar poveștile care se spun despre tine pe străzi mă fac să cred că probabil ai un interes personal să-i antrenezi așa. Nu te deosebești prea tare de acei câini ai războiului veniți din Spania, în privința cărora ești atât de groaznic de sensibil.

— Trebuie să câștig respectul oamenilor mei.

— Da, cum am spus. La fel ca acei câini. Voi, oamenii, sunteți al naibii de previzibili.

Sub ochelarii de soare, gura lui Bambaren se întinse într-un surâs batjocoritor, urât.

— Ce știi tu despre asta, negrule? Ce știi tu despre viața oamenilor din *favelas*? Ce știi despre luptă? Ai crescut într-o comunitate retrasă a Proiectului Lawman, învelit în puf, hrănit, îngrijit, ți s-a dat tot ce...

— Britanic. Sunt britanic, Manco. Noi nu am avut un Proiect Lawman.

— N-are importanță. Tu... – fața șefului se contorsionă – ... Névant. Voi toți. Ați avut parte de același tratament. Nicio cheltuială nu era prea mare, nicio o îngrijire prea exagerată. V-ați născut toți într-un loc aproape la fel de protejat ca și pântecele de împrumut în care ați crescut, ați supt lapte plătit și ați avut afecțiunea maternă a femeilor băștinașe prea sărace pentru a-și permite să aibă propriii copii...

— Mai du-te dracului, Manco.

Îi ieși însă din gură prea repede ca să aibă iritarea studiată pe care o intenționase, vocea îi era prea puternică și ascuțită de amintirea nechemată a lui Marisol. Manco zâmbi auzind-o, simțul gangsterului pentru vulnerabilitate agățându-se de schimbare.

— Aha. Probabil ai crezut că te-a iubit pentru ceea ce ești? Ce șoc trebuie să fi avut în ziua aia...

— Ei, du-te dracului. După cum am spus – zise având acum tonul potrivit, tărăgănat –, nu suntem aici ca să discutăm istoria familiei mele.

Dar *tayta* Manco crescuse printre cuțitarii mahalalelor din Cuzco și știa când un tăiș își atingea ținta. Se aplecă și vocea picură, joasă și corozivă:

— Da, mica rulotă metalică pentru interogatorii, bărbații în uniforme, cumplitul adevăr. Ce șoc. Ideea că undeva, în lume, mama ta adevărată a înstrăinat jumătatea din tine care-i aparținea pentru bani, a acceptat să fii *recoltat* din ea, și că o altă femeie, tot pentru bani, a preluat rolul ei timp de paisprezece ani și apoi, în ziua respectivă, a plecat de lângă tine ca după încheierea unei sentințe în închisoare. Cum ți s-a părut asta, *ciudatule*?

Îl copleși, pulsând, furia ucigașă, valul întunecat ridicându-se în partea din spate a creierului său ca un fâșâit slab, ca o detașare. Față de calculele reci pe care și le făcuse cu două minute în urmă, i se părea mult mai dificil să reziste certitudinii că era suficient să întindă mâna ca să-l ucidă pe Manco Bambaren.

Nu era nimic artistic în asta; doar degetele mari înfipte în ochii șefului și afundate până în creier, reflexul de a mușca aflat în articulațiile fălcilor, explozia nevoii de a zdrobi și mușca... „Dacă suntem conduși de ceea ce am fost antrenați să facem", spunea Sutherland undeva,

departe, în spatele talazurilor mâniei lui – atunci nu suntem cu nimic mai mult și cu nimic mai buni decât arma în care sperau ei să ne transforme. Iar dacă suntem conduși de sistemul nostru limbic, atunci orice teamă bigotă, pornită din ură, pe care alții o simt față de noi, devine un adevăr. Trebuie să căutăm o altă cale. Trebuie să ne gândim foarte limpede modul de a fi."

Carl schiță un zâmbet și lăsă de-o parte furia, atent, ca și cum ar fi fost o armă mult iubită, în caseta ei.

— Hai să nu ne facem griji acum despre sentimentele mele, zise. Spune-mi, cum te înțelegi cu verii tăi marțieni?

Intenționase ca asta să cadă din senin și, după expresia de pe fața celuilalt, reușise. Bambaren clipi nedumerit, ca și cum tocmai l-ar fi întrebat unde ținea ascunsă comoara demult pierdută a incașilor.

— Despre ce vorbești?

Carl ridică din umeri.

— Credeam că întrebarea e destul de simplă. Ai avut contact în ultima vreme cu ramurile de pe Marte?

Bambaren desfăcu brațele. Sprâncenele i se încruntară de iritare.

— Nimeni nu vorbește cu Marte. Știi asta.

— Ați vorbi unii cu alții dacă dacă v-ar ieși ceva din asta.

— Au pierdut posibilitatea asta încă din '75. În orice caz, în prezent ar fi inutil. Practic, nu ai cum să treci de carantina nanorackurilor.

„Ba sigur că ai. N-ai auzit? Doar să scurtcircuitezi n-djinnul unei nave în drum spre casă, să te urci într-o criocapsulă de rezervă – poți oricând să-l mănânci pe ocupantul anterior dacă ți-e foame – și să te arunci în oceanul Pacific cu modulul de supraviețuire. Floare la ureche."

— Nu ți se pare că un război declarat peste carantina asta e la fel de inutil? La distanțe interplanetare?

— Nu mă aștept ca tu să înțelegi așa ceva.

Carl zâmbi.

— Ura găsește o cale, nu? Antica și magica *deuda de sangre*.

Șeful de *familia* studie terenul.

— Chiar ai făcut tot drumul de la Cuzco numai ca să discuți cu mine despre *afrenta Marciana*?

— Nu, nu chiar așa. Dar mă interesează tot ce ați putea ști tu și colegii tăi despre o renaștere.

Din nou un fulger de iritare traversă fața lui Manco.

— O renaștere a *ce*, negrule? Suntem în război. E un dat, o stare de fapt. Până când tehnologia nu ne oferă un nou mod de a purta războiul ăsta, situația n-o să se schimbe.

— Sau până vă dați suficient de bine pe lângă COLIN ca să obțineți intrarea la nanorackuri.

Manco privi sugestiv în spate la jeepul care îl adusese pe Carl la locul de întâlnire.

— COLIN face parte din viață, zise sumbru. Cu toții ne acomodăm într-un fel sau altul cu realitățile, mai devreme sau mai târziu.

— Da, nemaipomenit de poetic.

Sevgi conducea înapoi pe drumul șerpuit către Cuzco, luând curbele cu o lipsă de grijă deliberată.

Marsalis se ținea de mânerul de deasupra ușii.

— Mda, cam are dreptate.

— N-am spus că n-are. Doar că mi-ar plăcea să știu ce ai scos de la el – în afară de poezia ieftină – de a meritat să venim până aici.

Marsalis nu replică nimic. Ea îi aruncă o privire piezișă. Mașina de teren devie puțin, din cauza neatenției ei, spre centrul serpentinei, și se întâlniră față în față cu un autotrailer. Un val brusc, grețos de adrenalină și transpirație prin toți porii. Dar lent – încă era puțin amețită de când aproape că dăduse cărțile pe față cu oamenii lui Bambaren. Trase înapoi de volan, se îndepărtară de botul autotrailerului, loviră bordura. Alarma de coliziune a autotrailerului urlă la ei când trecu încet de jeep – furia unei mașini. Oamenii de pe trotuare stăteau și se uitau. Omul de lângă ea nu spuse nimic.

— Ei?

— Ei, cred că ar trebui să fii atentă la drum.

Sevgi lovi cu baza palmei butonul autopilotului. Dădu drumul volanului. Peste bord, lumina albastră a sistemului de navigație al jeepului se aprinse și țiui.

— Vă rog, declarați destinația.

...Iarăși enervanta tonalitate perfectă și dulceagă a Asiei Badawi.

— Centrul orașului, se răsti ea.

Veniseră direct de la aeroport și încă nu aveau un hotel. Își liniști vocea și se întoarse peste spațiul dintre scaune ca să-l privească în față.

— Marsalis, în caz că n-ai observat, aproape că ne-am împușcat între noi acolo. Am avut grijă să nu fii atacat din spate.

— Știu asta.

— Așa-i. Nu mă deranjează să-mi asum riscuri, dar aș vrea să știu pentru ce o fac. Așa că începe să-mi spui, dracului, ce ai în minte înainte de a exploda totul peste noi.

El dădu din cap, i se păru ei, mai mult pentru sine.

— Bambaren e curat, spuse el ezitant. Așa cred eu.

— Dar asta nu e tot?

Carl oftă.

— Nu știu. Uite, i-am aruncat momeala cu marțienii și nici nu a clipit. Mai degrabă părea că vorbesc în limbi străine. Războiul continuă încă și aș paria pe tot câștigul meu de anul trecut că nimeni de aici nu a văzut sau auzit ceva care ar putea schimba asta. Nu cred că el știe ceva despre excursia către casă a amicului Merrin.

Ea simți tonul ridicat din final.

— Dar?

— Dar e nervos. Cum ai zis și tu, aproape ne-am luat la bătaie acolo, sus. Ultima dată când am avut de-a face cu Manco Bambaren i-am aruncat în aer un camion plin cu marfă și i-am omorât una dintre gorile, și promiteam s-o fac din nou dacă nu obțineam ce voiam. Era la fel de sensibil ca zidurile alea de piatră. De data asta n-a trebuit decât să-i pun câteva întrebări și aproape că ne-a omorât pentru asta. N-are nicio logică.

Ea mârâi. Știa cum era, sâcâiala, firele care trebuiau adunate laolaltă și senzația de „ceva nu e în regulă". Genul de treburi care te țin treaz, ultimul lucru la care te gândești noaptea, îți distrage mintea de la orice altceva din timpul zilei și te pomenești holbându-te în gol în timp ce cafeaua ți se răcește. Ai vrea să tragi de ața aia până se descurcă sau se rupe.

— Ce vrei să faci în sensul ăsta? întrebă.

El se uită afară, pe fereastră.

— Cred că ar fi bine să vorbim cu Greta Jurgens. Se apropie de sfârșitul sezonului și hibernoizii nu sunt în cea mai bună formă când se întâmplă asta. S-ar putea să-i scape ceva.

— Asta-i în Arequipa, nu?

— Da. Am putea merge noaptea și să ajungem acolo de dimineață.

— Și o să fim aproape la fel de topiți ca Jurgens când o să stăm de vorbă cu ea. Nu, mulțumesc. Noaptea asta o să dorm într-un pat.

Marsalis ridică din umeri.

— Cum vrei. Numai că dacă o luăm pe drum ieșim din sfera de urmărire. Sunt șanse ca Manco să aibă pe cineva la aeroport când plecăm, să verifice încotro ne ducem. Dacă vede că ne îndreptăm spre Arequipa, nu trebuie să fie un geniu ca să-și dea seama ce căutăm acolo.

— Crezi că o să ne împiedice prin forță să ne întâlnim cu Jurgens? Ar risca asta cu niște reprezentanți autorizați ai COLIN?

— Nu știu. Acum câteva ore aș fi spus că nu. Dar ai fost acolo când gemenii cu ochelari-oglindă au început să se agite. Tu ce-ai crezut că o să se întâmple?

O pauză lungă. Sevgi își aduse aminte cum se petrecuseră lucrurile, cam la fel ca reacția ei de mai înainte la coliziunea evitată în ultima clipă, transpirația bruscă gâdilându-i porii când bodyguarzii din *familia* se mișcaseră, năvala adrenalinei pătrunzându-i în măruntaie și urcându-i pe brațe. Făcuse un efort conștient impunându-și să nu apuce patul pistolului, și-i fusese frică, fiindcă stătuse prea mult timp departe de acțiune și nu mai avea încredere în instinctele ei, nu mai știa dacă era suficient de rapidă sau greșea.

Oftă.

— Da, bine.

Se lăsă pe spătarul scaunului, lovind iritată de câteva ori cu cotul în căptușeală.

— *Insha'Allah*, putem să dormim destul de bine pe astea.

Apoi ridică vocea, pentru jeep:

— Corecție de curs. Traseu lung, Arequipa.

Displayul reveni la viață.

— Călătoria se va încheia mâine, la primele ore ale dimineții, îi spuse Asia Badawi rece.

— Mda, mie-mi spui...

Capitolul 30

În Cuzco, centrul era sufocat de trafic; erau, în mare parte, mașini conduse de oameni. Fără cooperare, fără viziune de ansamblu – aerul după-amiezii târzii răsuna de claxoane furioase și la intersecții se formau cozi.

Șoferii se duelau pentru schimbarea benzilor de mers sau se strecurau prin sistemele de filtrare în traficul deja organizat. Geamurile erau coborâte ca să poată răcni mai ușor unii la alții, dar cei mai mulți oameni se mulțumeau să stea rigizi în spatele volanului și se privească fix înainte, ca și cum ar fi putut determina înaintarea prin simpla putere a voinței.

Asta și claxoanele continue, frustrate. Polițiștii de la circulație stăteau printre ei, cu brațele ridicate, ca niște oameni blocați într-o mlaștină, gesticulând ca niște dirijori nebuni și suflând neîncetat în fluiere, fără niciun efect vizibil. Probabil, își zise Sevgi cu acreală, nu voiau să fie excluși din procesul de producere a zgomotului.

Jeepul era un autoturism standard. Sistemele sale automate, reglate pentru un nivel de deferență răbdătoare, nu puteau face față. După ce așteptară, într-o intersecție aprig disputată, timp de douăsprezece minute, după ceasul de bord, Marsalis începu să se foiască pe scaun.

— Vrei să conduci tu?

Sevgi se uită posomorâtă la șirul neîntrerupt, bară la bară, în care încercau să pătrundă.

— Nu prea.

— Te deranjează dacă o să conduc eu?

Semaforul se schimbă, iar camionul care bloca intersecția se urni de acolo. Jeepul țâșni înainte jumătate de metru, apoi se opri brusc când vehiculul din spatele camionului țâșni ca să umple spațiul liber. Locul gol dispăru.

În spatele lor, cineva apăsă pe claxon.

— Corect.

Tonul obiectiv o făcu să încetinească. Înainte ca ea să-și dea seama ce se întâmplă, Carl deschisese ușa din dreptul pasagerului și sărise în stradă. Sunetul claxonului se amplifică. El privi înapoi, spre mașina din spatele lor.

— Marsalis, nu...

Dar el pornise deja cu pași mari către mașina din spate. Se răsuci în scaun și îl văzu ajungând lângă vehicul, urcând pe capotă, făcând doi pași – auzi zdrăngănitul fiecărui picior care lovea în ea –, apoi sări le jer jos pe cealaltă parte, alături de geamul șoferului. Claxonul se opri brusc.

Rămăsese un timp lângă fereastră, iar ei i se păru că se întinsese, pătrunzând și înăuntru, dar nu putea fi sigură.

— Of, *la naiba*.

Își verifică pistolul din toc și tocmai se întorcea să-și deschidă ușa când el apăru alături. Coborî geamul.

— Ce dracu'...

— Mută-te dincolo.

— Ce-ai făcut?

— Nimic. Mută-te, vreau să trec pe manual.

Ea mai aruncă o privire în spate, spre cealaltă mașină, dar nu putu să vadă nimic prin parbrizul din sticlă fumurie. Pe moment deschise gura ca să protesteze. Văzu semaforul schimbându-se iar în favoarea lor și clătină din cap, într-o resemnare plictisită.

— Cum vrei.

Carl întrerupse sistemul automat, porni motorul și țâșni în forță, țintind un spațiu îngust de pe banda opusă. Introduse un colț al jeepului în flux, făcu cu mâna în semn de mulțumire celor cărora le tăiase calea, apoi intră în șir. Se adaptară fluxului, târându-se câțiva metri de la intersecție. Sevgi se uită la el și observă că zâmbea ușor.

— Ți-a făcut plăcere?

El ridică din umeri.

— Mi-a adus o oarecare satisfacție operațională.

— Credeam că ideea de a merge cu mașina implica o anumită discreție. Cum o să reușim, dacă tu faci scandal peste tot prin oraș?

— Ertekin, n-am făcut scandal, zise Carl și se aplecă s-o privească în ochi. Serios. Doar i-am spus tipului să înceteze, că facem tot ce putem.

— Și dacă el nu se retrăgea?

— Păi... făcu, apoi se gândi o clipă. Voi, oamenii, de obicei asta faceți.

Mai dură aproape o oră ca să străbată periferiile sudice și să intre pe autostrada principală spre Arequipa. Atunci deja se înserase și luminile se aprindeau în clădirile de pe ambele părți ale drumului, oferind instantanee gălbui din viețile oamenilor aflați în interior.

Sevgi văzu o fetiță nu mai mare de nouă-zece ani, aplecată atent peste motorul unui camion dintr-un atelier, privind în jos în timp ce un bărbat în vârstă, cu o mustață albă ca de morsă, lucra în măruntaiele motorului. O mamă stătea pe treptele din fața casei, fumând și urmărind traficul, cu trei copii mici agățați de ea. Un tânăr în costum se sprijinea de ușa unui magazin, flirtând cu fata din spatele tejghelei. Fiecare scenă aluneca pe lângă ea și o lăsa cu sentimentul frustrant că viața îi scapă printre degete ca nisipul.

La marginea orașului opriră la un Buenos Aires Beef Co și comandară pampaburgeri la pachet. Clădirea francizei se ridica în întunericul blând ca un OZN aterizat, toată numai lumini viu colorate și construcții modulare din plastic neted. Perechi de faruri se opreau și plecau mai departe, în șir. În timp ce se întorcea de la jeep, Sevgi se opri un moment, strângând la piept mâncarea care frigea chiar și prin ambalaj, privind covorul de lumini din Cuzco, întins în vale. O senzație de distanțare, ciocnindu-se cu o alta, la fel de dureroasă ca toate acele secvențe de viață luminate în galben pe care le văzuse. Se gândi la Murat, la Ethan, la mama aflată pe undeva, prin Turcia, cine mai știa unde anume. Nu prea distingea senzațiile, percepea doar durerea generală.

„S-ar zice că la vârsta asta ar trebui să te descurci mai bine, Sev."

„Corect."

Marsalis veni în spatele ei, bătând-o pe umăr.

— Ești bine?

— Da, minți ea.

În jeep, el ocupă scaunul șoferului și porni pilotul automat. Sevgi clipi nedumerită. Ethan ar fi păstrat volanul până i s-ar fi închis ochii.

— Nu mai vrei să conduci?

— N-are rost. O să fie întuneric, iar eu nu vorbesc aceeași limbă cu traficul de cursă lungă.

Avea dreptate. Pe măsură ce se îndepărtau de Cuzco, autotrailerele începură să se materializeze din beznă, ieșind din depozitele de la periferiile orașului. Păreau să vină de nicăieri, ca delfinii adunați lângă o barcă, fără niciun avertisment, fără potopul luminii albe a farurilor care să te învăluie din spate, țâșnind brusc pe-alături odată cu un curent de aer și rămânând un timp acolo, cu aripile

înalte de oțel vibrând și legănându-se în slaba strălucire a luminilor lor de drum, apoi luând-o înainte și dispărând în noapte. Sistemele jeepului ciripeau delicat în cabina iluminată doar de display-ul bordului, comunicând cu fiecare dispozitiv, interogând, făcând ajustări. Poate luându-și rămas-bun.

— Te-ai obișnuit cu asta pe Marte? îl întrebă. Cu mașinile.

El se încruntă.

— M-am obișnuit din naștere, la fel ca toată lumea. Este era mașinilor, știi?

— Credeam că pe Marte...

— Da, toată lumea așa crede. E o imagine reflex. Mașinile îi țin pe toți în viață, nu-i așa? Presupun că e o rămășiță din anii de pionierat, când formarea mediului era în curs. Adică, din ce am citit, pe vremea când chiar și oamenii de știință credeau că terraformarea va dura secole. Bănuiesc că nu și-au dat seama ce poate face nanotehnologia cu scala noastră temporală. Curba tehnologică accelerează, noi toți ne trăim viețile jucându-ne de-a prinselea, adăugă gesticulând. Așa că încă am rămas blocați la faza cu roci roșii și ecluze, toate imaginile alea dinainte ca aerul să devină respirabil. E nevoie de mult timp pentru ca astfel de stereotipuri să se schimbe. Oamenii își formează o idee și nu le place să renunțe la ea.

— Nu-i adevărat.

Carl se opri, uitându-se la ea. Schiță un zâmbet.

— Ba da. Plus că Marte e la mare distanță. Puțin cam prea departe ca să te duci să vezi cu ochii tăi, să împrăștii iluzia. E cam mult vid întunecat de traversat doar pentru atâta lucru.

Zâmbetul i se stinse odată cu ultimele cuvinte. Sevgi văzu cum privirea i se pierdea în timp ce vorbea, simți

distanța despre care pomenea în schimbarea tonalității și, dintr-odată, o ușă păru să se deschidă undeva, făcând loc răcelii spațiului dintre lumi.

— A fost rău, nu? zise încet. Acolo.

El îi aruncă o privire.

— Destul de rău.

Liniștea se instală în cabină, spațiul luminat albăstrui de display legănându-se blând odată cu mișcarea jeepului prin întuneric.

— Era femeia aia, rosti el în cele din urmă. Într-una dintre criocapsule. Elena Aguirre, cred că venea din Argentina. Tehnician geolog, se întorcea acasă. Semăna oarecum cu... cineva cunoscut. Oricum, obișnuiam să vorbesc cu ea. A început ca o glumă, înțelegi, spui o mulțime de lucruri cu voce tare numai ca să-ți păstrezi mintea întreagă. O întrebam cum i-a fost ziua, lucruri de genul ăsta. Vreo mostră interesantă de sol în ultima vreme? Probleme cu nanobii? Și îi povesteam ce am făcut eu, sau glume stupide despre întâlnirile cu Earth Control și echipajul navei de salvare.

Își drese glasul.

— Vezi tu, după un timp, când ești singur acolo, în spațiu, începi să creezi tipare care nu există. Faptul că ești terminat începe să pară mai mult decât un accident. Te întrebi: „De ce eu? De ce această imposibilitate statistică a unei defecțiuni pe tura mea?" Începi să crezi că există acolo o forță malefică, ceva care controlează tot rahatul ăsta, spuse și rânji. Asta e religie, nu-i așa?

— Nu, nu e religie, răspunse ea, cu o subită asprime în glas.

— Nu e? întrebă și ridică din umeri. Mă rog, ceva mai aproape de-atât nu am cunoscut. Cum spuneam, ajunsesem în punctul în care începusem să cred că ceva *din spațiu*

încearcă să mă doboare, iar apoi mi se părea că dacă asta ar fi adevărat, atunci ar trebui să mai existe și altceva, un fel de forță opusă, ceva *acolo, înăuntru*, cu mine, ceva care poate mă caută. Așa că am început s-o caut eu, am început să caut semne. Tipare, cum am spus. Și nu mi-a luat mult să creez unul – înțelegi, de fiecare dată când mă opream lângă criocapsula Elenei Aguirre, de fiecare dată când îi priveam fața și vorbeam cu ea, mă simțeam mai bine. Destul de curând a mă simți bine a devenit sinonim cu a mă simți protejat, iar curând după aceea am decis că Elena Aguirre a fost adusă pe *Felipe Souza* ca să vegheze asupra mea.

— Dar ea era... – Sevgi gesticulă – ...o persoană. Doar o ființă umană.

— N-am spus că ar avea sens, Ertekin. Am spus că era religie.

— Credeam – zise ea serios – că variantele treisprezece nu pot avea credințe religioase.

Ethan cu siguranță nu putuse. Își amintea lipsa de curiozitate, căscând fără să înțeleagă, ori de câte ori ea încerca să-i vorbească despre asta, de parcă ar fi fost vreun imigrant din Jesusland proțăpit în ușa lui, încercând să-i vândă o bucată de plastic inutilă.

Marsalis fixa strălucirea albastră a luminilor de bord.

— Mda, se zice că nu suntem făcuți pentru așa ceva. Ceva din cortexul frontal, același lucru din cauza căruia nu ne place să primim indicații. Dar, cum spuneam, acolo, sus, ajunsese să fie destul de rău. Ești blocat în vidul întunecat, încerci să descifrezi o intenție acolo unde nu e decât întâmplare. Te simți lipsit de putere, știind că vei muri sau vei trăi în funcție de factori pe care nu-i poți controla. Vorbești cu fețele adormite sau cu stelele pentru că e mai bine decât să vorbești cu tine însuți. Nu sunt sigur de

argumentul referitor la cortex, dar pot să-ți spun că după vreo două săptămâni pe *Felipe Souza* m-am simțit ca și cum aș fi avut o religie.

— Și ce s-a schimbat?

El ridică din nou din umeri.

— M-am uitat pe fereastră.

Urmă încă un moment de tăcere. Un alt autotrailer trecu pe lângă ei, și fură izbiți de un curent de aer. Jeepul se clătină în siajul lui, navigând prin noapte.

— *Souza* avea hublouri pe puntea calei inferioare, spuse Marsalis lent. Mă duceam acolo uneori și puneam n-djinnul să dea obloanele la o parte. Trebuia să stingi luminile din interior ca să vezi ceva, și chiar și atunci...

Se uită la ea, desfăcând mâinile.

— Nu era nimic acolo, zise simplu. Niciun tâlc, niciun ochi conștient. Nimic care să te urmărească. Doar spațiu vid și, dacă ajungeai suficient de departe, o grămadă de materie în mișcare care te-ar ucide dacă ar putea. Odată ce înțelegi asta, ești în regulă. Încetezi să te mai aștepți la ceva mai bun sau mai rău.

— Asta e filozofia ta generală, nu-i așa?

— Nu, e ceea ce m-a învățat Elena Aguirre.

O clipă fu nedumerită. Ca în acele momente în care cineva îi vorbea din senin în turcă și ea încă gândea în engleză, nereușind să proceseze cuvintele pe care le auzea.

— Poftim?

— Exact ce-am zis. Elena Aguirre mi-a spus să nu mai cred tot rahatul ăla și să înfrunt ceea ce se vede pe fereastră.

— Râzi de mine? îl întrebă, încordată.

— Nu, nu râd de tine. Îți spun ce mi s-a întâmplat. Stăteam la fereastră cu luminile stinse, privind afară, și am auzit-o pe Elena Aguirre venind în spatele meu. Mă

urmărise jos, în cală și stătea în spatele meu în întuneric. Respirând. Vorbind în urechea mea.

— E imposibil!

— Da, știu asta.

Acum zâmbea, dar nu pentru ea. Privea din nou lumina de pe bord, clipind, cu ochii inundați de strălucirea albastră, electrică.

— Ar fi lăsat gel din container pe toată puntea, nu-i așa? Ca să nu mai pomenim că ar fi declanșat toate alarmele de pe navă numai ieșind din container. Nu știu cât am stat încremenit lângă fereastră după ce a plecat ea – tinzi să pierzi noțiunea timpului acolo, iar eu eram destul de speriat, dar...

— Oprește-te!

Își auzi nuanța tăioasă a vocii. Simți nevoia să scuture fiorul care i se târa pe gât ca o mână rece.

— Oprește-te! Fii serios!

El se încruntă în lumina albastră.

— Știi, Ertekin, pentru cineva care crede într-un arhitect suprem al universului și într-o viață de apoi spirituală, vezi lucrurile într-o lumină foarte crudă.

— Uite, îi aruncă ea un răspuns, ca pe o provocare. De unde ai știut că era ea? Acea Elena Aguirre. Nu-i auzisei niciodată vocea.

— Ce legătură are asta?

Întrebarea avea o simplitate tăcută care o derută, ceva subit și lipsit de greutate, ca sexul atunci când, pentru prima dată, o făcuse cum trebuie și atinsese orgasmul, ori ca prima ei scenă a crimei, pe pistele de lângă Barnett Avenue. Ca atunci când urmărise cum respirația lui Nalan se oprește pentru totdeauna, pe patul de spital. Clătină neajutorată din cap.

— Eu...

— Ai întrebat dacă a fost rău, zise el blând. Așa că îți spun cât de rău a fost. Am ajuns jos de tot, Sevgi. Destul de jos ca să mi se întâmple ceva foarte ciudat, contrar sau nu programării genetice.

— Dar nu poți să crezi că...

— Că Elena Aguirre era încarnarea unei prezențe care veghea asupra mea? Desigur că nu.

— Atunci...

— Era o metaforă.

Expiră îndelung, de parcă s-ar fi eliberat de ceva.

— Dar a scăpat de sub control, cum pot face uneori metaforele. Dacă te scufunzi atât de mult, poți scăpa lucrurile astea din mână, le poți lăsa libere. Bănuiesc că sunt norocos că ceea ce mă aștepta acolo, jos, m-a scuipat afară. Poate programarea mea genetică i-a provocat indigestie.

— Despre ce vorbești? zise cu o furie seacă, pe care nu și-o putea reprima din voce. Metafore? Nu înțeleg nimic din ce-mi spui.

Carl se uită la ea, probabil surprins de tonul ei.

— E-n regulă. Posibil să nu mă exprim foarte clar. Sutherland s-ar fi descurcat mai bine, dar i-ar fi trebuit ani întregi să fixeze lucrurile. Hai să spunem doar că, în drumul meu prin spațiu, am vorbit cu mine însumi la un nivel subconștient și a fost nevoie de un ajutor inventat de subconștient care să-mi răspundă. Asta are mai mult sens?

— Nu prea. Cine-i Sutherland?

— Un treisprezece, un tip pe care l-am cunoscut pe Marte, ceva ce japonezii numesc sensei, presupun. Predă *tanindo* prin taberele din Upland. El spunea că oamenii își trăiesc întreaga viață în metafore, iar problema cu variantele treisprezece este că noi ne potrivim al dracului de bine în cutia metaforică a tuturor acelor lucruri rele care

există dincolo de focul de tabără, în beznă – cutia cu eticheta „monștri".

Sevgi nu avea niciun contraargument. Gândurile i se duseră înapoi, către fețele întoarse spre ea, pline de acuzații mute atunci când aflaseră ce fusese Ethan. Prieteni, colegi, chiar și Murat. Odată ce aflaseră, nu-l mai vedeau pe Ethan, cel pe care îl cunoscuseră, ci doar o formă întunecată, cu silueta lui Ethan, ca schița folosită în virtual pentru omul care o ucisese pe Toni Montes.

— Monștri, țapi ispășitori.

Cuvintele îi cădeau de pe limbă ca niște cărți de joc. Glasul îi suna dintr-odată batjocoritor.

— Îngeri și demoni, rai și iad, Dumnezeu, moralitate, lege și limbaj. Sutherland are dreptate, totul e o metaforă. O schelă pentru susținerea zonelor în care realitatea de bază nu e înțeleasă, unde e prea frig pentru ca oamenii să poată trăi fără a apela la sisteme artificiale. Ne codificăm speranțele, temerile și dorințele, apoi construim societăți întregi pe baza acestui cod. Și pe urmă uităm că a existat vreodată un cod și îl tratăm drept fapt. Acționăm ca și cum universului i-ar păsa câtuși de puțin. Mergem la război, spânzurăm bărbați și femei pentru asta. Bombardăm trenuri și zgârie-nori pentru asta.

— Dacă te referi iar la Dubai...

— Dubai, Kabul, Tașkent și, practic, întregul Jesusland. Indiferent unde privești, e același joc nenorocit, sunt oamenii. E...

Se opri brusc, privind încă la displayul albastru, dar de data asta mai concentrat.

— Ce e?

— Nu știu. Încetinim.

Sevgi se răsuci pe scaun ca să se uite în spate. Nu se vedea niciun autotrailer pe care l-ar fi putut bloca. Și nicio

lumină roșie, nicăieri pe display, care să indice o problemă tehnică. Însă jeepul pierdea viteză.

— Ne urmăresc, zise Marsalis posomorât.

Sevgi privi pe fereastră. Nicio lumină de trafic, doar o lună nouă, chinuită, dezvăluia un peisaj albit și accidentat, cu bolovani și pietriș, având în dreapta versantul muntelui, iar în partea opusă a autostrăzii, ceva ce semăna cu peretele abrupt al unei prăpăstii. Drumul se curba în jurul muntelui și avea o singură bandă pentru fiecare sens. Zona mediană se îngustase ajungând o fâșie luminoasă de ghidaj, lată de un metru, trasată pe ciment pentru autotrailere. Nicăieri vreun semn de existență umană sau de trafic.

— Ești sigur?

— Cât de sigur trebuie să fiu?

Luă volanul și încercă să pornească opțiunea manuală. Sistemul îl respinse prin intermediul unui triplu semnal sonor trufaș și al unor puncte luminoase pulsând portocalii pe fondul albastru. Jeepul continua să se târască pe pantă ca melcul. Carl ridică mâinile și lovi pedalele cu piciorul.

— Vezi? Ticălosul!

Nu era limpede dacă se referea la mașină sau la cel care îi adusese în situația respectivă. Sevgi își căută pistolul, îl eliberă din toc și ridică siguranța. Marsalis auzi declicul și se uită o clipă la arma din mâinile ei. Apoi se aplecă peste bord și lovi butonul pentru oprirea de urgență.

Displayul se coloră în roșu și frânele acționară. Încă mai coborau în viteză. Cauciucurile jeepului protestară, bruscate și se blocară. Mai alunecară, dar nu prea mult. Se opriră brusc.

Liniște – și clipitul, clicul luminilor de avarie automate. O strălucire vișinie lumina fiecare colț al jeepului, apoi

dispărea. Când lumina, când dispărea. Când lumina, când dispărea.

— Bun.

Bâjbâi la mecanismul scaunului până reuși să-l coboare și să aibă acces în spatele jeepului. Se aplecă, atârnat cu picioarele de spătarul scaunului, căutând ceva. Vocea îi suna gâtuit din cauza presiunii asupra mușchilor stomacului.

— Am mai văzut asta în munții Zagros. În general, pe partea cealaltă a baricadei. Așa semnalizam către transportoarele de trupe iraniene și le prindeam în ambuscadă. Îi încolțeam bine înainte ca ei să ne poată vedea.

O pătură aruncată se ridică și îi căzu în mână.

— Odată ce ai spart protocoalele pilotului, poți face cam tot ce vrei cu ele.

Se auzi zdrăngănitul unui obiect din plastic răsturnat. Se întinse și mai mult.

— Să-i faci să se lovească unii de alții, să-i împingi într-o prăpastie, dacă există una. Sau peste o mină atent plasată... *futu-i*!

— Ce faci?

— Caut o armă. Bănuiesc că n-o să-ți împarți Beretta cu mine, nu? Obligații contractuale și toate alea.

Se rostogoli la loc în scaun, strângând frustrat din dinți, privi supărat în jur și deschise portiera. Alergă până în spatele jeepului. Praful drumului ridicat de oprirea de urgență fusese prins de un curent de aer și suflat în fața și în jurul lor, ca un nor. Încă plutea, fantomatic, tăcut, luminat intermitent în roșu de luminile de avarie. Sevgi se uită în spate și îl văzu pe Marsalis muncindu-se să tragă ceva din portbagaj. Jeepul se clătina pe suspensii la fiecare smucitură. Becurile îl luminau prin praf, făcându-i fața să

pară demonică, încărcată de tensiune și concentrare înverșunată. I se păru că îl aude mormăind.

Ceva se desfăcu zdrăngănind.

Marsalis reveni la portieră cu o lopată pliantă în mână.

— În regulă, ascultă, zise el devenind dintr-odată calm. Dacă avem noroc, sunt niște bătăuși locali, care au obiceiul să oprească autocamioanele pe care le consideră o pradă ușoară și autobuzele răzlețe cu turiști. Dacă ei sunt, presupun că mai avem câteva minute înainte să-și dea seama ce am făcut. Poate încă trei-patru minute după aceea, ca să se urnească și să vină să ne caute. Nu prea mult, oricum ai lua-o. Deci reacția cea mai indicată ar fi să ieșim din mașină și să ne căutăm un adăpost, repede.

Sevgi aprobă pe mutește, constatând dintr-odată cât de uscată îi era gura. Trase de glisorul pistolului Beretta, regulamentar, înclinându-l la orizontală ca să poată citi display-ul încărcătorului, aflat pe lateral. Treizeci și trei și unul pe țeavă. Pistoalele Marstech aveau gloanțe explozive de ultimă generație, subțiri cât un creion, precise la distanță mare și explodând la impact. Își drese glasul și ridică Beretta.

— Crezi că o să fim în stare să-i alungăm?

El o fixă cu privirea. Luminile de avarie îi făceau chipul când roșu, când negru – roșu, negru, roșu, negru. Coborî ochii la lopata pliată din mâna lui. Ridică lama în poziție funcțională. Apoi o privi din nou pe Sevgi, strângând în mână mecanismul de blocare, iar glasul îi era aproape blând.

— Sevgi, o să trebuiască să-i omorâm pe oamenii ăștia.

Capitolul 31

Erau șapte.

Din punctul lui limitat de observație, Carl îi luă drept militari peruani obișnuiți și se relaxă puțin. Oamenii din *familia* ar fi fost mai răi. Lăsă meshul să se declanșeze și-l simți inundându-i mușchii cu furie. Vederea i se concentră pe soldații din față. Mergeau în șiruri de câte trei, pe banda opusă, la zece pași în fața unui jeep militar deschis ce se târa încet și care îi transporta pe ceilalți patru, plus o mitralieră. Vehiculul avea luminile principale stinse – măcar atâta lucru făceau corect – și avangarda ținea pușile de asalt gata de tragere. O tensiune stângace în felul în care se mișcau era semnul clar al nervozității de recrut.

Băieții ăștia ar fi putut fi aceiași soldați zâmbitori și pasionați de fotbal cu care glumise acum câteva luni, în drum spre Gray. Cu puțin noroc, puteau să fie la fel de tineri și nepregătiți.

Se opriră la douăzeci de metri de luminile roșii de avarie care se aprindeau și se stingeau la fiecare colț al jeepului COLIN oprit. Cuvinte șoptite în spaniolă, prea departe ca să le distingă. Curba drumului era largă – putuseră vedea luminile de la cel puțin o sută de metri, dar alesese-ră să nu se oprească să discute tactica. Carl zâmbi în sinea lui și strânse mânerul lopeții. Marginea erodată a lamei metalice îi atinse fața, simțind-o pe obraz rece și tocită.

Jeepul militar dădu puțin înapoi. Soldații din avangardă traversară zona mediană luminiscentă, uitându-se în ambele sensuri ca niște copii bine educați. Lui Carl i se păru că aude bâzâitul îndepărtat al unui autotrailer,

undeva în noapte – imposibil de spus cât de departe era sau în ce direcție se îndrepta. În rest, nu era nimic decât lumina slabă a lunii pe roca poroasă și bolovanii neregulați căzuți de pe munte. Stelele sclipeau pe cer, aproape la fel de clare ca pe Marte. Era atât de liniște, iar acum, când soldații se apropiaseră, se auzea târșâitul bocancilor pe ciment și, în urma lor, mârâitul motorului antic al jeepului.

„La dracu', sunt șapte. Doamne, sper să le faci față, Ertekin."

O întrebase dacă știe cum să ucidă pe cineva cu pistolul de un gri-mat, dacă vreodată împușcase mortal pe cineva. Spera oarecum că ea se va prăbuși și-i va da lui arma. Privirea pe care o primise drept răspuns fusese suficientă. Dar nu-i răspunsese la întrebare și el nici acum nu știa.

Avangarda ajunse lângă vehiculul COLIN. Se apropiară, deplasându-se în lateral și se uitară înăuntrul cabinei. Traseră de mânerele ușilor și strigară surprinși când ușile se deschiseră ușor pe sistemul hidraulic. Împinseră nervoși armele înăuntru. Acum îi putea auzi vorbind. Bravadă forțată străbătând prin accentele moi ale spaniolei de coastă, ca prundișul printr-o pânză de mătase. Vorbe de băietani.

— Ai verificat în spate, Ernesto?

— Am făcut-o deja, băi. Au dispărut, fir-ar al dracului. Au fugit. I-am zis sergentului că ar fi trebuit să-i abordăm în stilul vechi. Lumini de avertizare, drum blocat, n-ai cum să ratezi.

— Tu numai asta știi, răspunse o altă voce, de pe cealaltă parte a jeepului; părea a cuiva puțin mai în vârstă.

— Ăsta nu-i vreun lider de miliție bolivian, e un treisprezece. Ar fi trecut direct prin noi, ne-ar fi făcut bucăți.

— Muierea aia *gringa*, pe ea o s-o fac bucăți când o să pun mâna pe ea.

Râsete.

— Nu-i *gringa*, Ernesto. N-ai văzut poza? Am o cumnată în Barranca și-i mai albă la piele decât aia.

— Hei, e din Nueva York. Pentru mine e suficient ca să i-o trag.

— Știi ceva, mă dezgustați. Dacă v-ar auzi mamele voastre acum?

— Of, haide, Ramón. N-o să rămâi un băiat bisericos toată viața. Ai văzut pozele târfei? Are niște țâțe ca ale lui Cami Chachapoyas. Nu-mi spune că n-ai vrea asemenea bucățică.

Ramón nu spuse nimic. Cel care era puțin mai în vârstă completă în locul lui:

— Să vă spun ceva, dacă i-o puneți, oricare dintre voi, ați face bine să vă dați cu spray. *Gringas* au câte ceva din tot ce există. Am un văr în Nueva York care zice că târfele le-o trag la toți.

— Omule, tu ai rude peste tot, nu-i așa? Cum se face că...

— Raportează, caporal! zise un ofițer aflat în jeepul din spate.

— Nimic aici, domnule, răspunse vocea mai matură. Au plecat. Trebuie să cercetăm zona.

În jeep, un glas neclar spunea ceva despre niște nenorocite de infraroșii. Carl bănui că nu aveau așa ceva.

— Căutare în teren. Of, la naiba. Vă spun, când o să-l prindem pe ciudat și pe târfa lui...

Acum era momentul.

Lăsă furia să-l conducă, se rostogoli, se prinse de marginea portbagajului de pe capotă și sări jos, la un metru distanță, pe partea opusă a celuilalt jeep. Prelata elastică izolatoare care îl ascunsese se întinse, îl eliberă, apoi reveni la locul ei cu un pocnet sec.

Fu singurul avertisment de care au avut parte.

Sări pe șosea, printre oamenii în uniforme. Îi împinse, făcându-i să se clatine și să cadă – nu avea timp de numărat. Cel din față era întors cu spatele, nu căzu...

— La dracu', Ramón, ce *faci*?

Nu înțelesese ce se petrecea. Se întoarse, nepregătit, doar iritat, când Carl îi repezi lopata în față. Sângele țâșni, cald și invizibil în întuneric, dar el îl simți pe obraz. Bărbatul lăsă să-i cadă pușca și duse mâna la obrazul zdrobit, scoase un sunet moale și căzu urlând. Carl deja se răsucea. Un al doilea om în uniformă se străduia să se ridice sprijinindu-se pe coate și genunchi.

Ramón, băiatul bisericos? Carl lovi în jos cu lopata, în creștetul capului. Omul răcni ca o vită speriată și se prăbuși cu fața în jos. Țâșni și mai mult sânge, chipul colorându-i-se de căldura lui.

Al treilea soldat încă se mai afla pe partea cealaltă a jeepului COLIN. Ocoli prin spatele vehiculului în viteză și Carl îi apăru în față rânjind, negru și stropit de sângele celorlalți. Soldatul intră în panică și țipă. Uită să ridice arma.

— E aici...

Carl sări. Izbi puternic cu lopata, cu lama în gâtul soldatului. Strigătul de avertizare se stinse într-un gâlgâit sufocat. Carl îi tăie calea, blocând tardiva ridicare a puștii cu o mână întinsă și înfigând coada lopeții în nasul celuilalt. Lupta se încheie și soldatul căzu, icnind. Carl întoarse lopata și lovi în jos, cu vârful lamei în gâtul omului, până când acesta încetă să mai scoată vreun sunet.

Noaptea fu străbătută de razele farurilor celuilalt jeep. Strigăte de alarmă răsunară de pe partea adversă.

Încă patru, știa. Nu avea cum să fie sigur câți mai erau în vehicul, cât de mulți erau organizați în dispozitiv de luptă...

„Hai, Ertekin. Adună-te."

Focuri de pistol – trosnetul ascuțit, hotărât al pistolului Marstech, șase împușcături în succesiune rapidă. Luminile se stinseră. Se auziră strigăte panicate din jeep.

„La dracu'. Frumoasă împușcătură, fetițo."

— Deschideți focul!

Carl se trânti pe asfalt. Împinse din calea lui victima cu fața zdrobită, care țipa și se zbătea, și apucă pușca de asalt a acestuia. O identifică vag drept un Imbel brazilian uzat, nu tocmai o armă de prima mână dar... De undeva, mitraliera de pe jeepul militar se dezlănțui. Zgomotul sfâșie noaptea.

Fulgerele intermitente ale mitralierei și zăngănitul proiectilelor rotunde de calibru .50 se zdrobeau de flancurile blindate ale vehiculului COLIN. „Marstech, Marstech, noi avem un Marstech." Versul idiot îi umbla prin cap – imagini fulgerătoare ale copiilor care obișnuiau să cânte pe vremuri printre barăcile din Wells. Carl rânji încordat, se târî la adăpostul pe care i-l oferea jeepul și strecură Imbelul pe sub mașină. Trase o rafală de voie drept răspuns, apoi se opri. Strigăte confuze. Mitraliera tuși, amuțind dintr-odată. Carl își lipi fața de suprafața drumului și trase cu ochiul. Nimic – lumina farurilor îi bătea în ochi. Strânse pleoapele și încercă din nou.

— Ciudat ticălos...

Soldatul rănit era călare pe el, lovind cu pumnii, cu fața făcută fâșii acolo unde o tăiase lopata. Vocea lui era un torent acut și plângăreț de frustrare, furia unui băiețandru. Carl îi izbi sub bărbie cu patul Imbelului, apoi din nou în zona rănii. Soldatul urlă și dădu înapoi. Carl întoarse țeava puștii de asalt. O explozie scurtă, gângavă. Focul de la gura țevii lumină fața distrusă a băiatului, se extinse și îl atinse în piept ca o vrajă, aruncându-l peste șosea ca pe o grămadă de zdrențe.

Mitraliera se dezlănțui din nou, oprindu-se brusc la ordinele răcnite din jeep. Încă zâmbind, Carl se ridică în

picioare și se târî lângă aripa vehiculului COLIN. Se ghemui și strânse din ochi, extrăgând detalii ale imaginilor din mintea lui, arse de luminile puternice. Distinse silueta soldatului care mânuia mitraliera. Cam patruzeci de metri, aprecie el. Era dureros să fixeze detaliile cu pupilele rănite, dar...

„Mai bine să terminăm cu asta".

Ca și cum l-ar fi auzit, Marstech-ul lui Ertekin trosni din nou în noapte, de trei ori în succesiune rapidă. Soldatul de pe mitralieră roti arma, în căutarea sunetului. Carl puse Imbelul pe umăr, se propti de capota jeepului, ținti și apăsă pe trăgaci.

Un scrâșnet în urechea lui și fulgerul de la gura țevii țâșni din nou prin aerul rece. Trimise o rafală lungă, apoi se retrase la adăpost, fără a se opri să arunce o privire...

Dar deja știa.

Mitraliera rămase tăcută.

Mai așteptă un minut, doar ca să fie sigur – „Doar ca să învingă porcăria asta de aroganță de treisprezece, nu-i așa, Sutherland?" – apoi ridică din nou arma deasupra capotei, cu patul în sus. Niciun foc de răspuns. Se deplasă spre partea din spate a jeepului COLIN și scoase capul cât să vadă celălalt vehicul.

Siluete tăcute, căzute lângă și înăuntrul jeepului deschis. Mitraliera, despuiată și scheletică în mijlocul carnagiului, nu mai avea pe nimeni în spatele ei și se legăna cu patul spre cer. Carl ieși din ascunzătoare. Se opri. Înaintă încet, pulsațiile meshului potolindu-se de-a lungul nervilor acum, că lupta se terminase. Parcurse distanța până la celălalt jeep făcând un ocol prudent. Vederea periferică i-o arăta pe Ertekin urcând pe drum dinspre prăpastia în care se ascunsese. Ajunse la jeep cu mult înaintea ei, îl înconjură o dată, precaut, apoi rămase uitându-se la ceea ce făcuse.

— Ei bine, se pare că a mers, spuse fără a i se adresa cuiva anume.

Probabil că sergentul coborâse din jeep și plecase să-și susțină oamenii când intrase în bătaia Imbelului. Acum stătea sprijinit cu spatele de apărătoarea roții din față, ca un bețiv care tocmai se împiedicase de bordură. Deasupra siluetei lui molâi, șoferul jeepului, aflat încă la volan, avea mâinile strânse în poală și fața distrusă; creierul îi picura pe pieptul cămășii ca o supă vărsată. Soldatul care manevra mitraliera atârna, contorsionat, în spatele jeepului, cu un picior încurcat în ceva care împiedicase gloanțele să-l arunce cu totul din vehicul. Capul aproape că atingea suprafața de ciment a drumului, o față de puștan, istovită din cauza șocului, holbându-se cu ochii înghețați și dați peste cap la Carl, care trecea pe lângă el.

Ultimul bărbat zăcea ghemuit pe bancheta din spate a jeepului, ca un copil jucându-se de-a v-ați ascunselea. În lumina slabă, sângele sclipea umed și întunecat pe uniforma lui, dar pieptul încă i se ridica și-i cobora. Carl se întinse înăuntru și îl apucă de umăr. Ochii soldatului se deschiseră, lipsiți de vlagă. Clipi spre Carl, nedumerit.

Bule de spumă amestecată cu sânge îi apărură la colțurile gurii când buzele se depărtară.

— Unchiule Gregorio, murmură slăbit. Ce faci *tu* aici?

Carl continuă să se uite la el, iar ochii soldatului se închiseră imediat la loc. Capul i se înclină puțin într-o parte, ajungând să se sprijine de peretele interior al jeepului. Carl se întinse din nou, căutându-i pulsul. Oftă.

Ertekin ajunse lângă el.

— Ești bine? o întrebă el absent.

— Da. Marsalis, ai sânge...

— Nu-i al meu. Pot să mă uit o secundă la Marstech-ul ăla al tău?

— Hm. Sigur.

Sevgi îi întinse arma și luă Imbelul pe care el i-l oferi în schimb. Carl cântări Beretta, verificându-i siguranța și afișajul încărcăturii. Apoi îl ridică și îl împușcă pe soldat în față. Capul băiatului se smuci spre spate. Atârna. Puse la loc siguranța, apucă cu palma țeava caldă și îi întinse pistolul înapoi lui Ertekin.

Ea nu-l luă. Vocea, atunci când vorbi, îi era gâtuită de furie:

— De ce dracului ai făcut asta?

Ridică din umeri.

— Pentru că nu era mort.

— Și a trebuit să-l *faci* să fie?

Acum furia începuse să se reverse. Dintr-odată, începu să țipe.

— Uită-te la el, Marsalis. Nu reprezenta o amenințare, era rănit...

— Mda, zise Carl și arătă cu mâna de jur-împrejur, spre drumul pustiu și peisajul arid de dincolo de el. Vezi vreun spital pe aici?

— În Arequipa...

— În Arequipa ar fi fost o grijă în plus.

Acum devenise el însuși puțin furios:

— Ertekin, trebuie să ajungem repede la Greta Jurgens, înainte ca ea să afle ce s-a întâmplat aici în noaptea asta. N-avem timp de vizite la spital. Asta nu e... Ce?

Ertekin se încruntă, lăsând pentru moment furia deoparte, în timp ce căuta în buzunarul gecii. Pescui telefonul, care vibra tăcut și intermitent, pulsând pe margini cu o lumină cristalină, pală.

— Of, probabil că glumești, spuse Carl privind în lungul drumului, cu o neîncredere plină de exasperare. La ora asta?

— A mai sunat și înainte, zise ea ducând telefonul la ureche. Chiar înainte să se încheie schimbul de focuri. N-am avut timp să răspund. Ertekin.

Ascultă în tăcere. De câteva ori aprobă monosilabic. Închise telefonul și-l puse la loc în buzunar, cu o expresie calmă și gânditoare.

— Norton, presupuse el.

— Mda. E timpul să mergem acasă.

Carl căscă gura la ea.

— *Ce?*

— Exact așa cum ai auzit.

Îi întâlni privirea, ceva dur întrevăzându-se dincolo de calmul său.

— A sunat RimSec. Au un cadavru. Trebuie să ne întoarcem.

Carl clătină din cap. Fiorii luptei i se întorceau în nervi – o falsă declanșare a meshului.

— Așadar au un cadavru. Un alt cadavru. Mare lucru! Ai de gând să te retragi tocmai acum, când ajungeam undeva?

Ertekin privi masacrul din jur.

— Asta înseamnă că am ajuns undeva?

— Au încercat să ne oprească, Sevgi. Au încercat să ne omoare.

— Au încercat să ne omoare și la New York. Vrei să te întorci acolo? Că veni vorba, Névant a încercat să te omoare la Istanbul. Violența te urmărește, Marsalis. La fel ca pe Merrin, la fel ca...

Strânse buzele.

Carl se uită la ea și simți cum se instala vechea oboseală. Schiță o urmă de zâmbet drept acoperire.

— Dă-i drumul, Sevgi, spune-o! „La fel ca pe Ethan", zise fluturând din mână. Dă-i drumul, ia-ți piatra de pe pieptul tău minunat. Oricum asta gândești.

— Nu ai *niciun* drept să presupui...

— Nu? întrebă, făcând apoi o pauză, pentru efect. O, da, am uitat. Tu ai un fel de atracție perversă să regulezi ciudați, iar asta te face să crezi că tu nu ne vezi la fel cum ne vede restul rasei umane. Ei bine, e nevoie de mai mult decât să ți-o freci de țâțe și de câteva pete pe cearceafuri ca să...

Dintr-odată se pomeni la pământ.

Rămase acolo în praful drumului, holbându-se în sus la Sevgi care își strângea pumnul drept în palma stângă.

— *Ticălosule*, rosti ea cu un aer surprins.

Făcuse un pas în față înainte să lovească, își dădu el seama. Cârlig de dreapta, sau upercut, nu se putea dumiri ce anume. Nu-l văzuse venind.

— Crezi că eu n-am fost unde ești tu acum, Marsalis?

Se săltă într-un cot.

— Cum, întins pe spate, în drum?

— *Gura*!

Tremura vizibil. Poate era un efect întârziat al luptei. Poate nu.

— Crezi că eu nu știu cum e? Mai gândește-te, idiotule. Încearcă să trăiești ca musulman în Vest, în timp ce Orientul Mijlociu ia foc *din nou*. Încearcă să trăiești ca femeie într-o cultură occidentală musulmană care se luptă *din nou* cu mentalitatea închistată a fundamentalismului. Încearcă să fii unul dintre cei trei polițiști americani de origine turcă într-o secție din New York, domniată de detectivi greci. Hei, încearcă să *te culci* cu un treisprezece – ai parte de tot atâta rahat ca și cum ai fi unul, și nu în ultimul rând din partea membrilor propriei tale familii. Da. Oamenii sunt *proști*, Marsalis. Crezi că am nevoie de lecții în sensul ăsta?

— Nu știu de ce ai tu nevoie, Ertekin.

— Nu, așa e, nu știi. Și, ascultă – dacă ai o problemă cu ceea ce am făcut în Istanbul, atunci descurcă-te cum poți. Dar niciodată, *niciodată* să nu mai aduci vorba despre relația mea cu Ethan Conrad. Pentru că data viitoare jur că-ți trag un glonț.

Carl își frecă falca. Și-o mișcă, de încercare, în stânga și-n dreapta.

— Te superi dacă mă ridic?

— Fă ce vrei, fir-ar al dracului.

Se îndepărtă de el, privind undeva, dincolo de cadavre și de peisajul arid. Carl se ridică cu grijă în picioare.

— Ertekin, ascultă-mă o clipă. Uită-te în jurul tău. Uită-te la mizeria asta.

— La asta mă uit.

— Bun. Trebuie să însemne ceva, nu?

Ea tot nu-l privi în față.

— Mda, probabil asta înseamnă că Mànco Bambaren s-a plictisit să te tot joci cu el în propria lui curte.

— Of, haide, Ertekin. Ești polițist, pentru numele lui Dumnezeu.

— Corect, sunt polițist.

Se întoarse brusc către el. Destul de rapid ca să declanșeze pe jumătate un reflex de blocaj.

— Iar acum, în timp ce sunt târâtă pe jumătate de glob ca să te văd cum îți satisfaci potențialul genetic pentru măceluri în masă, alți polițiști fac adevărata muncă și ajung la niște rezultate. Norton avea dreptate, ne pierdem timpul. Ne întoarcem.

— Faci o greșeală.

— Nu, zise și clătină din cap, decizia fiind luată. Am făcut o greșeală în Istanbul. Acum am de gând s-o îndrept.